Povestiri polițiste

RAYMOND CHANDLER

CRIMĂ DE MÂNTUIALĂ

NEMIRA

RAYMOND THORNTON CHANDLER s-a născut în Chicago, Illinois, în 1888. Abandonat de tatăl său, s-a mutat împreună cu mama în Marea Britanie în 1900, fiind întreţinuţi de un unchi. A studiat la Dulwich College în Londra, în acelaşi loc unde învăţaseră P.G. Wodehouse şi C.S. Forester. A urmat sporadic cursuri la universitate, alegând să-şi petreacă timpul între Paris şi München. În 1907 a fost naturalizat ca supus al Coroanei şi a trecut cu brio examenul de intrare în Serviciul Maiestăţii Sale. După un an în slujba aparatului birocratic al Coroanei demisionează, spre consternarea familiei sale. Se angajează reporter la *Daily Express* şi *Bristol Western Gazette*, însă nu reuşeşte să-şi construiască o carieră de succes ca jurnalist. Până la întoarcerea pe continentul nord-american, publică douăzeci şi şapte de poeme şi prima sa povestire.
În 1912 revine în Statele Unite şi se stabileşte la Los Angeles, în 1913. După o perioadă de slujbe minore şi lipsuri materiale, urmează un curs de contabilitate prin corespondenţă, graţie căruia îşi găseşte şi un serviciu stabil. În 1917, anul în care Statele Unite intră în război, se înrolează în forţele canadiene pentru continentul european. Ajunge în tranşeele din Franţa alături de trupele britanice, iar sfârşitul războiului îl găseşte în Marea Britanie, urmând cursuri de pilotaj în Royal Air Force. După armistiţiu se întoarce în Los Angeles, unde începe o relaţie cu Cissy Pascal, femeie măritată şi cu optsprezece ani mai în vârstă decât el. Cissy divorţează în 1920, dar cei doi se vor căsători abia în 1924, după moartea doamnei Chandler, care nu era de acord cu relaţia fiului său. Cariera lui urmează un curs ascendent, devenind în 1932 vicepreşedinte al sindicatului Dabney Oil. Un an mai târziu însă, Marea Depresiune, alcoolul şi absenţele repetate de la serviciu duc la concedierea lui.
La vârsta de patruzeci şi cinci de ani şi la îndemnul soţiei sale, se dedică scrisului, abordând genul pulp. Prima sa povestire, „Blackmailers Don't Shoot" („Şantajiştii nu trag"), va apărea în cea mai importantă revistă de gen, *Black Mask* (unde a publicat şi Dashiell Hammett), în 1933. Iar primul său roman, *The Big Sleep (Somnul de veci)*, va vedea lumina tiparului în 1939, aducându-i un succes ce îl va propulsa ca scenarist la Hollywood. Colaborează cu Billy Wilder la scenariul filmului *Double Indemnity* (1944) şi la *Strangers on a Train* (1951), regizat de Alfred Hitchcock. Deşi nu era un autor prolific (între 1933 şi 1939 a scris doar nouăsprezece povestiri), Chandler a încercat în permanenţă să depăşească limitele genului pulp. Eforturile sale au fost recunoscute: în 1946 a primit Premiul Edgar pentru scenariu, iar în 1954 acelaşi premiu decernat de Mystery Writers of America pentru roman. În 1954, soţia sa a murit, după o lungă suferinţă, timp în care Chandler a scris *The Long Goodbye (Nu-i uşor să spui adio)*. Singurătatea care a urmat i-a accentuat propensiunea spre depresie şi alcool, afectând calitatea şi cantitatea scrierilor sale. În 1955 a încercat să se sinucidă, anunţând în prealabil Poliţia în legătură cu planurile sale. Viaţa sa profesională şi personală a fost în aceeaşi măsură ajutată şi îngrădită de numeroasele femei de care a fost atras, printre care se numără Helga Greene (agentul său literar) sau Sonia Orwell (văduva lui George Orwell).
După o scurtă călătorie în Marea Britanie, se întoarce la Los Angeles, unde se stinge din viaţă la 26 martie 1959. Este considerat întemeietorul romanului poliţist modern american, protagonistul său Philip Marlowe (alături de Sam Spade, protagonistul lui Dashiell Hammett) fiind astăzi sinonim cu termenul „detectiv particular".

RAYMOND CHANDLER

CRIMĂ DE MÂNTUIALĂ

POVESTIRI

Ediția a II-a

NEMIRA

Coperta: Dana IONESCU, Alexandru CSUKOR
Ilustrația copertei: Nick CUDWORTH, *The Kiss*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHANDLER, RAYMOND
Crimă de mântuială / Raymond Chandler; trad.: Antuza Genescu, Radu Viorel Săndulescu. - Ed. a 2-a. - București : Nemira Publishing House, 2014
ISBN 978-606-579-909-7

I. Genescu, Antuza (trad.)
II. Săndulescu, Radu (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Redactori: Oana IONAȘCU, Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

ISBN 978-606-579-909-7

Crimă de mântuială

Traducere de Antuza Genescu

1

Portarul de la Kilmarnock măsura un metru nouăzeci în înălţime. Purta uniformă albastru-deschis, iar mănuşile albe făceau ca mâinile să-i pară enorme. A deschis portiera taxiului galben cu gesturi blânde, de fată bătrână mângâind o pisică.

Johnny Dalmas a coborât, s-a întors spre şoferul roşcat şi i-a spus:

– Mai bine mă aştepţi după colţ, Joey.

Şoferul a încuviinţat în tăcere, şi-a aşezat mai bine scobitoarea în colţul gurii şi, dintr-o expertă răsucire de volan, a mutat maşina din zona pentru descărcat şi încărcat marfa, marcată cu alb. Dalmas a traversat trotuarul însorit şi a pătruns în holul vast şi răcoros al hotelului Kilmarnock. Covoarele erau groase, călcai neauzit pe ele. Băieţii de serviciu stăteau cu braţele încrucişate, iar cei doi recepţioneri din spatele biroului de marmură aveau un aer de austeritate.

Dalmas s-a îndreptat spre coridorul liftului şi a intrat în cabina lambrisată:

– La capăt de linie, te rog.

La ultimul etaj era un mic hol liniştit, cu trei uşi, câte una pe un perete. Dalmas a mers la una din ele şi a apăsat butonul soneriei.

I-a deschis Derek Walden. Avea în jur de patruzeci şi cinci de ani, poate mai mult, o claie de păr grizonant şi un chip atrăgător,

cu alură de chefliu etern, care începea să se buhăiască. Purta halat cu monogramă și ținea în mână un pahar plin cu whisky. Era cherchelit.

– A, tu erai. Hai în'untru, Dalmas, l-a invitat el cu o voce răgușită și morocănoasă.

S-a întors în apartament, lăsând ușa deschisă. Dalmas a închis-o și l-a urmat într-o cameră lungă, cu tavan înalt, balcon la un capăt și un rând de uși vitrate pe partea stângă. Apartamentul era dotat și cu o terasă.

Derek Walden s-a așezat pe un scaun maro cu auriu de lângă perete și și-a întins picioarele pe un taburet. A plimbat lichidul prin pahar, urmărindu-i rotirea.

– La ce te gândești? l-a întrebat el.

Dalmas l-a privit puțin iritat. I-a răspuns după o clipă:

– Am trecut pe-aici ca să-ți spun că renunț la slujba pe care mi-ai oferit-o.

Walden a dat băutura pe gât și a așezat paharul pe un colț al mesei. A scotocit după țigări, a dus una la gură, dar a uitat s-o aprindă.

– Se'ios?

Vorbea împleticit, dar pe un ton indiferent.

Dalmas i-a întors spatele și a mers la una din ferestre. Era deschisă, iar copertina de pânză flutura în exterior. Traficul de pe bulevard se auzea doar ca un murmur.

– N-am ajuns nicăieri cu ancheta – asta din cauză că tu nu vrei să ajungem undeva. *Tu* știi de ce ești șantajat, nu *eu*. Cei de la Eclipse Films sunt interesați pentru că au vârât o căruță de mălai într-un film pe care l-ai făcut.

– La naiba cu Eclipse Films! a zis Walden cu jumătate de gură.

Dalmas a clătinat din cap și s-a răsucit pe călcâie.

– Nu și din punctul meu de vedere. Riscă să piardă, dacă dai de-o belea din care amatorii de autoreclamă nu te mai pot scoate. M-ai angajat pentru că așa ți s-a cerut. A fost o pierdere de timp. N-ai cooperat nicio secundă.

Walden a replicat nervos:

– Mă ocup de treaba asta în felul meu și n-o să dau de nicio belea. Fac ce târg am chef – când pot să cumpăr ceva care se lasă cumpărat... Sarcina ta e să-i convingi pe ăia de la Eclipse să creadă că situația e sub control. Clar?

Dalmas a înaintat până în mijlocul camerei. Și-a proptit mâna pe masă, lângă o scrumieră plină ochi cu mucuri mânjite cu ruj roșu-închis. Le-a aruncat o privire absentă.

– Mie nu așa mi s-a explicat, Walden, a rostit el, cu răceală în glas.

– Am crezut că ești destul de deștept să te prinzi și singur, l-a luat Walden peste picior. S-a aplecat într-o parte și și-a umplut paharul. Vrei un strop?

– Nu, mersi.

Walden și-a amintit de țigara din gură și a azvârlit-o pe podea. A tras o dușcă.

– Ce dracu'! s-a rățoit el. Ești detectiv particular și ești plătit să faci câteva mișcări care nu înseamnă nimic. E-o treabă curată – așa cum lucrezi tu.

– Asta-i încă o veste pe care, zău, nu țineam neapărat s-o aflu.

Walden a făcut un gest brusc, nervos. Ochii au căpătat un licăr efemer, a îndoit colțurile gurii și a luat o mină posacă, evitând privirea ațintintă asupra lui.

– Nu sunt împotriva ta, dar n-am fost niciodată de partea ta. Nu ești genul de tip pe mâna căruia să merg vreodată. Dacă ai fi jucat de partea mea, aș fi făcut tot ce mi-ar fi stat în putință. Și mai

departe o să fac tot ce pot, dar nu pentru tine. Nu vreau banii tăi și poți să-ți chemi înapoi umbrele din spatele meu oricând ai chef.

Walden a coborât picioarele pe podea. A pus paharul pe masă cu multă grijă, aproape de cotul lui. I se schimbase total expresia feței.

– Umbre? Nu-nțeleg, a bâiguit el înghițind în sec. N-am pus pe nimeni să te urmărească.

Dalmas l-a țintuit cu privirea. După o clipă, a înclinat din cap.

– În regulă. O să urmăresc prima umbră care se ține după mine și-o să văd dacă pot să scot de la ea pentru cine lucrează... Aflu eu cumva.

Walden i s-a adresat cât se poate de încet:

– În locul tău, n-aș face asta. Te... te joci cu indivizi care ar putea deveni periculoși... Știu eu ce spun.

– N-o să mă doară pe mine capul de grija asta, a rostit Dalmas calm. Dacă e vorba de indivizii care vor banii *tăi*, atunci ăia au fost periculoși demult de tot.

Și-a ridicat pălăria în dreptul ochilor și a început s-o studieze. Fața lui Walden lucea de sudoare. Bărbatul avea o privire de om bolnav. A deschis gura, vrând să spună ceva, dar a fost întrerupt de sonerie.

Walden s-a încruntat imediat și a înjurat. S-a uitat lung spre ușă, dar nu s-a clintit de pe scaun.

– Naiba să-i ia! Mulți mai apar pe aici fără să-și anunțe vizita, a mârâit el. Servitorul meu japonez e liber azi.

Soneria a bâzâit a doua oară și Walden a dat să se ridice.

– Mă duc eu să văd cine e, s-a oferit Dalmas. Oricum voiam să plec.

L-a salutat din cap pe Walden, a traversat încăperea și a deschis ușa.

Au intrat doi bărbați înarmați. Unul i-a împuns cu revolverul coastele lui Dalmas, zicându-i răstit:

– Înapoi! Mișcă-te! Ăsta-i un jaf din alea despre care citești în ziare.

Era brunet, arătos și vesel. Avea trăsături bine conturate, ca o camee, lipsite de asprime. Zâmbea.

Individul din spatele lui era scund, cu păr de culoarea nisipului și fața încruntată.

– Ăsta-i detectivu' lu' Walden, Noddy, a explicat brunetul. Ia-l de-aici și caută-l de pistol.

Noddy a vârât un pistol cu țeavă scurtă în burta lui Dalmas, iar partenerul lui a închis ușa cu piciorul, apoi a pășit agale spre Walden.

Blondul a scos un Colt .38 de sub brațul lui Dalmas și l-a înconjurat pe detectiv, pipăindu-i buzunarele. A pus deoparte propria armă și și-a trecut revolverul lui Dalmas în mâna dreaptă.

– În regulă, Ricchio. Ăsta-i curat, a mormăit el.

Dalmas a lăsat brațele jos, s-a răsucit și a revenit în mijlocul camerei. S-a uitat grijuliu la Walden, care stătea aplecat în față, cu gura deschisă și o expresie de concentrare intensă pe chip. Detectivul și-a mutat privirea la agresorul măsliniu și a întrebat șoptit:

– Ricchio?

– Treci acolo, lângă masă, scumpule. Numai eu vorbesc, i-a retezat-o acesta.

Walden a scos un hârâit. Ricchio stătea în fața lui și se uita în jos la el amabil, ținând pe deget revolverul atârnat de siguranța trăgaciului.

– Îți plătești cam greu datoriile, Walden. Al dracului de greu! Așa că am venit să-ți amintim de ele. Ne-am ținut coadă după detectivu' tău până aici. Nu-i așa c-a fost drăguț?

Dalmas a rostit grav, încet:

– Gunoiul ăsta ţi-a fost gardă de corp, Walden – asta dacă-l cheamă Ricchio.

Walden a înclinat din cap în tăcere şi şi-a umezit buzele.

– Nu face pe deşteptul, detectivule. Te avertizez, a zis Ricchio sfredelindu-l pe Dalmas cu ochi roşii de furie, apoi s-a uitat din nou la Walden, la ceasul de la mâna lui. E trei şi opt minute, Walden. Eu zic că un tip cu greutatea ta mai are timp să scoată mangoţii din bancă. Îţi dăm o oră să scoţi zece mii. Numai una. Şi-ţi luăm copoiu' cu noi, ca să aranjăm cum ni-i livrezi.

Walden a încuviinţat tacit încă o dată. Şi-a lăsat pe genunchi pumnii încleştaţi atât de tare, încât i se albiseră încheieturile.

Ricchio a vorbit mai departe:

– O să jucăm cinstit. Daravera noastră n-ar face nici cât negru sub unghie, dacă n-am lucra aşa. Şi tu o să joci tot cinstit. Dacă nu, copoiu' tău o să se trezească pe un morman de gunoi. Numai că n-o să se mai ridice de acolo. Pricepi?

Dalmas a rostit dispreţuitor:

– Şi, dacă plăteşte... bănuiesc că-mi daţi frumuşel drumul, ca să vă pot arăta apoi cu degetul.

Calm, fără să se uite la el, Ricchio a replicat:

– Avem şi la asta un răspuns... Zece miare azi, Walden. Celelalte zece, la începutul săptămânii. Asta, dacă nu dăm de belea... Că, dacă dăm, o să fim plătiţi pentru ea.

Walden a ridicat braţele a neputinţă şi resemnare.

– Păi, cred că se poate aranja, a zis el în grabă.

– Excelent. Atunci, noi o să ne vedem de treabă.

Ricchio a aprobat dând repede din cap şi a lăsat arma deoparte. A scos o mănuşă din piele maro din buzunar, şi-a pus-o pe mâna dreaptă, a traversat camera şi a luat Coltul lui Dalmas de la tipul

cu părul nisipiu. A cercetat arma, a vârât-o în buzunarul lateral și a ținut-o acolo cu mâna înmănușată.

– S-o ștergem, a spus el, făcând un gest scurt din cap.

Au părăsit toți trei încăperea. Derek Walden i-a urmărit îndelung, cu ochi întunecați.

În lift nu era nimeni, cu excepția liftierului. Au descins la mezanin și au traversat o sală mobilată cu mese de scris peste care se așternuse liniștea, trecând pe lângă o fereastră cu vitralii luminată din spate, pentru impresie. Ricchio mergea în stânga lui Dalmas, la jumătate de pas de el. Bărbatul cu păr de culoarea nisipului îl flanca în dreapta, înghesuindu-l.

Au coborât niște scări mochetate și au străbătut o galerie cu magazine de lux, înșirate până la ieșirea laterală a hotelului. O mică berlină maro era parcată vizavi. Bărbatul cu păr nisipiu s-a așezat la volan, și-a vârât arma sub coapsă și a călcat ambreiajul. Ricchio și Dalmas s-au urcat în spate. Ricchio a vorbit tărăgănat:

– Spre est, pe bulevard, Noddy. Trebuie să mă gândesc.

Noddy a scos un mormăit.

– Ce tare! a exclamat el cu voce groasă, peste umăr. Să plimbi un tip pe Wilshire ziua-n amiaza mare!

– Mână rabla, prostovane!

Blondul a bombănit în timp ce îndepărta mica berlină de bordură, apoi a încetinit la semnul de oprire de pe bulevard. Un taxi gol a demarat de lângă bordura din stânga, a făcut o întoarcere în mijlocul străzii și a apărut în spatele lor. Noddy a încetinit, a virat la dreapta și și-a văzut de drum. Taxiul s-a luat după el. Ricchio i-a aruncat o privire nepăsătoare. În trafic era foarte aglomerat pe Wilshire.

Dalmas s-a lăsat pe spate în scaun și a întrebat prevăzător:

– De ce nu și-ar fi folosit Walden telefonul cât am coborât noi?

Ricchio i-a zâmbit. Și-a dat jos pălăria și a aruncat-o în poală, apoi și-a scos mâna dreaptă din buzunar și a ținut-o sub ea, mascând revolverul.

– N-ar vrea să ne supărăm pe el, detectivule.

– Așa că-i lasă pe doi neisprăviți să mă ia la plimbare.

Ricchio a replicat pe un ton rece:

– Nu-i chiar o plimbare. Avem nevoie de tine pentru treburile noastre... Și nu suntem niște neisprăviți, pricepi?

Dalmas și-a frecat maxilarul cu două degete.

– Direct la Robertson? a întrebat el rânjind.

– Ei, încă mă mai gândesc, a răspuns Ricchio.

– Câtă inteligență! l-a luat celălalt peste picior.

Ricchio a zâmbit scurt, dezvelindu-și dinții albi și netezi. Semaforul s-a făcut roșu când mai aveau de parcurs o sută de metri până la intersecție. Noddy a accelerat berlina și a ajuns primul. Taxiul a alunecat în stânga lui, dar nu aliniat perfect. Șoferul era roșcat. Avea șapca lăsată pe-o parte și fluiera vesel, cu o scobitoare în gură.

Dalmas și-a sprijinit picioarele de spătarul scaunului din față, lăsându-și toată greutatea pe ele. S-a lipit bine cu spatele de tapiserie. Semaforul a afișat culoarea verde și berlina a pornit, apoi a frânat brusc, din cauza unei mașini care a virat la stânga. Taxiul s-a strecurat în față tot prin stânga, iar șoferul roșcat s-a aplecat asupra volanului și l-a smucit dintr-odată spre dreapta. S-a auzit un scrâșnet. Aripa nituită a taxiului a brăzdat aripa arcuită în partea inferioară a berlinei maronii, blocându-se în roata ei din față. Cele două mașini s-au oprit cu o zguduitură.

În spatele lor, claxoanele răsunau nervoase și nerăbdătoare.

Dalmas și-a repezit pumnul drept în falca lui Ricchio. Cu stânga, detectivul a apucat revolverul din poala acestuia. L-a smuls când Ricchio s-a ghemuit în colț, clătinând din cap în toate părțile. Clipea des, fără oprire. Dalmas s-a îndepărtat de el alunecând de-a lungul banchetei și și-a furișat Coltul sub braț.

Noddy stătea foarte calm pe scaunul din față. A dus încet mâna dreaptă spre arma pe care-o ținea sub coapsă. Detectivul a coborât, trântind portiera berlinei, a făcut doi pași și a deschis ușa taxiului. A rămas în picioare lângă el, ținându-l sub observație pe bărbatul cu părul nisipiu.

Claxoanele mașinilor blocate urlau furioase. Taximetristul coborâse și trăgea de cele două mașini, dându-se în spectacol, dar fără niciun rezultat. Își plimba scobitoarea între dinți. Un polițist pe motocicletă, cu ochelari de culoarea chihlimbarului, și-a croit drum prin trafic, a evaluat situația și a făcut un semn brusc din cap către taximetrist.

– Urcă-te la volan și dă înapoi, l-a îndemnat el. Certați-vă în altă parte – avem nevoie de intersecția asta.

Taximetristul a afișat un zâmbet larg și a ocolit cu pași grăbiți partea din față a taxiului. S-a urcat la volan, a acționat schimbătorul de viteze și a dat cu spatele, tot claxonând și fluturând din brațe. A reușit să-și facă loc. Bărbatul cu păr ca nisipul îl urmărea cu o figură inexpresivă din berlină.

Polițistul motociclist a fluierat de două ori ascuțit, mișcându-și brațele de la est la vest. Berlina maro a traversat intersecția ca o pisică fugărită de un câine polițist.

Taxiul a pornit după ea. Pe la jumătatea străzii, Dalmas s-a aplecat în față și a bătut în geamul șoferului.

– Lasă-i s-o șteargă, Joey. N-ai cum să-i prinzi, iar eu n-am ce face cu ei... Ai dat un spectacol pe cinste acolo, în intersecție.

Roşcatul şi-a apropiat bărbia de deschizătura din panou.

– Floare la ureche, şefule, a zis el, zâmbind larg. Altă dată să mă pui la încercare cu una mai tare.

2

Telefonul a sunat la cinci şi douăzeci de minute. Dalmas stătea culcat pe spate, în pat. Se afla în camera lui, la Merrivale. S-a întins după receptor fără să se uite la el.

– Alo?

Vocea fetei suna plăcut, deşi era puţin tensionată.

– Aici Mianne Crayle. Vă amintiţi de mine?

Dalmas şi-a scos ţigara dintre buze.

– Desigur, domnişoară Crayle.

– Ascultaţi-mă. Vă rog, trebuie să mergeţi să-l vedeţi pe Derek Walden. E îngrijorat de moarte şi bea până nu mai ştie de el. Trebuie luate nişte măsuri.

Dalmas a ridicat ochii la tavan. Degetele cu care ţinea ţigara băteau darabana pe marginea patului. A rostit calm:

– Nu răspunde la telefon, domnişoară Crayle. L-am sunat o dată sau de două ori.

Câteva clipe, nu s-a mai auzit nimic de la celălalt capăt al firului. Apoi vocea a revenit:

– Mi-am lăsat cheia sub uşă. Aţi face bine să vă descuiaţi singur.

Dalmas a mijit ochii. Degetele de la mâna dreaptă au înlemnit.

– Plec imediat într-acolo, domnişoară Crayle. Unde vă pot găsi?

– Nu sunt sigură... La John Sutro, poate. Acolo trebuia să mergem.

– Foarte bine, a spus Dalmas.

A așteptat să audă declicul, apoi a pus receptorul în furcă și a împins aparatul pe noptieră. S-a ridicat în capul oaselor pe marginea patului și, preț de câteva momente, a urmărit o pată de lumină de pe perete. Apoi a scuturat din umeri și s-a ridicat. A terminat băutura din paharul ce se găsea lângă telefon, și-a pus pălăria, a coborât cu liftul și a intrat în al doilea taxi din șirul celor aliniate în fața hotelului.

– Tot la Kilmarnock, Joey. Dă-i bătaie.

Le-a trebuit un sfert de oră să ajungă acolo.

Petrecerea dansantă se terminase și străzile din jurul hotelului se aglomerau din cauza mașinilor care-și forțau drumul prin cele trei ieșiri. Dalmas a coborât din taxi la o sută de metri distanță de hotel și a trecut pe lângă grupuri de domnișoare îmbujorate ce-și făceau debutul în societate și escortele lor, îndreptându-se spre intrarea cu arcadă. A intrat în hotel, a urcat pe scări până la mezanin, a trecut prin sala cu mese de scris și s-a urcat într-un lift aglomerat. S-a golit înainte de a ajunge la apartamentele de la ultimul etaj.

Dalmas a apăsat de două ori butonul soneriei de la ușa lui Walden. Apoi s-a aplecat și s-a uitat pe sub ușă. O dâră fină de lumină cădea frântă. A privit peste umăr, la butoanele liftului, apoi s-a aplecat din nou și a scos ceva de sub ușă, ajutându-se de lama unui briceag. Era o cheie plată. A descuiat ușa... a intrat... s-a oprit în loc... a cercetat locul cu privirea îndelung...

În camera cea mare domnea moartea. Dalmas a înaintat încet, cu pași discreți, ascultând. O lumină aspră îi fulgera în ochii cenușii, iar osul maxilarului îi ieșea în evidență ca o linie ascuțită, palidă, pe obrazul arămiu.

Derek Walden zăcea într-o poziție aproape normală în scaunul maro cu auriu. Gura îi era întredeschisă. În tâmpla dreaptă avea o gaură neagră, iar o dâră de sânge îi împodobea, ca o dantelă,

marginea obrazului și se scurgea pe scobitura gâtului, până la gulerul moale al cămășii. Mâna dreaptă lăsase o dâră în puful des al covorului. Între degete ținea un revolver automat mic și negru.

Lumina zilei începea să scadă în intensitate. Complet nemișcat, Dalmas l-a privit țintă pe Derek multă vreme. Nu se auzeau zgomote de nicăieri. Încetase și vântul, iar ușile vitrate nu se clătinau deloc.

Detectivul a scos o pereche de mănuși subțiri din velur din buzunarul stâng de la șold. A îngenuncheat pe covor, lângă Walden, și a extras cu grijă arma dintre degetele ce-și pierdeau elasticitatea. Era un revolver de calibrul .32, cu mâner maro și finisaj negru. L-a răsucit pentru a-i cerceta patul. A strâns buzele. Seria fusese pilită, iar urma lăsată de pilă scânteia slab pe negrul mat al finisajului. Dalmas a pus arma pe covor, s-a ridicat și a mers încet la telefonul așezat pe marginea unei mese de scris, lângă o vază plată cu flori proaspete.

A întins mâna spre aparat, dar nu l-a atins. A lăsat-o să-i cadă pe lângă corp. A rămas pe loc un moment, după care s-a întors iute și a luat revolverul de jos. A înlăturat magazia, apoi a eliberat cartușul din închizător, l-a cules și l-a vârât în magazie. A cuprins țeava cu două degete de la mâna stângă, a ținut cocoșul pe loc, a răsucit închizătorul și a desfăcut revolverul în două. A luat patul armei și a mers cu el la fereastră.

Seria marcată pe interior nu fusese ștearsă.

A reasamblat rapid revolverul, a introdus cartușul gol în cameră, a împins la loc magazia, a tras cocoșul și a pus arma la loc, în mâna țeapănă a lui Derek Walden. Și-a scos mănușile de velur și a notat seria într-un carnețel.

A ieșit din apartament, a coborât cu liftul și a părăsit hotelul. Era cinci și jumătate și unele mașini de pe bulevard aveau deja farurile aprinse.

3

Bărbatul blond care a deschis ușa la familia Sutro s-a dovedit plin de zel. Ușa s-a trântit de perete cu un pocnet, iar tipul a căzut pe jos – încă ținând clanța în mână. A rostit cu indignare:

– Dumnezeule, cutremur!

Dalmas l-a privit deloc amuzat.

– Domnișoara Mianne Crayle e aici... sau n-ai de unde să știi?

Blondul s-a ridicat de la podea și a împins energic ușa. S-a închis cu zgomot.

– Toți îs aici, în afară de motanu' papei – care tre' s-apară, a răspuns el cu glas puternic.

Dalmas a încuviințat din cap.

– Trebuie să fie un chef strașnic.

A trecut pe lângă blond, a străbătut coridorul și a cotit pe sub o arcadă, intrând într-o cameră mare, de modă veche, cu vitrine incastrate în perete, cu porțelanuri, și mult mobilier degradat. Erau șapte sau opt oameni în încăpere, toți amețiți de băutură.

O fată în pantaloni scurți și tricou verde, cu guler juca barbut cu un bărbat în ținută de seară. Un grăsan cu ochelari vorbea pe un ton sever la un telefon de jucărie:

– Interurban – Sioux City – și dă-i zor, fătuco!

Din radioul dat prea tare se auzea *Sweet Madness*.

Două perechi dansau apatic și se ciocneau una de alta și de mobilă. Un ins care semăna cu Al Smith dansa de unul singur, cu paharul în mână și o privire absentă. O blondină înaltă și albă la față i-a făcut semn lui Dalmas, vărsând băutură din pahar.

– Dragule! Ce surpriză, să te întâlnesc aici! a strigat ea.

Dalmas a ocolit-o și s-a îndreptat spre o femeie cu obrajii de culoarea șofranului, care tocmai intrase în cameră cu câte o sticlă de gin

în fiecare mână. A așezat sticlele pe pian și s-a proptit de el cu o mină plictisită. Dalmas a mers la ea și a întrebat-o de domnișoara Crayle.

Femeia cu obrajii ca șofranul a luat o țigară din cutia deschisă de pe pian.

– Afară... în curte, i-a răspuns ea apatic.

– Mulțumesc, doamnă Sutro.

Ea l-a privit lung, cu ochi inexpresivi. Detectivul a pășit pe sub o altă arcadă și a ajuns într-o cameră întunecată, cu mobilier de răchită. O ușă dădea într-o terasă închisă cu sticlă; de la ușa terasei porneau câteva trepte care coborau spre o cărare ce șerpuia printre copacii abia ghiciți. Dalmas a străbătut-o până la marginea unei faleze abrupte, de unde se vedea zona luminată a Hollywoodului. O fată se așezase cu spatele la casă pe banca de piatră de la capătul falezei. Vârful unei țigări licărea pe întuneric. Fata a întors capul încet și s-a ridicat.

Era scundă, brunetă și delicată. I se deslușeau buzele rujate, dar nu era destulă lumină ca să i se vadă bine și chipul. Întunericul îi ascundea ochii.

– Ne așteaptă un taxi afară, domnișoară Crayle. Sau ați venit cu mașina?

– Nicio mașină. Să mergem. E oribil aici, iar eu nu beau gin.

S-au întors pe cărare și au ocolit casa pe lateral. Au ieșit pe sub o arcadă înfrunzită, apoi au mers de-a lungul gardului, până la taxiul care-i aștepta. Șoferul se sprijinea de el ținând un călcâi proptit pe scara automobilului. A deschis portiera. Cei doi au urcat.

– Oprește la o tutungerie, să iau țigări, Joey, a spus Dalmas.

– Bine.

Joey s-a așezat la volan și a demarat. Taxiul a coborât o pantă abruptă, șerpuitoare. Asfaltul era umed, iar vitrinele magazinelor prelungeau ecoul scrâșnetelor de cauciuc.

– La ce oră ați plecat de la Walden? a întrebat detectivul după o vreme.

Fata i-a răspuns fără a-și întoarce privirea.

– Pe la trei.

– Ceva mai târziu, domnișoară Crayle. La trei încă trăia și mai era cineva cu el.

Fata a scos un tânguit slab, ca un suspin înăbușit. Apoi a vorbit foarte încet:

– Știu... că-i mort.

Și-a masat tâmplele cu mâinile înmănușate.

– Sigur. Hai să nu fim mai șmecheri decât e necesar. Poate va trebui s-o facem altădată – și-o să ne iasă pe nas.

Fata a rostit cu glas foarte, foarte scăzut:

– Am ajuns la el când era deja mort.

Dalmas a înclinat aprobator din cap. Nu se uita la ea. La un moment dat, taxiul a oprit la un colț, în fața unei tutungerii. Șoferul s-a răsucit în scaun și a privit în spate. Dalmas, cu ochii la șofer, i s-a adresat fetei:

– Ar fi trebuit să-mi spui mai multe la telefon. Aș fi putut să intru în rahat până la gât. Poate că am dat deja de belea.

Fata s-a aplecat în față, gata să cadă. Dalmas a întins iute brațul și-a prins-o, apoi a sprijinit-o cu spatele de banchetă. Capul fetei se clătina pe umeri, iar gura ei părea urma unei tăieturi întunecate pe fața palidă ca moartea. Dalmas a prins-o de-un umăr și i-a luat pulsul cu mâna liberă. A rostit răspicat, sever:

– Hai să mergem la Carli's, Joey. Lasă țigările... Ceata noastră trebuie să bea ceva – cât de repede.

Joey a trecut în prima treaptă de viteză și a apăsat pe accelerație.

4

Carli's era un club mic, la capătul unui pasaj dintre un magazin cu articole sportive și o bibliotecă ambulantă. Ușa era prevăzută cu un grilaj, dar bărbatul din spatele lui renunțase să pretindă că îi pasă cine intră pe ea.

Dalmas și fata s-au așezat într-un separeu îngust, cu scaune tari și draperii verzi, legate cu panglici. Separeurile erau delimitate de paravane înalte. În partea opusă a încăperii se afla un bar lung, iar la capătul lui, un tonomat voluminos. Câteodată, când nu era destulă gălăgie, barmanul introducea o fisă în el.

Chelnerul a pus două pahare mici cu brandy pe masă. Mianne Crayle l-a golit pe-al ei dintr-o înghițitură. Ochii triști au început să capete strălucire. Și-a scos o mănușă lungă, alb cu negru, și s-a jucat cu degetele ei, cu privirea ațintită asupra mesei. După o vreme, chelnerul s-a întors cu două pahare de brandy cu sifon.

După ce s-a îndepărtat a doua oară, Mianne Crayle a început să vorbească cu voce joasă, limpede, fără să-și ridice capul:

– A mai avut zeci de femei înaintea mea. Și nici ultima n-aș fi fost – alte zeci mi-ar fi urmat. Dar avea și părți bune. Și, mă crezi sau nu, să știi că nu-mi plătea chiria.

Dalmas o aproba tacit. Fata și-a continuat confesiunea fără să înalțe privirea:

– A fost un nemernic în foarte multe privințe. Treaz, avea toane. Beat, era un nemernic. Când se amețea puțin, devenea un tip tare fain, pe lângă faptul că era cel mai bun regizor de filme sexy de la Hollywood. Putea să treacă de cenzura codului Hays mai multe cadre sexoase cuminți mai iute decât oricare alți trei regizori la un loc.

Dalmas a rostit pe un ton lipsit de inflexiuni:

– Voia să se retragă. Pornografia e pe cale să dispară, atât știa el.

Fata l-a privit scurt, a coborât iar capul și a sorbit din brandy-ul cu sifon. A scos o batistuță din buzunarul jachetei sport și și-a tamponat buzele.

Oamenii aflați de cealaltă parte a paravanului făceau foarte mult zgomot.

– Am luat prânzul pe terasă. Derek era beat și pe cale să fie și mai beat. Avea ceva pe suflet. Ceva care îl îngrijora teribil.

Dalmas a zâmbit ușor.

– Poate cele douăzeci de miișoare pe care voia cineva să le stoarcă de la el... Sau nu știai?

– Poate că asta îl măcina. Derek era cam zgârcit la pungă.

– Băutura îl costa o grămadă, a rostit Dalmas pe un ton sec. Și vaporașul ăla cu motor cu care îi plăcea să se joace... puțin mai jos de graniță.

Fata a înălțat capul, tresărind. Luminițe de durere ascuțită i-au jucat în ochi. A vorbit mai mult în șoaptă:

– Își lua toată băutura din Ensenada. O cumpăra cu mâna lui. Trebuia să fie atent... la cantitatea pe care o dădea pe gât.

Dalmas a încuviințat în tăcere. Un zâmbet rece îi juca pe la colțurile gurii. Și-a terminat băutura, a dus o țigară la gură și și-a pipăit buzunarul după chibrituri. Suportul de pe masă era gol.

– Termină-ți povestea, domnișoară Crayle, a îndemnat-o el.

– Am urcat amândoi în apartament. A scos două sticle nedestupate și-a zis că avea de gând să se îmbete... Apoi ne-am certat... Nu mai puteam suporta. Am plecat. Când am ajuns acasă, am început să-mi fac griji. L-am sunat, dar n-a vrut să-mi răspundă. Până la urmă, m-am întors... am deschis ușa cu cheia mea... și l-am găsit mort în scaun.

– De ce nu mi-ai spus la telefon?

Fata şi-a împreunat palmele şi a murmurat:

– Mi-a fost îngrozitor de frică... Şi mai era ceva... în neregulă.

Dalmas s-a proptit cu capul de paravan şi a privit-o fix printre pleoapele întredeschise.

– E-o treabă veche, a continuat fata. Mi-e şi ruşine să zic. Dar Derek Walden era stângaci. Dacă eu nu ştiu asta, atunci cine?

– Mulţi trebuie să fi ştiut amănuntul... dar unul din ei probabil că a fost neglijent, a şoptit detectivul.

Dalmas a privit mănuşa goală a lui Mianne Crayle. Fata o răsucea între degete.

– Walden era stângaci, a spus el cu voce joasă. Asta înseamnă că nu s-a sinucis. Ţinea arma cu mâna cealaltă. Nu se vedea nici urmă de luptă, iar gaura din tâmpla lui avea urme de praf de puşcă, arăta ca şi cum glonţul ar fi lovit din unghiul potrivit. Adică indiferent cine l-a împuşcat, a fost o persoană care putea să intre şi să se apropie de el. Sau Walden era ţeapăn de beat şi, în cazul ăsta, cine i-a făcut felul trebuie să fi avut o cheie.

Mianne Crayle a împins mănuşa la o parte. Şi-a încleştat pumnii.

– Nu-i nevoie să mi-o spui mai direct, a replicat ea nervoasă. Ştiu că poliţia va crede că eu l-am ucis. Ei, bine, n-am fost eu aceea. L-am iubit pe prostovanul ăla afurisit. Ce zici de asta?

– Dar ai fi *putut* s-o faci, domnişoară Crayle, a răspuns el pe un ton neutru. La asta se va gândi poliţia, nu-i aşa? Şi ai putea fi destul de inteligentă ca, după aceea, să te porţi aşa cum te-ai purtat. Şi la asta se va gândi.

– N-ar însemna că sunt inteligentă, a zis fata cu amărăciune, ci că aş face pe deşteapta.

– O crimă de mântuială! a comentat rânjind detectivul. Nu-i rău deloc. Şi-a trecut degetele prin părul ţepos. Nu, nu cred că putem să-ţi punem ţie crima în cârcă... şi poate că poliţiştii nu

vor ști că a fost stângaci... până când nu i se va ivi cuiva ocazia să afle.

S-a aplecat puțin peste masă și și-a pus mâinile pe marginea ei, ca și cum ar fi vrut să se ridice. A mijit ochii și a privit-o precaut.

– Știu pe cineva la secție care-ar putea să-mi ofere o șansă. E polițai, dar e-un tip în vârstă și nu dă doi bani pe imaginea lui. Dacă ai veni cu mine, l-ai lăsa să te măsoare și i-ai spune povestea ta, ar trage de timp la cazul ăsta și-ar ține hârtiile pe loc câteva ore.

S-a uitat la ea întrebător. Ea și-a pus mănușa și a răspuns liniștită:

– Să mergem.

5

Când ușile liftului de la hotelul Merrivale s-au închis, zdrahonul a lăsat ziarul jos și a căscat. S-a ridicat încet de pe canapeaua din colț și a străbătut agale holul micuț, dar liniștit. S-a strecurat în ultima dintr-un șir de cabine telefonice. A aruncat moneda în fantă și a format un număr cu degetele lui groase, murmurând cifrele din vârful buzelor.

După o pauză, și-a apropiat gura de receptor și a zis:

– Denny la telefon. Sunt la Merrivale. Omul nostru tocmai a sosit. L-am pierdut pe stradă și am venit aici, ca să-l aștept să se întoarcă.

Avea glas răgușit și graseia. A ascultat ce-i spunea vocea de la celălalt capăt al firului, a înclinat afirmativ din cap și pe urmă a pus receptorul în furcă fără să mai adauge nimic. A ieșit din cabină și s-a îndreptat spre lifturi. Pe drum, a aruncat un rest de trabuc într-un borcan lucios, plin cu nisip alb.

Intrat în lift a rostit: „Zece“, apoi și-a scos pălăria. Avea păr negru drept, umed de transpirație, o față mare și turtită și ochi mici. Purta haine necălcate, dar nu zdrențuite. Era detectiv de studio și lucra pentru Eclipse Films.

A ieșit din lift la etajul al zecelea, a străbătut un coridor slab luminat, a cotit și a bătut la o ușă. Dinăuntru s-au auzit pași. Ușa s-a deschis. În prag a apărut Dalmas.

Zdrahonul a intrat, și-a aruncat pălăria pe pat și s-a așezat pe un fotoliu de la fereastră fără să fie poftit.

– Salutare, băiete. Am auzit că ai nevoie de ajutor.

În prima clipă, Dalmas l-a privit fără să-i răspundă. Apoi a vorbit lent, încruntându-se:

– Poate... Pentru o coadă. L-am cerut pe Collins. Mi-am zis că tu ești prea ușor de depistat.

Dalmas s-a răsucit, s-a dus până la baie și a revenit cu două pahare. A pregătit băuturile pe birou și i-a întins una musafirului. Zdrahonul a sorbit, a plescăit din buze și și-a pus paharul pe pervazul ferestrei deschise. A scos un trabuc scurt și îndesat din buzunarul vestei.

– Collins nu era prin preajmă, a spus el. Iar eu ardeam gazul. Așa că șefu' ăl mare m-a trimis pe mine. Îi treabă de mers pe jos?

– Nu știu. Probabil că nu, a răspuns Dalmas cu indiferență.

– Dacă tre' să urmăresc pe cineva cu automobilu', nu mă deranjează. Am venit cu mașinuța mea de două locuri.

Dalmas și-a luat paharul și s-a așezat pe marginea patului. L-a fixat pe zdrahon cu privirea, zâmbindu-i subțire. Acesta a smuls capătul trabucului cu dinții și l-a scuipat. După aceea s-a aplecat, a ridicat capătul de pe jos, l-a cercetat și l-a aruncat pe fereastră.

– E-o noapte grozavă. Cam cald pentru vremea asta din an, a remarcat el.

Dalmas a întrebat liniştit:

– Cât de bine îl cunoşti pe Derek Walden, Denny?

Denny a privit pe fereastră afară. Aburi calzi ascundeau cerul, iar reflexia unei firme luminoase roşii, din spatele unei clădiri vecine părea o vâlvătaie.

– Nu ştiu ce înţelegi tu prin a-l cunoaşte. L-am văzut de câteva ori. Ştiu că-i unul din tipii cu bani mulţi din zonă.

– Atunci, n-o să leşini dacă-ţi zic că a murit, a rostit Dalmas calm.

Denny s-a întors încet spre el. Trabucul, încă neaprins, se mişca în sus şi-n jos în gura lui lată. Vestea a părut să-i stârnească interesul.

Dalmas a continuat:

– E ciudat. Nu-i dădea pace o gaşcă de şantajişti, Denny. Se pare că i-a călcat pe nervi. E mort – zace cu o gaură în cap şi-un revolver în mână. S-a întâmplat în după-amiaza asta.

Denny a făcut ochii mari. Dalmas a sorbit din băutură şi şi-a proptit paharul de coapsă.

– L-a găsit prietena lui. Avea cheia apartamentului de la Kilmarnock. Servitorul japonez, singurul angajat, era plecat. Fătuca n-a spus nimănui. A şters-o repede şi m-a sunat pe mine. M-am dus acolo... Nici eu n-am mai zis nimănui.

Zdrahonul a vorbit foarte încet:

– Pentru numele lui Dumnezeu! Poliţaii o să-ţi pună ţie crima-n cârcă şi-o să-nchidă cazul. Nu poţi scăpa cu aşa ceva.

Dalmas l-a privi lung, apoi a întors capul holbându-se la un tablou de pe perete. A zis cu răceală în glas:

– O s-o fac – iar tu o să mă ajuţi. Avem o slujbă şi o organizaţie al dracului de puternică în spatele nostru. E mult mălai la mijloc.

– Cum de ţi-ai dat seama? a întrebat Denny furios.

Nu părea deloc încântat.

– Fata nu crede că Walden s-a sinucis, Denny. Nici eu, şi-am prins şi-o pistă. Dar trebuie s-o urmărim rapid, pentru că e la fel de bună pentru oamenii legii ca pentru noi. Nu m-am aşteptat s-o pot verifica pe loc, dar am prins o ocazie.

– Îhî. Nu mă băga în chestii prea deştepte. Eu gândesc mai încet, a comentat Denny.

A aprins chibritul şi, de la el, trabucul. Îi tremura puţin mâna.

– Nu-i o chestie deşteaptă, a replicat Dalmas. E cam stupidă. Arma care l-a ucis pe Walden a fost pilită. Dar eu am desfăcut-o şi seria din interior nu fusese ştearsă. Iar Sediul are seria, în lista permiselor speciale.

– Şi tu pur şi simplu te-ai dus acolo, ai cerut-o şi ei ţi-au dat-o, a rostit Denny grav. Iar când o să-l umfle pe Walden şi-o să urmărească arma ei înşişi, o să-şi spună c-a fost nemaipomenit de frumos din partea ta să le-o iei înainte, adăugă el, scoţând un horcăit.

– Linişteşte-te, băiete. Tipul care a verificat seria... Nu trebuie să-mi fac griji din cauza lui.

– Cum dracu' nu? Şi ce naiba făcea Walden cu o armă pilită? Pentru aşa ceva te bagă la zdup.

Dalmas şi-a terminat băutura şi şi-a pus paharul gol pe birou. A ridicat sticla de whisky. Denny a scuturat din cap. Arăta foarte dezgustat.

– Dacă avea revolverul, poate nu ştia că-i pilit, Denny. Şi poate nici nu era al lui. Dacă era al unui ucigaş, atunci ucigaşul ăla e un amator. Un profesionist nu umblă cu arme grele.

Zdrahonul a întrebat ceva mai domol:

– În regulă, ce-ai aflat despre revolver?

Dalmas s-a aşezat din nou pe pat. A scos un pachet de ţigări din buzunar, a aprins una şi s-a aplecat în faţă, ca să arunce chibritul pe fereastră.

– Permisul a fost eliberat cu un an în urmă unui ziarist de la *Press-Chronicle*, pe nume Dart Burwand. Lui Burwand ăsta i-a făcut cineva felul în aprilie trecut, pe rampa din Arcade Depot. Era foarte hotărât să plece din oraş, dar n-a mai apucat. Cazul n-a fost rezolvat niciodată, dar se presupune că avea legături cu un mafiot – ca în cazul Lingle din Chicago – şi că a încercat să-l şantajeze pe unul din capi. Respectivul n-a fost încântat. Burwand a ieşit din scenă.

Zdrahonul răsufla greu. Lăsase trabucul să se stingă. Dalmas îl privea cu seriozitate în timp ce-i vorbea:

– Am aflat toate astea de la Westfalls, un tip de la *Press-Chronicle*. E-un prieten de-al meu. Şi mai e ceva. Revolverul a fost înapoiat soţiei lui Burwand – probabil. Femeia locuieşte tot acolo, în North Kenmore. S-ar putea să-mi spună ce-a făcut cu el... şi s-ar putea să aibă şi ea relaţii cu vreun mafiot, Denny. Dacă aşa stă treaba, n-o să-mi zică nimic, dar, după ce vorbesc cu ea, poate ia legătura cu persoane pe care ar trebui să le cunoaştem şi noi. Pricepi?

Denny a aprins alt chibrit şi l-a ţinut la capătul trabucului. A rostit cu gravitate:

– Şi eu ce fac, o urmăresc pe tipă după ce-i vâri în cap chestii legate de revolver?

– Exact.

Zdrahonul s-a ridicat, prefăcându-se că-i vine să caşte.

– Se rezolvă, a mormăit el. Dar de ce atâta tevatură pentru Walden? De ce nu-i laşi pe poliţai să rezolve cazul? Nu facem decât să ne alegem cu o grămadă de bile negre la Sediu.

– Trebuie să riscăm, a zis Dalmas calm. Nu ştim cu ce-l avea la mână pe Walden gaşca de şantajişti, iar studioul riscă să piardă prea mulţi bani, dacă e implicat în anchetă şi ajunge pe prima pagină a ziarelor din toată ţara.

– Vorbești de parcă Walden ar fi fost Valentino. La naiba, e-un regizor, acolo. Cei de la studio nu trebuie decât să-i șteargă numele de pe câteva filme care nu s-au lansat încă.

– Ei sunt de altă părere, a spus Dalmas. Dar poate pentru că nu au stat de vorbă cu tine.

– Bine, a aprobat Denny. Dar eu, în locul tău, aș lăsa-o pe prietena lui pe mâna polițailor. Legea caută întotdeauna un țap ispășitor.

A ocolit patul ca să-și recupereze pălăria, pe care și-a îndesat-o apoi pe cap.

– Strașnic, a continuat el posac. Tre' să aflăm toate amănuntele până nu aud sticleții că Walden e mort. A gesticulat ceva prin aer și a râs cu amărăciune. Cum fac ăia prin filme.

Dalmas a așezat sticla de whisky în sertarul biroului și și-a pus pălăria. A deschis ușa și i-a făcut loc lui Denny să iasă, apoi a stins luminile.

Era nouă fără zece.

6

Blonda înaltă și-a îndreptat ochi verzi, cu pupile foarte mici, asupra lui Dalmas. Detectivul s-a furișat repede pe lângă ea, fără să pară că se grăbește. A închis ușa cu cotul.

– Sunt detectiv particular, doamnă Burwand. Încerc să aflu niște informații pe care s-ar putea să le aveți dumneavoastră.

– Mă cheamă Dalton, Helen Dalton. Uită chestia cu Burwand.

Dalmas a zâmbit și a spus:

– Îmi cer scuze. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Blonda a scuturat din umeri și s-a îndepărtat de ușă. S-a așezat pe marginea unui scaun ale cărui brațe purtau urme de arsuri de țigară. Apartamentul avea doar un living mare, mobilat, decorat cu o mulțime de mărunțișuri cumpărate de la magazinele universale. Îl luminau două lămpi așezate de podea. Pe jos zăceau perne cu volane, o păpușă franțuzească stătea proptită de piciorul uneia din lămpi, iar pe poliță, deasupra radiatorului cu gaz, se înșirau romane ieftine.

Dalmas a rostit politicos, răsucindu-și pălăria:

– E vorba despre un revolver pe care l-a deținut Dart Burwand. A apărut într-un caz la care lucrez. Încerc să aflu cui i l-ați înmânat dumneavoastră.

Helen Dalton s-a scărpinat pe braț. Avea unghii mai lungi de un centimetru.

– Habar n-am despre ce vorbiți, i-a replicat ea tăios.

Dalmas s-a sprijinit de perete privind-o atent. Începea să-și trădeze iritarea în voce:

– Poate vă amintiți că ați fost căsătorită cu Dart Burwand și că a fost ucis în aprilie... Sau a trecut prea mult de atunci?

Blonda își mușca pumnul.

– Faci pe deșteptul?

– Numai dacă sunt nevoit. Dar să nu adormiți de la ultima injecție pe care v-ați făcut-o în braț.

Helen Dalton s-a îndreptat brusc de spate. Îi dispăruse orice urmă de nedumerire de pe chip. A întrebat printre dinți:

– Care-i treaba cu revolverul?

– A omorât un tip, atâta tot, a răspuns Dalmas cu indiferență.

Femeia l-a țintuit cu privirea, apoi a spus:

– Eram lefteră. L-am amanetat. Nu l-am mai recuperat. Aveam un soț care câștiga șaizeci de dolari pe săptămână, dar nu cheltuia nici unul cu mine. N-aveam un chior în buzunar.

Dalmas a încuviințat înțelegător din cap.

– Mai știți la ce magazin l-ați amanetat? Sau poate mai aveți chitanța.

– Nu. Era pe Main. E plină strada de ele. Și n-am chitanța.

– M-am temut eu că așa va fi.

Detectivul s-a plimbat alene prin cameră și a citit titlurile câtorva romane de pe poliță. A trecut mai departe și s-a oprit în fața unui birou mic și solid. Pe el se găsea o fotografie în ramă de argint. A studiat-o câteva momente, apoi s-a răsucit încet.

– Mare păcat de revolver, Helen. În după-amiaza asta i-a luat piuitul unui mahăr. Seria de pe exterior era ștearsă. Dacă l-ai amanetat, probabil că l-a cumpărat de-acolo vreun gangster, numai că un gangster n-ar fi pilit revolverul doar pe dinafară. Ar fi știut că seria e trecută și pe dinăuntru. Așa că n-a fost un gangster... Iar bărbatul la care a fost găsit revolverul în niciun caz nu l-ar fi cumpărat de la amanet.

Blonda s-a ridicat încet. Două văpăi îi îmbujorau obraji. Își ținea brațele țepene pe lângă corp și respira cu un șuierat ușor.

– Nu mă intimidezi, detectivule, a spus ea încordată. Nu vreau să am de-a face cu poliția... dar am niște prieteni buni care au grijă de mine. Ai face bine să te cari.

Dalmas s-a uitat peste umăr, la fotografia de pe birou.

– Johnny Sutro n-ar trebui să-și lase moaca în apartamentul unei prostituate. Lumea ar putea crede că-și înșală nevasta.

Blonda a traversat cu pași rigizi camera și a azvârlit fotografia într-un sertar. L-a închis nervoasă și s-a proptit cu coapsele de birou.

– Vorbești prostii, detectivule. Nu-l cheamă Sutro. Nu vrei să te cari odată, pentru numele lui Dumnezeu?

Dalmas a hohotit enervant.

– Te-am văzut în casa lui Sutro azi după-amiază. Erai așa de beată, că nici nu-ți amintești.

Blonda a schițat un gest ca și când ar fi vrut să-l atace. Apoi s-a oprit, încremenită. O cheie se răsucea în broască. Ușa s-a deschis și și-a făcut apariția un bărbat. A rămas în prag și a împins foarte încet ușa în urma lui. Mâna dreaptă o ținea în buzunarul unui pardesiu de tweed. Avea pielea închisă la culoare, umeri lați, un trup uscățiv și nas și bărbie ascuțită.

Dalmas l-a privit calm și a spus:

– Bună seara, domnule consilier Sutro.

Privirea bărbatului l-a ocolit și s-a oprit asupra fetei. Lui Dalmas nu i-a dat nicio atenție. Tremurând, fata i-a explicat:

– Individu' ăsta zice că-i detectiv. Mă toacă la cap în legătură cu o armă pe care cică am avut-o. Ești bun să-l dai afară?

– Detectiv, zici?

A trecut pe lângă Dalmas fără să-l privească. Blonda s-a dat înapoi să-i facă loc, iar el s-a lăsat într-un scaun. Femeia s-a albit la față. I se citea spaima în ochi. Sutro i-a aruncat o ocheadă, apoi s-a răsucit și a scos din buzunar un mic revolver cu armare automată. Îl ținea lejer, cu țeava îndreptată spre podea.

– N-am prea mult timp la dispoziție, a spus el.

– Eu tocmai plecam, a replicat Dalmas.

S-a deplasat spre ușă. Sutro i s-a adresat tăios:

– Mai întâi să auzim povestea.

– Sigur.

S-a mișcat grațios, fără grabă, și a deschis larg ușa. Țeava revolverului s-a înălțat brusc în mâna lui Sutro.

– Nu fi idiot! a zis Dalmas. Doar știi bine că n-ai de gând s-o faci lată în locul ăsta.

Cei doi bărbați s-au duelat din priviri. După câteva momente, Sutro a vârât revolverul înapoi în buzunar și și-a umezit buzele subțiri.

– Domnișoara Dalton a avut cândva o armă care acum a ucis un om – recent. Dar ea n-o mai are de multă vreme. Asta-i tot ce-am vrut să aflu.

Sutro a încuviințat încet din cap. Avea o expresie stranie în ochi.

– Domnișoara Dalton este o prietenă a soției mele. N-aș vrea să fie deranjată, a rostit el pe un ton glacial.

– Ai dreptate. N-ai vrea. Dar un detectiv legitim are dreptul să pună întrebări legitime. N-am intrat aici prin efracție.

Sutro l-a privit suspicios.

– În regulă, dar nu te lua de prietenii mei. Eu comand în orașul ăsta și-aș putea să-ți leg o tinichea de coadă.

Dalmas a încuviințat. A ieșit în tăcere și a închis ușa, după care a ascultat o clipă. N-a auzit niciun zgomot dinăuntru. A scuturat din umeri și a străbătut coridorul, a coborât trei trepte și a traversat o săliță de recepție, care nu avea panou de centrală telefonică. Ajuns în fața clădirii, a privit de jur împrejur. Se afla într-un cartier de garsoniere, cu mașini parcate în susul și-n josul străzii. S-a îndreptat spre taxiul cu farurile aprinse care îl aștepta.

Joey, șoferul roșcovan, stătea la marginea bordurii, în fața mașinii. Fuma o țigară și privea vizavi, la un automobil mare, cu două uși, închis la culoare, parcat cu partea stângă la bordură. Când și-a făcut apariția Dalmas, a aruncat țigara și i-a venit în întâmpinare.

– Hei, șefu', am aruncat un ochi la tipu' din Cad...

Flăcări palide au țâșnit în dâre furioase pe deasupra portierei automobilului cu două uși. Un pistol a bubuit printre clădirile așezate față în față. Joey s-a prăbușit peste Dalmas. Automobilul a demarat imediat. Dalmas a căzut într-o parte, într-un genunchi, cu

şoferul agăţat de el. A încercat să-şi scoată revolverul, dar nu a reuşit. Automobilul a virat după colţ, scrâşnind din cauciucuri. Joey a căzut lângă Dalmas şi s-a rostogolit pe spate, pe trotuar. A lovit asfaltul cu palmele de mai multe ori şi a scos un horcăit adânc de durere.

S-a auzit din nou scrâşnet de cauciucuri şi Dalmas a sărit în picioare, ducându-şi mâna la subsoara dreaptă. S-a relaxat când a văzut oprindu-se o maşină mică din care a coborât Denny, umplând spaţiul dintre ei.

Dalmas s-a aplecat asupra şoferului. La lumina lămpilor de lângă intrarea în clădirea cu apartamente, a văzut sânge pe pieptul jachetei de gabardină a lui Joey, sânge care se infiltra în material. Şoferul a deschis şi a închis ochii asemenea unei păsări muribunde.

– N-are rost să urmărim autobuzul ăla, a zis Denny. E prea rapid.

– Găseşte un telefon şi cheamă salvarea, a vorbit Dalmas repede. Băiatul ăsta a îndurat destul... Pe urmă ţine-te scai după blondă.

Zdrahonul s-a întors în grabă la maşina lui, a urcat la volan şi s-a făcut nevăzut după colţ. Un bărbat a deschis o fereastră şi a ţipat. Câteva maşini s-au oprit să privească.

Dalmas s-a aplecat deasupra lui Joey şi a murmurat:

– Încetişor, bătrâne... încetişor... încetişor.

7

Locotenentul de la secţia de omucideri se numea Weinkassel. Avea păr blond, rar, ochi albaştri, de gheaţă, şi ten foarte ciupit de vărsat. Stătea pe un scaun pivotant, cu picioarele proptite pe un sertar deschis şi un telefon lângă cot. Încăperea puţea a praf şi mucuri de ţigară.

Un bărbat pe nume Lonergan, un detectiv bine făcut, cu păr cărunt și mustață cenușie, stătea lângă o fereastră deschisă, privind afară posac.

Weinkassel mesteca un băț de chibrit și se uita la Dalmas, care stătea de partea cealaltă a biroului.

– Mai bine vorbește. Șoferul de taxi nu poate. Ai avut noroc în orașul ăsta și n-ai vrea să te trezești că te părăsește.

– E dur, a comentat Lonergan. Nu vrea să vorbească.

Nu s-a întors de la fereastră cât timp a vorbit.

– Ne-am descurca mai bine fără remarcile tale penibile, a zis Weinkassel cu glas obosit.

Dalmas a zâmbit ușor și și-a frecat podul palmei de marginea biroului, scoțând un soi de scârțâit.

– Și despre ce să vorbesc? a întrebat el. Era întuneric și nu l-am văzut pe bărbatul care-a tras. Mașina era un Cadillac cu două uși, cu farurile stinse. Ți-am mai spus o dată, locotenente.

– Nu te-am ascultat, a mormăit Weinkassel. E ceva putred la mijloc. Tre' să ai măcar o bănuială. Nu-ncape îndoială că pe tine voia să te omoare.

– De ce? Șoferul de taxi a fost lovit, nu eu. Băieții ăștia se lasă prostiți foarte ușor. Poate că unul din ei s-a înhăitat cu cine nu trebuie.

– Și tu, la fel, a spus Lonergan, fără să-și ia ochii de la priveliștea de-afară.

Weinkassel s-a încruntat către Lonergan, aflat cu spatele, și a vorbit răbdător:

– Mașina a stat afară cât tu ai fost înăuntru. Șoferul de taxi tot afară a stat. Dacă tipul cu arma lui ar fi vrut să-i facă lui felul, n-ar fi așteptat să ieși tu.

Dalmas a desfăcut brațele și a scuturat din umeri.

– Voi, băieți, chiar credeți că știu cine a fost?

– Nu chiar. Dar credem că ne poţi da nişte nume pe care să le verificăm. Pe cine-ai vizitat în apartamentele alea?

Dalmas n-a răspuns imediat. Lonergan a plecat de la fereastră, s-a aşezat pe capătul mesei şi a început să dea din picioare. Pe faţa turtită i-a apărut un zâmbet cinic.

– Hai, puiule, spune-ne adevărul, a zis el vesel.

Dalmas s-a lăsat cu scaunul pe spate şi şi-a vârât mâinile în buzunare. S-a uitat întrebător la Weinkassel, ignorându-l pe detectivul cărunt ca şi când nici n-ar fi existat. A rostit calm:

– M-am dus acolo să rezolv problema unui client. Nu mă puteţi obliga să vorbesc despre asta.

Weinkassel a ridicat din umeri şi l-a fixat cu ochi reci. Apoi şi-a scos băţul de chibrit din gură, s-a uitat la capătul tocit şi l-a aruncat.

– Am o bănuială că problema ta are de-a face cu împuşcăturile, a spus el serios. În felul ăsta, s-ar lămuri tot misterul. Nu-i aşa?

– Poate, a admis Dalmas. Dacă aşa se va rezolva problema. Dar ar trebui să mi se dea ocazia să stau de vorbă cu clientul meu.

– În regulă, a acceptat Weinkassel. Ai timp până dimineaţă. Pe urmă dai cărţile pe faţă.

Dalmas a încuviinţat tacit şi s-a ridicat.

– Numai de mistere se ţin detectivii ăştia particulari, a comentat Lonergan nervos.

Dalmas l-a salutat din cap pe Weinkassel şi a părăsit biroul. A parcurs un coridor sumbru şi a urcat scările spre etajul unde se afla recepţia. În faţa primăriei, a coborât un şir lung de trepte de beton şi a traversat Spring Street, spre locul unde se afla parcat un Packard albastru, nu foarte nou. A urcat la volan şi a virat după colţ, a trecut prin pasajul de pe Second Street, a coborât o porţiune de stradă şi a luat-o spre vest. Se uita atent în oglinda retrovizoare în timp ce conducea.

La Alvarado, a intrat într-o tutungerie şi a sunat la hotelul său. Recepţionerul i-a dat un număr la care să telefoneze. Dalmas a format numărul şi a auzit vocea lui Denny la celălalt capăt al firului. Acesta a vorbit precipitat:

– Pe unde umbli? Tipa e-aici, acasă la mine. E beată criţă. Vino-ncoa' şi-o să scoatem de la ea tot ce vrei să afli.

Dalmas a privit afară prin geamul cabinei telefonice fără să vadă nimic. După o mică pauză, a reluat pe un ton calm:

– Blonda? Cum a ajuns la tine?

– E-o adevărată poveste, băiete. Vino-aici şi ţi-o spun. 1454, South Livesay. Ştii unde e?

– Am o hartă, mă descurc, a răspuns Dalmas pe acelaşi ton.

Denny i-a explicat destul de amănunţit pe unde să meargă. La sfârşit, a adăugat:

– Grăbeşte-te. Acum doarme, da' s-ar putea să se trezească şi să ţipe că vreau s-o omor.

– În cartierul ăla, nu cred că ar conta prea mult... Vin imediat, Denny.

A pus receptorul în furcă şi s-a întors la maşină. A scos o sticluţă de-o litră de bourbon din buzunarul scaunului şi a sorbit îndelung. Pe urmă a demarat şi a luat-o spre Fox Hills. Pe drum, s-a oprit de două ori şi ca să reflecteze în linişte, însă de fiecare dată a plecat fără să o facă.

8

Drumul cotea de pe Pico şi ducea într-un cartier împrăştiat, care se întindea peste dealurile vălurite dintre două terenuri de

golf. Mergea de-a lungul marginii unuia din terenuri, de care-l separa un gard înalt de sârmă ghimpată. Ici-colo, pe pante, se ridicau bungalouri. După o vreme, drumul cobora într-o vâlcea în care se înălța un bungalou singuratic, exact vizavi de terenul de golf.

Dalmas a trecut de el și a parcat sub un eucalipt gigantic, care desena umbre groase pe drumul luminat de lună. A ieșit din mașină și a făcut câțiva pași înapoi, ca s-o ia pe-o alee de ciment spre bungaloul lat și scund, cu ferestruici pe partea frontală a clădirii. Tufele creșteau până la jumătatea plaselor de insecte de la geamuri. Prin ferestrele deschise venea o lumină slabă și se auzea în surdină un aparat de radio.

O umbră s-a plimbat în spatele portiței din plasă și ușa din față s-a deschis. Dalmas a intrat în living. Un bec mic ardea într-o lampă, concurat de cadranul luminat al radioului. În încăpere a pătruns și o rază timidă de lună.

Denny își scosese haina și-și suflecase mânecile pe brațele solide.

– Tipa doarme încă, l-a informat el. O s-o trezesc după ce-ți zic cum de-am adus-o aici.

– Sigur n-ai fost urmărit? a întrebat Dalmas.

– Sută la sută.

Denny a întins un braț zdravăn.

Dalmas s-a așezat într-un scaun împletit din colț, între radio și ultima fereastră din șir. Și-a pus pălăria pe jos, a scos sticla de bourbon și a privit-o cu un aer de nemulțumire.

– Adu-ne o băutură adevărată, Denny. Sunt rupt de oboseală. Nici de seară n-am mâncat.

– Am Martel de trei stele. Vin imediat.

A ieșit din cameră și o lumină s-a aprins într-o încăpere din spate. Dalmas a lăsat sticla pe podea, lângă pălărie. Îl durea capul.

În scurt timp, când lumina s-a stins în camera cealaltă, Denny a revenit cu două pahare înalte.

Brandy-ul avea gust natural și era tare. Denny s-a așezat și el pe un scaun din răchită. Arăta urias și sumbru în semiîntunericul din încăpere. A început să vorbească rar cu vocea lui dogită.

– Pare-o aiureală, dar a mers. După ce polițaii au renunțat să se mai foiască pe-acolo, am parcat pe alee și m-am întors. Știam în ce apartament locuiește tipa, dar n-o văzusem. Mi-am zis să trag un pic de timp și să văd ce învârtește. Am bătut la ușă, dar n-a vrut să-mi deschidă. O auzeam cum se fâțâie prin casă și peste-un minut a format un număr la telefon. M-am întors pe coridor și-am încercat intrarea de serviciu. Era deschisă, așa că am intrat. Se închidea cu un șurub din alea care ies din locaș și nu rămân înșurubate, deși tu l-ai înșurubat.

Dalmas a încuviințat din cap zicând:

– Am priceput, Denny.

Zdrahonul a băut din pahar și i-a frecat marginea de buza de jos. Și-a continuat povestea:

– Îl suna pe un tip, Gayn Donner. Îl știi?

– Am auzit de el. Ce relații are fata...

– Îi zicea pe nume și era furioasă foc. De-asta am auzit tot. Donner are un club pe Mariposa Canyon Drive – Clubul Mariposa. Se tot dă la radio trupa care cântă acolo, Hank Munn și băieții lui.

– I-am ascultat, Denny.

– Așa. Când a terminat de vorbit, am intrat peste ea. Părea drogată, se foia de colo-colo, nu părea să știe ce se întâmplă. Am aruncat o privire prin cameră și-am văzut fotografia lui John Sutro, consilierul, pe un birou. M-am folosit de ea ca să trag de timp. I-am zis că Sutro vrea ca ea să se dea la fund o vreme, că eu eram unul din băieții lui și că trebuie să vină cu mine. S-a lăsat dusă cu

zăhărelul. Era dusă de tot. Voia de băut. I-am zis că am în mașină. Și-a luat pălărioara și haina.

Dalmas a întrebat calm:

– Așa de ușor a fost, zici?

– Da, a răspuns Denny, după care și-a terminat băutura și a pus paharul pe unde a apucat. I-am dat să bea în mașină ca să tacă din gură și am venit aici. S-a culcat și cu asta, basta. Ce părere ai? A fost nasol la secție?

– Destul de nasol. N-am reușit să-i duc de nas.

– Ceva nou despre ucigașul lui Walden?

Dalmas a clătinat ușor din cap.

– Bănuiesc că japonezul nu s-a întors, Denny.

– Vrei să vorbești cu tipa?

La radio cânta un vals. Dalmas a ascultat câteva măsuri înainte de a răspunde, apoi a vorbit cu glas istovit:

– Păi, cred că de-asta am venit aici.

Denny s-a ridicat și a ieșit din cameră. S-a auzit o ușă deschizându-se, apoi voci înfundate.

Dalmas și-a scos pistolul de sub braț și l-a pus pe scaun, lângă picior.

Blonda a intrat clătinându-se cam mult. S-a holbat în jur, a chicotit, gesticulând ușor. A clipit către Dalmas, s-a legănat iar, apoi s-a lăsat în scaunul pe care stătuse Denny. Zdrahonul s-a ținut aproape de ea și s-a proptit de-o masă dreptunghiulară de lângă perete.

Femeia a rostit cu glas de bețivană:

– Vechiul meu amic, detectivul. Salutare, străine! Ce zici, nu-i faci cinste doamnei cu ceva de băut?

Dalmas a privit-o impasibil.

– Ai vreo idee ce s-a petrecut cu revolverul? Știi, cel de care vorbeam când a apărut Johnny Sutro... Revolverul cu seria pilită... Care l-a omorât pe Derek Walden.

Denny s-a crispat, apoi a dus brusc mâna la șold. Dalmas și-a luat revolverul și s-a ridicat în picioare. Denny s-a uitat la armă și a rămas nemișcat, relaxându-se. Femeia nu făcuse nicio mișcare, dar aburii beției i-au pierit subit, ca o frunză alungată de vânt. Pe chip i s-a întipărit brusc o expresie de încordare și răutate.

Dalmas a spus liniștit:

– Mâinile la vedere, Denny, și-o să meargă toate strună... Și-acum ce-ar fi să-mi spuneți voi, trădători de doi bani, adevăratul motiv pentru care am venit aici.

Zdrahonul a protestat răgușit:

– Cerule! Ce ți-a venit? M-ai speriat când i-ai zis „Walden“ fetei.

Dalmas a zâmbit larg.

– E-n regulă, Denny. Poate nici n-a auzit de el. Hai să lămurim neînțelegerea cât mai iute. Am, așa, o bănuială că am venit aici ca să dau de dracu'.

– Ești nebun de legat! a mârâit zdrahonul.

Dalmas a mișcat puțin revolverul. S-a proptit cu spatele de perete, s-a aplecat în față și a închis radioul cu mâna stângă. Apoi a vorbit nervos:

– Ai trădat, Denny. N-a fost greu de ghicit. Ești prea mare ca să filezi pe cineva și te-am prins că mă urmărești de vreo șase ori în ultima vreme. Când te-ai băgat pe fir în seara asta, mi-ai confirmat bănuielile... Și când mi-ai turnat minciuna aia gogonată despre cât de ușor ți-a fost s-o aduci pe tipa asta aici, am fost *absolut* convins... La dracu', ai impresia că un tip care a reușit să supraviețuiască atâta cât am reușit eu înghite gogoașa? Hai, Denny, fii drăguț și spune-mi pentru cine lucrezi... Poate că te las să speli putina, cine știe... Pentru cine lucrezi? Pentru Donner? Pentru Sutro? Pentru cineva pe care nu-l cunosc? Și ce-i cu planul ăsta, să mă atragi prin pădure?

Fata a sărit în picioare și s-a repezit la Dalmas. El a împins-o cu mâna liberă și ea s-a pomenit lată la podea.

– Sari pe el, grăsan idiot! Prinde-l! a țipat ea.

Denny nu s-a clintit.

– Gura, sugativo! s-a rățoit Dalmas. Nimeni nu sare la nimeni. E o discuție între prieteni. Scoală-te și nu ne mai ameți cu aiurelile tale!

Blonda s-a ridicat încet.

Fața lui Denny a căpătat o expresie de piatră în semiîntuneric. A vorbit cu glas hârâit:

– Am trădat. A fost un gest oribil. Asta e. M-am săturat să urmăresc gagici care tot încearcă să-și șutească rujurile una alteia... N-ai decât să-mi tragi un glonț, dacă ai chef.

Denny tot n-a schițat niciun gest. Dalmas a clătinat ușor din cap și a repetat întrebarea:

– Cine e, Denny? Pentru cine lucrezi?

– Nu știu. Sun la un număr, primesc ordine și raportez. Marafeții îmi vin prin poștă. Am încercat să aflu ce și cum, dar n-am avut noroc. Nu cred că ești tu vizat și nu știu absolut nimic despre împușcăturile de pe stradă.

Dalmas nu-l slăbea din ochi. L-a întrebat domol:

– Nu tragi de timp ca să mă reții aici, Denny, nu-i așa?

Zdrahonul a înălțat încet capul. Camera parcă a împietrit brusc. O mașină a parcat în dreptul ei. Huruitul ușor al motorului s-a stins.

O pată de lumină roșie a alunecat pe plasa de insecte.

Era orbitoare. Dalmas s-a lăsat silențios într-un genunchi, apoi imediat într-o parte. Glasul răgușit al lui Denny a tulburat liniștea:

– La naiba, sticleții!

Pata roșie a imprimat ochiurilor de plasă o strălucire trandafirie și a aruncat un jet aprins pe stratul de vopsea în ulei de pe pereți.

Fata a scos un sunet gâtuit, iar fața ei s-a transformat o clipă într-o mască roșie înainte de-a apuca să se lase în jos, ca să se ferească de evantaiul de lumină. Dalmas a privit afară ridicând puțin capul deasupra pervazului ultimei ferestre. Frunzele tufelor scânteiau ca niște vârfuri de sulițe negre în sclipirea roșie.

Pe alee au răsunat pași.

O voce aspră a strigat:

– Toată lumea afară! Mâinile sus!

Din casă s-a auzit zgomot de mișcare. Dalmas și-a legănat revolverul – degeaba. Cineva a răsucit un comutator și a aprins lumina pe terasă. Într-o clipă, înainte ca ei să aibă timp să se ferească, doi bărbați în uniformă albastră de poliție au apărut în conul de lumină de pe terasă. Unul ținea un pistol mitralieră, celălalt, un pistol Luger lung, dotat cu încărcător special.

S-a auzit un râcâit. Denny era la ușă, dădea la o parte apărătoarea vizorului. În mână ținea un revolver. A tras.

Ceva greu s-a izbit de ciment și, în lumină, un bărbat s-a clătinat înainte și înapoi. Își ținea mâinile pe burtă. Un chipiu cu cozoroc a căzut și s-a rostogolit pe alee.

Dalmas s-a făcut una cu podeaua când mitraliera a început să tragă. Și-a lipit fața de scânduri. În spatele lui, fata a țipat.

Mitraliera a măturat rapid camera de la un capăt la altul și aerul s-a umplut de praf de ipsos și așchii de lemn. O oglindă de perete s-a făcut țăndări. Mirosul pătrunzător de praf se lupta cu cel amar, de ipsos spart. Haosul părea să nu se mai termine.

Ceva a căzut pe picioarele lui Dalmas. Detectivul stătea cu ochii închiși și cu fața în pardoseală.

Răpăitul și bubuiturile au încetat. Bucăți de ipsos continuau să cadă de pe pereți.

– V-a plăcut, băieți? a strigat un glas.

Altă voce s-a răstit din depărtare:

– Haide! Să mergem!

Din nou paşi, apoi un târâit. Alţi paşi. Motorul maşinii a prins viaţă. O portieră s-a trântit zdravăn. Cauciucurile au scrâşnit pe pietrişul de pe drum, huruitul motorului a răsunat mai puternic, apoi s-a stins repede.

Dalmas s-a ridicat în picioare. Îi zvâcneau urechile şi avea nările uscate. Şi-a cules revolverul de jos, a scos o lanternă subţire dintr-un buzunar interior şi-a aprins-o, luminând slab aerul plin de praf. Blonda stătea pe spate, cu ochii larg deschişi şi gura strâmbată într-un fel de rânjet. Suspina. Detectivul s-a aplecat deasupra ei. Nu se vedea nici urmă de rană.

A mai făcut câţiva paşi prin cameră. Şi-a găsit pălăria neatinsă, lângă scaunul care rămăsese fără jumătatea superioară. Sticla de bourbon zăcea lângă pălărie. Le-a ridicat pe amândouă. Bărbatul cu mitraliera răsese camera numai până la mijlocul unui stat de om, la dreapta şi la stânga, fără s-o coboare destul. Dalmas a înaintat până la uşă.

Denny stătea în genunchi, în faţa ei. Se legăna înainte şi înapoi şi-şi ţinea o mână cu cealaltă. Printre degetele butucănoase i se prelingea o şuviţă de sânge.

Dalmas a deschis uşa şi a ieşit. Cartuşe goale zăceau pe aleea stropită cu sânge. Nu se zărea niciun om. A rămas acolo, cu sângele pulsându-i în tâmple ca nişte ciocănele. Îl pişca pielea din jurul nasului.

A băut puţin whisky din sticlă, s-a întors şi a intrat în casă. Denny se ridicase în picioare. Scosese o batistă pe care se chinuia acum să şi-o lege în jurul mâinii însângerate. Arăta buimac, ameţit. Se clătina. Dalmas i-a vârât raza lanternei în ochi.

– Doare rău?

– Nu. M-a ciupit doar de mână, a răspuns bărbatul cu glas gros. Nu se descurca prea bine cu batista.

– Blonda e moartă de frică, a rostit Dalmas. De-ai tăi au fost, amice. Buni prieteni mai ai! Au vrut să ne rașcheteze pe toți trei. Tu i-ai instigat, când ai tras prin gaura vizorului. Cred că-ți sunt dator pentru asta, Denny... Trăgătorul nu era foarte priceput.

– Un'te duci? a întrebat Denny.

– Tu unde crezi că mă duc?

– Sutro e omul tău, a rostit încet zdrahonul. Eu am terminat-o. M-am săturat. Să se ducă dracului toți.

Dalmas a ieșit din nou și a pornit-o pe aleea ce dădea spre stradă. A urcat în mașina lui și a condus fără să aprindă farurile. După ce a cotit de mai multe ori și a străbătut o bucată bună de drum, a aprins farurile, a coborât din mașină și s-a scuturat de praf.

9

Draperiile argintiu cu negru se desfăceau în forma unui V inversat, dezvăluind fum gros de țigară și trabuc. Alămurile orchestrei spintecau ceața cu mici sclipiri colorate. Se simțea miros de mâncare, băutură, parfum și pudră. Ringul de dans era o pată goală de lumină chihlimbarie și arăta puțin mai mare decât covorașul din baia unei dive.

Atunci orchestra a început să cânte și luminile au scăzut în intensitate. Șeful de sală a urcat scările mochetate, bătând cu un pix din aur în vipușca de mătase a pantalonilor. Avea ochi înguști, parcă lipsiți de viață, și păr blond, cu fire cărunte, pieptănat pe spate și scoțându-i în evidență fruntea osoasă.

– Aş dori să vorbesc cu domnul Donner, i s-a adresat Dalmas.

Chelnerul a bătut uşor cu pixul din aur în dinţi.

– Mă tem că e ocupat. Numele?

– Dalmas. Spuneţi-i că sunt un bun amic al lui Johnny Sutro.

– Voi încerca, a promis chelnerul.

A mers la un panou cu un şir de butoane şi un telefon mic, dintr-o singură bucată. L-a ridicat din furcă şi l-a dus la ureche, urmărindu-l pe Dalmas pe deasupra receptorului, cu privirea goală a unui animal împăiat.

– Mă găsiţi în hol, l-a informat detectivul.

A trecut înapoi printre draperii şi s-a îndreptat alene, precaut, spre toaleta bărbaţilor. Acolo, a scos sticla de bourbon şi a dat pe gât ce mai rămăsese în ea, lăsând capul pe spate şi stând cu picioarele depărtate pe dalele pardoselii. Un negru cu pielea zbârcită, îmbrăcat într-o jachetă albă, l-a apostrofat imediat, cuprins de agitaţie:

– Nu-i voie să beţi aici, şefu'.

Dalmas a aruncat sticla goală într-un recipient pentru prosoape uzate. A luat un prosop curat de pe raftul de sticlă, s-a şters la gură, a pus o fisă pe marginea chiuvetei şi a plecat.

A găsi un spaţiu liber între o uşă interioară şi una exterioară. S-a proptit de cea exterioară şi a scos din buzunarul vestei un revolver cu armare automată, lung cam de 10 centimetri. L-a mascat cu pălăria, prinzându-l cu trei degete, şi a ieşit, legănându-şi pălăria uşor pe lângă trup.

După un timp, un filipinez înalt, cu păr negru şi mătăsos, şi-a făcut apariţia în hol şi l-a cercetat cu privirea. Dalmas a mers la el. Şeful de sală s-a uitat printre perdele şi i-a făcut semn din cap filipinezului. Acesta i s-a adresat lui Dalmas:

– Pe-aici, şefule.

Au pornit de-a lungul unui coridor lung şi liniştit. Muzica orchestrei s-a stins treptat în urma lor. Printr-o uşă deschisă se vedeau nişte mese abandonate, cu tăblie verde. Coridorul se continua cu altul, care înainta în unghiuri drepte, iar la capătul lui se zărea o lumină în pragul unei alte uşi.

Filipinezul s-a oprit cu piciorul în aer şi a făcut o mişcare graţioasă, dar complicată, la finalul căreia un pistol mare şi negru i-a apărut în mână. L-a înfipt frumos în coastele lui Dalmas.

– Tre' să te percheziţionez, şefule. Regulile casei.

Dalmas a stat nemişcat, cu braţele ridicate. Filipinezul i-a luat Coltul şi i-a dat drumul în buzunarul lui. A pipăit celelalte buzunare ale detectivului, s-a dat înapoi şi şi-a vârât în teacă propriul pistol.

Dalmas a coborât braţele şi şi-a lăsat pălăria să cadă. Micul revolver ascuns în ea a împuns stomacul filipinezului. Acesta s-a uitat în jos la el, cu o grimasă întipărită pe chip.

– A fost distractiv, măsliniule. Acum e rândul meu.

Şi-a recuperat Coltul şi l-a pus la loc, a luat pistolul automat de sub braţul filipinezului, i-a scos magazia şi apoi glonţul din cameră. I-a înapoiat arma descărcată.

– Poţi să-l foloseşti pe post de măciucă. Dacă stai în faţa mea, şeful tău nu va trebui să ştie că nu mai e bun de altceva.

Filipinezul şi-a umezit buzele. Dalmas l-a pipăit, în caz că avea şi altă armă, apoi au mers amândoi mai departe pe coridor şi au intrat pe o uşă întredeschisă. Primul a păşit filipinezul.

Era o încăpere largă, lambrisată cu scânduri de lemn în diagonală. Un covor chinezesc pe jos, mult mobilier de calitate, uşi îngropate, evident, izolate fonic, dar nicio fereastră. Sus de tot se vedeau un grilaj aurit şi un ventilator care scotea un zgomot

slab, liniştitor. În cameră erau patru bărbaţi. Niciunul n-a scos vreun cuvânt.

Dalmas s-a aşezat pe o canapea din piele şi l-a fixat cu privirea pe Ricchio, tipul care-l scosese cu forţa din apartamentul lui Walden. Era imobilizat pe un scaun cu spătar înalt, cu braţele trase la spate şi legate la încheieturi. Avea privire de om nebun, iar toată faţa era numai sânge şi vânătăi. Fusese caftit cu pistolul. Bărbatul cu părul de culoarea nisipului, Noddy, care fusese împreună cu el la Kilmarnock, stătea şi fuma pe un taburet, într-un colţ.

John Sutro se legăna într-un balansoar din piele roşie, cu ochii la podea. Nu i-a ridicat nici când a intrat Dalmas.

Cel de-al patrulea bărbat stătea în spatele unui birou care părea să fi costat o grămadă de bani. Avea păr castaniu, cu cărare pe mijloc, pieptănat pe spate, buze subţiri şi ochi căprui, cu nuanţe roşietice, care scânteiau. L-a cercetat pe Dalmas când acesta s-a aşezat şi a privit în jur. Apoi a vorbit, privindu-l cu coada ochiului pe Ricchio.

– Derbedeul ăsta a cam scăpat de sub control. Noi i-am tot atras atenţia. Bănuiesc că nu-ţi pare rău.

Dalmas a râs scurt, însă nu vesel.

– Nu, dar nici nu-mi vine să sar într-un picior de bucurie, Donner. Cu celălalt cum rămâne? Nu văd nicio urmă pe el.

– Noddy e de treabă. A acţionat conform ordinelor, a spus Donner pe un ton calm. A luat o pilă cu mâner lung şi a început să-şi pilească o unghie. Tu şi cu mine avem de discutat. De-asta ai venit aici. Mie îmi pari în regulă – dacă nu încerci să-ţi întinzi prea mult tentaculele de detectiv particular.

– Te-ascult, Donner, a zis Dalmas interesat.

Sutro a ridicat privirea și a fixat-o pe ceafa lui Donner. Cel din urmă a continuat să vorbească domol, indiferent.

– Știu tot despre înscenarea din apartamentul lui Walden și despre împușcăturile din Kenmore. Dacă aș fi bănuit că Ricchio o să-și iasă din minți în halul ăsta, l-aș fi oprit la timp. Însă acum cred că eu trebuie să îndrept lucrurile... Iar când terminăm noi aici, domnul Ricchio o să meargă la poliție și-o să ciripească tot ce-are de ciripit.

Uite ce s-a întâmplat. Ricchio a lucrat pentru Walden când a apărut moda cu gărzile de corp la Hollywood. Walden își cumpăra băutura din Ensenada – și încă o face, din câte știu eu – și o aducea chiar el. Nu-l deranja nimeni. Ricchio a prins ocazia să aducă niște marfă albă sub o acoperire bună. Walden l-a prins. N-a vrut scandal, așa că pur și simplu i-a arătat lui Ricchio unde e poarta. Ricchio a profitat de asta și a încercat să-l șantajeze, zicând că nu e fără pată ca să scape cu fața curată din mașina de tocat a FBI-ului. Walden n-a cotizat cât de repede a vrut Ricchio, așa că pe Ricchio l-au apucat pandaliile și s-a hotărât să-i forțeze mâna. Tu și șoferul tău i-ați dat planul peste cap și Ricchio a vrut să vi-o plătească.

Donner a pus pila deoparte și a zâmbit. Dalmas a scuturat din umeri și s-a uitat la filipinez, care stătea lângă perete, la capătul canapelei.

– Eu n-am la dispoziție o organizație ca a ta, Donner, a spus Dalmas, dar mă descurc. Cred că povestea ta se leagă și lumea ar fi crezut-o – cu puțină cooperare din partea poliției. Dar nu se potrivește cu faptele, așa cum sunt ele acum.

Donner a ridicat din sprâncene. Sutro a început să-și legene vârful pantofului lustruit, sprijinit de genunchiul celuilalt picior.

– Care-i rolul domnului Sutro în toată povestea? a întrebat Dalmas.

Sutro l-a săgetat cu privirea și a încetat să-și legene piciorul. A făcut o mișcare bruscă, agitată. Pe chipul lui Donner a apărut un zâmbet.

– E prieten cu Walden. Walden a stat puțin de vorbă cu el și Sutro știe că Ricchio a lucrat pentru mine. Dar, fiind consilier, n-a vrut să-i spună lui Walden tot ce știa.

Dalmas a rostit cu voce gravă:

– Îți spun eu ce nu merge în povestea ta, Donner. Nu e destul de înfricoșătoare. Walden era prea speriat ca să-mi dea o mână de ajutor chiar și când lucram pentru el... Iar în după-amiaza asta cineva s-a speriat atât de tare de el, încât l-a găurit.

Donner s-a aplecat în față și a mijit ochii. Și-a încleștat pumnii pe biroul dinaintea lui.

– Walden e... mort? a bâiguit el.

Dalmas i-a răspuns cu o înclinare a capului.

– Împușcat în tâmplă... cu o armă de calibrul .32. Pare sinucidere, dar nu este.

Sutro și-a acoperit iute fața cu mâna. Bărbatul cu păr de culoarea nisipului s-a crispat pe taburetul din colț.

– Vrei să auzi o bănuială cât se poate de cinstită, Donner? Hai să-i zicem bănuială. Walden era și el vârât în traficul cu droguri – și nu era singur. Dar, după ce s-a abrogat prohibiția, a vrut să se lase. Paza de coastă n-ar mai fi trebuit să piardă așa de mult timp urmărind vase care transportă băutură, iar contrabanda cu droguri din susul coastei n-ar mai fi mers din plin. Walden s-a și lipit de o fată care avea ochi buni și nu era deloc proastă. Așa că voia să renunțe la afacerea cu drogurile.

Donner și-a umezit buzele și a întrebat:

– Ce afacere cu droguri?

Donner l-a fixat cu privirea.

– Nu știi nimic, Donner, nu-i așa? Nuuu... De asta se ocupă numai băieții răi. Iar băieților răi nu le-a plăcut ideea că Walden voia să se retragă așa, pur și simplu. Bea prea mult și riscau să-nceapă să-i ciripească și fetei câte ceva. Voiau să se retragă așa cum a făcut-o, cu un glonț în cap.

Donner a răsucit încet capul spre bărbatul legat de scaun.

– Ricchio, șopti el.

Apoi s-a ridicat și a dat ocol biroului. Sutro și-a luat mâna de pe față și l-a urmărit, cu buzele tremurând.

Donner s-a oprit în fața lui Ricchio. I-a pus mâna pe cap și l-a împins în spătar. Ricchio a scos un geamăt. Donner i-a zâmbit.

– Probabil că-mi ies din mână. *Tu* l-ai omorât pe Walden, nemernicule! Tu te-ai întors și i-ai făcut felul. Partea asta ai uitat să ne-o spui, puiule.

Ricchio a deschis gura și a scuipat sânge pe mâna și încheietura lui Donner. Donner s-a strâmbat și s-a dat înapoi, ținând mâna întinsă drept în față. A scos o batistă și s-a șters cu grijă, apoi a azvârlit-o pe covor.

– Dă-mi puțin arma ta, Noddy, a rostit el calm, îndreptându-se către bărbatul cu părul de culoarea nisipului.

Sutro a zvâcnit și i-a căzut falca. Avea privirea unui om bolnav. Filipinezul cel înalt a răsucit pistolul în mână, ca și când ar fi uitat că e descărcat. Noddy a scos un revolver bont de sub braț și l-a înmânat lui Donner. Acesta l-a luat și s-a întors la Ricchio. A ridicat arma.

– Nu Ricchio l-a omorât pe Walden, a spus Dalmas.

Filipinezul a făcut un pas rapid înainte și l-a pocnit cu pistolul lui mare. Arma l-a lovit pe Dalmas în umăr, stârnindu-i un val de durere în jos pe braț. Detectivul s-a rostogolit și a scos iute Coltul. Filipinezul a vrut să-l lovească din nou, însă a ratat.

Dalmas s-a ridicat în picioare, a pășit într-o parte și l-a lovit cu toată puterea pe filipinez în tâmplă cu țeava revolverului. Acesta a icnit, s-a lăsat pe podea și a dat ochii peste cap. S-a prăvălit încet, agățându-se de canapea.

Niciun mușchi nu s-a clintit pe chipul lui Donner. A ridicat revolverul cu o mână foarte sigură. Pe buza de sus, mai mare, avea picături de transpirație.

Dalmas a repetat:

– Nu Ricchio l-a omorât pe Walden. Individul a fost ucis cu un revolver pilit care i-a fost plantat în mână. Ricchio nu ar fi folosit o armă pilită.

Sutro s-a albit la față. Bărbatul cu părul de culoarea nisipului se ridicase de pe taburet și-și legăna mâna dreaptă pe lângă corp.

– Spune mai departe, a rostit Donner calm.

– Revolverul pilit a fost al unei tipe, Helen Dalton sau Burwand. Ei i-a aparținut. Mi-a zis că l-a amanetat cu multă vreme în urmă. N-am crezut-o. E prietenă bună cu Sutro, iar Sutro a fost atât de supărat că m-am dus s-o văd, încât a tras în mine cu mâna lui. De ce crezi că s-a supărat Sutro și de unde crezi că știa că era posibil s-o vizitez pe tipă?

– Dă-i drumul, spune-mi tu, i-a cerut Donner.

L-a privit pe Sutro cât se poate de liniștit. Dalmas s-a apropiat cu un pas de Donner și a ținut pistolul lângă el, fără să-l amenințe.

– Îți spun eu de ce și cum. Am o coadă după mine de când am început să lucrez pentru Walden, un detectiv de studio idiot, pe care l-am ghicit de la un kilometru. A fost cumpărat, Donner. L-a cumpărat tipul care l-a ucis pe Walden. S-a gândit că detectivul de studio avea șansa să se apropie de mine, iar eu o să-l las – ca să-i dau funia și să-i găsesc vânatul. Șeful lui era Sutro. Sutro l-a omorât pe Walden – cu mâna lui. A fost genul acesta de treabă.

Una de amator care face pe deşteptul – o crimă de mântuială. Treaba deşteaptă a fost exact cea care l-a dat de gol – înscenarea sinuciderii cu un revolver pilit, al cărui proprietar nu poate fi depistat, credea ucigaşul, neştiind că majoritatea armelor au seria trecută şi în interior.

Donner a mişcat pistolul până când a ţintit cu el un punct la jumătatea distanţei dintre bărbatul cu păr nisipiu şi Sutro. Tăcea. Privirea sa era meditativă şi preocupată.

Dalmas şi-a trecut scurt greutatea de pe-un picior pe altul. Filipinezul de pe jos a pus o mână pe canapea şi a zgâriat pielea cu unghiile.

– Ar mai fi şi altele, Donner, dar, la dracu'! Sutro era prietenul lui Walden şi se putea apropia de el nestingherit, suficient cât să-i pună pistolul la tâmplă şi să apese pe trăgaci. O împuşcătură nu se aude în apartamentul de la ultimul etaj din Kilmarnock, una scurtă, trasă cu un revolver de .32. Aşa că Sutro i-a pus lui Walden arma în mână şi şi-a văzut de drum. Dar a uitat că Walden e stângaci şi nu ştia că se putea afla cui îi aparţine arma. Când s-a aflat – şi omul pe care l-a cumpărat s-a prins cum stau lucrurile, iar eu am tras-o de limbă pe fată –, a angajat o trupă de trăgători şi ne-a încolţit pe toţi trei într-o casă din Palms, ca să ne pună lacăt la gură pentru totdeauna... Numai că trupa de trăgători, ca toţi cei care au jucat în piesa asta, a făcut o treabă de mântuială.

Donner a încuviinţat din cap. A ales din ochi un punct pe mijlocul burţii lui Sutro şi l-a ţintit cu arma.

– Ia povesteşte-ne cum a fost, Johnny, a rostit el calm. Spune-ne cum te-a lovit deşteptăciunea la bătrâneţe...

Bărbatul cu păr de culoarea nisipului a făcut o mişcare bruscă. S-a lăsat în spatele biroului şi, în timp ce se ferea astfel, a întins

mâna dreapta ca să-și ia celălalt revolver. Arma a pocnit dindărătul mesei. Glonțul a pornit pe sub tăblie, s-a izbit de perete cu zgomot de metal dur și a rămas în spatele lambriului.

Dalmas și-a ridicat revolverul și a tras în masă de două ori. Câteva așchii au sărit în aer. Bărbatul cu părul nisipiu a scos un țipăt și a ieșit imediat din ascunzătoare, cu pistolul fumegând în mână. Donner s-a clătinat. Revolverul lui a scuipat rapid două gloanțe. Bărbatul cu părul ca nisipul a țipat a doua oară și sângele i-a țâșnit dintr-un obraz. A căzut în spatele biroului și n-a mai scos o vorbă.

Donner s-a dat înapoi până când a atins peretele. Sutro s-a ridicat, a dus mâinile în față și a încercat să țipe.

– În regulă, Johnny. E rândul tău, i-a spus Donner.

Apoi Donner a tușit dintr-odată și a alunecat de-a latul peretelui, foșnind din haine. S-a aplecat în față, a scăpat revolverul, s-a proptit cu mâinile de podea și a tușit în continuare. S-a făcut cenușiu la față.

Sutro a rămas țeapăn, cu mâinile în fața stomacului, cu degetele încleștate ca niște gheare. Ochii i s-au întunecat. Erau ochi de mort. În clipa următoare, genunchii i s-au îndoit și s-a prăbușit pe spate.

Donner continua să tușească.

Dalmas s-a îndreptat iute spre ușă, a ascultat puțin, a deschis-o și a aruncat o privire afară. A închis-o repede la loc.

– Izolare fonică – și încă ce izolare! a mormăit el.

S-a întors la masă și a ridicat receptorul din furcă. A lăsat jos Coltul și a format un număr. A așteptat un pic, apoi a vorbit:

– Căpitanul Cathcart... Trebuie să discut cu el... Sigur, e important... foarte important.

A rămas în aşteptare, bătând darabana pe birou şi aruncând priviri inexpresive prin cameră. A tresărit uşor când a auzit o voce somnoroasă la capătul celălalt al firului:

– Sunt Dalmas, şefule. Sunt la Casa Mariposa, în biroul personal al lui Gayn Donner. A fost un mic conflict, dar nu-i nimeni rănit grav... L-am prins pe ucigaşul lui Derek Walden... E Johnny Sutro... Da, consilierul... Grăbeşte-te, şefu'... N-aş vrea să mă încaier cu ajutoarele, ştii tu...

A pus receptorul în furcă, şi-a luat revolverul de pe birou, l-a ţinut în palmă şi l-a privit fix pe Sutro.

– Ridică-te de pe podea, Johnny, i-a cerut el, sătul şi plictisit. Ridică-te şi spune-i unui biet detectiv prostovan cum să ţină ascunsă toată povestea asta, deşteptule!

10

Lumina de deasupra mesei mari, din lemn de cireş, de la Sediu era prea puternică. Dalmas şi-a plimbat un deget pe suprafaţa de lemn, l-a privit, apoi l-a şters de mânecă. Şi-a proptit bărbia în palmele subţiri şi a fixat peretele de deasupra secreterului aflat îndărătul mesei. Era singur.

Difuzorul de pe perete a început să bâzâie:

– Apel pentru maşina 71W în cartierul 72... la Third şi Berendo... la farmacie... întâlneşte cu un bărbat...

Căpitanul Cathcart a intrat şi a închis uşa cu grijă. Era un bărbat masiv, istovit, cu obraji mari şi umezi, mustaţă ţepoasă şi mâini noduroase.

S-a așezat între masa de stejar și secreter și a mângâiat luleaua rece din scrumieră.

Dalmas și-a luat capul din palme.

– A murit Sutro, i-a zis Cathcart.

Dalmas l-a privit lung, fără un cuvânt.

– I-a copt-o nevasta. El a vrut să treacă un minut pe acasă. Băieții l-au păzit pe el, dar la ea n-au fost atenți. N-au apucat să miște, că l-a și găurit.

Cathcart a căscat de două ori. Avea dinți puternici și îngălbeniți.

– N-a zis un cuvânt. A scos un pistol mic de la spate și i-a servit trei gloanțe. Unu, doi, trei. Locul unu, locul doi, locul trei. Ca la cursele de cai. Așa, pur și simplu. Pe urmă a răsucit arma în mână cât se poate de calmă și le-a dat-o băieților. De ce dracu' a făcut asta?

– A recunoscut? a întrebat Dalmas.

Cathcart l-a privit și și-a dus pipa la gură. Trase din ea cu zgomot.

– El? Da... dar nu în scris. De ce crezi că l-a împușcat?

– Știa despre blondă. Și-a zis că e ultima ei șansă. Poate știa și de escrocii lui.

Căpitanul a încuviințat ușor.

– Sigur. Asta trebuie să fie. Și-a zis că-i ultima ei șansă. Și de ce să nu-i ia maul nemernicului? Dacă procurorul e deștept, o s-o lase să se declare vinovată de omor prin imprudență. Ar putea scăpa cu vreo cincisprezece luni la Tehachapi. O cură de odihnă.

Dalmas s-a foit în scaun, încruntându-se. Cathcart a continuat:

– Ieșim toți basma curată. Nu sunteți pătați nici tu, nici administrația. Dacă nu l-ar fi omorât, am fi încasat toți un șut în fund ca să lucrăm mai eficient. Femeia asta ar trebui să primească pensie.

– Ar trebui să primească un contract de la Eclipse Films, a replicat Dalmas. Când pistele m-au condus la Sutro, mi-am zis că imaginea mea o să aibă de suferit. Aş fi putut să-l omor cu mâna mea – dacă n-ar fi fost aşa un căcăcios – şi dacă n-ar fi fost consilier.

– Nici să nu te gândeşti, dragule. Lasă asta în seama legii, a mârâit Cathcart. Uite cum stă treaba. Nu cred că putem clasa cazul Walden ca sinucidere. Nu ne lasă revolverul pilit şi mai trebuie să aşteptăm şi autopsia şi raportul balistic. Iar testul cu parafină al mâinii ar trebui să demonstreze că Walden nu a tras deloc. Pe de altă parte, cazul se închide cu Sutro vinovat şi rezultatele n-ar trebui să-i afecteze pe prea mulţi. Am dreptate?

Dalmas a scos o ţigară şi-a răsucit-o între degete. A aprins-o tacticos şi a scuturat chibritul până s-a stins.

– Walden n-a fost uşă de biserică, a spus el. Chestia cu drogurile ar putea stârni tămbălău, dar treaba s-a răcit. Cred că stăm nemaipomenit, în afară de câteva chestii nelămurite.

– La naiba cu chestiile nelămurite! l-a întrerupt Cathcart cu un zâmbet larg. Nu văd cum ar putea scăpa cineva cu un aranjament. Amicul tău, Denny, o să dispară iute din peisaj, iar dacă pun laba vreodată pe tipa aia, Dalton, o trimit la Mendocino, la dezintoxicare. Poate găsim cu ce să-l înfundăm pe Donner, după ce iese din spital. Tre' să-i băgăm la zdup pe bandiţii ăia doi pentru atac şi împuşcarea şoferul de taxi, oricare dintre ei e autorul, da' n-o să vorbească. Încă mai au un viitor la care să se gândească şi şoferu' de taxi nu-i aşa de grav rănit. Mai rămâne gaşca de trăgători, a zis Cathcart cu un căscat. Băieţii ăia tre' să fie din Frisco. Pe-aici nu prea se mai apelează la mitraliere.

Dalmas s-a cufundat în scaun.

– N-ai ceva de băut, şefule? a întrebat el plictisit.

Cathcart l-a privit lung.

– Mai e ceva, a spus el serios. Vreau să deschizi bine urechile. Nu m-am supărat că ai demontat revolverul ăla, dacă n-ai distrus amprentele de pe el. Şi nu m-am supărat că nu mi-ai zis de el, când ai văzut în ce belea te-ai vârât. Dar să fiu al naibii de nu mă supăr că ne-ai luat-o înainte şi ţi-ai vârât nasul în propriile noastre dosare!

Dalmas i-a adresat un zâmbet meditativ.

– Ai perfectă dreptate, şefule, a recunoscut el, cu glas umil. Asta mi-e meseria – altă scuză nu găsesc.

Cathcart şi-a frecat zdravăn obrajii. I s-a descreţit fruntea şi a zâmbit larg. Pe urmă s-a aplecat, a tras un sertar şi a scos o sticlă de o litră de whisky. A aşezat-o pe masă şi a apăsat un buton. Un trup de uriaş a intrat pe jumătate în cameră.

– Hei, Micuţule! a bubuit Cathcart. Împrumută-mi tirbuşonul pe care mi l-ai şutit din birou.

Trupul a dispărut şi a reapărut imediat.

– Pentru ce bem? a întrebat căpitanul peste câteva minute.

– Pentru nimic, a răspuns Dalmas. Pur şi simplu bem.

Omul care iubea câinii

Traducere de Radu Săndulescu

1

În fața ușii era parcată o mașină DeSoto, nou-nouță, gri ca aluminiul. Am ocolit-o, am urcat cele trei trepte albe, am pătruns printr-o ușă de sticlă și am urcat încă trei trepte acoperite de un covor. Am sunat la soneria din perete.

Acoperișul s-a zguduit instantaneu din cauza glasurilor canine. În timp ce lătrau, urlau și schelălăiau, mă uitam la o încăpere cu un pupitru și o săliță de așteptare, cu fotolii din piele, trei diplome pe perete și o măsuță cu ceva exemplare din revista *Dog Fancier's Gazette*[1].

Cineva a potolit câinii în spate, apoi o ușă din interior s-a deschis și a apărut un bărbat mititel, cu o față drăgălașă, în pantofi cu talpă de cauciuc, îmbrăcat într-o bluză cafeniu-roșiatică, cu un zâmbet plin de solicitudine sub mustața subțire ca o tușă trasă cu pensula. S-a uitat în jurul meu și sub mine, dar n-a zărit nici picior de câine. Surâsul i-a devenit mai indiferent.

– Aș vrea să-i dezvăț de chestia asta, dar nu reușesc, a zis el. Ori de câte ori sună cineva încep să latre. Se plictisesc și-și dau seama că soneria înseamnă vizitatori.

---

[1] „Revista iubitorului de câini" (n. tr.).

Am mormăit ceva și i-am înmânat cartea mea de vizită. El a citit-o, a întors-o pe partea cealaltă și s-a uitat pe spate, a întors-o încă o dată și iar a citit.

– Detectiv particular, a spus încet, lingându-și buzele umede. Ei bine, eu sunt dr. Sharp. Cu ce vă pot fi de folos?

– Caut un câine furat.

În ochii țintă la mine s-a ivit un licăr. Gurița lui moale s-a strâns. Extrem de încet, întreaga față i s-a înroșit.

– Nu vreau să zic că l-ați furat *dumneavoastră.* Aproape oricine ar putea aduce un animal într-un loc ca ăsta și nu v-ar trece prin cap că nu-i al lui, nu? am explicat.

– Nu-mi place ideea, a replicat el înțepat. Ce fel de cîine?

– Un câine polițist.

A frecat cu vârful piciorului carpeta subțire, privind într-un colț al tavanului. Roșeața i-a dispărut, lăsând în loc un fel de paloare strălucitoare. După câteva momente, a răspuns:

– Aici am un singur câine polițist și-i cunosc stăpânii. Așa că mi-e teamă că...

– Prin urmare, n-o să vă deranjeze dac-o să mă uit la el, i-am retezat-o eu, pornind către ușa interioară.

Dr. Sharp nu s-a clintit. Și-a mai frecat puțin vârful pantofului de carpetă.

– Nu știu dacă e posibil, a zis el moale. Poate mai târziu.

– Eu aș fi preferat acum, am insistat, dând să pun mâna pe clanță.

S-a apropiat cu pași grăbiți de birouașul cu pupitru. A întins mâna după telefonul de-acolo.

– O să... o să chem poliția, dacă faceți pe durul, a spus el precipitat.

– Mișto! am replicat. Întreabă de șeful Fulwilder. Zi-i că e vorba despre Carmady. Vin de la biroul lui.

Dr. Sharp a luat mâna de pe telefon. I-am rânjit și mi-am rulat o țigară între degete.

– Hai, doctore, l-am îndemnat. Revino la sentimente mai bune și să mergem. Dacă ești băiat cuminte, poate o să-ți povestesc toată tărășenia.

Și-a mușcat buzele, pe rând, s-a uitat fix la sugativa maronie de pe pupitru, și-a făcut puțin de treabă cu un colț al ei, s-a ridicat în picioare și a traversat încăperea în pantofii lui din piele albă, a deschis ușa din fața mea și am intrat într-un coridor cenușiu și îngust. Printr-o ușă deschisă se vedea o masă de operație. După încă o ușă, am ajuns într-o încăpere goală, cu pardoseală din beton, având într-un colț o sobiță cu gaz, lângă care era un vas cu apă, iar pe toată lungimea unui perete se găseau două rânduri de cuști cu uși, confecționate din plasă de sârmă rezistentă.

Din spatele plasei se uitau la noi în tăcere câini și pisici, așteptând. Un chihuahua mititel respira greoi sub o pisică persană, roșiatică și imensă, având o zgardă din piele. Mai erau acolo un terier scoțian, o corcitură care avea un picior complet jupuit de piele, o pisică de Angora de un gri mătăsos, încă două corcituri și un foxterier ascuțit ca o lamă, cu un bot cilindric.

Aveau boturi umede și ochi strălucitori, dorind să știe la cine anume venisem în vizită.

M-am uitat la fiecare.

– Ăștia-s de jucărie, doctore, am mormăit. Eu vorbeam despre un câine polițist. Negru-cenușiu, nu maro. Un mascul. În vîrstă de nouă ani. Un exemplar superb din toate punctele de vedere, exceptând coada prea scurtă. Te plictisesc?

El s-a holbat la mine, cu un gest de lehamite.

– Da, dar ... a mormăit. Să mergem pe-aici.

Ne-am întors, părăsind încăperea. Animalele păreau dezamăgite, mai ales *chihuahua*, care încerca să se strecoare prin plasa de sârmă și a fost cât pe ce să reușească. Am intrat pe o ușă din spate într-o curte cu ciment pe jos, cu două garaje, dispuse față în față. Unul dintre ele era gol. Celălalt, care avea ușa deschisă aproape jumătate de metru, era o cușcă de obscuritate, în fundul căreia un câine de talie mare zăngănea un lanț și-și pusese botul pe fularul vechi care-i servea drept pat.

– Cu grijă, a avertizat Sharp. Câteodată e de-a dreptul sălbatic. Îl țineam înăuntru, dar i-a terorizat pe ceilalți.

Am pătruns în garaj. Câinele a mârâit. M-am îndreptat către el și am lovit capătul lanțului.

– Salut, Voss. Dă lăbuța, am început eu.

El și-a pus din nou capul pe fular. A ciulit urechile pe jumătate. Stătea complet nemișcat. Avea ochii ca de lup, tiviți cu negru. Apoi coada încovoiată, prea scurtă a început să bată încet pardoseala.

– Dă lăbuța, i-am cerut iar.

Și am întins mâna spre el. În pragul ușii, în spatele meu, micul veterinar îmi spunea să fiu atent. Încet, câinele s-a sculat pe labele mari, a ciulit urechile și a ridicat laba stângă. Am strâns-o.

Micul veterinar a scâncit:

– Sunt complet surprins, domnule... domnule...

– Carmady, am zis. Mda, cam așa ceva.

Am mângâiat câinele pe cap și am părăsit garajul.

Am intrat în casă, în sala de așteptare. Am dat câteva reviste la o parte și, așezându-mă pe un colț al măsuței, l-am scrutat pe omul cel mititel.

– Bun, am rostit. Zi-i. Cum îi cheamă pe stăpâni și unde locuiesc?

Morocănos, el s-a gândit câteva clipe înainte de a răspunde:

– Îi cheamă Voss. S-au mutat pe Coasta de Est și-o să trimită după câine după ce-și aranjează lucrurile.

– Isteață idee! am replicat. Câinele are numele unui aviator german din timpul războiului. Iar pe stăpâni îi cheamă ca pe câine.

– Crezi că mint, spuse înfierbântat mititelul.

– Nu. Te sperii prea ușor ca să fii escroc. Cred că cineva a vrut să se descotorosească de câine. Uite care-i povestea pe care-o știu eu. Cu două săptămâni în urmă, o fată pe nume Isobel a dispărut din casa ei de la San Angelo. Locuiește cu mătușa ei, o bătrânică drăgălașă, îmbrăcată în mătăsuri gri, pe care n-o duci prea ușor de nas. Fata umbla prin cluburi de noapte și cazinouri cu persoane extrem de dubioase. Drept pentru care bătrânica a mirosit că iese cu scandal și nu s-a dus la poliție. N-a aflat nimic până când o prietenă a fetei a văzut din întâmplare câinele în maghernița ta. I-a spus mătușicii. Care m-a angajat pe mine – pentru că-n momentul în care fata a-ntins-o cu bolidul ei și nu s-a mai întors, avea câinele cu ea.

Mi-am strivit țigara de tocul pantofului și-am aprins alta. Fețișoara doctorului Sharp era albă ca varul. Pe simpatica lui mustăcioară strălucea transpirația.

Am adăugat cu blândețe:

– Deocamdată nu-i treaba poliției. L-am pomenit în glumă pe șeful Fulwider. Ce-ai zice să rămână-ntre noi doi treaba asta?

– Ce anume... ce anume trebuie să fac? s-a bâlbâit mititelul.

– Crezi că poți să afli mai multe despre câine?

– Da, s-a grăbit el să răspundă. Omul părea că ține tare mult la el. Un adevărat iubitor de câini. Câinele se purta frumos.

– În cazul ăsta, o să mai auzi de el, am zis. Vreau să știu, atunci când o să se-ntâmple. Cum arată individul?

– Înalt, subțirel, cu ochi negri, pătrunzători. Nevastă-sa e înaltă și subțire ca și el. Oameni bine îmbrăcați, liniștiți.

– Fata-i cam pipernicită, am zis. De ce trebuie să fii așa de secretos?

Și-a contemplat piciorul fără să scoată o vorbă.

– Bine, am rostit. Afacerile-s afaceri. Fă ce-ți spun eu și n-o să ai parte de publicitate negativă. Batem palma?

I-am întins mâna.

– Batem palma, a articulat el încet și mi-a strâns încet mâna cu o mânuță umedă și inertă. Am strâns-o cu grijă, de teamă să n-o frâng.

I-am dat adresa mea, m-am reîntors în strada însorită și am mers până la următoarea intersecție, unde-mi lăsasem Chryslerul. M-am urcat în mașină și am rulat puțin pe după colț, în așa fel încât să pot urmări mașina DeSoto și fațada cabinetului lui Sharp.

Am așteptat așa o jumătate de oră. Îmbrăcat în haine de stradă, doctorul Sharp a ieșit din cabinet și s-a urcat în DeSoto. A cotit și a intrat pe străduța care trecea prin spatele curții sale.

Am pornit Chryslerul, m-am deplasat în sens invers de-a lungul străzii și m-am plantat la celălalt capăt al aleii.

Cam la o treime din distanță am auzit mârâieli și lătrături. Care au ținut ceva timp. Apoi DeSoto-ul a dat înapoi din curtea betonată și a pornit spre mine. M-am retras din fața lui, ascunzându-mă la următoarea intersecție.

Mașina a luat-o spre sud, către Arguello Boulevard, apoi, pe acesta, spre est. La spate avea legat în lanț un cîine polițist de talie mare, cu botniță. Îi vedeam capul trăgând de lanț.

Am început să urmăresc DeSoto-ul.

2

Carolina Street se afla la periferia orăşelului de pe ţărmul oceanului. Capătul ei dădea într-o cale ferată interurbană dezafectată, dincolo de care se întindea un teren plin de camioane japoneze. Pe ultima porţiune a străzii erau doar două case, aşa că m-am ascuns după prima, situată pe colţ, care avea o curte plină de buruieni şi o iederă înaltă, roşie-gălbuie, care se lupta, pe zidul faţadei, cu corzile altei plante căţărătoare cu flori albe.

Dincolo de aceasta, două sau trei parcele pârjolite, cu câteva buruieni iţindu-se din iarba arsă, apoi un bungalow părăginit, de culoarea noroiului, cu gard de sârmă. DeSoto-ul s-a oprit în faţa lui.

S-a deschis portiera, iar doctorul Sharp a tras câinele din spate şi l-a târât după el pe poartă şi pe alee. Un palmier masiv mă împiedica să-l văd la uşa de la intrare. Am dat cu spatele şi am întors la casa din colţ, am rulat pe vreo trei străzi şi am intrat pe o stradă paralelă cu Carolina. Care dădea, şi ea, în calea ferată. Şinele zăceau ruginite într-o pădure de buruieni, veneau din partea cealaltă spre un drum neasfaltat, apoi se întorceau în Carolina.

Drumul neasfaltat se întindea dincolo de ce vedeam eu peste terasament. Când am parcurs cam trei străzi, am tras pe dreapta şi am coborât din maşină, m-am apropiat de terasament, m-am uitat precaut pe deasupra lui.

Casa cu gardul din sârmă se afla destul de aproape de mine. DeSoto-ul era în continuare parcat în faţă. Lătratul câinelui poliţist s-a auzit în atmosfera după-amiezii. M-am trântit cu burta în buruieni, cu ochii pe bungalow, aşteptând.

Aproximativ cincisprezece minute nu s-a întâmplat nimic, doar că lătratul câinelui a continuat neîntrerupt. Apoi, deodată,

lătrăturile au devenit mai puternice și mai furioase. Apoi a strigat cineva. După aceea, un bărbat a scos un urlet.

M-am ridicat din buruieni și am alergat peste calea ferată, pe partea celălaltă, către capătul străzii. Când am ajuns în apropierea casei, am auzit mârâitul furios al unui câine, iar pe fundalul lui turuiala sacadată a unui glas de femeie mai degrabă mânios decât înfricoșat.

În spatele ușii de sârmă se întindea o pajiște cu păpădie și iarbă. De un palmier atârna o bucată de carton, probabil ce mai rămăsese. Rădăcinile copacului distruseseră aleea, o fărâmaseră și ridicaseră bucățile de ciment, făcându-le să semene cu niște trepte.

Am intrat pe poartă și am urcat cu zgomot treptele de lemn, care duceau spre veranda părăginită. Am bătut cu putere în ușă.

Înăuntru mârâitul se auzea în continuare, dar glasul mânios se stinsese.

Nu a venit nimeni la ușă.

Am apăsat clanța, am deschis ușa și am pătruns înăuntru. Se simțea un puternic miros de cloroform.

În mijlocul camerei, pe un covor vechi, zăcea întins pe spate, cu mâinile în lateral, doctorul Sharp, cu sângele șiroindu-i într-o parte a gâtului. În jurul capului, sângele formase o baltă vâscoasă, strălucitoare. Câinele stătea retras, ghemuit pe picioarele din față, cu urechile lipite de cap, iar la gât îi atârna o ferfeniță din botnița ruptă. Pe gât și pe spinare avea blana zburlită, iar din gâtlej scotea un mârâit înfundat.

În spatele animalui, ușa unui dulap încastrat în perete era dată de perete, iar de pe jos o bucată mare de vată emana în aer grețoase efluvii de cloroform.

O brunetă atrăgătoare, îmbrăcată într-o rochie de casă din material imprimat ținea ațintit spre câine un uriaș pistol automat, dar parcă n-avea de gând să tragă.

Mi-a aruncat iute o privire peste umăr și a dat să se întoarcă. Câinele o urmărea cu ochii înguști, tiviți cu negru. Mi-am scos Lugerul, ținându-l pe lângă corp.

A scârțâit ceva și pe ușa batantă din spate și-a făcut apariția un bărbat înalt, cu ochii negri, îmbrăcat cu o salopetă albastru-spălăcit și o cămașă albastră de lucru, ținând în mâini o pușcă cu țeava retezată. A îndreptat-o spre mine.

– Hei, tu! Lasă jos pistolul jos! s-a răstit el.

Mi-am mișcat falca, dorind să spun ceva. Degetul bărbatului s-a încordat pe trăgaciul din față. Pistolul meu s-a descărcat, fără să fac nimic. Plumbul a lovit patul puștii, azvârlind-o din mâinile lui. Arma a căzut cu zgomot pe podea, iar câinele a sărit în lături aproximativ doi metri și s-a ghemuit din nou.

Nevenindu-i să creadă, bărbatul a ridicat mâinile.

Nu puteam pierde.

– Și-al mătăluță, doamnă, am zis.

Femeia și-a umezit buzele cu limba, a coborât pe lângă corp mâna care ținea pistolul și s-a îndepărtat de cadavrul de pe podea.

– La dracu'! Să nu-l împuști! Mă ocup eu de el, i-a spus bărbatul.

Am clipit, apoi am avut o revelație. Se temuse c-o să-mpușc câinele. Nu-și făcuse probleme în privința propriei persoane.

Am lăsat puțin în jos Lugerul.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Păi... a-ncercat să-i dea cu cloroform unui *câine de luptă!*

– Mda. Dac-aveți un telefon, chemați o ambulanță. Cu gâtul ăla sfârtecat, Sharp n-o să reziste mult.

Femeia a răspuns cu glas stins:

– Am crezut că *dumneata* ești de la poliție.

N-am răspuns. Ea s-a dus pe lângă perete spre pervazul lat, plin de reviste mototolite, și s-a aplecat spre telefon.

Am privit către veterinarul mititel. Sângele nu mai curgea din rana de la gât. Avea o faţă albă cum nu mai văzusem niciodată.

– Nu mai e nevoie de ambulanţă, m-am adresat femeii. Sună la poliţie.

Bărbatul în salopetă şi-a lăsat mâinile jos, a îngenuncheat şi a început să bată uşor în podea, vorbindu-i câinelui ca să-l liniştească.

– Gata, băiatu'. Gata! Suntem prieteni cu toţii acum – prieteni cu toţii. Gata, Voss.

Patrupedul a mârâit şi şi-a mişcat puţin partea din spate. Bărbatul i-a vorbit mai departe. Câinele s-a potolit. Trupul în salopetă îi vorbea tot blând.

Femeia de la pervaz a pus receptorul în furcă şi a zis:

– Sunt pe drum. Crezi că te descurci, Jerry?

– Bineînţeles, a răspuns bărbatul, fără a-şi lua ochii de la câine.

Animalul era culcat pe burtă acum, cu gura deschisă şi limba scoasă. Avea saliva amestecată cu sânge. Blana din jurul botului era mânjită cu sânge.

3

– Hei, Voss. Hei, Voss, băiatule... Totul e-n regulă. E-n regulă, l-a liniştit individul pe nume Jerry.

Câinele gâfâia, stând nemişcat. Bărbatul s-a ridicat în picioare şi s-a apropiat de el, trăgându-l de o ureche. Voss a întors capul într-o parte, lăsându-se tras de ureche. Tipul l-a mângâiat pe cap, scoţându-i botniţa sfârtecată.

S-a ridicat în picioare, ţinând în mână capătul de lanţ rupt, iar câinele s-a apropiat ascultător de picioarele lui, apoi a ieşit

pe ușa batantă care dădea în partea din spate a casei, însoțit de bărbat.

M-am mișcat puțin, ca să nu fiu pe direcția ușii batante. Jerry ar fi putut avea și alte pușcoace. Mutra lui avea ceva care mă punea pe gânduri. Ca și cum l-aș mai fi văzut înainte, dar nu foarte recent, sau într-o poză dintr-un ziar.

M-am uitat la femeie. Era o brunetă atrăgătoare, în jur de treizeci de ani. Rochia de casă. din material imprimat părea să nu se potrivească cu sprâncenele ei fin arcuite și cu mâinile ei lungi și moi.

– Cum s-a-ntâmplat? am întrebat pe un ton degajat, de parcă n-ar fi avut prea mare importanță.

Vocea ei m-a izbit, ca și cum de-abia aștepta să-i dea drumul.

– Am locuit în casă cam o săptămână. Am închiriat-o mobilată. Eu eram în bucătărie, Jerry-n curte. Mașina s-a oprit în fața casei, iar măruntelul a intrat ca și cum ar fi stat aici. Din întîmplare, ușa nu era încuiată, cred. Am întredeschis ușa batantă și l-am văzut împingând câinele în dulapul din perete. Apoi am simțit mirosul de cloroform. Imediat au început să se-ntâmple diverse lucruri și m-am dus să iau pistolul, iar Jerry a strigat de la fereastră. M-am întors cam atunci când ai năvălit dumneata. Cine ești?

– Se terminase totul atunci? am întrebat. Îl sfârtecase pe Sharp căzut la podea?

– Da – în cazu-n care-l cheamă Sharp.

– Tu și Jerry nu-l cunoșteați?

– Nu l-am văzut în viața mea. Și nici câinele. Dar Jerry iubește câinii.

– Ar fi bine să schimbi partea asta a poveștii, am remarcat. Jerry știa numele câinelui. Voss.

Ochii ei s-au îngustat, iar gura trăda încăpățânare.

– Cred că vă-nşelaţi, rosti ea cu glas nervos. V-am întrebat cine sunteţi, domnule.

– Cine-i Jerry? am întrebat-o. L-am mai văzut pe undeva. Poate-ntr-un set de fotografii. De unde are puşca cu ţeava retezată? O să le-o arătaţi poliţailor?

Şi-a muşcat buza, apoi s-a ridicat brusc în picioare, îndreptându-se spre puşca aflată pe podea. Am lăsat-o s-o ridice şi am văzut că ţinea mâna departe de cele două trăgace. S-a dus la fereastră şi a băgat-o sub un vraf de ziare.

M-a fixat cu privirea.

– Bun, care-i treaba? a întrebat ea posomorât.

Am răspuns fără grabă:

– S-a furat câinele. Se-ntâmplă c-a dispărut şi stăpâna lui, o domnişoară. Am fost angajat s-o găsesc. Familia de la care spunea Sharp c-a primit animalul semăna cu tine şi cu Jerry. Numele lor e Voss. S-au mutat pe Coasta de Est. Ai auzit vreodată de o doamnă pe nume Isobel Snare?

Femeia a negat cu un glas nepăsător şi cu ochii ţintă la bărbia mea.

Bărbatul în salopetă s-a întors pe uşa batantă, ştergându-şi faţa cu mâneca de la cămaşa albastră de lucru. N-avea altă armă. S-a uitat la mine fără să pară îngrijorat.

– Aş putea să vă ajut mult în privinţa poliţiei, dacă ştiţi ceva despre domnişoara Snare, i-am zis.

Femeia s-a holbat la mine, strâmbând din buze. Bărbatul a zâmbit relaxat, de parcă ar fi ar fi avut toţi aşii în mânecă. În depărtare s-a auzit un scrâşnet de cauciucuri care luau o curbă în viteză.

– Hai, daţi pe goarnă, am rostit rapid. Sharp era înspăimântat. A adus câinele acolo de unde l-a primit. Probabil că şi-a-nchipuit că locuinţa-i goală. Ideea cu cloroformul n-a fost prea strălucită, dar mititelul era complet năucit.

Niciunul dintre ei n-a scos vreun sunet. Stăteau şi se uitau la mine.

– Bine, am rostit şi m-am îndreptat spre colţul încăperii. Cred c-amândoi sunteţi certaţi cu legea. Dacă cei care intră acum pe uşă nu-s poliţişti, încep să trag. Să nu vă treacă prin cap că n-o să fac asta.

Femeia a replicat cu mult calm:

– N-ai decât, chibiţule.

Apoi pe stradă a intrat o maşină în viteză şi a frânat brusc în faţa casei. M-am uitat cu coada ochiului, am văzut girofarul roşu pe parbriz şi portiera cu însemnele poliţiei. Doi indivizi solizi, îmbrăcaţi în civil, au sărit jos, au intrat în trombă pe poartă, au urcat treptele şi au bătut la uşă.

– E deschis, am strigat.

Uşa s-a dat de perete şi au năvălit doi detectivi, cu pistoalele scoase. Dar s-au oprit brusc, văzând ce zace pe podea. Atunci şi-au îndreptat pistoalele spre mine şi spre Jerry. Cel cu arma aţintită la mine era un zdrahon roşu la faţă, îmbrăcat într-un costum boţit, de culoare gri.

– Sus mâinile! Fără armă ! a răcnit el îngâmfat şi dur.

Am ridicat mâinile, dar nu i-am dat drumul Lugerului.

– Uşurel, am zis. L-a omorât un câine, nu un om. Sunt detectiv particular în San Angelo. Mă aflu aici pentr-o investigaţie.

– Serios?

S-a apropiat greoi de mine şi mi-a băgat ţeava armei în stomac, adăugând:

– Aşa o fi, amice. O s-aflăm mai târziu.

S-a întins şi mi-a smuls pistolul din mână, l-a mirosit, împungându-mă cu ţeava armei.

– Cu pistolul ăsta s-a tras, nu? Drăguţ! Întoarce-te.

– Stai puţin...

– Întoarce-te, amice!

M-am întors încet. Chiar în momentul acela, și-a pus pistolul într-un buzunar lateral și și-a dus mâna la șold.

Ar fi trebuit să constituie un semnal de alarmă, dar n-a fost. Probabil c-am auzit fâșâitul măciucii despicând aerul. Cert e că am simțit-o când m-a lovit. Dintr-odată, la picioarele mele s-a ivit o baltă de întuneric. Am plonjat în ea și m-am cufundat... m-am tot cufundat...

4

Când mi-am revenit, încăperea era plină de fum. Atârna în aer, niște dâre verticale, ca o perdea din mărgele. În peretele din spate parcă erau două ferestre deschise, dar fumul nu se clintea. Nu mai văzusem niciodată acea încăpere.

Am zăcut puțin gândindu-mă, apoi am deschis gura și-am urlat *Foc!* din toți rărunchii.

După aceea m-am prăbușit din nou pe pat și-am început să râd. Nu-mi plăcea sunetul pe care-l scoteam. Părea prostească, chiar și pentru urechile mele.

Undeva s-au auzit pași iuți, o cheie s-a răsucit în ușă, care s-a deschis. Un bărbat cu o haină albă, scurtă, se uita la mine plin de reproș. Am întors puțin capul și i-am zis:

– N-o pune la socoteală p-asta, Jack. Mi-a scăpat.

Mi-a aruncat o privire amenințătoare. Avea o față mică, cu ochii ca niște mărgele. Nu-l mai văzusem în viața mea.

– Poate ți s-a făcut dor de cămașa de forță, mi-a spus rânjind.

– Sunt bine, Jack, am răspuns. Cât se poate de bine. Acum o să trag un pui de somn.

– Ai grijă să nu fie vorba de-altceva! a mârâit el.

Uşa s-a închis, cheia s-a rotit în broască, paşii s-au îndepărtat.

Zăceam nemişcat şi priveam fumul. Acum îmi dădeam seama că nu era vorba de niciun fel de fum în cameră. Probabil că era noapte, pentru că un glob de porţelan, suspendat de tavan cu trei lanţuri, era luminat pe dinăuntru. Pe margine avea nişte mici umflături colorate, alternând portocaliul cu albastrul. În timp ce mă uitam la ele, s-au deschis ca nişte minuscule hublouri, iar dinăuntru au ieşit nişte capete mititele, asemenea celor de păpuşi, numai că erau vii. Era un bărbat cu o şapcă marinărească, apoi o blondă planturoasă şi un ins subţirel, cu un papion strâmb, care întreba întruna: „Cum doriţi friptura, domnule, bine făcută sau în sânge?"

Am apucat colţul cearşafului aspru şi mi-am şters transpiraţia de pe frunte. M-am ridicat în capul oaselor şi mi-am coborât picioarele pe podea. Eram desculţ. Aveam pe mine o pijama de flanel. Când am pus picioarele jos, nu mi le-am simţit. După ceva vreme au început să mă furnice, apoi am avut senzaţia că mă-nţeapă mii de ace.

După aceea am putut simţi podeaua. M-am apucat de laterala patului, m-am ridicat în picioare şi-am început să fac câţiva paşi.

Un glas care probabil că era al meu îmi spunea: „Delirezi... delirezi... delirezi..."

Pe măsuţa albă aflată între cele două ferestre am văzut o sticlă de whisky. M-am dus spre ea. Era o sticlă de Johnnie Walker, pe jumătate plină. Am apucat-o, am tras o duşcă bună. Am pus sticla din nou pe masă.

Whisky-ul avea un gust ciudat. În timp ce-mi dădeam seama c-are un gust ciudat, am văzut un lighean în colţul încăperii. Am ajuns la el exact în clipa-n care am început să vomit.

M-am întors la pat şi m-am întins. Vomatul mă sleise de puteri, dar camera părea ceva mai reală, mai puţin fantastică. Distingeam

bare la cele două ferestre, un scaun greoi de lemn, nicio altă mobilă, cu excepția mesei albe, pe care se afla sticla de whisky cu sedativ. Mai exista o ușă de dulap în perete, închisă, probabil încuiată.

Patul era de spital, iar de laterale erau prinse niște chingi, cam pe unde ar fi încheieturile mâinilor cuiva. Mă aflam într-un fel de infirmerie a unei închisori.

Brațul stâng a început brusc să mă doară. Mi-am suflecat mâneca și-am descoperit vreo cinci-șase înțepături de ac pe partea de sus a antebrațului, iar în jurul fiecăruia un cerculeț vinețiu.

Mă sedaseră atât de tare ca să stau liniștit, că începusem să am halucinații. Așa se explicau fumul și micile capete de pe lampă. Whisky-ul amestecat cu sedativ făcea parte, probabil, din tratamentul altcuiva.

M-am ridicat din nou am început să mă plimb prin cameră. După ceva timp, am băut puțină apă de la robinet, am făcut o pauză, am băut din nou.

După o jumătate de oră, eram gata să vorbesc cu cineva.

Ușa de la dulapul din perete era încuiată, iar scaunul era prea greu pentru mine. Am desfăcut patul și am dat salteaua într-o parte. Dedesubt era o rețea de plasă, de care erau fixate arcuri elicoidale lungi de aproximativ douăzeci de centimetri. Am avut nevoie de jumătate de oră și de mult chin ca să desprind unul de-acolo.

M-am odihnit puțin, am mai băut niște apă rece și m-am dus la partea cu balamale a ușii.

Am strigat *Foc!* din răsputeri, de mai multe ori.

Am așteptat, dar nu prea mult. Pe coridorul de-afară s-au auzit pași grăbiți. Cheia s-a rotit în broască și s-a deschis ușa. Mărunțelul cu privirea amenințătoare, în haină albă, s-a năpustit înăuntru furios, cu ochii țintă la pat.

I-am pus arcul în unghiul fălcii, apoi, când s-a aplecat, în ceafă. L-am apucat de gât. S-a zbătut mult. I-am tras un genunchi în figură. M-a durut genunchiul.

El n-a spus dac-a simțit ceva la față. Am scos o mică măciucă din buzunarul de la șoldul lui drept, am băgat cheia pe partea dinăuntru a broaștei și-am încuiat-o. Pe legătură mai erau și alte chei. Una dintre ele a descuiat dulapul din perete. Acolo am dat peste hainele mele.

Le-am pus încet pe mine, cu degete tremurătoare. Am căscat de câteva ori. Bărbatul de la podea nu s-a clintit.

L-am încuiat înăuntru și-am plecat.

5

Din holul spațios și tăcut, cu parchet pe jos și o carpetă îngustă pe mijloc, balustrade plate din stejar alb descriau curbe ample către holul de la intrare. Avea niște uși masive, demodate, care erau închise. Din spatele lor nu se auzea niciun zgomot. Am coborât pe vârfuri pe carpetă.

Niște uși interioare cu vitralii dădeau într-un vestibul din care se deschidea ușa de la intrare. Când am ajuns acolo, a sunat un telefon. Din spatele unei uși pe jumătate deschise, prin care pătrundea lumină în holul întunecat, a răspuns o voce de bărbat.

M-am înapoiat, am tras cu ochiul pe după marginea ușii deschise și am văzut un bărbat la un birou, vorbind la telefon. Am așteptat până a-nchis. Apoi am intrat.

Avea un cap osos, albicios, peste care se ondula un val fin de păr castaniu, lipit de țeastă. Avea o față lungă, palidă, lipsită

de bucurie. M-a privit surprins. Mâna i s-a repezit la un buton de pe birou.

Am rânjit, mârâind:

– Nu faceţi asta! Sunt un om disperat, domnule director al închisorii.

I-am arătat măciuca.

Zâmbetul lui era ţeapăn ca un peşte-ngheţat. Mâinile lungi şi palide i se agitau deasupra biroului ca nişte fluturi bolnavi. Una dintre ele a dat să alunece spre un sertar lateral.

Apoi mi-a spus cu destulă greutate:

– Aţi fost foarte bolnav, domnule. Grav bolnav. Nu v-aş sfătui să...

Am agitat ameninţător măciuca spre mâna lui, care încerca să se furişeze. S-a retras fulgerător, ca un melc pe o piatră-ncinsă.

– Nu bolnav, domnule director al închisorii, ci doar sedat ca să devin inconştient, i-am zis. Vreau să plec de aici şi-am nevoie de nişte whisky curat. Daţi-mi.

A făcut nişte mişcări vagi din degete.

– Eu sunt doctorul Sundstrand, s-a prezentat el. Ăsta-i un spital privat, nu o-nchisoare.

– Whisky! am croncănit. Un balamuc privat. Ce escrocherie drăguţă! Whisky!

– În dulapul cu medicamente, mi-a răspuns el cu glas sfârşit.

– Mâinile la ceafă!

– Mi-e teamă c-o să regreţi!

Totuşi, s-a supus.

M-am dus spre capătul îndepărtat al biroului, am tras sertarul pe care încercase să-l deschidă şi am scos de-acolo un pistol automat. Am pus deoparte măciuca, am ocolit din nou biroul spre dulapul cu medicamente de pe perete. Înăuntru era o sticlă de un

sfert de litru de whisky american, cu trei pahare. Am luat unul dintre ele.

Am turnat în două pahare.

– Tu-ntâi, directore.

– Dar eu... nu beau. Nu beau alcool, a bolborosit el, ținându-și în continuare mâinile la ceafă.

Am scos iar măciuca. A coborât rapid o mână și a tras o dușcă din unul dintre pahare. L-am privit cu atenție. Nu părea să-i fi dăunat. Am mirosit paharul meu, apoi l-am dat pe gât. M-a ajutat, am mai băut încă unul, apoi am vârât sticla în buzunarul trenciului meu.

– Bine, am zis. Cine m-a internat aici? Spune repede. Mă grăbesc.

– Păi... poliția, normal.

– Care poliție?

S-a gârbovit în scaun. Părea bolnav.

– Un tip pe nume Galbraith a semnat în calitate de martor. A fost strict legal, te-asigur. E ofițer de poliție.

– Da' de când poate-un polițist să semneze-n calitate de martor într-o situație de natură psihiatrică?

Nu mi-a răspuns nimic.

– Cine mi-a dat la-nceput sedativul?

– N-aș putea să spun. Bănuiesc c-a durat mult.

Mi-am mângâiat bărbia.

– Două zile-ntregi, am zis. Ar fi trebuit să mă-mpuște. Mai puțină bătaie de cap, până la urmă. Rămâi cu bine, directore.

– Dacă ieși de-aici, o să fii arestat imediat, m-a prevenit cu glas firav.

– Nu doar pentru asta, am răspuns.

Când am ieșit, a rămas cu mâinile la ceafă.

La ușa de la intrare, pe lângă broască, era un lanț și un zăvor. Dar nu m-a oprit nimeni să o deschid. Am ieșit pe o verandă

demodată și am coborât pe o alee largă, bordată cu flori. Într-un copac închis la culoare, cânta o mierlă. La stradă era un gard din pari. Era o casă pe colț, la intersecția dintre Twenty-ninth și Descanso.

Am mers spre est, trecând de patru intersecții, către o stație de autobuz și am așteptat acolo. Nu s-a auzit nicio alarmă, nicio mașină de poliție nu pornise în căutarea mea. A sosit autobuzul și am plecat în oraș, m-am dus la o baie turcească, am făcut baie de aburi, un duș rece, un masaj, m-am ras și-am băut restul de whisky.

În acel moment puteam să mănânc. Am mâncat și m-am dus la un hotel ciudat, unde m-am cazat sub un nume fals. Era unsprezece și jumătate. Ziarul local, peste care m-am uitat în timp ce am continuat să beau whisky cu apă, mă informa că un anume dr. Richard Sharp, care fusese găsit mort într-o casă nelocuită de pe Carolina Street, continua să dea multă bătaie de cap poliției. Încă nu aveau indicii în privința asasinului.

Data de apariție a ziarului mă informa că mi se sustraseră, fără știrea sau acordul meu, mai bine de patruzeci și opt de ore din viață.

M-am băgat în pat și m-am culcat, am avut coșmaruri, din care m-am trezit acoperit de sudoare rece. Au fost ultimele simptome ale sedării. A doua zi de dimineață eram un om sănătos.

6

Șeful de poliție Fulwider era un fost boxer de categorie grea, grăsuliu, cu ochi iscoditori și un păr roșu, aproape roz. Era tuns foarte scurt, iar țeasta lui roz sclipea printre perii de aceeași culoare. Era îmbrăcat într-un costum de flanel de culoare cafenie,

cu buzunare aplicate și tigheluite, croite cum nu mulți croitori știu s-o facă.

Ne-am strâns mâinile, și-a întors scaunul și și-a încrucișat picioarele. Așa am văzut niște șosete franțuzești, croșetate, la trei sau patru dolari perechea, și pantofi englezești, din piele netăbăcită, de culoare maronie, lucrați manual, de cincisprezece sau optsprezece dolari, la prețuri de criză.

Mi-am imaginat că, probabil, nevastă-sa era bogată.

– Ah, Carmady! a exclamat el, pescuind cartea mea de vizită de pe cristalul biroului. Cu doi de *a*, este? Pe-aici cu treabă?

– C-o mică problemă, am răspuns. Pe care-ați putea-o rezolva, dac-ați vrea.

Și-a înfoiat pieptul, a dat din mâna rozalie și a vorbit pe un ton mai coborât.

– Noi pe-aici nu prea avem probleme. Orășelul nostru e micuț, dar foarte, foarte curat. Privesc pe fereastra mea dinspre vest și văd Oceanul Pacific. Nu-i nimic mai curat decât el. În partea de nord, Arguello Boulevard și poalele dealurilor. În est cea mai frumoasă zonă de clădiri de birouri pe care ți-ai dori s-o vezi, iar dincolo de ea, un paradis de case și grădini bine întreținute. În sud – dac-aș avea o fereastră spre sud, ceea ce n-am – aș putea vedea cel mai frumos port de iahturi din lume, pentru un port mic de ambarcațiuni.

– Mi-am adus necazurile cu mine, am replicat. Adică o parte din ele. Celelalte și-au văzut de drumul lor. O fată pe nume Isobel Snare a fugit de-acasă în marele oraș, iar câinele ei a fost văzut aici. Am găsit animalul, dar stăpânii lui s-au dat peste cap ca să mă manipuleze.

– Serios? a exclamat șeful absent.

Sprâncenele i se mișcau încet pe frunte. Nu eram sigur dacă eu râdeam de el sau el de mine.

– Vrei să-ntorci cheia-n broască, te rog? mi-a cerut el. Ești mai tânăr ca mine.

M-am ridicat, am întors cheia, m-am așezat din nou și am scos o țigară. Șeriful deja pusese pe birou o sticlă ce arăta corespunzător și două păhărele, precum și un pumn de nucșoare.

Am băut un rând, iar el a spart trei sau patru nucșoare pe care le-am mâncat, uitându-ne unul la altul.

– Povestește-mi. Acum pot să te-ascult.

– Ai auzit vreodată de-un tip pe nume Farmer Saint?

– Dac-am auzit?

A bătut cu mâna-n birou și nucșoarele au sărit în sus.

– Păi, s-a pus o recompensă de-o mie de dolari pe măscăriciul ăla. A jefuit o bancă, este? m-a întrebat.

Am dat din cap, încercând să mă uit dincolo de ochii lui, fără să observe.

– Acționează-mpreună cu soră-sa. Pe care-o cheamă Diana. Se-mbracă precum niște oameni de la țară și dau lovitura la bănci din orășele, bănci de stat. Din cauza asta i se spune Farmer Saint. Și pe capul ei s-a pus o recompensă tot de-o mie.

– Ce mi-aș dori să-i bag în cătușe pe-ăștia doi! a mărturisit șeful cu fermitate.

– Păi de ce naiba nu i-ai băgat?

N-a sărit chiar până-n tavan, dar a deschis gura atât de larg, că mi-a fost teamă c-o să-i cadă falca-n poală. Ochii îi ieșeau din orbite ca niște ouă fierte și descojite. În pliul de grăsime de la colțul gurii i se prelingea un firicel de salivă. A închis gura încet ca pe o cupă de excavator.

Dacă era teatru, era jucat magistral.

– Mai zi o dată, a șoptit el.

Am despăturit un ziar pe care-l adusesem cu mine și am arătat spre un articol.

– Uită-te la asasinarea lui Sharp. Ziarul vostru local n-a prezentat prea bine situația. Zice c-a sunat cineva la poliție, iar băieții dumitale au dat fuga și-au găsit un cadavru-ntr-o casă pustie. Astea-s niște tâmpenii. Eram acolo. Farmer și cu soră-sa erau acolo. Polițaii dumitale au ajuns acolo când noi eram acolo.

– Trădare! a strigat el brusc. În departament există trădători!

Se făcuse cenușiu la față. A mai umplut o dată paharele, cu o mână tremurândă.

Era rândul meu să sparg nucșoarele.

A golit păhărelul și s-a întins spre suportul de telefon din lemn de mahon, aflat pe birou. Am zărit numele Galbraith. M-am ridicat și-am descuiat ușa.

S-a deschis și a intrat alene detectivul cu fața mare și roșie, care mă lovise-n moalele capului, cu o pipă scurtă în dinții încleștați și cu mâinile în buzunare. A împins ușa cu umărul, închizând-o, apoi s-a rezemat nonșalant de ea.

– Bună ziua, domnule sergent, am zis eu.

S-a uitat la mine de parcă ar fi vrut să-mi tragă una-n față, dar nu se grăbea.

– Insigna! a urlat șeful. Insigna! Pune-o pe birou. Ești concediat!

Galbraith s-a apropiat lent de birou, a pus cotul pe el și și-a sprijinit capul la vreo treizeci de centimetri de nasul șerifului.

– Ce-i gluma asta? a întrebat el răgușit.

– L-ai avut pe Farmer Saint în mână și l-ai lăsat să plece! a urlat șeful. Tu și tontul ăla de Duncan. L-ai lăsat să-ți înfigă-un pușcoci în burtă și s-o șteargă. Am terminat cu tine! Ești concediat. Nu mai ai slujbă. Dă-mi insigna.

– Cine dracu-i Farmer Saint? intervenit Galbraith, neimpresionat, și a suflat fum din pipă în fața șefului.

– Nu știe cine e, a gemut șeful către mine. Nu știe cine e! Ăștia-s oamenii cu care trebuie să lucrez.

– Cum adică „lucrez“? s-a interesat Galbraith relaxat.

Șeful gras a sărit în sus ca înțepat de o albină în vârful nasului. Apoi și-a făcut mâna cărnoasă pumn și l-a pocnit cu sete pe Galbraith drept în falcă. Tipului i-a săltat capul cam un centimetru.

– Nu face asta! a zis el. O să ți se spargă vreo venă și-atunci ce s-ar alege de departamentul nostru de poliție?

S-a uitat la mine, apoi la Fulwider.

– Să-i spun?

Fulwider mi-a aruncat o privire, ca să vadă cum se desfășoară spectacolul. Eu rămăsesem cu gura căscată și aveam o expresie goală pe chip, ca un băiat de țară la o lecție de latină.

– Mda, spune-i, a mârâit, frecându-și pumnul.

Galbraith s-a întins pe birou, și-a scuturat pipa, a luat sticla de whisky și și-a turnat în paharul șefului. Și-a șters buzele, apoi a zâmbit. A căscat gura atât de larg, că un dentist și-ar fi putut vârî ambele mâini în ea, până la cot.

– Când am pătruns în casă cu Dunc, zăceai întins pe jos, iar lunganul ăla era aplecat deasupra ta, cu o măciucă-n mână, a povestit el calm. Târfa era pe-o banchetă, la fereastră, c-o grămadă de ziare-n jurul ei. Bun. Lunganul se apucă să ne spună o poveste-ncâlcită, când, din spate, începe să urle-un câine, noi ne uităm în direcția aia, iar târfa scoate-un pistol calibru .12 cu țeava retezată și-l îndreaptă spre noi. Păi, ce-am fi putut face noi, dacă nu să stăm cuminți? Ea nu putea să rateze, dar noi puteam. Așa că individul mai scoate și alte arme din pantaloni, ne leagă și ne bagă-ntr-un dulap de perete, în care-i destul cloroform ca să ne liniștească și fără frânghii.

După puţin timp, îi auzim plecând, în două maşini. Când reuşim să ne dezlegăm, în casă rămăsese doar mortul. Scotocim peste tot după acte. Până-n momentul de faţă n-avem niciun indiciu. Cum se leagă cu povestea ta?

– Destul de bine, am replicat. Din câte-mi amintesc, chiar femeia a sunat la poliţie. Dar s-ar putea să greşesc. Restul se leagă cu faptul c-am fost lovit în moalele capului, m-am prăbuşit pe duşumea şi n-am mai ştiut de nimic.

Galbraith s-a uitat urât la mine. Şeful îşi contempla degetul mare.

– Când mi-am revenit, am continuat, mă aflam într-o clinică privată de dezintoxicare de pe strada Twenty-ninth. Condusă de un individ pe nume Sundstrand. Mi-au dat atâtea tranchilizante, c-aş fi putut fi moneda preferată a lui Rockefeller, încercând să mă-nvârtesc.

– Sundstrand, a zis Galbraith greoi. Individul a fost mereu ca un ghimpe-n coastă. Să mă duc să-i sparg faţa, şefu'?

– E clar că Farmer Saint l-a internat pe Carmady acolo, a conchis Fulwider solemn. Prin urmare, trebuie să fie-o legătură. Aş zice că da şi ia-l şi pe Carmady cu tine. Vrei să vii? m-a întrebat.

– Dacă vreau?

Galbraith s-a uitat la sticla de whisky.

– S-a pus câte-o mie pe capul lui Farmer şi-l soră-sii, a explicat el încet. Dacă-i umflăm, cum îi împărţim?

– Pe mine nu mă pui la socoteală, am spus. Eu am leafă şi mi se decontează cheltuielile.

Galbraith a rânjit iar. S-a legănat pe călcâie, cu multă amabilitate.

– Bun aşa. Maşina ta e jos, în garajul nostru. A telefonat un japonez în legătură cu ea. O să mergem cu ea – doar noi doi.

– Poate c-ar trebui să mai luați pe cineva cu voi, a comentat Gal, plin de îndoială.

– Nu. Doar eu și el. E suficient. E-un băiețel care rezistă la tăvăleală. Altminteri, n-ar umbla pe-aici.

– Păi, bine. Și-o să mai bem un păhărel pe chestia asta.

Dar încă era năuc. Uitase de nucșoare.

7

Era un loc vesel la lumina zilei. Sub ferestrele de le stradă, begoniile roz formau o masă compactă, iar la poalele unui salcâm se întindea un covor de panseluțe. Într-o latură a casei, un trandafir cățărător de culoare stacojie acoperea un spalier, iar un colibri verde, ca de bronz, ieșea delicat în evidență din puzderia de indrușaim care creștea pe zidul garajului.

Părea locuința unui cuplu în vârstă, care venise la ocean să stea cât mai mult la soare la bătrânețe.

Galbraith mi-a scuipat pe pragul mașinii, și-a scuturat pipa și a deschis ușor poarta, a mers pe alee și a apăsat pe butonul curat de cupru.

Am așteptat. În ușă s-a deschis o ferestruică și un chip prelung, de o paloare bolnăvicioasă, ne-a privit de sub boneta scrobită de infirmieră.

– Deschideți. Poliția, a mârâit polițaiul solid.

A zornăit un lanț și s-a tras zăvorul. Apoi s-a deschis ușa. Infirmiera avea cam un metru și optzeci de centimeri în înălțime, mâini lungi, cu palme mari, asistenta ideală pentru un călău. Pe chipul ei s-a zărit ceva și am văzut că zâmbește.

– Ei, domnul Galbraith! a ciripit ea, cu un glas piţigăiat şi gutural în acelaşi timp. Ce mai faceţi, domnule Galbraith? Aţi venit să-l vedeţi pe domnul doctor?

– Mda şi e urgent, a mârâit el, trecând grăbit pe lângă ea.

Doctorul Sundstrand, abstinentul total, lua un întăritor de dimineaţă dintr-o sticlă de un sfert de litru. Avea părul subţire îmbibat de transpiraţie, iar masca osoasă care era faţa sa părea să aibă o grămadă de riduri ce nu fuseseră acolo cu o seară înainte.

A luat mâna de pe sticlă repede, iar pe figură i-a apărut zâmbetul de peşte îngheţat.

– Ce-i asta? Ce-i asta? a întrebat el nervos. Credeam c-am dat ordine să...

– Hei, vino-ţi în fire! a replicat Galbraith şi a tras un scaun lângă birou. Soră, cară-te.

Infirmiera a mai ciripit ceva şi s-a retras. Uşa s-a închis. Doctorul Sundstrand s-a uitat la mine şi părea foarte nemulţumit.

Galbraith şi-a pus coatele pe birou şi şi-a sprijinit fălcile umflate în palme. L-a privit fix, veninos, pe doctor.

După un timp care a părut foarte lung, a întrebat aproape în şoaptă:

– Unde-i Farmer Saint?

Doctorul s-a holbat la el. Mărul lui Adam i se mişca deasupra gulerului de la tunică. Avea ochi verzi, de om care are probleme cu bila.

– Nu te eschiva! a zbierat Galbraith. Ştim tot despre spitalul tău privat, ascunzătoarea de pungaşi pe care-o conduci, ca să nu mai vorbesc de sedative şi femei. Ai întrecut măsura când l-ai înşfăcat pe detectivul ăsta din marele oraş. Hai, zi, unde-i Saint? Şi unde-i fata?

Mi-am adus aminte, din pură întâmplare, că nu pomenisem absolut deloc de Isobel Snare de față cu Galbraith – dacă el se referea la acea fată.

Mâna doctorului Sundstrand s-a mișcat necontrolat pe birou. Era uluit de-a binelea, drept pentru care parcă a încremenit, cu tot cu stânjeneala pe care o simțea.

– Unde-s? a răcnit iar Galbraith.

Ușa cea mare s-a deschis, iar infirmiera solidă și-a făcut apariția din nou.

– Vă rog, domnule Galbraith, pacienții. Vă rog să nu uitați de pacienți.

– Du-te naibii! i-a aruncat Galbraith peste umăr.

Ea a rămas șovăind lângă ușă. Sundstrand și-a recăpătat, în sfârșit, glasul. Era doar un firicel de voce.

– De parcă n-ai ști, a răspuns el greoi.

După aceea a dus mâna repede la tunică, din care a scos un pistol strălucitor. Galbraith s-a aruncat în lateral, departe de scaun. Doctorul a tras de două ori, dar a ratat. Eu am atins cu mâna pistolul, dar nu l-am scos. Pe podea, Galbraith râdea, timp în care și-a dus fulgerător mâna mare la subsuoară, de unde a apărut un Luger. Părea Lugerul acela. S-a descărcat o singură dată.

Pe chipul lung nu s-a schimbat nimic. N-am văzut unde l-a lovit glonțul. I-a căzut capul și s-a lovit de birou, iar pistolul s-a prăbușit pe podea. A încremenit cu capul pe birou.

Gailbraith mi-a arătat arma și s-a ridicat de jos. Am privit din nou pistolul. Eram sigur că era al meu.

– Ăsta-i un mod super de-a obține informații, am comentat eu.

– Jos mâinile, detectivule! Nu te juca.

L-am ascultat.

– Drăguț! am zis. Bănuiesc că-ntreaga înscenare a fost pentru a-l lichida pe doctor.

– El a tras primul, este?

– Mda, am spus cu voce firavă. El a tras primul.

Infirmiera se furișa pe lângă zid. Nu mai scosese niciun sunet de când Sundstrand își jucase ultimul act. Era aproape lângă mine. Deodată, mult prea târziu, am văzut pumnul ei drept mișcându-se fulgerător, iar pe dosul lui fire de păr.

M-am eschivat, dar nu suficient. O lovitură înfiorătoare mi-a dat senzația că mi-a crăpat capul. M-am ghemuit lângă perete, genunchii mei fiind ca plini cu apă, iar creierul lucrând din greu să mă-mpiedice să-nșfac pistolul.

M-am redresat. Galbraith mă privea chiorâș.

– Nu-i o chestie prea isteață, am rostit. Încă ții în mână Lugerul meu. Asta cam dă peste cap înscenarea, nu?

– Văd c-ai prins ideea, detectivule.

Infirmiera cu glas ciripitor a spus într-o pauză de conversație:

– Iisuse! Falca gagiului e ca un picior de elefant. Să fiu al naibii dacă nu mi-am fisurat osul de la mână!

În ochii mici ai lui Galbraith era o privire ucigătoare.

– Sus ce se-ntâmplă? a întrebat-o el pe infirmieră.

– E-n regulă. Să-i mai trag una?

– La ce bun? Nu și-a scos pușcociul și-i prea dur pentru tine, dulceață. Plumbu-i pentru el.

– Ar trebui să bărbierești dulceața de două ori pe zi pentru chestia asta, am replicat eu.

Asistenta a rânjit, și-a împins pieziș boneta apretată și peruca blondă pe țeasta complet rasă. De sub uniforma albă de infirmieră ea – sau mai degrabă el – a scos un pistol.

Galbraith a explicat:

– A fost legitimă apărare, înțelegi? Te-ai încăierat cu Doc, dar el a tras primul. Poartă-te frumos, iar Dunc și cu mine o să-ncercăm să ne amintim c-așa s-a-ntâmplat.

Mi-am frecat falca.

– Uite care-i treaba, domnule sergent. Eu știu de glumă. Mi-ați dat în cap în casa aia din Carolina Street și n-ați suflat o vorbă despre asta. La fel și eu. Am bănuit c-aveți anumite motive și c-o să mi le spuneți la momentul potrivit. Poate că-s în stare să ghicesc care-s motivele astea. Cred că știți unde-i Saint sau puteți afla. El știe unde-i fata, pentru că la el era câinele ei. Hai să facem mai profitabilă chestia asta și pentru unii, și pentru alții.

– Avem motivele noastre, prostane. I-am promis doctorului c-o să te-aduc înapoi și-o să-l las să se joace cu tine. L-am pus pe Dunc aici, cu peruca de infirmieră, ca s-aibă grijă să nu-i faci probleme. Dar, în realitate, *doctorul* era cel care voiam să nu facă probleme.

– Bine, am replicat. Eu cu ce m-aleg din chestia asta?

– Poate c-o viață mai lungă.

– Mda. Să nu credeți că glumesc – dar uitați-vă la ferestruica aia din peretele din spate.

Galbraith nu s-a clintit și nu și-a dezlipit ochii de la mine. Colțurile buzelor i s-au îndoit într-un rânjet zdravăn.

Duncan, cel travestit în femeie, s-a uitat și a urlat.

O ferestruică pătrată, cu geam fumuriu, aflată în colțul peretelui din spate se deschisese larg, fără zgomot. Eu priveam exact în direcția ei, dincolo de urechea lui Galbraith, exact în gura neagră a țevii unei mitraliere, proptite pe pervaz, și la cei doi ochi negri, duri, din spatele armei.

Un glas pe care-l auzisem ultima oară liniștind un câine a rostit:

– Ce-ar fi să lași flinta jos, soră? Iar tu, ăla de la birou, mâinile sus!

8

Polițistul înalt arăta de parcă n-avea aer. Apoi toată figura i s-a asprit, s-a rotit rapid, iar Lugerul a scos un bubuit strident.

M-am aruncat la podea când mitraliera a tras o rafală scurtă. Galbraith a căzut moale lângă birou, pe spate, cu picioarele încrucișate. Îi curgea sânge din nas și din gură.

Polițistul în uniforma de infirmieră s-a albit ca boneta lui apretată. Pistolul i-a zburat din mână. A ridicat mâinile, de parcă ar fi vrut să se prindă de tavan.

Apoi s-a lăsat o liniște stranie, asurzitoare. Fumul de la praful de pușcă mirosea pătrunzător. Farmer Saint i s-a adresat de la geamul lui, cocoțat din afara casei.

S-a auzit o ușă deschizându-se și închizându-se, iar pe coridor cineva s-a apropiat în fugă. Ușa camerei noastre s-a deschis în forță. Diana Saint și-a făcut apariția cu două pistoale automatice. O femeie înaltă, frumoasă, cu o pălărie neagră, așezată neglijent, și două mâini înmănușate, ținând armele.

M-am ridicat de pe jos, ținându-mi mâinile la vedere. Ea a vorbit calm către ferestruică, fără să se uite într-acolo:

– E-n regulă, Jerry. Îi țin sub control.

Capul, umerii lui Saint și mitraliera lui au dispărut din cadrul ferestrei, lăsând să se vadă cerul albastru și crengile subțiri, îndepărtate, ale unui copac înalt.

S-a auzit un zgomot înfundat, ca și cum niște picioare ar fi sărit de pe o scară pe o verandă de lemn. Eram cinci statui în încăpere, dintre care două căzute.

Cineva trebuia să se miște. Situația impunea încă două lichidări. Din punctul de vedere al lui Saint, nu vedeam altă soluție. Trebuia să se facă o „curățenie".

Șmecheria nu funcționase atunci când nu fusese o șmecherie. Am încercat din nou acum, când era. Am privit peste umărul femeii, am zâmbit larg și am rostit răgușit:

– Salut, Mike. Exact la țanc.

N-am păcălit-o, bineînțeles, dar chestia asta a enervat-o. Și-a încordat corpul și a tras un glonț spre mine cu pistolul din mâna dreaptă. Era un pistol masiv pentru o femeie și a săltat în sus. Celălalt pistol a săltat și el. Nu mi-am dat seama unde s-a dus glonțul. Am plonjat în raza de acțiune a armelor.

Umărul meu a lovit-o în coapsă, ea s-a dezechilibrat și a căzut pe spate, izbindu-se de cadrul ușii. N-am fost prea politicos când i-am azvârlit pistoalele din mâini. Am împins ușa cu putere, m-am întins, am întors cheia-n broască, apoi m-am ferit, de-a bușilea, de un toc înalt de pantof, care se străduia din răsputeri să-mi spargă nasul.

– Super! a exclamat Duncan și a plonjat pe podea după pistol.

– Dacă ții la viață, fii atent la ferestra aia, am mârâit spre el.

Apoi m-am repezit în spatele biroului, trăgând telefonul de lângă cadavrul doctorului Sundstrand, cât de departe de direcția ușii îmi permitea firul. M-am așezat pe jos cu el și am început să formez numărul, ținându-l sprijinit pe stomac.

Când a văzut telefonul, Dianei i-au sclipit ochii.

– M-au prins, Jerry! M-au prins! a țipat ea.

Mitraliera a început să spulbere ușa, în timp ce eu urlam în urechea unui sergent scos din sărite.

Bucăți de tencuială și lemn zburau ca pumnii la o nuntă irlandeză. Cadavrul doctorului Sundstrand tresărea din cauza gloanțelor, parcă readus la viață de friguri.

Am aruncat telefonul, am înșfăcat pistoalele Dianei și-am pornit spre ușă. Am zărit material textil printr-o crăpătură largă.

Am tras în ea. Nu puteam să văd ce anume făcea Duncan. Apoi mi-am dat seama. O împușcătură care n-ar fi putut veni prin ușă a lovit-o pe Diana Saint exact în vârful bărbiei. Femeia s-a prăbușit și a rămas înțepenită.

O altă împușcătură care nu venea de dincolo de ușă mi-a zburat pălăria. M-am rostogolit și-am urlat la Duncan. Pistolul lui a descris un arc scurt, urmărindu-mă. Gura lui era un rânjet de animal. Am urlat din nou.

Patru pete roșii au apărut în diagonală pe uniforma de infirmieră, la nivelul pieptului. Și se măreau mai departe când a căzut Duncan.

De undeva se auzea o sirenă. Era sirena mea, care venea spre mine, auzindu-se din ce în ce mai tare.

Mitraliera s-a oprit și cineva a dat cu piciorul în ușă. Ea a vibrat tare, dar a rezistat, fiind încuiată. Am tras în ea patru gloanțe, la distanță de broască.

Sirena se auzea și mai tare. Saint trebuia să fugă. I-am deslușit pașii alergând de-a lungul coridorului. S-a trântit o ușă. Pe o alee, a demarat o mașină. Zgomotul făcut de motor scădea pe măsură ce urletul sirenei creștea.

M-am târât spre femeie și-am privit sângele de pe față și zonele îmbibate de pe pieptul hainei ei. I-am atins chipul. A deschis încet ochii, de parcă pleoapele ar fi fost foarte grele.

– Jerry... a șoptit ea.

– A murit, am mințit fără milă. Diana, unde-i Isobel Snare?

A închis ochii. În ei au lucit lacrimi, lacrimile de dinaintea morții.

– Unde-i Isobel, Diana? am insistat. Fii bună și spune-mi. Nu-s polițai. Sunt prieten cu ea. Spune-mi, Diana.

Am vorbit cât am putut de blând și alinător.

Ochii i s-au deschis pe jumătate. A șoptit iar *Jerry!*, apoi glasul i s-a stins, iar ochii i s-au închis. Buzele i s-au mai mișcat o dată și a șuierat un cuvânt care suna ca *Monty*.

Asta a fost tot. Murise.

M-am ridicat încet în picioare și-am ascultat sirenele.

9

Se făcuse târziu, iar în clădirea de birouri de vizavi, ici și colo, se aprindeau luminile. Stătusem în biroul lui Fulwider toată după-amiaza. Îmi spusesem de douăzeci de ori povestea. Era adevărat totul – din ceea ce declarasem.

Fusese un du-te-vino de polițiști, specialiști în balistică și amprente, reporteri, vreo cinci-șase funcționari de la primărie, ba chiar și un corespondent de la Associated Press. Căruia nu-i plăcuse știrea așa cum îi fusese difuzată și care făcuse public acest lucru.

Șeful gras era nădușit și suspicios. Își scosese haina și avea subsuorile negre, iar părul roșcat, tuns scurt, îi era ondulat de parcă ar fi fost pârlit. Neavând idee despre cât de mult sau cât de puțin știu, nu îndrăznea să mă dirijeze. Nu putea decât să zbiere la mine și să se văicărească, pe rând, și-ntre timp să încerce să mă-mbete.

Eu mă-mbătam și-mi plăcea chestia asta.

– Nimeni n-a spus absolut nimic! mi s-a plâns el pentru a suta oară.

Am mai luat o gură de alcool, am dat din mână.

– Nici măcar o vorbuliță, șefu', am zis eu cu o mutră de bufniță. Eu-s ăla care-o să vorbească. Au murit prea repede.

El s-a apucat cu mâna de falcă.

– Foarte ciudat! a zâmbit batjocoritor. Patru morți la pământ, iar tu nici măcar n-ai fost arestat.

– Am fost singurul care s-a aruncat la podea cât era încă teafăr.

S-a apucat de urechea dreaptă și a început s-o frece.

– Ești de trei zile aici, a urlat el. În astea trei zile avem mai multe crime decât în trei ani înainte s-apari tu. E inuman. Cred că am un coșmar.

– Nu da vina pe mine, șefu'! am mormăit eu. Am venit aici ca să dau de urmele unei fete. O caut încă. Nu eu le-am spus lui Saint și soră-sii să se-ascundă în orașul dumitale. Atunci când am dat ochii cu el, te-am informat, chiar dacă propriii tăi polițiști n-au făcut lucrul ăsta. Nu eu l-am împușcat pe doctorul Sundstrand înainte să aflăm ceva informații de la el. Încă nu-mi dau seama de ce-a fost plasată acolo falsa infirmieră.

– Nici eu, a țipat Fulwider. Dar din treaba asta slujba mea a ieșit complet ciuruită. Nu-mi mai rămâne decât să mă duc să dau la pește.

Am mai tras o dușcă, apoi am sughițat voios.

– Nu spune așa ceva, șefu', am stăruit. Ai făcut curățenie-n oraș pe vremuri și poți să mai faci înc-o dată.

S-a plimbat prin cameră, a încercat să dea un pumn în peretele din spate, apoi s-a trântit în scaun. M-a privit fioros, a înșfăcat sticla de whisky, dar nu s-a atins de ea, ca și cum i-ar fi prins mai bine dac-ar fi fost în stomacul meu.

– O să fac o-nțelegere cu tine. Te duci fuguța la San Angelo, iar eu o să uit că Sundstrand a fost mătrășit cu pistolul tău.

– Asta nu-i o chestie drăguță pe care să i-o spui unui om care încearcă să-și câștige traiul, șefu'. Doar știi cum de s-a-ntâmplat să fie pistolul meu.

O clipă chipul lui a părut iar cenuşiu. Avea o faţă de înmormântare. Apoi i s-a schimbat dispoziţia, a bătut cu pumnul în masă şi a rostit energic:

– Ai dreptate, Carmady. N-ar trebui să fac asta, este? Trebuie s-o găseşti pe fata aia, nu-i aşa? E-n regulă, fugi înapoi la hotel şi odihneşte-te. O să m-ocup diseară de chestia asta şi ne vedem dimineaţă.

Am mai tras o duşcă mică, era tot ce mai rămăsese-n sticlă. Mă simţeam bine. Ne-am strâns de două ori mâinile şi-am plecat din biroul lui clătinându-mă. Pe coridor, pretutindeni explodau becuri.

Am coborât treptele primăriei şi am mers pe lângă clădire, spre garajul poliţiei. Chryslerul meu albastru era din nou acasă. Am sfidat legea care interzice condusul în stare de ebrietate şi m-am îndreptat pe străzile adiacente către ocean, apoi am păşit pe promenada lată, de ciment, care ducea la două parcuri de distracţie şi la Grand Hotel.

Se însera. Apăreau luminile de pe chei. Se aprindeau luminile pe catargele micilor iahturi ancorate în spatele digului sparge-valuri al portului. La un stand de grătar vopsit în alb, un bărbat agita nişte cârnaţi vienezi cu o furculiţă lungă şi striga monoton „Potoliţi-vă foamea, oameni buni. Avem aici cârnăciori gustoşi. Potoliţi-vă foamea, oameni buni.“

Mi-am aprins o ţigară şi m-am oprit locului, privind spre mare. Deodată, în depărtare, au sclipit luminile de pe o navă mare. Le-am studiat cu atenţie, dar nu se deplasau. M-am apropiat de omul cu cârnaţii.

– E-ancorată? l-am întrebat, arătând în direcţia navei.

El a întors privirea spre spatele standului şi a strâmbat din nas cu dispreţ.

– Păi, ăla-i vasul-cazinou. Îi spun „Croaziera la Nicăieri“, pentru că nu merge în nicio direcţie. Dacă „Tangou“ nu-i destul de

țeapă, încearc-acolo. Da, domnu', ăla-i vasul *Montecito.* Ce-ai zice de-un cârnăcior fierbinte?

Am pus o monedă de un sfert de dolar pe tejgheaua lui.

– Ia-ți tu unul, am replicat încet. De unde pleacă șalupele-taxi?

N-aveam nicio armă. M-am dus înapoi la hotel să-mi iau pistolul de rezervă.

Înainte de a muri, Diana Saint spusese *Monty.*

Poate că n-a apucat să rostească *Montecito.*

La hotel m-am așezat în pat și-am adormit de parc-aș fi fost anesteziat. Când m-am trezit, era ora opt și mi-era foame.

De la hotel, am fost urmărit, dar nu foarte departe. Desigur, orășelul cel curățel n-avea destule infracțiuni pentru ca detectivii lui să stăpânească arta filajului.

10

Pentru patruzeci de cenți, a fost o cursă lungă. Taxiul de apă, o vedetă rapidă, fără ornamente, a alunecat printre iahturile ancorate și a ocolit digul sparge-valuri. Hula ne lovea ambarcațiunea. Singurii tovarăși de drum pe care-i aveam, în afară de tipul cu mutră de dur aflat la volan, erau două perechi care se giugiuleau și care au început se se sărute imediat ce ne-a învăluit întunericul.

Priveam înapoi spre luminile orașului și încercam să nu exercit o presiune prea mare asupra cinei. La început niște puncte diamantine, dispersate, luminile s-au grupat și au devenit o brățară de nestemate, așezată în vitrina nopții. Apoi s-au transformat într-o pată galben-portocalie deasupra hulei. Taxiul lovea în valurile invizibile și se clătina ca o bărcuță. O ceață rece plutea în aer.

Sabordurile lui *Montecito* deveneau mai mari, iar taxiul a descris o curbă largă, s-a poziționat într-un unghi de patruzeci și cinci de grade și s-a înclinat dibace într-o parte, alături de o platformă luminată orbitor. Motorul taxiului a intrat în ralenti și a dat rateuri în ceață.

Un băietan cu ochii de un albstru-închis, îmbrăcat într-o tunică de uniformă marinărească, strâmtă, cu gură de gangster, a ajutat fetele să coboare, i-a măturat pe însoțitorii lor cu o privire scurtă, apoi i-a trimis sus. Felul în care s-a uitat la mine mi-a spus ceva despre el. Modul în care m-a lovit în tocul pistolului mi-a spus și mai mult.

– Nici vorbă, a rostit el încet. Nici vorbă!

I-a făcut semn cu bărbia tipului din taxi. Individul a aruncat un laț scurt de parâmă ca să ancoreze, a răsucit puțin volanul și a urcat pe platformă, ajungând în spatele meu.

– Nici vorbă, s-a mieunat cel în tunică. Pe vasul ăsta-i interzis portul armelor, domnule. Îmi pare rău.

– Face parte din vestimentația mea, i-am zis. Sunt detectiv particular. O las la garderobă.

– Îmi pare rău, șefu'. N-avem garderobă de arme. Vă rog să plecați.

Tipul de pe taxi m-a apucat de brațul drept. Am ridicat din umeri.

– Înapoi în barcă! a mormăit el în urma mea. Vă datorez patruzeci de cenți, domnule. Hai!

M-am suit din nou în barcă.

– Bine, am bolborosit spre individul în uniformă. Nu vreți banii mei și pace. Asta-i o manieră infectă de-a trata vizitatorii. Asta-i...

Zâmbetul lui mieros, tăcut, a fost ultimul lucru pe care l-am văzut în timp ce taxiul a pornit și a început să despice hula pe drumul de întoarcere. Îmi displăcea că lăsasem în urmă surâsul acela.

Drumul de întoarcere părea mai lung. N-am vorbit cu tipul cu taxiul, iar el n-a vorbit cu mine. În timp ce coboram pe ponton, a zis batjocoritor în spatele meu:

– Într-o altă seară, când n-o s-avem așa de mult de lucru, detectivule.

Vreo cinci-șase clienți care așteptau să plece m-au privit lung. Am trecut de ei, de ușa sălii de așteptare de pe ponton, spre treptele care dădeau spre chei.

Un mocofan masiv, roșcat, în pantofi de sport murdari, pantaloni mânjiți cu smoală și un jerseu albastru, rupt s-a ridicat de lângă balustradă și s-a ciocnit de mine, ca din întâmplare.

M-am oprit, gata de acțiune.

– Care-i problema, detectivule? Nu merge cu șpagă pe vasul-cazinou? a întrebat el încet.

– Chiar trebuie să-ți spun?

– Sunt un om care știe s-asculte.

– Cum te cheamă?

– Zi-mi Red.

– Dă-te la o parte, Red. Am treabă.

El a zâmbit trist, atingându-mi haina pe partea stângă.

– Flinta asta-ți cam deformează costumul, a comentat. Vrei să urci la bord? Se poate, dac-ai un motiv.

– Cât costă motivul? l-am întrebat.

– Cincizeci de parai. Plus zece, dacă sângerezi în barca mea.

Am dat să plec.

– Hai douăzeci și cinci, s-a repezit el. Poate mai vii și cu niște prieteni, ce zici?

Am urcat patru trepte, îndepărtându-mă de el, după care m-am întors pe jumătate, am încuviințat și am plecat mai departe.

La poalele cheiului, unde se afla un parc de distracții, scăldat în lumină, se afla un salon de tangou, plin ochi chiar și la ora aceea. Am intrat, m-am sprijinit de un perete, urmărind niște cifre care se schimbau pe un panou electric, observând cum un jucător de casă cu o chintă în mână face semn pe sub tejghea cu genunchiul.

O formă albastră, imensă, s-a materializat lângă mine și am simțit miros de smoală. O voce tristă, blândă și profundă a întrebat:

– Ai nevoie de-ajutor?

– Caut o fată, dar o s-o caut singur. Tu cu ce te-ocupi? am spus, fără a mă uita la el.

– Un dolar de ici, un dolar de colo. Îmi place să mănânc. Am lucrat în poliție, dar m-au dat afară.

Mi-a plăcut că mi-a mărturisit asta.

– Probabil c-ai fost cinstit, am replicat, urmărind jucătorul de casă, care și-a strecurat cartea cu degetul mare peste numărul greșit și pe cel de la tejghea, care a pus degetul mare în același loc și a ținut cartea în sus.

Simțeam că Red rânjește.

– Văd c-ai colindat puțin prin orășelul nostru. Uite cum stă treaba. Am o barcă cu eșapament subacvatic. Știu un orificiu de încărcare pe care-l pot deschide. Din când în când, iau o încărcătură pentru cineva. Nu-i multă lume sub puntea vasului. Ce zici?

Mi-am deschis portofelul și-am scos o bancnotă de douăzeci și una de cinci, și i le-am dat, făcute sul. Au intrat într-un buzunar smolit.

Am mulțumit în șoaptă și am plecat. I-am lăsat un mic avans, apoi am pornit după el. Era ușor de urmărit, chiar și prin mulțime.

A trecut de portul de iahturi și de cel de-al doilea chei cu parc de distracții, iar dincolo de acesta luminile s-au împuținat, iar oamenii au dispărut. Din apă se profila un chei negru,

scurt, cu bărci amarate de-a lungul lui. Omul meu și-a făcut apariția acolo.

S-a oprit aproape de el, în capul unei scări de lemn.

– O s-o aduc aici, mi-a zis. O să fac zgomot până-ncălzesc motorul.

– Stai puțin, i-am răspuns. Trebuie să dau un telefon. Am uitat.

– Se face. Vino-ncoace!

A luat-o înainte de-a lungul cheiului, a îngenuncheat, a zornăit niște chei și a descuiat un lacăt. A ridicat un mic chepeng și a scos un telefon, pe care l-a dus la ureche.

– Încă funcționează, a zis încântat. Cred că e al unor escroci. Nu uita să pui lacătul la loc!

A dispărut silențios în întuneric. Zece minute am ascultat apa lovind pilonii cheiului și fâlfâitul vreunui albatros în întuneric. Apoi, foarte departe, a zumzăit un motor câteva minute. După care zgomotul s-a oprit brusc. Au mai trecut câteva minute. Cineva a pășit cu zgomot în capul scării, iar o voce joasă m-a chemat:

– Am aranjat.

M-am dus în grabă la telefon, am format un număr, am cerut cu șeful Fulwider. Plecase acasă. Am format alt număr, a răspuns o femeie, am cerut cu șeful, zicând că sun de la sediul poliției.

Am așteptat din nou. Apoi am auzit glasul polițaiului gras. Parc-ar fi avut gura plină de cartofi copți.

– Alo, da? Nu pot nici să mănânc? Cine-i acolo?

– Carmady, șefu'. Saint e pe *Montecito.* Păcat că-i în afara jurisdicției dumitale!

A început să zbiere ca un apucat. I-am trântit telefonul în nas, am pus aparatul la loc în lăcașul lui căptușit cu zinc și am încuiat lacătul. Am coborât pe scară la Red.

Şalupa lui masivă şi neagră plutea pe apa ca uleiul. Nu se auzea zgomot de la ţeava sa de eşapament, ci doar un bolborosit continuu de-a lungul cocăi.

Luminile oraşului redeveneau o pată galbenă pe marginea apei negre, iar sabordurile lui *Montecito* apăreau iar, din ce în ce mai mari, mai strălucitoare şi mai rotunde.

11

Pe partea dinspre mare a vasului nu erau reflectoare. Red a redus motorul la jumătate de turaţie, a descris o curbă sub consola de la pupa şi s-a apropiat de corpul alunecos al navei timid ca un membru al unui club de recepţia unui hotel.

Mult deasupra noastră se profilau uşi de fier duble, puţin mai în faţă de verigile pline de mâl ale unui lanţ. Şalupa s-a apropiat lin de tabla veche a lui *Montecito,* iar apa mării a clipocit nedeslușit la fundul şalupei, sub picioarele noastre. Umbra fostului poliţist s-a înălţat deasupra mea. O frânghie încolăcită s-a zărit în beznă o fracţiune de secundă, s-a prins de ceva, apoi a căzut din nou în şalupă. Red a tras de ea, întinzând-o, şi a legat-o de ceva de pe capota motorului.

– Aici e ca la cursa cu obstacole. Trebuie să urcăm pe tablă, mi-a şoptit el.

Am apucat volanul şi am ţinut botul şalupei lipit de corpul alunecos al navei, iar Red s-a întins după o scară de fier fixată pe lateral, s-a săltat în întuneric, mormăind, trupul său descriind unghiuri drepte, pantofii de sport alunecându-i pe treptele din metal, ude.

După o vreme a scârțâit ceva deasupra mea, iar în aerul cețos a pâlpâit o slabă lumină galbenă. S-a distins conturul unei uși grele, iar Red a aplecat capul lângă lumină.

Am urcat pe scară după el. Era foarte greu. Am aterizat gâfâind într-o cală murdară, plină de lăzi și butoaie. Șobolani se făceau nevăzuți în colțurile întunecate. Bărbatul cel solid și-a apropiat buzele de urechea mea:

– De-aici ajungem ușor la pasarela camerei boilerului. E pentru abur, pentru apă caldă și pentru generatoare. Asta-nseamnă un ins. Mă ocup eu de el. Pe puntea de sus echipajul e dublat și de ofițeri. Din camera boilerului o să-ți arăt un ventilator fără grilaj. Duce direct la puntea bărcilor de salvare. Apoi te poți descurca singur.

– Probabil c-ai rude la bord, am zis.

– Nu contează. Când stai pe plajă afli tot felul de lucruri. Poate că-s în legătură cu unii care și-au pus în cap să jefuiască vasu' ăsta hodorogit. Te-ntorci repede?

– Ar urma să fac o săritură reușită de pe puntea bărcilor.

Am pescuit alte bancnote din portofel și i le-am întins.

El clătină din cap.

– Nu. Astea-s pentru drumul de-ntoarcere.

– Îl cumpăr acum, am zis. Chiar și-n cazul în care nu-l folosesc. Ia mălaiul înainte să mă prăpădesc de plâns.

– Păi, mulțam, prietene. Ești un tip cumsecade.

M-am strecurat printre lăzi și butoaie. Lumina galbenă provenea de la coridorul de deasupra, pe care am ajuns la o ușă de fier. Aceasta ducea la pasarelă. Am mers tiptil pe ea, am coborât o scară de oțel unsuroasă, am auzit șuieratul slab al arzătoarelor cu ulei și ne-am furișat printre munți de fier spre locul de unde venea sunetul. După un colț, am dat nas în nas cu un italian murdar, îmbrăcat într-o cămașă de mătase roșie, care ședea pe un scaun,

sub un bec chior și citea ziarul cu ajutorul unor ochelari cu rame de oțel și al unui deget negru.

Red a spus blând:

– Salut, Micuțule. Ce-ți fac copiii?

Italianul a deschis gura și a devenit atent. Red l-a lovit. L-am întins pe jos și i-am sfâșiat cămașa roșie ca să-l legăm și să-i punem căluș.

– N-ar trebui să lovești pe cineva care poartă ochelari, a spus Red. Dar ideea e c-o să faci un zgomot monstruos când o să urci prin ventilator – pentru cineva aflat aici, jos. Ăi de sus n-o s-audă nimic.

Am replicat c-așa voiam și eu, l-am lăsat pe italian legat pe jos și am găsit ventilatorul fără grilaj. I-am strâns mâna lui Red, i-am zis că doream să-l revăd și am urcat pe scară, prin ventilator.

Era frig și întuneric, aerul cețos năvălea în jos și urcușul părea anevoios. După trei minute care mi-au părut trei ore, am ajuns în partea de sus și mi-am scos capul cu precauție. În apropiere se profilau bărci acoperite cu prelate fixate în gruie. Între două dintre ele se auzea un șușotit ușor. De dedesubt se simțea vibrația puternică a muzicii. Deasupra luminii din vârful unui catarg, prin palele fine și înalte de ceață, priveau în jos câteva stele rebegite.

Am tras cu urechea, dar nu am auzit vreo sirenă de șalupă a poliției. Am ieșit din ventilator și m-am ghemuit pe punte.

Șușotitul provenea de la o pereche de îndrăgostiți care se giugiuleau, cuibăriți sub o barcă. Nu mi-au dat nicio atenție. Am mers de-a lungul punții, trecând prin fața a trei sau patru cabine. În spatele jaluzelelor a două dintre ele se distingea o lumină slabă. Am ascultat, dar n-am auzit decât veselia clienților de dedesubt, de pe puntea principală.

M-am repezit la adăpostul umbrei, am inspirat puternic aer în plămâni și l-am scos sub forma unui urlet – urletul mârâit al unui lup cenușiu, însingurat, înfometat și departe de casă.

Mi-a răspuns hămăitul unui câine polițist. De undeva de pe punte a scâncit o fată, iar o voce bărbătească a spus:

– Credeam c-a murit toți boschetarii.

M-am ridicat în picioare, mi-am pregătit pistolul și-am alergat spre locul de unde se-auzea lătratul. Venea dintr-o cabină situată pe partea cealaltă a punții.

Am tras cu urechea la ușă, distingând o voce de bărbat care liniștea câinele. Animalul s-a opri din lătrat și a mai mârâit o dată sau de două ori, apoi s-a liniștit. În ușa lângă care stăteam s-a întors o cheie. M-am retras din dreptul ei, ținând un genunchi la pământ. Ușa s-a deschis vreo treizeci de centimetri, iar dincolo de marginea ei s-a ițit un cap cu părul lins. Lumina de la un lampadar strălucea pe părul negru.

Am țâșnit în picioare și-am pocnit capul cu patul pistolului. Bărbatul a căzut moale din pragul ușii, în brațele mele. L-am tras înapoi în cabină, l-am împins pe un pat de cușetă făcut.

Am închis iar ușa, încuind-o. Pe cealaltă cușetă stătea ghemuită o fată cu ochii holbați.

– Bună, domnișoară Snare, am zis eu. Am trecut printr-o groază de necazuri ca să te găsesc. Vrei să mergi acasă?

Farmer Saint s-a rostogolit și s-a ridicat în picioare, ținându-se cu mâinile de cap. Apoi a rămas neclintit, privindu-mă cu ochii lui negri, pătrunzători. Gura lui descria un zâmbet încordat, aproape agreabil.

Imediat am măsurat din ochi cabina, dar n-am văzut unde era câinele, dar am zărit o ușă interioară în spatele căreia ar fi putut fi. Am privit-o din nou pe fată.

Nu era cine știe ce, ca majoritatea celor care creează probleme. Era ghemuită în cușetă, cu genunchii la gură și părul căzându-i în ochi. Purta o rochie tricotată, șosete de golf și pantofi sport,

cu limbi lungi, răsfrânte. Sub tivul rochiei se vedeau genunchii goi și osoși. Semăna cu o școlăriță. M-am dus la Saint și l-am căutat de vreo armă. N-avea. A rânjit spre mine.

Fata a ridicat mâna și și-a dat părul pe spate. S-a uitat la mine de parcă m-aș fi aflat la o mare distanță. Apoi i s-a tăiat răsuflarea și a început să plângă.

– Suntem căsătoriți, a spus Saint încet. Crede c-ai venit să mă ciuruiești. Chestia cu urletul de lup a fost o șmecherie inteligentă.

N-am zis nimic. Am ascultat. De-afară nu se-auzeau zgomote.

– Cum ai știut unde să vii? a întrebt Saint.

– Mi-a zis Diana înainte să moară, am răspuns eu brutal.

În privirea lui se citea durerea.

– Nu te cred, detectivule.

– Ți-ai luat tălpășița și-ai lăsat-o-n tranșee. La ce te-ai fi așteptat?

– Mi-am închipuit că gaborii n-o s-omoare o femeie și-aș fi fost în stare să fac un fel de-nțelegere. Cine-a-mpușcat-o?

– Unul din polițaii lui Fulwider. Dar i-ai făcut de petrecanie.

A dat capul pe spate și o clipă a avut o privire sălbatică. A surâs spre fata care plângea.

– Hei, dulceață. Te scot eu de-aici!

S-a uitat iar la mine.

– Să zicem că mă predau fără scandal. Există vreo posibilitate ca ea să scape?

– Ce-nseamnă „fără scandal"? am zâmbit batjocoritor.

– Am o grămadă de prieteni pe vasul ăsta, detectivule. Ăsta nu-i nici măcar începutul.

– Ai implicat-o-n chestia asta. Nu poți s-o scoți. Face parte din șpagă.

12

A dat din cap încet, uitându-se la podeaua dintre picioare. Fata s-a oprit din plâns ca să-şi şteargă obrajii, apoi a început din nou.

– Fulwider ştie că-s aici? m-a întrebat Saint încet.

– Da.

– Îl ajuţi?

– Da.

A ridicat din umeri.

– E-n regulă din punctul tău de vedere. Bineînţeles. Doar că, dacă m-arestează Fulwider, n-o să vorbesc nici în ruptul capului. Dac-aş putea vorbi c-un procuror, poate că l-aş convinge că *ea* nu-i la curent cu activităţile mele.

– Şi la asta ar fi trebuit să te gândeşti, am zis alene. Nu te-a obligat nimeni să te-ntorci la clinica lui Sundstrand şi să începi să tragi cu mitraliera aia ca un descreierat.

Şi-a lăsat capul pe spate şi a izbucnit în râs.

– Nu? Să zicem c-ai plătit cuiva pentru protecţie zece bătrâne, iar el ţi-a dat ţeapă, luându-ţi soţia şi băgând-o-ntr-o clinică suspectă de dezintoxicare şi spunându-ţi să te cari cât mai departe şi să stai cuminte, c-altminteri marea o să-i aducă stârvul pe ţărm? Ce-ai face – ai zâmbi sau ai lua-o la trap c-o armă de calibru greu, ca să stai de vorbă cu respectivul individ?

– În momentele alea, ea nu se-afla acolo. Aveai chef, pur şi simplu, să ucizi. Iar, dacă nu te-ai fi ţinut strâns de câinele ăla până când a omorât un om, protecţia n-ar fi ajuns să fie atât de speriată, încât să te trădeze.

– Iubesc câinii, a zis Saint încet. Când nu lucrez, sunt om de treabă, dar să nu mă calce cineva pe coadă!

Am ciulit urechea. Încă nu se-auzeau zgomote afară, pe punte.

– Uite care-i treaba, am spus grăbit. Dacă vrei să cooperezi cu mine, am în spate o barcă și-o să-ncerc să duc fata acasă înainte să-ntrebe de ea. Ce se-ntâmplă cu tine nu-i treaba mea. N-aș mișca nici măcar un deget pentru tine, chiar dacă iubești cu adevărat câinii.

– Nu vreau să mă duc acasă! Nu merg acasă! s-a repezit fata deodată, pe un ton strident.

– Peste-un an o să-mi mulțumești, i-am replicat sec.

– Are dreptate, dulceață, a confirmat Saint. Ar fi bine s-o-ntinzi cu el.

– Nu merg! a țipat ea supărată. Pur și simplu nu merg. Asta e.

În tăcerea de pe punte, s-a auzit ceva greu lovind partea exterioară a ușii. O voce aspră a cerut:

– Deschideți! Poliția!

M-am apropiat iute cu spatele de ușă, nescăpându-l din ochi pe Saint. Am vorbit peste umăr:

– Fulwider e-acolo?

– Da, a mormăit vocea groasă a șerifului celui gras. Carmady?

– Șefu', uite care-i treba. Saint e aici și-i gata să se predea. Cu el mai e o fată, cea despre care ți-am povestit. Deci intrați în liniște, bine?

– De-acord, a răspuns șeriful. Descuie ușa.

Am întors cheia, am traversat iute cabina și m-am așezat cu spatele la peretele interior, lângă ușa îndărătul căreia câinele se agita, mârâind puțin.

Cineva a dat de perete ușa exterioară. Doi inși pe care nu-i mai văzusem niciodată au năvălit cu pistoalele scoase. În spatele lor era Fulwider. O fracțiune de secundă, înainte de-a închide ușa, am zărit uniforme de marină.

Cei doi agenți au sărit pe Saint, l-au lovit și l-au pus în cătușe. Apoi s-au retras lângă șerif. Saint le-a rânjit, un firișor de sînge prelingându-i-se pe buza de jos.

Fulwider m-a privit reprobator, molfăindu-și trabucul. Nimeni nu părea interesat de fată.

– Ești un tip al naibii, Carmady! Nu mi-ai dat nicio indicație unde să vin, a mormăit el.

– N-am știut. În plus, am crezut că-i în afara jurisdicției dumitale.

– S-o ia naiba! Le-am spus ălora de FBI. O s-apară și ei.

Unul dintre cei doi agenți a rânjit.

– Dar nu prea curând, a adăugat el aspru. Pune-ți flinta deoparte, detectivule.

– Ia-ncearcă să m-obligi, am replicat.

A dat să vină spre mine, dar șeriful i-a făcut semn să stea liniștit. Celălalt agent îl urmărea pe Saint, nepăsându-i de nimic altceva.

– Atunci, cum ai dat de el? s-a interesat Fulwider.

– Nu luându-i banii ca să-l țin ascuns, am răspuns.

Pe chipul lui Fulwider nu s-a schimbat nimic. Glasul i s-a lenevit.

– Oh, ai tras cu ochiul, a spus el blând.

– Ce fel de prostovan mă credeți tu și gașca ta? am replicat dezgustat. Orășelul tău cel curat pute. Este bine-cunoscuta ipocrizie. Un sanctuar al pungașilor, unde se pot ascunde indivizii căutați de poliție – cu condiția să plătească prețul corect și să nu se țină de prostii – și de unde, dacă simt vreo amenințare, pot s-o-ntindă spre Mexic cu o șalupă rapidă.

Șeriful a rostit foarte atent:

– Mai ai ceva de spus?

– Da, m-am repezit eu. De mult timp mă țin să-ți spun. *Dumneata* ai pus să mi se dea sedative până m-au năucit și m-ai băgat într-o închisoare privată. Când chestia asta n-a ținut, ai aranjat cu Galbraith și Duncan ca ajutorul tău, Sundstrand, să fie ucis cu pistolul meu, iar apoi eu să fiu omorât în timp ce mă opun arestării. Saint ți-a stricat petrecerea și mi-a salvat viața. Poate neintenționat, dar a făcut-o. Tot timpul ai știut unde-i fata. Era soția lui Saint și-o țineai ostatică pentru ca el să nu miște-n front. La naiba! De ce crezi că te-am informat că-i aici? E ceva ce *n-ai știut*.

Agentul care încercase să mă facă să predau pistolul l-a atenționat:

– Șefu', trebuie să ne grăbim. Ăia de la FBI...

Lui Fulwider îi tremura falca. Era cenușiu la față, iar urechile i se retrăseseră în spate. Trabucul îi tresălta în gura dolofană.

– Stai puțin! i-a zis cu voce groasă celui de lângă el.

Apoi s-a întors spre mine:

– De ce m-ai informat?

– Ca să vii într-un loc în care n-ai mai multă jurisdicție decât Billy the Kid[1] și să văd dac-ai curaj să ucizi în largul mării, i-am replicat.

Saint a râs. A scos un șuierat slab printre dinți. I-a răspuns un mârâit. Ușa de lângă s-a făcut țăndări, lovită de un catâr. Uriașul câine polițist a năvălit prin deschizătură, într-un salt care l-a propulsat până-n partea cealaltă a cabinei. Trupul cenușiu i s-a răsucit în aer. O armă a bubuit, dar nu l-a nimerit.

– Pe ei, Voss! a urlat Saint. Mănâncă-i de vii, băiatu'!

În cabină au răsunat împușcături. Mârâitul câinelui s-a amestecat cu un strigăt gros, înăbușit. Fulwider și unul dintre agenți erau pe jos, iar câinele sărise la beregata celui dintâi.

---

[1] Celebru bandit american (1859–1881) (n. tr.).

Fata urla și-și vârâse fața într-o pernă. Saint alunecase încet de pe cușetă și zăcea pe podea, sângele curgându-i încet din gât, într-un șuvoi gros.

Agentul care nu căzuse jos a sărit într-o parte, cât pe ce să plonjeze cu capul înainte, în cușeta fetei, apoi și-a recăpătat echilibrul și a început să scuipe gloanțe în trupul lung și cenușiu al câinelui – cu frenezie, fără să mai țintească.

Agentul de pe jos a împins patrupedul. Acesta a fost cât pe ce să-i sfârtece mâna. Omul a urlat. Pe punte s-au auzit tropăituri de pași. Strigăte în exterior. Pe fața mi se prelingea ceva care mă gâdila. Aveam o ciudată senzație la cap, dar nu știam ce anume mă lovise.

Pistolul din mâna mea părea mare și fierbinte. Am împușcat câinele, deși nu mă trăgea inima. Animalul s-a rostogolit de pe Fulwider și-am văzut locul în care un glonț rătăcit găurise fruntea șerifului între ochi, cu delicata exactitate a purei întâmplări.

Cocoșul de la pistolul agentului, care era în picioare, a țăcănit în gol. El a înjurat, dar a început să reîncarce frenetic.

Am atins sângele de pe față și m-am uitat la el. Părea foarte negru. Lumina din cabină mi se părea că pâlpâie.

Colțul strălucitor al unei lame de topor a despicat brusc ușa cabinei, blocată de corpul șerifului și de cel al agentului de lângă el, care gemea. Mă holbam la metalul strălucitor, urmărind cum dispare și apare din nou în altă parte.

După aceea s-au stins toate luminile extrem de încet, ca la teatru înainte de ridicarea cortinei. Când s-a făcut întuneric a început să mă doară capul, dar încă nu știam că un glonț îmi fracturase craniul.

M-am trezit după două zile la spital. Am rămas acolo trei săptămâni. Saint n-a trăit atât cât să apuce să-l spânzure, ci doar

cât să-şi spună povestea. Bănuiesc c-a spus-o bine, pentru că doamna Jerry (Farmer) Saint a fost lăsată să plece la mătuşa ei.

În acel moment tribunalul regional condamnase jumătate din poliţiştii micului oraş de pe malul mării. Am auzit că apăruseră o groază de mutre noi pe la primărie. Una dintre ele era cea a unui sergent-detectiv masiv, cu părul roşcat, pe nume Norgard, care zicea că-mi e dator douăzeci şi cinci de dolari, dar că n-avusese încotro şi-i cheltuiese pe un nou costum de haine când îşi recăpătase slujba. Zicea c-o să-şi plătească datoria din primul salariu. I-am spus c-o să-ncerc s-aştept.

S-a întâmplat pe Noon Street

Traducere de Radu Săndulescu

1

Bărbatul şi fata păşeau încet, strânşi unul într-altul, pe lângă o firmă executată la şablon, pe care scria *Surprise Hotel*. El era îmbrăcat într-un costum roşu închis şi purta o pălărie panama peste părul lucios, pieptănat lins. Avea platfus şi păşea silenţios.

Fata avea o pălărie verde şi o rochie scurtă, ciorapi transparenţi şi pantofi cu toc franţuzesc, de zece centimetri. Îşi dăduse cu parfumul *Midnight Narcissus.*

La colţ, bărbatul s-a aplecat şi i-a şoptit ceva la ureche. Ea s-a îndepărtat puţin de el, chicotind.

– Dacă vrei să vii acasă la *mine,* trebuie să iei băutură, Smiler.

– Data viitoare, iubito. Tocmai am terminat mălaiul.

Glasul ei s-a înăsprit.

– În cazu' ăsta, îţi spun adio la prima intersecţie, frumosule.

– Vezi să nu, iubito!

Arcul voltaic de la intersecţie arunca lumină asupra lor. Au traversat strada la distanţă unul de celălalt. Pe partea cealaltă, bărbatul a prins-o de braţ. Ea s-a smucit, eliberându-se.

– Uite care-i treaba, şmecheraş de doi bani. Jos labele, te rog! Nu dau nici o ceapă degerată pe tine. Cară-te!

– Câtă băutură-ţi trebuie, iubito?

– O grămadă.

– Fiindcă-s pe drojdie, de unde să fac rost?

– Poate c-ai mâini, ce zici? l-a întrebat ea pe un ton batjocoritor. Din glas îi dispăruse stridența. S-a apropiat de el.

– Poate c-ai un pistol. Ai?

– Mda. Dar fără gloanțe-n el.

– Locul pungașilor e-acolo, pe Central. Ce, nu știi?

– Nu-mi spune chestii d-astea! a mormăit bărbatul în costum roșu închis.

Apoi a pocnit din degete și a înțepenit.

– Stai așa. Mi-a venit o idee.

S-au oprit și s-au uitat în urmă, de-a lungul străzii, către firma întunecată a hotelului. Fata îl mângâia cu o mănușă pe bărbie. Mănușa mirosea a *Midnight Narcissus.*

Bărbatul a pocnit iar din degete, zâmbind larg în lumina slabă.

– Dacă bețivanul ăla-i tot în hotelul lui Doc, fac rost. M-aștepți?

– Poate, acasă. Dacă nu-ntârzii prea mult.

– Unde stai, iubito?

Fata l-a privit îndelung. O jumătate se zâmbet i s-a ivit pe buzele pline, stringându-se la colțuri. O adiere de vânt a umflat o bucată de ziar din rigolă, ducând-o până la picioarele bărbatului. El s-a descotorosit de ea cu violență.

– Apartamentele Calliope. 4 B, 2-4-6 Est 48. Cât de repede vii?

Bărbatul s-a apropiat foarte mult de ea, a dus mâna la spate și s-a bătut pe coapsă. Glasul îi era șoptit, înspăimântător.

– Să m-aștepți, iubito.

Ea a încuviințat. Cu respirația tăiată.

– Bine, frumosule. O să te-aștept.

Bărbatul s-a întors pe trotuarul crăpat, a traversat intersecția, spre locul unde atârna firma executată la șablon. Pe ușa de sticlă a pătruns într-un hol îngust, cu un șir de scaune de lemn maro

aliniate la perete. Pe lângă ele era doar atât spațiu cât să ajungi la pupitrul recepției. Un bărbat de culoare, chel, stătea tolănit în spatele tejghelei, jucându-se cu acul de mari dimensiuni al cravatei sale.

Negrul în costumul roșu închis s-a aplecat peste tejghea, dinții strălucindu-i într-un zâmbet rapid, ferm. Era foarte tânăr, avea maxilarul inferior subțire, ascuțit, o frunte îngustă, osoasă, privirea luminoasă și hotărâtă, de gangster.

– Mai e p-aici nasolu' ăla cu vocea gâjâită? a întrebat el încet. Gagiul care-a umflat aseară banii la jocu' de barbut.

Recepționerul chel s-a uitat la muștele de pe tavan.

– Nu l-am văzut plecând, Smiler.

– Nu asta te-am întrebat, Doc.

– Mda. E tot aici.

– Tot beat.

– Cred că da. N-a ieșit.

– Trei-patru-nouă, este?

– Ai fost acolo, nu? De ce vrei să știi?

– M-a curățat complet de bani. Trebuie să mă-mprumut.

Chelul părea nervos. Smiler se holba blând la piatra verzuie de la acul de cravată a acestuia.

– Valea, Smiler! Nu primim aici lume dubioasă. Noi nu suntem vreo maghernită de pe Central Avenue.

Smiler a comentat foarte încet:

– E prietenul meu, Doc. O să mă-mprumute cu douăzeci. Ai și tu jumătate.

A întins mâna cu palma în sus. Recepționerul s-a uitat lung la ea. Apoi a încuviințat acru, s-a dus în spatele unui panou de sticlă jivrată, s-a întors lent, privind spre ușa de la stradă.

Mâna lui s-a întins și a planat deasupra palmei. Aceasta s-a strâns în jurul unei chei, pe care a băgat-o într-un buzunar al costumului său ieftin.

Zâmbetul strălucitor apărut brusc pe figura lui Smiler avea ceva înghețat în el.

– Să fii atent, Doc, cât sunt sus.

– Bagă viteză, i-a răspuns recepționerul. Unii clienți se-ntorc acasă devreme.

S-a uitat la ceasul electric, verde, aflat pe perete. Era șapte și cincisprezece minute.

– Iar pereții nu-s așa de groși, a adăugat el.

Tânărul subțirel i-a aruncat un alt surâs strălucitor, a încuviințat dând din cap și a luat-o de-a lungul holului, către scara întunecată care ducea la etaj. Nu exista ascensor la Surprise Hotel.

La ora șapte și un minut, Pete Anglich, agent sub acoperire al echipei de combatere a traficului de droguri, s-a răsucit în patul tare și s-a uitat la ceasul ieftin de la mâna stângă. Avea cearcăne groase și barba nerasă pe bărbia puternică. S-a dat jos din pat și s-a ridicat în picioare, în pijamaua ieftină, de bumbac, și-a flexat mușchii, s-a întins, a făcut niște aplecări cu genunchii înțepeniți și a atins gemând dușumeaua, în fața degetelor de la picioare.

S-a dus la un birou hârbuit, a băut dintr-o sticlă de un sfert de litru niște whisky ieftin de secară, s-a strâmbat, a pus dopul sticlei la loc, apăsându-l tare în jos, cu podul palmei.

– Nenică, ce mahmur sunt, a mormăit răgușit.

S-a holbat la fața din oglinda biroului, la barba nerasă, la cicatricea albă, groasă de pe gât, de lângă trahee. Avea glasul răgușit pentru că glonțul care-i provocase cicatricea îi afectase corzile

vocale. Era o răgușeală plăcută, asemenea unei voci de cântăreț de *blues*.

Și-a dat jos pijamaua, rămânând gol în mijlocul camerei, cu degetele de la picioare dibuind marginea aspră a unei rupturi mari din covor. Avea un corp foarte lat, de aceea părea mai scund decât era în realitate. Avea umerii lăsați, nasul un pic cam gros, iar pielea de sub pomeți arăta ca pielea tăbăcită. Avea păr scurt, cârlionțat, o privire perfect calmă, gura mică și fermă a unei persoane care judecă rapid.

S-a dus într-o baie întunecată, murdară, a intrat în cadă și a pornit dușul. Apa era călâie, nu fierbinte. A rămas sub duș și s-a săpunit, s-a frecat peste tot, și-a masat mușchii, s-a clătit.

A smuls un prosop murdar din cuier și s-a șters până a început să-i strălucească pielea.

Zgomotul slab din spatele ușii întredeschise de la baie l-a făcut să se oprească. Și-a ținut respirația, auzind din nou zgomotul, scârțâitul parchetului, un pocnet, un fâșâit de haine. Pete Anglich a întins mâna spre ușă și a deschis-o încet.

Lângă birou stătea negrul în costumul roșu închis, cu pălărie Panama, ținând în mâini sacoul lui. Pe birou, în fața sa, erau două pistoale. Unul dintre ele era Coltul uzat al lui Pete Anglich. Ușa dispre coridor era închisă, iar pe covor, lângă ea, zăcea o cheie cu numărul camerei, ca și cum ar fi căzut din broască sau ar fi fost împinsă din partea cealaltă.

Smiler a lăsat haina jos, ținând în mână un portofel. Mâna dreaptă ridicase Coltul. A rânjit.

– Bine, albule. Șterge-te în continuare după duș.

Pete Anglich s-a frecat cu prosopul. S-a șters peste tot, rămânând gol, cu prosopul ud în mâna stângă.

Smiler a scos pe birou teancul de bancnote și a numărat banii cu mâna stângă. Cu dreapta încă ținea strâns Coltul.

– Optzeci și șapte de parai. Frumoasă sumă! O parte-s ai mei, de la jocul ăla de barbut, da-i iau pe toți, tăticu'. Stai calm. Sunt prieten cu proprietarii hotelului.

– Fugi de-aici, Smiler! a rostit răgușit Pete Anglich. Ăștia-s toți banii pe care-i am. Lasă-mi câțiva dolari!

Și-a făcut vocea să pară groasă, aspră, cleioasă, ca și cum ar fi fost băut.

Smiler și-a arătat într-un rânjet dinții orbitor de albi, clătinând din capul său îngust.

– Nu pot, prietene. Am întâlnire c-o gagică și-am nevoie de lovele.

Pete Anglish a făcut un mic pas înainte, apoi s-a oprit, rânjind prostește. Țeava propriului pistol era îndreptată spre el.

Smiler a pășit într-o parte, spre sticla cu alcool, pe care a ridicat-o.

– Și de chestia asta am nevoie. Iubita mea-i înnebunită după băutură. Tu rămâi cu ce-ai în pantaloni. E bine?

Pete Anglich a sărit în laterală, mai bine de un metru. Figura lui Smiler s-a crispat. Arma a descris un arc de cerc, iar sticla i-a alunecat din mâna stângă și a căzut, lovindu-l pe picior. A țipat, a lovit cu sălbăticie, iar vârful pantofului i s-a prins în gaura din covor.

Pete Anglich a azvârlit capătul ud al prosopului exact în ochii lui Smiley.

Acesta s-a clătinat și a urlat de durere. Apoi Pete Anglich l-a prins cu mâna lui mare de încheietura mâinii în care ținea pistolul. A răsucit în sus, de jur împrejur. Mâna sa începea să alunece

în jos, spre pumnul lui Smiler. Spre armă. Pistolul s-a întors spre interior şi a atins coastele lui Smiler.

Un genunchi puternic l-a lovit cu sete în abdomen pe Pete Anglich. A simţit că nu mai are aer, iar degetul i s-a crispat convulsiv pe degetul lui Smiler de pe trăgaci.

Împuşcătura s-a auzit slab, fiind înăbuşită de stofa de un roşu închis a costumului. Smiley a dat ochii peste cap, iar falca îngustă i s-a destins brusc.

Pete Anglich l-a lăsat la podea şi a rămas să-şi tragă sufletul, aplecat, verde la faţă. S-a întins după sticla de whisky căzută pe jos, a scos dopul şi a gâlgâit din lichidul arzător.

Privirea verzuie i-a dispărut. Respiraţia i s-a potolit. Şi-a şters cu dosul mâinii sudoarea de pe frunte.

I-a verificat pulsul lui Smiler. Nu avea. Era mort. Pete Anglich şi-a relaxat mâna care strângea pistolul, s-a dus la uşă şi a scrutat coridorul. Gol. Pe partea exterioară a broaştei era o cheie. A scos-o şi a încuiat uşa pe dinăuntru.

Şi-a pus chiloţii, şosetele şi pantofii, costumul uzat de serj, şi-a înnodat o cravată neagră în jurul gulerului cămăşii mototolite, s-a întors la mort şi a scos din buzunar teancul de bancnote făcute sul. A împachetat câteva lucruşoare într-o valiză ieftină, din pânză şi a rămas lângă uşă.

A împins cu un creion o bucată ruptă de hârtie în butoiaşul revolverului, a înlocuit cartuşul folosit, a turtit sub călcâi tubul gol pe pardoseala de la baie şi l-a aruncat în toaletă, trăgând apa.

A încuiat uşa pe dinafară şi a coborât scările spre holul recepţiei.

Recepţionerul chel a ridicat privirea spre el, apoi s-a uitat în jos. S-a făcut verde la faţă. Pete Anglich s-a sprijinit de pupitru şi a desfăcut palma, din care au căzut două chei, zăngănind pe lemnul scorojit. Recepţionerul s-a holbat la ele, cuprins de fiori.

Pete Anglich a întrebat cu glasul lui lent, răgușit:

– Ai auzit ceva zgomote ciudate?

Recepționerul a clătinat din cap, simțind că i se pune un nod în gât.

– Sinistru loc, este? a continuat Pete Anglich.

Recepționerul a dat din cap îndurerat, mișcându-și gâtul de parcă l-ar fi strâns gulerul cămășii. Capul chel îi licărea întunecat sub lumina din tavan.

– Păcat! a zis Pete Anglich. Sub ce nume m-am trecut aseară-n registrul de cazări?

– Nu sunteți trecut în registru, a șoptit recepționerul.

– Poate că nici măcar n-am fost pe-aici, a comentat Pete Anglich încet.

– Nu v-am văzut în viața mea, domnule.

– Nici acum nu mă vezi. N-o să mă mai vezi niciodată – ca să mă știi – nu-i așa, Doc?

Recepționerul și-a rotit gâtul încă o dată și a încercat să zâmbească

Pete Anglich și-a scoase portofelul și a luat din el trei hârtii de un dolar.

– Sunt un om căruia-i place să plătească în felul lui, a rostit el încet. Asta e pentru camera 349 – până dimineață târziu. Tipul căruia i-ai dat cheia pare că o să doarmă până târziu dimineața.

A făcut o pauză, l-a fixat pe recepționer cu ochii lui reci și a adăugat gânditor:

– Dacă nu cumva are prieteni care-ar vrea să-l transporte-n altă parte.

Pe buzele recepționerului au apărut bulbuci.

– Nu-i... nu-i... s-a bâlbâit el.

– Mda, a răspuns Pete Anglich. La ce te-ai fi așteptat?

S-a îndreptat spre ușa dinspre stradă, ducându-și valiza, după care a trecut pe sub firma ștanțată, a rămas o clipă locului, uitându-se spre strălucirea orbitoare a luminilor de pe Central Avenue.

Apoi a luat-o în direcția opusă. Strada era extrem de întunecată, foarte liniștită. A parcurs patru intersecții, de-a lungul cărora erau locuințe cu fațade din lemn, înainte de a ajunge la Noon Street. Era un cartier de negri.

Pe drum, s-a întâlnit cu un singur om, o fată brunetă, cu o pălărie verde, ciorapi transparenți, tocuri de zece centimetri, care fuma o țigară sub un palmier prăfuit și privea spre Surprise Hotel.

2

Restarantul-vagon era un vechi camion-bufet fără roți, așezat direct pe stradă, în spațiul dintre o pensiune și un atelier mecanic. Pe laterale, era scris cu litere aurite șterse *Bella Donna.* Pete Anglich a urcat cele două trepte de fier de la capăt, prin mirosul tare de grăsime prăjită.

Bucătarul negru stătea cu spatele alb spre el. La capătul îndepărtat al tejghelei joase, o fată cu o pălărie ieftină de fetru maro și un trenci ponosit cu gulerul ridicat își sorbea cafeaua, cu obrazul sprijinit în mâna stângă. Nu mai era nimeni altcineva în restaurant.

Pete Anglich a pus jos valiza și s-a așezat pe un taburet în apropierea ușii.

– Salut, Mopsy!

Bucătarul gras a întors o față neagră și strălucitoare peste umărul alb. Chipul i s-a despicat într-un zâmbet. A scos limba albăstruie și și-a umezit buzele groase.

– Ce faci, băiete? Ce mănânci?

– Omletă cu două ouă fără jumări, cafea, pâine prăjită, fără cartofi.

– Asta nu-i haleală de flăcău, s-a plâns Mopsy.

– Am tras o beție, a replicat Pete Anglich.

Fata de la capătul tejghelei s-a uitat brusc la el, apoi la ceasul ieftin de pe raft, la ceasul de la mâna ei înmănușată. S-a pleoștit, coborând din nou privirea în ceașca ei de cafea.

Bucătarul a spart ouăle într-o tigaie, a adăugat lapte, apoi le-a amestecat.

– Vrei o dușcă, băiete?

Pete Anglich a clătinat din cap.

– Conduc vagonul, Mopsy.

Bucătarul a zâmbit. A scos o sticlă maronie de sub tejghea, a turnat o porție zdravănă într-un pahar de apă, așezându-l lângă Pete Anglich.

Acesta a luat deodată paharul, l-a dus iute la gură și l-a golit dintr-o suflare.

– Cred c-o să-l conduc altă dată.

A pus jos paharul gol.

Fata s-a ridicat, a trecut pe lângă scaunele de la bar și a pus o monedă de zece cenți pe tejghea. Bucătarul a apăsat o tastă a mașinii de marcat, care i-a dat restul. Pete Anglich a privit-o cu indiferență. O fătucă ponosită, cu ochi inocenți, păr castaniu ce se ondula peste gât, sprâncene pensate fără milă și, în locul lor, niște dungi care arătau că e surprinsă.

– Sper că nu v-ați rătăcit, nu? a întrebat-o el cu vocea lui blând-răgușită.

Fata își deschisese geanta ca să pună moneda primită rest. Speriindu-se, a făcut un pas în spate și a scăpat geanta. Tot ce avea în ea s-a împrăștiat pe jos. Ea l-a privit lung, cu ochii măriți.

Pete Anglich a pus un genunchi jos și a împins lucrurile în poșetă. Un suport ieftin de monede, țigări, un plic de chibrituri roșiatic, pe care scria cu litere aurii *The Juggernaut Club*. Două batiste colorate, o bancnotă mototolită de un dolar, câteva monede de argint și mărunțiș.

S-a ridicat în picioare, cu geanta închisă, și i-a întins-o fetei.

– Scuze, a zis el încet. Cred că te-am speriat.

Ea a răsuflat ușurată. A luat geanta din mâna lui, a ieșit din restaurant și s-a făcut nevăzută.

Bucătarul cel dolofan a privit în urma ei.

– Păpușa asta nu-și are locul aici, în Orașul cel Dur, a comentat el tărăgănat.

A pus în farfurie ouăle și pâinea prăjită, a turnat cafea într-o cană cu pereții groși, iar apoi le-a așezat în fața lui Pete Anglich.

Acesta a începu să studieze mâncarea și a rostit absent:

– Singură și cu chibrituri de la Juggernaut. Localul lui Trimmer Waltz. Știi ce se-ntâmplă cu fete de genul ăsta când pune gheara pe ele.

Bucătarul și-a lins buzele și a întins mâna sub tejghea, după sticla de whisky. Și-a turnat în pahar, a adăugat în sticlă cam aceeași cantitate de apă, apoi a pus-o la loc sub tejghea.

– Io-n viața mea n-am fost un dur și nu vreau să fiu, a spus el încet. Da-s sătul de băieți albi ca gagiu' ăla. Într-o bună zi o să bage cuțitu-n el.

Pete Anglich i-a tras un picior valizei.

– Da. Las și eu geamantanul ăsta la tine, Mopsy.

Și a plecat din restaurant.

Două sau trei mașini au licărit pe lângă el, în noaptea răcoroasă de toamnă, dar trotuarele erau întunecate și pustii. Un negru, paznic de noapte, se mișca încet de-a lungul străzii, încercând ușile câtorva magazine prăfuite.

Pete Anglich a trecut de intersecție. La trei străzi de vagonul-restaurant, a văzut-o iar pe fată.

Stătea nemișcată, lipită de un zid. Puțin mai departe de ea, din scara unui bloc de apartamente venea o lumină galbenă, nedeslușită. Dincolo de el, o mică parcare, cu panouri publicitare pe aproape toată latura din față. O lumină slabă îi atingea pălăria, trenciul ponosit, cu gulerul ridicat, o parte a feței. Și-a dat seama că era aceeași fată.

A intrat sub un portic, urmărind-o. Lumina a sclipit pe brațul ei ridicat, pe ceva strălucitor, un ceas probabil. Undeva, în apropiere, un orologiu bătea ora opt, cu note joase, de clopot.

Dungi de lumină pătrundeau în stradă de după colț. Și-a făcut încet apariția o mașină de mari dimensiuni, după ce a cotit i s-au stins farurile, rămânând aprinse doar luminile de poziție. A rulat încetișor de-a lungul străzii, ca un obiect întunecat-strălucitor, din sticlă și vopsea lustruită.

Pete Anglich a rânjit brusc de sub portic. O mașină marca Duesenberg[1], la șase străzi de Central Avenue! S-a crispat auzind zgomotul ascuțit al pașilor care fugeau, țăcănitul tocurilor înalte.

Fata alerga pe trotuar spre el. Mașina nu era atât de aproape încât s-o nimerească luminile de poziție slabe. Pete Anglich a ieșit de sub portic, a înșfăcat-o de braț, a tras-o înapoi. De sub haina lui a apărut un pistol.

---

[1] Automobil american de lux, din perioada 1913–1937 (n. tr.).

Fata gâfâia lângă el.

Duesenbergul a trecut încet prin fața porticului. Nu s-au tras focuri de armă din el. Șoferul în uniformă n-a oprit.

– Nu pot. Sunt speriată, a spus ea pe nerăsuflate în urechea lui Pete Anglich. Apoi s-a smuls de lângă el și a luat-o la fugă pe trotuar, în direcția opusă mașinii.

Pete Anglich s-a uitat după Duesenberg. Era în dreptul șirului de panouri publicitare care mărgineau parcarea. Acum rula extrem de încet. Pe geamul din stânga a zburat ceva, aterizând pe trotuar cu un pocnet sec. Mașina a accelerat fără a face zgomot și a dispărut în întuneric. La următoarea intersecție, farurile s-au aprins din nou.

Nu se clintea nimic. Obiectul care fusese aruncat din mașină zăcea pe marginea trotuarului, în interior, în apropierea unuia dintre panouri.

Apoi fata s-a întors din nou, încet, șovăind. Pete Anglich a urmărit-o venind, fără să clintească. Când a ajuns în dreptul lui, a întrebat-o cu voce firavă:

– Care-i treaba? Te pot ajuta cu ceva?

Ea s-a răsucit cu un sunet înăbușit, de parcă ar fi uitat complet de el. Capul i s-a mișcat în întuneric. Pete a observat o scurtă strălucire în ochii ei. Un tremur slab al bărbiei. Vocea îi era aproape șoaptă, grăbită, speriată.

– Ești tipul din restaurantul-vagon. Te-am văzut.

– Vorbește pe șleau. Ce-i chestia asta? O plată?

Capul ei s-a mișcat din nou lângă el, în sus și în jos.

– Ce-i în pachet? a mormăit Pete Anglich. Bani?

Ea s-a repezit să răspundă:

– Te-ai duce dumneata să mi-l iei? Ai face asta? Aş fi aşa de recunoscătoare, aş...

El a râs. Dar în râsul lui se simţea o nuanţă uşor ameninţătoare.

– Să *ţi*-l iau, iubito? Şi eu muncesc pe bani. Hai, care-i treaba? Spune.

Ea s-a tras într-o parte, dar el nu i-a dat drumul la braţ. A băgat pistolul sub haină, apoi a apucat-o cu ambele mâini.

– Dacă nu-l iau, mă omoară, a zis fata suspinând.

– Cine? Trimmer Waltz? a întrebat-o Pete pe un ton tăios.

Ea a reacţionat violent, aproape reuşind să se smulgă din strânsoare. Dar nu tocmai. Pe trotuar s-au auzit paşi târşâiţi. Două siluete s-au ivit în faţa panourilor, dar nu s-au oprit să ia nimic de pe jos. Paşii s-au apropiat şi a licărit luminiţa de la nişte ţigări.

O voce a rostit încet:

– Bună, păpuşă. Nu vrei să-ţi schimbi iubitu', dragă?

Fata s-a strâns în spatele lui Pete Anglich. Unul dintre negri a râs uşor, descriind un mic arc de cerc cu ţigăra.

– La dracu'! E-o gagică albă, a zis repede rapid celălalt. Hai să ne cărăm.

Au plecat mai departe, chicotind. Au dat colţul şi s-au făcut nevăzuţi.

– Poftim, mormăi Pete Anglich. Asta-ţi arată-n ce situaţie te afli.

Tuna şi fulgera:

– Of, la naiba! Stai aici, mă duc eu să-ţi aduc plata.

S-a îndepărtat de ea, mergând cu paşi uşori pe lângă faţada blocului. La marginea panourilor s-a oprit, a scrutat întunericul şi a văzut pachetul. Era învelit în ceva închis la culoare, nu prea voluminos, dar destul de mare spre a fi văzut. S-a aplecat şi s-a uitat pe sub panouri. N-a zărit pe nimeni în spatele lor.

A făcut patru pași, s-a aplecat, a ridicat pachetul, a pipăit pânză și două benzi groase de cauciuc. Apoi a stat neclintit, cu urechile ciulite.

Pe strada principală se auzea zumzetul distant al traficului. Vizavi, într-o casă cu apartemente de închiriat, în spatele unei uși cu geam, era aprinsă o lumină. Deasupra ei era deschisă o fereastră, în întuneric.

În spatele lui s-a auzit un țipăt ascuțit de femeie.

S-a crispat și s-a întoars, moment în care lumina l-a izbit chiar între ochi. Venea de la fereastra întunecată de vizavi, o rază albă, orbitoare care l-a țintuit de panou.

S-a uitat năuc la ea, clipind. Nu s-a mai mișcat.

Niște antofi au aterizat pe ciment și un fascicul de lumină mai mic l-a împuns în laterală de la capătul panourilor. În spatele acestuia, o voce a rostit nepăsătoare:

– Să nu miști o geană, amice! Ești înconjurat de poliție.

Din ambele capete ale liniei panourilor l-au înconjurat oameni înarmați cu revolvere. Pe asfalt, în depărtare, au țăcănit tocuri înalte. Apoi s-a făcu liniște o clipă. De după colț a apărut o mașină cu girofar roșu, care s-a apropiat de grupul de bărbați strânși în jurul lui Pete Anglich.

Cel cu vocea nepăsătoare a spus:

– Sunt Angus, detectiv-locotenent. Dacă nu te deranjează, o să iau eu pachetul. Iar dacă o să-ți ții mâinile una lângă alta câteva clipe...

Cătușele au țăcănit sec peste încheieturile lui Pete Anglich.

El a ascultat cu atenție sunetul tocurilor în depărtare, fugind. Dar era mult prea mult zgomot în jurul lui acum.

Ușile s-au deschis, iar din case au început să iasă puzderie de oameni de culoare.

3

John Vidaury măsura un metru și optzeci și cinci în înălțime și avea un profil perfect, de Hollywood. Era brunet, atrăgător, romantic, cu tâmplele interesant grizonante. Era lat în umeri și îngust în șolduri. Avea un mijloc de ofițer de gardă englez, iar hainele de seară îi erau atât de bine croite, că te dureau ochii.

Îl privea pe Pete Anglich ca și cum ar fi fost pe punctul de a-și cere scuze că nu-l cunoaște. Pete Anglich se uita la cătușe, la pantofii lui uzați pe covorul gros, la pendula de lângă perete. Avea fața îmbujorată, iar ochii îi străluceau.

Cu glas lin, clar, modulat, Vidaury a spus:

– Nu, nu l-am văzut în viața mea.

I-a zâmbit lui Pete Anglich.

Angus, locotenentul îmbrăcat în civil, s-a aplecat peste un capăt al mesei sculptate de bibliotecă și i-a dat un bobîrnac în borul pălăriei. Alți doi detectivi stăteau în picioare lângă un perete lateral. Un al patrulea ședea la un mic birou, având în față un carnet de stenograf.

– O, m-am gândit că poate-l cunoașteți, a explicat Angus. Nu putem scoate mare lucru de la el.

Vidaury a ridicat din sprâncene, schițând un zâmbet.

– Sunt cu adevărat surprins.

A făcut un tur să strângă paharele, le-a pus pe o tavă și a început să prepare alte băuturi.

– Se mai întâmplă, a zis Angus.

– Am crezut c-aveți un mod de operare, a comentat Vidaury delicat, turnând scotch în pahare.

Angus și-a contemplat o unghie.

– Domnule Vidaury, când am spus că n-o să ne dezvăluie nimic am vrut să spun nimic care contează. Zice că-l cheamă Pete Anglich, că pe vremuri era luptător, dar n-a mai luptat de ani. Până acum aproximativ un an a fost detectiv particular, dar acum n-are de lucru. A câștigat niște bani la un joc de barbut, s-a îmbătat și hoinărea pe străzi. Așa s-a întâmplat să fie pe Noon Street. A văzut pachetul aruncat din mașina dumneavoastră și l-a luat de pe jos. Putem să-l acuzăm de vagabondaj, dar cam atât.

– S-ar fi putut întâmpla și așa, a recunoscutVidaury încet.

A pus paharele la masă, două câte două, pentru cei patru detectivi, l-a ridicat pe-al lui și a înclinat ușor din cap înainte de lua o înghițitură. A băut cu grație, mișcându-se cu o superbă eleganță.

– Nu, nu-l cunosc, a repetat. Să fiu sincer, nu mi se pare c-ar arăta a om care aruncă cu acid. A dat din mână. Așa că mi-e teamă că a-l aduce aici...

Pete Anglich a ridicat brusc capul, uitându-se lung la Vidaury. Vocea îi era batjocoritoare.

– Frumos compliment! Nu se-ntâmplă prea des să folosească patru gabori care să ia prizonieri pentru a face vizite.

Vidaury a zâmbit amabil.

– Ăsta-i Hollywoodul, a replicat surâzând. În definitiv, am o reputație.

– Aveai, l-a corectat Pete Anglich. Ultimul tău film a fost o plictiseală îngrozitoare.

Angus s-a crispat. Vidaury s-a albit la față. A pus paharul jos încet, lăsându-și mâna într-o parte. A țopăit pe covor și s-a proțăpit în fața lui Pete Anglich.

– Asta e părerea dumitale, a comentat el cu asprime, dar te avertizez...

Pete Anglich s-a încruntat la el.

– Ascultă, barosane. Ai pus la bătaie o mie de dolari pentru că un derbedeu a promis c-o s-arunce cu acid, dacă nu faci chestia asta. Am cules de pe jos mia, dar n-am luat nimic din banii tăi cei noi. Prin urmare, ți-ai recuperat-o. Capeți publicitate în valoare de zece mii de dolari, care nu te costă un sfanț. Eu-s de părere că-i o chestie super.

– De-ajuns, scandalagiule! a spus Angus răspicat.

– Serios? a rânjit Pete Anglich. Am crezut că vreți să vorbesc. Uite că vorbesc și nu-mi plac șmecherașii, e bine?

Vidaury a tras tare puternic aer în piept. Și-a făcut mâna pumn dintr-odată și l-a lovit în falcă pe Pete Anglich. Acestuia i s-a răsucit capul, iar ochii i s-au închis și apoi s-au deschis la loc. S-a scuturat și a zis glacial:

– Cotul sus și degetul mare în jos, Vidaury. O să-ți rupi mâna, dac-o să lovești așa.

Acesta s-a retras și a clătinat din cap, contemplându-și degetul mare. Paloarea îi dispăruse de pe față. Acum își etala din nou zâmbetul.

– Îmi cer scuze, a spus plin de remușcări. Îmi pare tare rău. Nu sunt obișnuit să fiu insultat. Domnule locotenent, având în vedere că nu îl cunosc pe acest om, poate că ar fi mai bine să-l luați de aici. Cu cătușe la mâini. N-a fost un gest prea sportiv, nu-i așa?

– Să le zici chestia asta cailor cu care joci polo! i-a replicat Pete Anglich. Eu nu mă-nvinețesc prea ușor.

Angus s-a apropiat și l-a bătut pe umăr.

– Hopa-sus, băiatu'. Hai s-o ușchim. Nu ești obișnuit cu lumea bună, este?

– Nu. Mie-mi plac vagabonzii, a răspuns Pete Anglich.

S-a ridicat încet în picioare, râcâind covorul.

Cei doi detectivi de la perete s-au repezit să-l încadreze și au traversat uriașa încăpere, sub o arcadă. Angus și celălalt bărbat veneau în urmă. Au așteptat ascensorul în micul hol privat.

– Care-a fost ideea? a întrebat scurt Angus. Ai vrut să faci pe mahalagiul cu el?

Pete Anglich a râs.

– Să-l scot din sărite, a răspuns el. Doar să-l scot din sărite.

A sosi ascensorul și au coborât în holul uriaș, liniștit, al clădirii Chester Towers. Doi detectivi de-ai casei stăteau relaxați la capătul pupitrului de marmură, iar în spatele lui se aflau doi recepționeri vioi.

Pete Anglich și-a ridicat mâinile încătușate ca într-un salut de luptător.

– Cum? Încă n-au apărut reporterii? a întrebat el răutăcios. Lui Vidaury n-o să-i placă tăcerea-n problema asta.

– Mergi mai departe, istețule! l-a apostrofat scurt unul dintre detectivi, scuturându-i brațul.

Au străbătut un coridor și au ieșit pe o ușă laterală într-o stradă îngustă, în pantă. Dincolo de vârfurile copacilor, luminile orașului alcătuiau un imens covor auriu, brodat cu stropi strălucitori de roșu, verde, albastru și violet.

Au pornit două demaroare. Pete Anglich a fost împins pe bancheta din spate a primei mașini. Angus și un alt bărbat au urcat, unul de-o parte, unul de cealaltă. Mașinile coborâră panta, au cotit-o înspre est pe Fountain, apoi au rulat în tăcere kilometri întregi. Fountain s-a vărsat în Sunset, iar mașinile s-au îndreptat spre centrul orașului, spre clădirea înaltă și albă a Primăriei. La piață,

primul vehicul a luat-o spre Los Angeles Street și s-a dus spre sud. Cealaltă mașină și-a continuat drumul.

După ceva vreme Pete Anglich s-a uitat la Angus.

– Unde mă duceți? Ăsta nu-i drumul spre sediu.

Figura întunecată, austeră a lui Angus s-a întors încet spre el. După o clipă detectivul masiv s-a întins pe spate și a căscat, privind afară, în noapte, fără să-i răspundă.

Mașina a mers pe Los Angeles Street către Fifth, spre est către San Pedro, din nou spre sud, stradă după stradă, cartiere liniștite și cartiere zgomotoase, zone în care bărbați tăcuți ședeau pe verande șubrede și zone în care tineri duri, gălăgioși de ambele rase mârâiau și glumeau în fața unor restaurante, prăvălii și berării ieftine.

La Santa Barbara, mașina poliției a cotit din nou spre est, a rulat încet de-a lungul bordurii spre Noon Street. S-a opri la colțul din dreptul restaurantului-vagon. Chipul lui Pete Anglich s-a crispat iar, dar a rămas tăcut.

– Bun, a zis Angus tărăgănat. Scoate-ți-i cătușele.

Celălalt a scos o cheie din vestă și a descuiat cătușele, legănându-le plăcut înainte de a le pune în buzunarul de la șold. Angus a deschis larg portiera și a coborât din mașină.

– Jos, a rostit el peste umăr.

Pete Anglich s-a supus. Angus a mers puțin mai departe de stâlpul de iluminat, s-a oprit și i-a făcut semn. Și-a făcut de lucru cu mâna pe sub haină, de unde a luat un pistol.

– A trebuit să mă prefac, a zis el încet. Altminteri, ar fi aflat tot orașul. Pearson e singurul care știe cine ești. Ai ceva idei?

Pete Anglich și-a recuperat pistolul, a clătinat din cap încet, apoi a băgat arma sub haină, așezându-se în așa fel încât manevra să nu fie văzută din mașina parcată la bordura din spate.

– Filajul a fost descoperit, cred, a spus el. Era o fată pe-acolo, dar poate că doar din întâmplare.

Angus s-a uitat lung la el, în tăcere, câteva clipe, apoi a dat din cap și a revenit la mașină. S-a închis portiera și a pornit accelerând în josul străzii.

Pete Anglich a mers pe Santa Barbara până la Central, de unde a luat-o spre sud. După ceva vreme o reclamă luminoasă a strălucit spre el, în litere violet – *Juggernaut Club*. A urcat niște trepte late, acoperite cu un covor, spre locul de unde veneau gălăgia și muzica de dans.

4

Fata a trebuit să se întoarcă și să se strecoare printre mesele aranjate una lângă alta, în jurul micului ring de dans. A atins cu coapsele umărul unui bărbat, iar el s-a aplecat și a prins-o de mână, rânjind. Ea a zâmbit mecanic, și-a retras mâna și a plecat mai departe.

Arăta mai bine în rochia din țesătură de culoarea bronzului, cu brațele dezgolite și părul castaniu buclându-se la baza gâtului; mai bine decât în trenciul ponosit și cu pălăria ieftină din fetru, mai bine chiar decât pe tocurile foarte înalte, cu picioarele și coapsele dezvelite, având o pălărie de operă de culoare auriu stins, așezată șmecherește pe-o ureche.

Fețișoara ei drăgălașă părea suptă. Avea o privire mirată. Orchestra făcea o larmă stridentă peste zăngănitul farfuriilor, zumzetul gros al conversației, târșâitul picioarelor pe ringul de dans.

Fata s-a apropiat încet de masa lui Pete Anglich, a tras celălalt scaun și s-a așezat.

Și-a sprijinit bărbia de dosul palmelor, și-a pus coatele pe fața de masă, uitându-se lung la el.

– Bună, a rostit ea cu un glas ușor tremurat.

Pete Anglich a împins peste masă un pachet de țigări, a urmărit-o cum scoate una și a pus-o între buze. A aprins un chibrit. Ea s-a întins să-l ia din mâna lui ca să-și aprindă țigara.

– Bei ceva?

– Aș cam bea.

El i-a făcut semn chelnerului cu puf în cap și cu ochii migdalați, apoi a comandat cocteiluri. Chelnerul s-a îndepărtat. Pete Anglich s-a rezemat de spătarul scaunul său, contemplând vârful unuia dintre degetele sale boante.

Fata a început, extrem de încet:

– Am primit nota de la dumneata, domnule.

– Ți-a plăcut?

Glasul lui mima nepăsarea. Nu s-a uitat la ea.

Ea a râs crispat.

– Trebuie să le facem clienților pe plac.

Pete Anglich a privit peste umărul ei, în colțul unde se afla orchestra. Acolo, lângă un mic microfon, un bărbat stătea în picioare, fumând. Era bine clădit, bătrân pentru un prezentator, cu păr grizonant, lipit de țeastă, un nas mare și o figură de băutor sadea. Zâmbea la toți și la toate. Pete Anglich s-a mai uitat puțin la el, urmărind direcția privirii lui. A rostit cu aceeași voce impersonală:

– Dar oricum ai fi venit aici.

Fata s-a crispat, apoi a comentat:

– Domnule, nu-i nevoie să mă insulți.

El a întors încet privirea către ea, cu o expresie goală.

– Înseamnă c-ai rămas făr-o lețcaie și ești în rahat până-n gât, iubito. Am fost în situația asta de destule ori ca să știu cum e. În plus, aseară m-ai băgat într-un bucluc de zile mari. Îți datorez niște insulte.

Chelnerul cu puf în cap s-a întors și a împins o tavă pe fața de masă, a șters cu un șervet murdar două pahare și le-a pus pe masă. Apoi a plecat.

Fata a apucat un pahar, l-a ridicat iute și a luat o dușcă sănătoasă. S-a scuturat puțin, punând paharul jos. Era albă la față.

– Fă o glumă sau zi ceva, i-a spus ea repede. Nu sta așa! Mă urmărește cineva.

Pete Anglich a atins băutura, zâmbind nonșalant spre colțul unde se afla orchestra.

– Mda, îmi imaginez. Zi-mi despre pachetul de pe Noon Street.

Ea s-a întins imediat și i-a atins mâna. Unghiile ei ascuțite i s-au înfipt în carne.

– Nu aici, a șoptit ea. Nu știu cum m-ai găsit și nu-mi pasă. Păreai genul care-ar sări în ajutorul unei fete. Eram îngrozitor de speriată. Dar nu vorbesc aici despre asta. Fac ce vrei tu, merg unde vrei tu. Dar nu aici.

Pete Anglich și-a tras mâna de sub mâna ei, apoi s-a rezemat din nou pe scaun. Privirea îi era rece, dar gura, amabilă.

– Înțeleg. Dorința lui Trimmer. Urmărea evenimentele?

Ea a dat repede din cap.

– Nici n-ajunsesem la a treia intersecție, când m-a luat în mașină. A crezut că am făcut o chestie isteață, dar o să-și schimbe

părerea când o să te vadă aici. Ca să știi. Pete Anglich savura băutura.

– Vine-ncoace! a rostit el glacial.

Prezentatorul grizonant se mișca printre mese, aplecându-se și făcând conversație, dar îndreptându-se către masa unde stăteau Pete Anglich și fata. Ea se uita fix într-o oglindă cu rama aurită, aflată în spatele capului lui Anglich. Brusc, chipul i s-a schimonosit îngrozit. Buzele îi tremurau incontrolabil.

Trimmer Waltz s-a apropiat nonșalant de masă, s-a sprijinit cu o mână de ea. Și-a îndreptat nasul plin de vinișoare către Pete Anglich. Pe față îi flutura un rânjet molatic.

– Salut, Pete. Nu te-am mai văzut pe-aici de când l-au înmormântat pe McKinley. Cum merge treaba?

– Nici rău, nici bine, a răspuns răgușit Pete Anglich. Am tras o beție.

Trimmer Waltz a zâmbit mai larg, întorcându-se spre fată. Ea i-a aruncat repede o privire, apoi s-a uitat în altă parte, jucându-se cu fața de masă.

Vocea lui Waltz era moale, ca un gângurit:

– O știai dinainte pe micuța doamnă sau ai ales-o dintre celelalte?

Pete Anglich a ridicat din umeri, puțin plictisit.

– Voiam pe cineva cu care să beau un păhărel, Trimmer. I-am trimis un bilețel. E bine?

– Sigur. Perfect.

Waltz a luat un pahar și l-a mirosit. După aceea a dat din cap întristat.

– Mi-aș fi dorit să servim alcool mai de calitate. Nu se poate, cu prețul de pe piață. Ce-ai zice să bem un păhărel dintr-o sticlă adevărată, în bârlogul meu?

– Amândoi? a întrebat Pete Anglich, delicat.

– Sigur c-amândoi. Cam peste cinci minute. Mai întâi trebuie să circul puțin.

A ciupit-o pe fată de obraz, a plecat mai departe cu o unduire relaxată a umerilor în haina ajustată pe corp.

Fata a spus încet, cu o voce groasă, fără speranță:

– Înțeleg că te cheamă Pete. Cred că vrei să mori de tânăr, Pete. Pe mine mă cheamă Token Ware. Idiot nume, nu?

– Mie-mi place, a răspuns încet Pete Anglich.

Fata fixa cu privirea un punct sub cicatricea albă de pe gâtul lui Pete Anglich. Ochii i s-au umplut de lacrimi.

Trimmer Waltz se plimba printre mese, vorbind din când cu câte un client. A ajuns la peretele din spate, a mers de-a lungul lui spre podiumul orchestrei. A rămas acolo scrutând încăperea, după care s-a uitat direct la Pete Anglich. A dat din cap și a dispărut îndărătul unor draperii groase.

Pete Anglich și-a împins scaunul în spate și s-a ridicat.

– Să mergem, a spus.

Cu mâini tremurătoare, Token Ware a strivit țigara într-o scrumieră de cristal, a golit paharul ei, iar apoi s-a ridicat și ea în picioare. S-au întors printre mese, de-a lungul ringului de dans, către podiumul orchestrei.

Draperiile dădeau într-un hol întunecat, cu uși pe ambele laturi. Pardoseala era mascată de un covor ponosit. Pereții erau cojiți, ușile, scorojite.

– Cea din spate, pe stânga, a șoptit Token Ware.

Când au ajuns, Pete Anglich a bătut la ușă. Trimmer Waltz le-a strigat să intre. Pete Anglich a rămas o clipă uitându-se la ușă,

apoi a întors capul și s-a uitat sever la fată, mijind ochii. A deschis ușa și au intrat.

Încăperea nu era foarte luminoasă. O lămpiță pentru citit, lunguiață arunca lumină pe lemnul lustruit, dar mai puțin pe covorul roșu, uzat, și draperiile lungi și grele, care se întindeau pe peretele ce dădea în stradă. Aerul era închis, cu un miros înecăcios, dulceag, de alcool.

Trimmer Waltz stătea la birou. În fața lui era o tavă cu un recipient de sticlă, pahare, cuburi de gheață și un sifon.

Le-a zâmbit, frecându-și într-o parte nasul cel mare.

– Luați loc, oameni buni. Scotch, la șase nouăzeci sticla de două sute de grame. Atât mă costă. Preț de angro.

Pete Anglich a închis ușa, după care a scrutat încăperea, uitându-se la draperiile care ajungeau până în podea, la plafoniera neaprinsă. Și-a desfăcut nasturele de sus al hainei cu o mișcare înceată, degajată.

– E cald, a spus el încet. E vreo fereastră-n spatele draperiilor?

Fata s-a așezat pe un scaun rotund, de partea cealaltă a biroului. Waltz i-a surâs extrem de amabil.

– Bună idee! a replicat Waltz. Deschide una dintre ele, te rog.

Pete Anglich a trecut de capătul biroului, spre perdele. Când a ajuns în dreptul lui Waltz, mâna i-a alunecat sub haină și a atins patul revolverului. Apoi s-a dus calm spre draperiile roșii. Vârfurile unor pantofi negri cu botul pătrat abia se zăreau de dedesubt, în umbra dintre draperii și perete.

Pete Anglich a ajuns la draperii, a întins mâna stângă și le-a tras la o parte.

Pantofii de pe jos, de lângă perete, erau goi. Waltz a râs sec în spatele lui Pete Anglich. Apoi o voce groasă, tăioasă, le-a spus:

– Labele sus, băiete!

Fata a scos un sunet strangulat, dar nu chiar un țipăt. Pete a lăsat mâinile în jos, apoi s-a întors lent și a privit. Negrul era uriaș, ca o gorilă, purtând un costum în carouri care atârna pe el ca un sac și-l făcea să pară și mai mare. Apăruse discret, desculț, de după ușa unui dulap zidit în perete, iar mâna lui dreaptă aproape acoperea un uriaș pistol negru.

Și Trimmer Waltz avea un pistol, un Savage. Cei doi bărbați îl priveau liniștiți pe Pete Anglich. Acesta a ridicat sus mâinile, cu privirea absentă și gura încleștată.

Negrul în costumul în carouri a venit spre el cu pași mari, i-a înfipt pistolul în piept, apoi i-a vârât mâna sub haină. A scos-o ținând pistolul lui Pete Anglich. I-a dat drumul în spate, pe jos. Și-a trecut revolverul în cealaltă mână și l-a lovit pe Pete Anglich cu patul.

Acesta s-a clătinat, simțind pe limbă gustul sărat al sângelui. A clipit și a spus răgușit:

– N-o să te uit multă vreme, huidumă.

Negrul a rânjit.

– Nu chiar așa de multă, prietene. Nu chiar așa de multă.

L-a lovit din nou cu pistolul, pe care l-a băgat brusc într-un buzunar lateral și s-a repezit cu ambele mâini înainte, încleștându-le pe gâtul lui Pete Anglich.

– Îmi place să-i storc atunci când fac pe durii, a spus el aproape cu blândețe.

Niște degete mari ce păreau la fel de mari și de tari ca zăvoarele de ușă presau arterele. Chipul din fața și de deasupra lui devenea monstruos, o figură enormă umbrită, având în mijloc un rânjet larg. Se clătina în lumina din ce în ce mai slabă, o față ireală, fantastică.

Pete Anglich a pocnit-o cu lovituri firave, ca ale unui balon de copil. Pumnii n-au simțit nimic. Uriașul l-a întors, i-a băgat un genunchi în spate și l-a îndoit peste el.

O vreme nu s-a auzit niciun sunet, cu excepția bubuitului sângelui în capul lui Pete Anglich. Apoi, foarte departe, lui i s-a părut că aude o fată țipând strident. Și mai departe, vocea lui Trimmer Waltz a mormăit:

– Ușurel, Rufe. Ușurel.

Lumea lui Pete Anglich a fost învăluită de o beznă neagră, presărată cu roșu. Apoi întunericul a devenit tăcut. Nimic nu se mai mișca în el acum, nici măcar sângele.

Negrul a lăsat pe podea trupul inert, a făcut un pas înapoi și și-a frecat mâinile.

– Mda, îmi place să-i storc, a zis el..

5

Negrul în costumul în carouri ședea pe marginea canapelei și ciupea apatic un banjo cu cinci corzi. Figura lui mare era solemnă și pașnică, puțin tristă. Ciupea corzile instrumentului încet, cu capul dat într-o parte, având într-un colț al gurii un chiștoc mototolit, care abia i se vedea pe buze.

Din adâncul gâtului, scotea un sunet monoton. Cânta.

Ceasul electric, ieftin, de pe poliță arăta 11. 35. Era o sufragerie mică, înțesată cu mobilă, un lampadar franțuzesc, cu un ciorchine de păpuși la bază, un covor vesel, cu desene de forma unor diamante, două ferestre cu perdele, iar între ele o oglindă.

În spate era o ușă larg deschisă. Cea de lângă ea, care dădea în hol, era închisă.

Pete Anglich zăcea culcat pe spate pe podea, cu gura căscată și brațele în lateral. Respirația lui era un sforăit gros. Avea ochii închiși, iar în lumina roșietică a lămpii fața îi părea îmbujorată, de parcă ar fi avut febră.

Negrul a pus jos banjoul cu mâinile lui imense, s-a ridicat în picioare, a căscat și s-a întins. A traversat încăperea și a privit calendarul de pe poliță.

– Nu-s'tem în august, a spus el dezgustat.

A smuls o filă din calendar, a făcut-o ghemotoc și i-a aruncat-o în față lui Pete Anglich.

Acesta a lovit obrazul bărbatului aflat în stare de inconștiență. Pete n-a făcut nicio mișcare. Negrul a scuipat chiștocul în palmă și, ținând-o întinsă, i-a dat un bobârnac care l-a făcut să zboare în aceeași direcție ca ghemotocul de hârtie.

A mers câțiva pași fără chef și s-a aplecat, atingând cu degetele o vânătaie de pe tâmpla lui Pete Anglich. A apăsat-o, rânjind. Pete Anglich nu s-a clintit nici acum.

Negrul s-a ridicat și l-a lovit gânditor în coaste pe bărbatul în stare de inconștiență, de mai multe ori, nu foarte tare. Pete Anglich s-a mișcat puțin, a bolborosit ceva și a întors capul într-o parte. Negrul părea mulțumit, așa că a revenit la canapea. A dus banjoul la ușa de la hol și l-a rezemat de perete. Pe o măsuță, se afla un pistol pe un ziar. Negrul a ieșit pe o ușă interioară întredeschisă și a revenit cu o sticlă de gin, plină pe jumătate. A șters atent cu o batistă, apoi a pus-o pe poliță.

– A venit timpu', gagiule, a cugetat el cu voce tare. Când te trezești, poa' să-ți fie puțin rău. Poate vrei să tragi o dușcă... Hei, am o idee și mai bună.

A luat din nou sticla, s-a așezat într-un genunchi, a turnat gin peste gura și bărbia lui Pete Anglich, stropind generos pieptul cămășii acestuia. A pus sticla pe jos, după ce a șters-o din nou și a aruncat dopul sub canapea.

– Pune mâna pe ea, băiete, i-a spus încet. Amprentele nu fac rău niciodată.

A luat ziarul pe care se afla, a lăsat arma pe covor și a împins-o cu piciorul până a ajuns lângă brațul întins al lui Pete Anglich.

A studiat cu grijă din ușă aranjamentul, a dat din cap, apoi și-a luat banjoul. A deschis ușa, a privit pe furiș afară, apoi s-a uitat în spate.

– Cu bine, gagiule, a rostit el încet. E momentul s-o tai. Nu te-așteaptă prea multe-n viitor, da' o s-apară imediat ce te-așteaptă.

A închis ușa, a străbătut holul și a coborât scările. În spatele ușilor închise, se auzeau sunete slabe de la aparatele de radio. Holul de la intrarea în bloc era pustiu. Negrul în costumul în carouri s-a strecurat într-o cabină telefonică, în colțul întunecat al coridorului, a băgat o monedă și a format un număr.

– Aici poliția, a spus o voce gravă.

Negrul și-a apropiat buzele de microfon și a zis plângăcios:

– Alo, poliția? S-au auzit împușcături la Calliope Apartments, 2-4-6 Est 48, apartamentul 4-B. Ai notat?... Păi, faceți ceva, gaborilor!

A închis repede, chicotind, a coborât în goană treptele de la intrarea blocului și s-a aruncat într-o mașină mică și murdară.

A pornit motorul și a rulat spre Central Avenue. Mai avea doar o stradă până acolo, când o mașină de poliție cu girofar a virat de pe Central pe East Forty-Eight Street.

Negrul a chicotit și și-a văzut de drum. Fredona o melodie când mașina poliției a trecut zbârnâind pe lângă el.

În clipa în care s-a auzit zgomotul făcut de broasca de la ușă, Pete Anglich a deschis pe jumătate ochii. A întors încet capul, iar pe față i s-a ivit un rictus de durere, dar și-a mișcat capul în continuare, până când a reușit să vadă un capăt al camerei și mijlocul ei. Și-a înclinat capul, aflat pe podea, și a zărit și restul încăperii.

S-a rostogolit spre pistol și l-a luat în mână. Era arma lui. S-a ridicat în capul oaselor și a verificat mecanic încărcătorul. Fața i s-a crispat. Un cartuș din încărcător fusese tras. Țeava mirosea a praf de pușcă.

S-a ridicat în genunchi și a mers de-a bușilea spre ușa întredeschisă, ținându-și capul în jos. Când a ajuns la ea, și-a coborât și mai mult capul și, încet, a deschis-o larg. Nu s-a întâmplat nimic. Era un dormitor cu două paturi apropiate, acoperite cu o cuvertură din damasc roșie, cu desene aurii.

Pe unul dintre ele zăcea cineva. O femeie. Nu se mișca. Rictusul dur, țeapăn, a revenit pe chipul lui Pete Anglich. S-a ridicat în picioare și s-a dus pe vârfuri spre pat. Dincolo de el, era deschisă o ușă care dădea în baie, dar dinăuntru nu se auzea niciun zgomot. Pete Anglich s-a uitat la fata de culoare de pe pat.

I s-a tăiat răsuflarea. Era moartă. Avea ochii pe jumătate deschiși, goi și brațele inerte pe lângă corp. Picioarele erau ușor

răsucite, iar deasupra unui ciorap transparent se vedea pielea goală, sub fusta scurtă.

Pe jos zăcea o pălărie verde. Avea tocuri de zece centimetri. În încăpere mirosea a *Midnight Narcissus.* Şi-a amintit de fata din faţă de la Surprise Hotel.

Era fără viaţă, clar, şi murise de destul de multă vreme pentru ca sângele să se fi închegat în jurul găurii arse de praf de puşcă de sub sânul stâng.

Pete Anglich s-a întors în sufragerie, a înşfăcat sticla de gin şi a golit-o fără a se opri sau a se îneca. A rămas câteva clipe nemişcat, respirând greu, judecând. Pistolul îi atârna în mâna stângă. Gura lui mică, strânsă, cu greu se mai distingea.

Degetele îi tremurau pe sticla de gin. A aruncat-o pe canapea, şi-a vârât pistolul în tocul de la subsuoară, s-a dus la uşă şi a ieşit fără zgomot în hol.

Era lung, întunecos şi plin de aer rece. O singură lumină de la o aplică se distingea gălbuie în capul scărilor. O uşă cu plasă ducea la balconul situat deasupra verandei de la intrarea în clădire. Într-un colţ al uşii se vedea o pată gri de la lumina rece a lunii.

Fără să facă zgomot, Pete Anglich a coborât scara către holul de la intrare şi a întins mâna spre clanţa uşii de sticlă.

Un proiector roşu a inundat partea din exterior a uşii. Prin sticlă şi prin perdeaua subţire care o masca se strecura o lumină roşie, orbitoare. Pete Anglich s-a ghemuit lângă uşă, sub geam, şi a mers astfel pe lângă perete. A măsurat locul din ochi imediat, oprindu-se asupra cabinei telefonice întunecate.

– Prins în capcană, a şoptit şi s-a strecurat spre cabină, intrând în ea.

S-a ghemuit şi a închis uşa aproape complet.

Pe verandă s-au auzit pași tropăind, iar ușa de la intrare s-a deschis cu un scârțâit. Pașii au bocănit pe hol, apoi s-au oprit.

O voce gravă a rostit:

– Liniște și pace, este? Poate-i o alarmă falsă.

O altă voce a răspuns:

– 4-B. Oricum, hai s-aruncăm un ochi.

Pașii s-au deplasat de-a lungul holului, după care s-au întors. Răsunau pe treptele care duceau la etaj. Apoi au bubuit pe palierul de deasupra.

Pete Anglich a împins ușa cabinei, s-a strecurat lângă ușa de la intrare, s-a ghemuit și a mijit ușor ochii, apărându-se de lumina roșie, orbitoare.

Mașina de patrulă de lângă bordură se profila ca o masă întunecată. Farurile ei luminau trotuarul crăpat. Nu putea distinge nimic înăuntru. A oftat, a deschis ușa și a coborât iute, încercând să nu dea de bănuit, treptele de lemn ale verandei.

Mașina de poliție era goală, cu ambele portiere din față deschise. Forme învăluite în umbră se adunau cu precauție pe partea cealaltă a străzii. Pete Anglich s-a dus direct la mașină și s-a urcat în ea. A închis ușor portierele, a pornit motorul, a băgat în viteză.

A pornit, trecând pe lângă un grup de gură-cască. La primul colț de stradă, a virat și a stins girofarul. Apoi a condus în viteză, traversând intersecție după intersecție, departe de Central, iar după o vreme s-a întors.

Când s-a apropiat de luminile, de zgomotul și traficul de pe bulevard, a tras pe dreapta pe o stradă cu copaci și a parcat mașina.

A luat-o apoi pe jos către Central.

6

Cu mâna stângă, Trimmer a pus receptorul în furcă. Şi-a dus arătătorul de la mâna dreaptă la buza de sus. Şi-a frecat uşor dinţii şi gingiile. Ochii adânciţi în orbite, lipsiţi de culoare priveau peste masă la uriaşul negrul, în costum în carouri.

– Splendid! a exclamat el cu o voce fără viaţă. Splendid! A scăpat înainte să-l înhaţe poliţia. O treabă super, Rufe.

Negrul a scos un chiştoc de trabuc din gură şi l-a strivit între degetele lui imense.

– La dracu'! Era lat pă jos, a mârâit el. Caraliii-au trecut pă lângă mine pân's-ajung la Central. La dracu', nu putea să scape.

– El era la telefon, a spus Waltz, şi el fără chef.

A tras sertarul de sus al biroului şi a pus pistolul Savage în faţă.

Negrul s-a uitat la armă. Privirea i s-a întunecat, devenind ca obsidianul. Şi-a ţuguiat buzele.

– Gagica aia făcea bani pe seama mea cu alţi trei, patru inşi, a bodogănit el. Merita glonţu'. Bun aşa. Îi corect. Acu' mă duc să iau înapoi maimuţa aia şmecheră.

A dat să se ridice. Waltz a atins uşor patul pistolului cu două degete. A clătinat din cap, iar negrul s-a aşezat la loc.

– A-ntins-o, Rufe. Iar tu i-ai chemat pe gabori ca să găsească-o femeie moartă. Exceptând cazul în care l-ar găsi cu pistolul la el – ceea ce-nseamnă o şansă dintr-o mie – nu-i nicio posibilitate să se facă legătura cu el. Aste te face pe tine ţapul ispăşitor. Tu locuieşti acolo.

Negrul a rânjit, cu ochii ţintă la pistol.

– Asta mă cam pune pe jar, a spus el. Cred că-i musai să-mi iau tălpăşiţa, este?

Waltz a oftat.

– Mda, cred c-o să pleci din oraş o vreme, i-a răspuns gânditor. De la Glendale. Trenul de noapte spre Frisco e numai bun.

Negrul părea îmbufnat.

– Nici pomeneală de Frisco, Şefu'. Am fost cam dur cu ea. A mierlit-o. Nici pomeneală de Frisco.

– Ai în cap idei, Rufe, a zis Waltz calm.

Şi-a frecat cu un deget nasul plin de vinişoare, apoi şi-a netezit părul grizonant cu palma, adăugând:

– Le citesc în ochii tăi mari şi căprui. Las-o baltă! Mă ocup eu de tine. Adu maşina pe alee. O să ne gândim la posibilităţi în drum spre Glendale.

Negrul a clipit şi şi-a scuturat scrumul de trabuc de pe bărbie cu mâna lui uriaşă.

– Şi-ar fi bine să-ţi laşi puşcociul lucios aici, a adăugat Waltz. Are nevoie de odihnă.

Rufe a dus mâna la spate şi a scos încet pistolul dintr-un buzunar de la şold. L-a împins cu un deget pe suprafaţa de lemn lustruit a biroului. Avea o privire aproape amuzată.

– Bine, Şefu', a replicat aproape visător.

A traversat încăperea spre uşă, a deschis şi a ieşit. Waltz s-a ridicat în picioare şi s-a dus la dulap, a îmbrăcat un trenci subţire şi şi-a pus o pălărie de fetru, închisă la culoare, şi o pereche de mănuşi negre. A băgat Savageul în buzunarul din stânga, iar pistolul lui Rufe în cel din dreapta. A ieşit din cameră şi a traversat coridorul către podiumul orchestrei. Ajuns în capăt, a dat draperiile la o parte doar cât să poată trage cu ochiul printre ele. Orchestra interpreta un vals. Era un public bun, un public liniştit, pentru Central Avenue. Waltz a oftat, a urmărit câteva secunde dansatorii şi a tras draperiile la loc.

S-a întors pe coridor, a trecut de biroul său, ajungând la ușa din capăt, care dădea spre scări. O altă ușă din vârful scărilor dădea în aleea din spatele clădirii.

Waltz a închis ușa ușor, rămânând în întuneric, lângă zid. I-a ajuns la urechi sunetul scos de motor și a deslușit vag țăcănitul tacheților. La un capăt, aleea era înfundată, iar în capătul celălalt cotea în unghi drept pe lângă clădire. O parte din lumina de pe Central Avenue scălda un perete de cărămidă din capătul aleii transversale, dincolo de micuța mașină care aștepta și care, chiar și pe întuneric, arăta uzată și murdară.

Waltz a băgat mâna dreaptă în buzunarul trenciului, a scos pistolul lui Rufe și l-a îndreptat în jos, lipit de el. S-a dus la mașină fără să facă niciun zgomot, a ocolit spre portiera din dreapta, a deschis-o, dând să urce.

Din vehicul au ieșit două mâini imense și l-au apucat de gât. Mâini solide, de o forță enormă. Waltz a scos un gâlgâit slab înainte să dea capul pe spate. Aproape c-a orbit, ochii orbecăindu-i în căutarea cerului.

Apoi i s-a mișcat mâna dreaptă, asemenea unei mâini care n-avea nimic de-a face cu trupul lui țeapăn, încordat, cu gâtul lui supus la cazne, cu ochii lui orbi ieșiți din orbite. A înaintat precaut, delicat, până când țeava s-a lipit de ceva moale. Țeava a explorat atent fără grabă, parcă vrând să descopere ce anume este.

Trimmer Waltz nu a văzut, abia dacă a simțit. Nu a respirat. Dar mâna lui a dat ascultare creierului său ca o forță detașată, imposibil de atins de teribilele mâini ale lui Rufe. Degetul lui Waltz a apăsat pe trăgaci.

Mâinile i s-au înmuiat pe gât, după care au alunecat inerte. S-a dat în spate clătinându-se, fiind cât pe ce să cadă pe alee, lovind

cu umărul zidul. Încet-încet și-a revenit, trăgând cu nesaț aer în plămânii lui chinuiți. A început să tremure.

Abia dacă a observat trupul de gorilă căzând din mașină și izbindu-se de asfalt, la picioarele sale. Zăcea acolo fără viață, enorm, dar nu mai era o amenințare. Nu mai era important.

Waltz a dat drumul armei pe corpul întins. Câteva clipe și-a masat ușor gâtul. Avea respirația profundă, chinuitoare, zgomotoasă. Și-a dat seama că are sânge în gură. Ochii i sau ridicat greoi spre fanta indigo a cerului nopții, de deasupra aleii.

După o vreme a spus răgușit:

– M-am gândit la asta, Rufe... Vezi tu, m-am gândit la asta.

A râs, a ridicat din umeri, și-a aranjat gulerul hainei, a ocolit trupul întins și a intrat în mașină ca să oprească motorul. A dat să se întoarcă pe alee, spre ușa din spate de la Juggernaut Club.

Din umbra din spatele automobilului și-a făcut apariția un bărbat. Mâna lui Waltz s-a dus fulgerător la buzunarul trenciului. Un tetal strălucitor a sclipit în fața lui. Mâna i-a căzut moale pe lângă corp.

– Mi-am imaginat că telefonul ăla o să te scoată din bârlog, Trimmer, a spus Pete Anglich. Mi-am imaginat c-o să vii încoace. Bună treabă!

După o clipă, Waltz a răspuns răgușit:

– M-a sugrumat. A fost legitimă apărare.

– Bineînțeles. Acum suntem doi cu gâtul ferfeniță. Al meu e-o rană.

– Ce vrei, Pete?

– Ai încercat să-nscenezi că i-am luat maul unei tipe.

Waltz a izbucnit în râs ca apucatul. Și i-a replicat calm:

– Fac urât când sunt prins la înghesuială. Ar trebui să știi. Mai bine-ai lăsa-o-n pace pe micuța Token Ware.

Pete Anglich a mișcat puțin pistolul, iar lumina a sclipit pe butoiaș. S-a apropiat de Waltz și i-a înfipt țeava în stomac.

– Rufe e mort, a spus el încet. Foarte convenabil. Unde-i fata?

– Ce-ți pasă?

– Nu face pe mironosița! Mă duce capul. Ai încercat să salți niște mălai de la John Vidaury. Eu m-am băgat în fața lui Token. Vreau să aflu restul.

Waltz stătea nemișcat, cu arma apăsându-i stomacul. Degetele îi fremătau în mănuși.

– Bine, a răspuns greoi. Cât vrei ca să-ți ții pliscul?

– Câteva sute de parai. Rufe m-a ușurat de portmoneu.

– Și mie ce-mi iese la afacerea asta?

– Absolut nimic. Și vreau și fata.

Waltz i-a zis blând:

– Cinci sutare. Dar fata nu. Pentru un derbedeu de pe Central Avenue, cinci sutare-s o grămadă de lovele. Fii băiat deștept, ia-i și lasă baltă restul.

Pistolul s-a îndepărtat de stomac. Pete Anglich l-a ocolit cu îndemânare, i-a pipăit buzunarele, a luat Savageul și a început să gesticuleze cu mâna stângă.

– Adjudecat, a conchis în silă. Ce mai contează o fată, între prieteni? Bagă banii-ncoace!

– Trebuie să urc în birou, i-a replicat Waltz.

Pete Anglich a râs un pic.

– Să nu te ții de cioace, Trimmer. Ia-o înainte.

S-au întors pe coridorul de sus. Orchestra de după draperii interpreta ceva tânguitor de Duke Ellington, o repetare monotonă de alămuri în surdină, viori amare și tigve care zornăiau stins.

Waltz a deschis uşa biroului, a aprins lumina, s-a dus la birou şi s-a aşezat pe scaun. Şi-a dat pălăria pe spate, a rânjit, a descuiat cu cheia un sertar.

Pete Anglich s-a dus să închidă uşa, mergând pe lângă perete către dulap, şi a verificat, apoi a luat-o prin spatele lui Waltz, spre draperiile care mascau ferestrele. Încă ţinea pistolul în mână.

S-a întors în mijlocul încăperii. Waltz împingea spre el un teanc de bancnote.

Pete Anglich a ignorat banii, aplecându-se peste marginea biroului.

– Păstrează-i şi dă-mi fata, Trimmer.

Waltz a clătinat din cap, continuând să rânjească.

– Suma stoarsă de la Vidaury a fost de o mie de dolari, Trimmer, sau a-nceput c-o mie de dolari. Noon Street e aproape în aleea ta. Trebuie să sperii femeile ca să-ţi facă treburile murdare? Cred c-aveai un interes cu fata, ca s-o faci să se dea bătută.

Waltz a mijit ochii mici, arătând spre teancul de bancnote.

Pete Anglich i-a zis încet:

– Un copil amărât, singuratic, înfricoşat. Probabil că stă cu chirie într-o garsonieră ieftină, mobilată. N-are prieteni, altminteri, n-ar lucra-n spelunca ta. Nimeni nu-i interesat de ea, cu excepţia mea. N-ai trimis-o-ntr-un bordel, nu-i aşa, Trimmer?

– Ia-ţi banii şi tunde-o! l-a repezit Waltz pe o voce piţigăiată. Ştii ce păţesc şobolanii în sectorul ăsta.

– Bineînţeles, conduc cluburi de noapte, a replicat Pete Anglich calm.

A pus pistolul jos şi a dat să întindă mâna spre bani. Pumnul i-a zvâcnit în sus. I s-a ridicat şi cotul, pumnul s-a răsucit şi a aterizat aproape lin în falca lui Waltz.

Trimmer era acum un sac inert de haine. Gura i se căscase. Pălăria îi căzuse pe spate. Pete Anglich l-a privit lung, murmurând printre dinți:

– Ce bine mi-a făcut chestia asta!

Încăperea era tăcută. Orchestra se auzea slab, ca un aparat de radio cu volumul în surdină. Pete Anglich s-a dus în spatele lui Waltz și a băgat mâna pe sub haină, în buzunarul de la piept. A scos un portofel din care a luat bani, un permis de conducere, unul de port-armă și mai multe carduri de asigurare.

A pus tot la loc, s-a uitat îmbufnat la birou, s-a frecat cu degetul la falcă. În fața lui era o agendă legată în piele strălucitoare. Pe prima filă goală se vedeau urme de scris. A ținut agenda aplecată în dreptul luminii, apoi a luat un creion și a început să hașureze ușor pe deasupra. Literele începeau să iasă la iveală. Când pagina a fost gata hașurată, Pete Anglich a citit: *4623 Noon Street. Întreabă de Reno.*

A rupt fila, o băgat-o împăturită în buzunar, și-a luat pistolul și s-a dus la ușă. A băgat cheia în partea cealaltă a broaștei, a încuiat din exterior, a străbătut coridorul, apoi scările, ieșind spre alee.

Trupul negrului zăcea așa cum căzuse, între mașină și zidul întunecat. Aleea era pustie. Pete Anglich s-a aplecat, a scotocit buzunarele mortului și a scos un teanc de bani. I-a numărat la lumina slabă a unui chibrit, a pus deoparte optzeci și șapte de dolari din câți erau și a dat să pună înapoi cele câteva bancnote rămase. O bucățică de hârtie ruptă a zburat spre caldarâm. Era ruptă doar într-o parte.

Pete Anglich s-a ghemuit lângă mașină, a aprins un alt chibrit și a văzut jumătate de foaie smulsă dintr-o agendă, pe care era scris, începând cu partea ruptă: *Întreabă de Reno.*

A şuierat încetişor printre dinţi şi i-a dat drumul chibritului.

– Şi mai bine, şi-a spus în şoaptă.

S-a urcat în maşină, a pornit motorul şi a plecat de pe alee.

7

Numărul se afla pe stâlpul ancadramentului porţii, slab luminat din spate, singura lumină care se vedea din casă. Era o construcţie impunătoare, din lemn. Ferestrele de la stradă erau mascate de draperii. Din spatele lor se auzea zgomot, glasuri şi râsete, vaierul piţigăiat al unei fete de culoare cântând. De-a lungul bordurii, pe ambele părţi ale străzii, erau parcate maşini.

Un negru înalt şi subţirel, în costum de seară şi cu un pince-nez cu rame aurii, a deschis uşa. În spatele lui era o altă uşă, închisă. El stătea într-o gheretă neluminată, între ele.

– Reno? l-a întrebat Pete Anglich.

Negrul cel înalt a încuviinţat, fără a scoate un cuvânt.

– Am venit pentru fata pe care-a lăsat-o Rufe, fata albă.

Negrul cel înalt a rămas câteva clipe nemişcat, privind peste umărul lui Pete Anglich. Când a vorbit, glasul lui era un murmur leneş, parcă din altă parte.

– Intră şi-nchide uşa.

Pete Anglich a păşit înăuntru şi a închis uşa exterioară. Negrul cel înalt a deschis-o pe cealaltă. Era groasă şi grea. S-a trezit într-o explozie de sunet şi lumină. O lumină violet. Trecând de uşa interioară, a ajuns într-un coridor.

Lumina violet pătrundea printr-o arcadă vastă dintr-o sufragerie lungă, cu draperii de velur, canapele şi fotolii şi un bar în

colţ. Un negru în tunică albă stătea în spatele acestuia. În încăpere erau patru cupluri, sorbind din băuturi, negri supli, cu părul lins, şi fete cu braţe dezgolite, cu ciorapi de mătase, cu sprâncene pensate. Datorită luminii blânde, violet, scena părea ireală.

Reno, care privea vag pe deasupra umărului lui Pete Anglich, a clipit din pleoapele lui grele şi a întrebat greoi:

– Despre care vorbeşti?

Negrii de dincolo de arcadă rămăseseră tăcuţi, urmărindu-i atent. Barmanul s-a aplecat şi şi-a făcut de treabă cu mâinile pe sub tejghea.

Pete Anglich a băgat mâna în buzunar încet şi a scos o bucată mototolită de hârtie.

– Asta-i de vreun folos?

Reno a luat bileţelul şi l-a studiat. A scotocit apatic în haină, de unde a luat altă bucată de hârtie, de aceeaşi culoare. A lăsat capul pe spate şi s-a uitat în tavan.

– Cine te-a trimis?

– Trimmer.

– Nu-mi place, a răspuns negrul cel înalt. A scris numele meu. Nu-mi place treaba asta. Nu-i o chestie inteligentă. Pe lângă asta, cred c-o să te verific.

A făcut stânga-mprejur şi a început să urce treptele unei scări lungi, urmat de Pete Anglich. Unul dintre tinerii negri din sufragerie a chicotit zgomotos.

Reno s-a oprit brusc, s-a întors din nou, pe sub arcadă. S-a dus direct la cel care chicotise.

– Îi vorba de-afaceri, a spus el istovit. Nu vine albi acilea. M-ai înţeles?

– Bine, Reno, i-a răspuns tipul, ridicând un pahar înalt şi aburit.

Reno s-a îndreptat iar spre scări, vorbind de unul singur. De-o parte și de alta a holului de la etaj erau multe uși închise. Aplicele de culoarea focului răspândeau o lumină roz, difuză. În capăt, Reno a scos o cheie și a descuiat ușa, dându-se într-o parte.

– Ia-o și du-o, i-a zis el scurt. Nu m-ocup de marfă albă acilea.

Pete Anglich a trecut pe lângă el, intrând într-un dormitor. În colțul îndepărtat strălucea o veioză portocalie, lângă un pat cu o cuvertură vulgară, cu volane. Ferestrele erau închise, iar aerul era greu, îmbâcsit.

Token Ware zăcea pe pat într-o rână, cu fața la perete, plângând.

Pete Anglich s-a apropiat de pat și a atins-o. Ea s-a întors, ghemuindu-se. Capul i s-a mișcat repede spre el, ochii i s-au dilatat, cu gura pe jumătate deschisă, de parcă ar fi vrut să țipe.

– Bună, a început el calm, cu blândețe. Te-am căutat peste tot.

Fata s-a uitat la el. Încet, de pe chip i-a dispărut toată frica.

8

Fotograful de la *News* ținea ridicat suportul lămpii cu mâna stângă, aplecat deasupra aparatului de fotografiat.

– Zâmbetul, domnule Vidaury, a comentat el. Cel trist – cel care le face să le stea inima-n loc.

Vidaury s-a întors în scaun, din profil. I-a zâmbit fetei cu pălărie roșie, apoi și-a îndreptat fața spre aparatul de fotografiat, surâzând în continuare.

Becul a fulgerat, iar diafragma a țăcănit.

– Destul de bine, domnule Vidaury. Dar puteți și mai bine.

– Am avut o perioadă grea, a explicat Vidaury blajin.

– Sunt absolut de acord. Să ţi se arunce acid în faţă...

Fata cu pălăria roşie a chicotit şi a tuşit în spatele unei mănuşi lungi, cu tighel roşu.

Fotograful şi-a strâns ustensilele. Era un bărbat bătrâior, în haine de serj lucitor, cu ochi trişti. A clătinat din cap şi şi-a îndesat mai bine pălăria.

– Nu, cu acidul în mutră nu-i de glumit, a recunoscut el. Ei, sper ca băieţii noştri să vă poată face o vizită mâine-dimineaţă, domnule Vidaury.

– Voi fi încântat, a replicat acesta plictisit. Spune-le să mă sune de la recepţie înainte de a urca. Şi bea un păhărel înainte să pleci.

– Sunt nebun, a replicat fotograful. Nu beau alcool.

Şi-a pus pe umăr geanta cu aparatul de fotografiat şi a străbătut încăperea târşâindu-şi picioarele. Din pământ, din iarbă verde a apărut un servitor japonez, care i-a deschis uşa, apoi s-a făcut nevăzut.

– Acid în mutră, a spus fata cu pălărie roşie. Ha, ha, ha! E absolut groaznic, dacă o fată drăguţă se poate exprima aşa. Pot să beau şi eu ceva?

– Nu te opreşte nimeni, a mârâit Vidaury.

– Şi nici nu m-a oprit vreodată, dulceaţă.

Ea s-a dus împleticindu-se spre o masă pe care se afla o tavă pătrată, chinezească. Şi-a preparat o băutură tare.

– Asta ar trebui să fie tot până mâine dimineaţă. *Bulletin*, *Press-Tribune*, cele trei agenţii de ştiri, *News*. Nu-i rău, a comentat Vidaury pe jumătate absent.

– Eu aş zice că-i un scor perfect, a replicat fata cu pălărie roşie.

Vidaury s-a încruntat la ea.

– Dar n-au prins pe nimeni, i-a povestit încet. Cu excepţia unui trecător inocent. *Tu* nu ştii nimic în legătură cu şantajul ăsta, nu-i aşa, Irma?

Ea zâmbea leneş şi rece.

– Să te fraieresc eu pentru o nenorocită de mie de dolari? Johnny, poarte-te ca bărbatul de peste patruzeci de ani care eşti. Eu mă ocup întotdeauna de mize mult mai importante.

Vidaury s-a ridicat în picioare şi a traversat încăperea spre dulăpiorul din lemn sculptat, a descuiat un sertăraş şi a scos un glob de cristal. S-a înapoiat la scaunul său, s-a aşezat şi s-a aplecat în faţă, ţinând globul între palme şi uitându-se fix la el, cu mintea aiurea.

Fata cu pălăria roşie îl urmărea pe deasupra. Ochii i s-au mărit, devenind uşor sticloşi.

– Ei drăcie! A ajuns să se-ocupe de spiritism, ca moşnegii, a şoptit ea.

A pus paharul pe tavă cu un zgomot, s-a apropiat de el şi s-a aplecat. Avea un glas gânguritor şi iritat.

– Johnny, ai auzit vreodată de demenţa senilă? Îi loveşte pe bărbaţii foarte răi în jurul vârstei de patruzeci de ani. O iau razna, se ocupă de flori şi jucării, fac păpuşi din hârtie şi se joacă cu globuri de sticlă... Se poate, Johnny, pentru numele lui Dumnezeu? Încă n-ai ajuns un ţânc.

Vidaury se uita fix în globul de cristal. Respira încet, profund.

Fata cu pălărie roşie s-a aplecat şi mai mult spre el.

– Johnny, hai să mergem să ne plimbăm cu maşina, a gângurit ea. Îmi place aerul nopţii. Îmi aduce aminte de amigdalele mele.

– Nu vreau să merg cu maşina, s-a opus Vidaury vag. Simt... ceva. Ceva iminent.

Fata s-a aplecat brusc şi a lovit globul. Acesta s-a prăbuşit zgomotos, rostogolindu-se lent pe puful gros al covorului.

– Vreau să mergem la plimbare cu mașina, frumușelule, a zis fata imperturbabilă. E-o noapte frumoasă, iar tu ai o mașină super. Așa că vreau să mergem să facem o plimbare.

Vidaury s-a uitat la ea cu ură. A început să zâmbească. Ura a dispărut. A întins mâna și i-a atins buzele cu două degete.

– Bineînțeles c-o să mergem cu mașina, iubito, a spus el încet.

A luat globul, l-a închis în dulăpior, apoi a ieșit pe o ușă interioară. Fata cu pălărie roșie a deschis o poșetă și s-a rujat, strâmbându-se la ea în oglinda pudrierei, a recuperat o haină de lână bej, cu dungi roșii, a îmbrăcat-o cu atenție și a aruncat peste umăr gulerul ei de forma unei eșarfe.

Vidaury a reapărut cu pardesiul și pălăria pe el, dar și cu un fular cu franjuri atârnându-i la gât.

A traversat camera.

– Hai să ne fofilăm prin spate, a spus el la ușă. În caz că mai bântuie pe-aici ceva reporteri.

– Asta-i bună, Johnny!

Fata cu pălăria roșie a ridicat din sprâncene a batjocură, continuând:

– Lumea m-a văzut intrând, m-a văzut aici. Bănuiesc că nu vrei să se spună că iubita ta și-a petrecut noaptea aici?

– La dracu'! a exclamat violent Vidaury și a deschis ușa cu forța.

Soneria telefonului a țârâit strident în capătul celălalt al camerei. Vidaury a înjurat din nou, și-a luat mâna de pe ușă și a rămas în picioare, așteptând, când și-a făcut apariția micuțul japonez în tunică albă și a răspuns la telefon.

Servitorul a pus receptorul jos, a zâmbit dezaprobator și a făcut semne cu mâinile.

– Vorbiți dumneavoastră, va log? Eu nu ințelege.

Vidaury s-a întors și a ridicat receptorul.

– Da? Aici John Vidaury.

A ascultat.

Degetele i s-au încordat pe aparat încetul cu încetul. Întreaga figură i s-a încordat și s-a albit la față. A răspuns răgușit:

– Rămâneți puțin la telefon.

A pus receptorul deoparte și s-a sprijinti de masă. Fata cu pălăria roșie a venit în spatele lui.

– Vești proaste, frumușelule? Ești alb ca varul.

Vidaury a întors capul încet și a privit-o lung.

– Pleacă dracului de-aici! a repezit-o el fără chef.

Ea a râs. El și-a îndreptat spatele, a făcut un singur pas și a plesnit-o cu forță peste gură.

– Am zis să pleci dracului de-aici! a repetat el cu o voce fără vlagă.

Ea n-a mai râs și și-a atins buzele cu mâna înmânușată. A făcut ochii mari, dar nu era înfricoșată.

– Asta-i bună, Johnny! Era să mă trântești la pământ, i-a zis surprinsă. Ești absolut îngrozitor. Bineînțeles că o să plec.

A făcut stânga-mprejur, cu o ușoară mișcare a capului, a traversat din nou încăperea spre ușă, a dat din mână și a ieșit.

Vidaury nu se uitase la ea când făcuse semn cu mâna. Cum s-a închis ușa în urma ei, a ridicat receptorul și a ordonat posomorât:

– Waltz, vino încoace imediat!

A trântit receptorul în furcă, a rămas o clipă cu privirea pierdută în gol. S-a întors pe ușa de interior și a reapărut după câteva clipe fără pălărie și pardesiu. Ținea în mână un pistol automat, scurt și gros. L-a băgat cu țeava în jos în buzunarul de la piept al smochingului, a ridicat receptorul încet și a rostit rece și hotărât:

– Dacă un anume domn Anglich dorește să-mi facă o vizită, trimite-l sus. Anglich.

A rostit numele pe silabe, a lăsat receptorul în furcă grijuliu și s-a așezat lângă el, într-un fotoliu.

Și-a încrucișat mâinile la piept și s-a pus pe așteptat.

9

Servitorul japonez în tunică albă a deschis ușa, a dat din cap și a zâmbit, sâsâind politicos:

– A! Intrați, va log. Da, va log.

Pete Anglich a bătut-o pe umăr pe Token Ware, a împins-o pe ușă în încăperea lungă, puternic luminată. Ea părea ponosită și sărăcăcioasă, în comparație cu mobilierul luxos. Avea ochii înroșiți de plâns și gura mâzgălită.

Ușa s-a închis în spatele lor, iar micuțul japonez a zbughit-o.

Au mers pe un covor gros, care atenua zgomotul, au trecut de lampadare, corpuri de bibliotecă îngropate în perete, rafturi cu piese de alabastru și fildeș, cu bibelouri de porțelan și jad, o oglindă uriașă cu rama din sticlă albastră, înconjurată de o friză alcătuită din fotografii cu autograf, mese joase, cu fotolii, mese înalte, cu flori, alte cărți, alte scaune, alte covoare – și Vidaury, care stătea cu un pahar în mână, privindu-i cu răceală.

A făcut o mișcare neglijentă cu brațul, măsurând-o pe fată din cap până-n picioare.

– A, da, omul pe care l-a adus aici poliția. Desigur. Cum îți pot fi de folos? Am auzit c-au făcut o greșeală.

Pete Anglich s-a întors puțin un scaun, a împins-o pe Token Ware, spunându-i să stea pe el. Ea s-a așezat încet, țeapăn, și-a lins buzele și l-a privit pe Vidaury cu o fascinație de gheață.

Vidaury și-a mișcat buzele, sugerând un fel de aversiune politicoasă. Ochii-i erau la pândă. Pete Anglich s-a așezat. A scos din buzunar o lamelă de gumă de mestecat, a desfăcut-o din ambalaj și a băgat-o în gură. Avea un aer istovit, dărâmat. Pe față și pe gât se vedeau vânătăi închise la culoare. Era neras.

– Dânsa e domnișoara Ware, a spus încet. Fata care trebuia să recupereze banii dumitale.

Vidaury s-a crispat. Cu mâna care ținea țigara a început să bată nerăbdător în brațul fotoliului. A privit-o lung pe fată, dar n-a scos un cuvânt. Ea i-a zâmbit pe jumătate, apoi s-a înroșit.

Pete Anglich a spus:

– Eu-mi fac veacul prin Noon Street. Îi cunosc pe meseriași, știu care oameni fac parte din lumea aia și care nu. Am văzut-o pe fată într-un restaurant-vagon din Noon Street astă-seară. Nu era în apele ei și se uita mereu la ceas. Nu era din lumea asta. Când a plecat, am urmărit-o.

Vidaury a dat ușor din cap. Din vârful țigării i-a căzut scrum cenușiu. S-a uitat distrat în jos, la el, apoi a dat din nou din cap.

– S-a dus spre Noon Street, a continuat Pete Anglich. O stradă rău-famată pentru o fată albă. Am descoperit-o ascunsă sub un portic. Apoi de după un colț a apărut un Duesenberg masiv, și-a stins farurile, iar banii dumitale au fost aruncați pe trotuar. Ea era înfricoșată. M-a rugat pe mine să-i recuperez. I-am luat.

Vidaury a răspuns calm, fără a o privi pe fată:

– Nu pare o escroacă. Ai povestit la poliție despre ea? Bănuiesc că nu, altminteri, nu te-ai mai afla aici.

Pete Anglich a clătinat din cap, mestecând gumă.

– Să povestesc la poliție? Sub nicio formă. Pentru noi ăsta-i un câștig. Vrem partea noastră.

Vidaury a făcut o mişcare bruscă, apoi a rămas complet nemişcat. Nu mai bătea cu mâna în braţul fotoliului. Chipul i-a devenit rece, palid şi înverşunat. Apoi a vârât mâna în smoching şi a scos liniştit micuţul pistol, punându-l pe genunchi. S-a aplecat uşor în faţă şi a zâmbit.

– Şantajiştii sunt întotdeauna oameni interesanţi. Cât de mare ar fi partea voastră şi ce anume aveţi de vânzare?

Pete Anglich s-a uitat gânditor la armă. Fălcile i se mişcau uşor, ronţăind guma de mestecat. Privirea îi era calmă.

– Tăcerea, a răspuns el grav. Doar tăcerea.

Vidaury a făcut un gest brusc cu arma.

– Vorbeşte, l-a îndemnat el. Şi zi repede. Nu-mi place tăcerea.

Pete Anglich a încuviinţat şi a apoi i-a povestit:

– Ameninţările cu aruncatul de acid sunt o fantasmagorie. N-ai primit nimic de genul ăsta. Încercarea de şantaj a fost o invenţie. O şmecherie de publicitate. Asta-i tot.

S-a rezemat iar de spătarul scaunului.

Vidaury privea peste umărul lui Pete Anglich. A dat să zâmbească, apoi s-a crispat. Trimmer Waltz a pătruns în încăpere printr-o uşă laterală deschisă. Avea în mână Savageul cel greu. S-a apropiat fără să facă niciun zgomot. Pete Anglich şi fata nu-l văzuseră.

Pete Anglich a continuat:

– O invenţie de la un cap la altul. Doar publicitate zguduitoare. Am ghicit? Bineînţeles, dar ia gândeşte-te puţin: cât de moderat s-a acţionat la început şi cât de dur ulterior, după ce-am apărut eu. Fata lucrează pentru Trimmer Waltz, la Juggernaut. Are necazuri şi se sperie uşor. Drept pentru care Waltz o trimite într-o escapadă ca asta. De ce? Pentru că ea o să fie arestată. Filajul e aranjat. Dac-ar fi cârâit în legătură cu Waltz, el ar fi luat-o-n râs,

susţinând că-nscenarea are loc aproape de aleea lui, că-i vorba de-o sumă mică de bani, iar spelunca lui merge bine. Spune că o fată tembelă se duce să recupereze banii; oare el, un tip deştept, s-ar preta la aşa ceva? Bineînţeles că nu.

Poliţiştii o să-l creadă pe jumătate, iar dumneata o să faci un gest de mărinimie şi o să refuzi s-o dai în judecată pe fată. Dacă n-o să-şi dea drumul la gură, oricum o să refuzi s-o dai în judecată şi o să-ţi faci publicitate şi-ntr-un caz, şi-n altul. Ai nevoie urgent de-aşa ceva, pentru că-ţi pierzi muşteriii, şi o să obţii; te va costa doar ce-i plăteşti lui Waltzsau, asta crezi dumneata. E o nebunie? E mai mult decât îşi poate permite un şmecher de la Holliwood? Atunci, zi-mi de ce n-au intrat pe fir cei de la FBI? Pentru că băieţii ăia ar fi săpat până-ar fi dat de şoarece, iar tu ai avea probleme cu obstrucţionarea Justiţiei. Ăsta-i motivul. Poliţiei locale i se fâlfâie. Sunt atât de obişnuiţi cu genul de publicitate al starurilor de cinema, care nu fac decât să caşte, să se-ntoarcă pe partea cealaltă şi s-adoarmă din nou.

Waltz ajunsese la jumătatea camerei. Vidaury nu se uita la el. O privea pe fată şi îi zâmbea.

– Uită-te la cât de dur a fost jocul după ce-am apărut eu în peisaj, a continuat Pete Anglich. M-am dus la Juggernaut şi-am vorbit cu fata. Waltz ne-a chemat în biroul lui, iar o maimuţă uriaşă care lucrează pentru el era cât pe ce să mă stranguleze. Când mi-am revenit, mă aflam într-un apartament, iar acolo era o fată moartă, împuşcată, iar din pistolul meu lipsea un cartuş. Arma era pe jos, lângă mine, eu puţeam a gin, o maşină de poliţie huruia de după colţ. Iar domnişoara Ware era încuiată într-un bordel de pe Noon Street.

De ce toată nebunia asta? Pentru că Waltz avea un plan super de a te şantaja şi te-ar fi jucat aşa cum ar fi vrut el. Dacă ai fi avut

măcar un dolar, jumătate ar fi fost al lui. Şi-ai fi plătit şi ţi-ar fi făcut plăcere, Vidaury. Ai fi avut publicitate şi protecţie, dar cât de mult ai fi plătit pentru ea!

Waltz era acum aproape. Deodată Vidaury s-a ridicat în picioare. Pistolul s-a îndreptat spre pieptul lui Pete Anglich. Vidaury avea un glas subţire, de om bătrân. I-a zis aproape visător:

– Ocupă-te tu de el, Waltz. Eu sunt prea nervos.

Pete Anglich nici măcar nu s-a întors. Avea o faţă de indian sculptat în lemn.

Waltz i-a pus pistolul în spate lui Pete Anglich. Stătea acolo, cu o umbră de zâmbet pe chip, cu arme în spatele lui, privind peste umărul acestuia către Vidaury.

– Prost mai eşti, Pete! a comentat el sec. Ai trecut deja prin atâtea-n seara asta. Ar fi trebuit să stai departe de locul ăsta, dar mi-am imaginat că nu te poţi abţine.

Vidaury s-a dat puţin într-o parte, întinzându-şi picioarele. Chipul lui frumos avea o nuanţă ciudată, verzuie, iar privirea, o strălucire bolnavă.

Token Ware se uita fix la Waltz. În ochii ei se citea panica, pleoapele dând la iveală albul din jurul irisului.

Waltz zise:

– Aici nu pot face nimic, a zis Waltz. Şi nici n-aş pleca singur cu el. Ia-ţi haina şi pălăria.

Vidaury a încuviinţat uşor. Capul lui abia dacă se mişcase. Avea tot privirea aceea stranie.

– Cu fata cum rămâne? a întrebat el aproape în şoaptă.

Waltz a rânjit, a clătinat din cap şi a apăsat pistolul în spatele lui Pete Anglich.

Vidaury s-a mişcat încă puţin în laterală, după care şi-a întins din nou picioarele. Ţinea mai departe în mână pistolul gros, dar nu îndreptat spre ceva anume.

A închis ochii, rămânând aşa câteva clipe, apoi i-a deschis larg. A zis încet, cu grijă:

– Aşa cum am plănuit, părea în regulă. La Hollywood, de multe ori s-au făcut lucruri la fel de exagerate, la fel de lipsite de scrupule. Dar nu mi-am imaginat că se va ajunge la a face rău cuiva, la crimă. Nu sunt suficient de jigodie să merg mai departe, Waltz. Până aici. Pune-ţi pistolul la loc şi du-te.

Waltz a clătinat din cap; afişând un zâmbet straniu. S-a îndepărtat de Pete Anglich şi a ţinut Savageul puţin în laterală.

– Cărţile au fost împărţite, a zis el rece. O să le joci. Hai!

Vidaury a oftat, s-a încovoiat puţin. Dintr-odată părea un om istovit, însingurat, îmbătrînit.

– Nu, a replicat el. Am terminat. Ultima pâlpâire a unei reputaţii nu-chiar-aşa-de-bune. În definitiv, e spectacolul meu. Jucat prost, ca întotdeauna, dar, totuşi, spectacolul meu. Bagă pistolul în buzunar, Waltz. Cară-te.

Waltz avea un chip glacial, împietrit şi lipsit de expresie. Ochii-i erau goi, ca de ucigaş. A mişcat puţin pistolul.

– Ia-ţi pălăria, Vidaury, a spus el extrem de clar.

– Îmi pare rău, a răspuns Vidaury şi a tras.

Arma lui Waltz a bubuit în acelaşi timp, cele două explozii amestecâmdu-se. Vidaury s-a bălăbănit în stânga şi s-a întors pe jumătate, apoi s-a îndreptat din nou.

S-a uitat la Waltz.

– Norocul începătorului! a comentat el, după care a aşteptat.

Pete Anglich îşi scosese deja Coltul, dar n-a avut nevoie de el. Waltz a căzut încet într-o parte. Se îndesa în firele de lână din

covor cu obrazul și cu ceva din nasul străbătut de vinișoare. Și-a mișcat puțin brațul stâng, încercând să-l ducă la spate. A gâlgâit, apoi nu s-a mai clintit.

Pete Anglich a tras un picior în Savage, îndepărtându-l de trupul întins al lui Waltz.

Vidaury a întrebat lent:

– A murit?

Pete Anglich a mormăit ceva. S-a uitat la fată. Stătea în picioare, cu spatele lipit de măsuța de telefon, cu dosul palmei la gură, așa cum stau oamenii când sunt șocați. Era o postură atât de obișnuită pentru o asemenea situație, că părea stupidă.

Pete Anglich s-a uitat la Vidaury.

– Norocul începătorului, de-acord, a comentat el posac. Dar dacă l-ai fi ratat? El juca la cacealma. Voia doar să te implice și mai mult în toată treaba, ca să nu ciripești. Că veni vorba, eu sunt alibiul lui pentru o crimă.

– Îmi pare rău, a răspuns Vidaury.

S-a așezat brusc, și-a dat capul pe spate și a închis ochii.

– Doamne, ce frumos mai e! a exclamat Token Ware plină de venerație. Și curajos!

Vidaury și-a dus mâna la umărul stâng și a apăsat cu putere. Printre degetele curgea sânge. Token Ware a scos un țipăt înăbușit.

Pete Anglich s-a uitat în jur. Micuțul japonez cu tunica albă se strecurase în celălalt capăt al încăperii și rămăsese acolo, o figură micuță chircită, lângă perete. Pete Anglich l-a privit iar pe Vidaury. După care a povestit lent, parcă împotriva propriei voințe:

– Domnișoara Ware are rude la San Francisco. Poți s-o trimiți acasă, cu un mic cadou. E ceva normal și cinstit. De la ea am aflat

de Waltz. Aşa am ajuns să fiu implicat. I-am zis că te-ai prins, iar el a venit aici ca să te facă să taci. E genul dur. Gaborii o să râdă de chestia asta, dar o să râdă în pumni. În definitiv, şi ei îşi fac publicitate. S-a terminat partea cu invenţiile. Pricepi?

Vidaury a deschis ochii şi a răspuns cu o voce firavă:

– Eşti... eşti foarte cumsecade. N-o să uit asta.

Capul i-a căzut în piept.

– A leşinat! a ţipat fata.

– Da, a confirmat Pete Anglich. Dă-i o dulce sărutare şi-o să se trezească imediat... Iar tu o să ai ceva de care să-ţi aduci aminte toată viaţa.

S-a dus la telefon scrâşnind din dinţi şi a ridicat receptorul.

Bay City Blues

Traducere de Radu Săndulescu

I
SINUCIDEREA CENUŞĂRESEI

Probabil că era vineri, pentru că duhoarea de peşte ce venea de alături, de la cafeneaua Mansion House, era suficient de consistentă să-ţi poţi construi un garaj pe ea. În afară de asta, era o zi plăcută şi caldă de primăvară, într-o după-amiază târzie, iar toată săptămâna nu fusese deloc activitate. Îmi ţineam călcâiele pe marginea biroului şi-mi însoream gleznele când a sunat telefonul. Am ridicat pălăria de pe el şi am căscat în receptor.

– Te-m auzit, a rostit o voce. Johnny Dalmas, să-ţi fie ruşine. Ai auzit vreodată de cazul Austrian?

Era Violets M'Gee, un detectiv de la secţia de omucideri de la biroul şerifului şi un tip foarte cumsecade, cu excepţia prostului obicei de a-mi pasa cazuri în care alerg dintr-o parte în alta şi nu mă aleg nici măcar cu destui bani să-mi cumpăr un corset la mâna a doua.

– Nu.

– E una din staţiunile alea de pe plajă – Bay City. Aud că târguşorul s-a nasolit de la ultimele alegeri locale, dar şeriful locuieşte acolo şi vrem să fim drăguţi cu el. Încă nu ne-am făcut simţită prezenţa. Umblă vorba că băieţii care participă la jocuri de noroc au cotizat cu treizeci de miare la campanie, aşa că acum poţi să pariezi la curse în toate localurile sordide.

Am căscat din nou.

– Te-am auzit și de data asta, a lătrat M'Gee. Dacă nu te interesează, o să-mi mușc unghia de la celălalt deget mare și-o să uit de toată afacerea. Tipul are ceva lovele de cheltuit.

– Care tip?

– Matson ăsta, individul care-a descoperit cadavrul.

– Care cadavru?

– Chiar nu știi nimic despre cazul Austrian, nu?

– Nu ți-am zis că habar n-am?

– N-ai făcut decât să caști și să spui „care". Bine. O să-l lăsăm pe bietul om să fie mătrășit, iar de asta se poate ocupa Departamentul de Omucideri al primăriei, doar de asta-i aici, în oraș.

– Pe Matson ăsta? Cine-o să-l mătrășească?

– Păi, dac-ar fi știut, n-ar mai fi trebuit s-angajeze un detectiv particular care să descopere, nu? Făcea și el parte din branșa ta până să-l retrogradeze cu puțin timp în urmă, iar acum nici nu mai poate ieși din casă, că nu-i dau pace niște indivizi înarmați.

– Vino-ncoace, am spus. A-nceput să mă doară mâna stângă.

– Sunt de serviciu.

– Tocmai mă duceam la băcănie să iau un sfert de V.O. Scotch.

– Eu sunt ăla pe care-l auzi ciocănind la ușă, a replicat M'Gee.

A ajuns în mai puțin de o jumătate de oră – un bărbat masiv, cu o față plăcută, păr grizonant, o gropiță în bărbie și o gură micuță, făcută să sărute bebelușii. Era îmbrăcat într-un costum bine călcat, avea pantofi cu bot pătrat, lustruiți, iar pe burtă îi atârna un dinte de elan, prins de un lanț de aur.

S-a așezat cu grijă, așa cum fac grașii, a destupat butelca de whisky și a mirosit-o cu atenție, să fie sigur că n-am umplut o sticlă de băutură adevărată cu poșircă de nouăzeci și opt de cenți

litrul, aşa cum se obişnuieşte prin baruri. Apoi şi-a turnat un pahar zdravăn, a luat o înghiţitură, plimbând lichidul prin gură, în timp ce-mi cerceta biroul cu privirea.

– Nu mă mir că stai de dimineaţa până seara aşteptând cazuri, mi-a spus el. În ziua de azi trebuie să ai firmă la stradă.

– Mai scuteşte-mă! i-am replicat. Care-i treaba cu Matson şi cu cazul Austrian?

M'Gee şi-a terminat băutura şi şi-a mai turnat o porţie, de data asta ceva mai puţin. Se uita la mine cum mă joc cu o ţigară.

– Sinucidere cu monoxid de carbon. O blondă originară din Barbados, pe nume Austrian, soţia unui doctor din Bay City. Un tip care aleargă cât e noaptea de lungă ca să-i împiedice pe actoraşii de cinema să mănânce elefanţi roz la micul dejun. Deci cucoana se distra de una singură. În seara în care s-a sinucis, fusese la clubul lui Vance Conried, pe faleza din partea de nord. Îl ştii?

– Mda. Pe vremuri era un club cu o plajă privată drăguţă, cu cele mai splendide picioare de la Hollywood în faţa vestiarelor. S-a dus acolo să joace la ruletă?

– Dac-am avea în regiunea asta ceva localuri de jocuri de noroc, a răspuns M'Gee, aş zice că unul dintre ele e Club Conried, iar acolo se joacă ruletă. Să presupunem c-a jucat la ruletă. Mi s-a spus c-avea mai multe jocuri personale pe care le juca mai mereu cu Conried, dar să zicem c-a jucat şi la ruletă. A pierdut, că doar ruleta pentru asta e făcută. În seara respectivă, şi-a pierdut şi cămaşa de pe ea, s-a supărat, a făcut scandal în local. Conried o duce în camera lui privată şi-i trimite un mesaj doctorului, soţul ei, prin centrala telefonică a medicilor. Drept pentru care doctorul...

– Stai puţin, am intervenit. Să nu-mi spui că toate astea s-au întâmplat în văzul lumii – cu tot sindicatul din industria jocurilor de noroc din regiunea asta, dac-am avea un astfel de sindicat.

M'Gee m-a privit cu milă.

– Fratele mai mic al nevesti-mii lucrează la o fițuică acolo, în oraș. Nu s-a făcut nicio investigație. Bun, doctorul vine-n trombă la stabilimentul lui Conried și-i face nevesti-sii o injecție în braț ca s-o liniștească. Dar nu poate s-o ducă acasă, pentru că trebuie să meargă la o pacientă în Brentwood Heights. La care Vance Conried își scoate mașina personală și-o cară acasă, iar în răstimpul ăsta doctorul o sună pe asistenta lui de la cabinet și o roagă să se ducă acasă la el și să vadă cum se mai simte nevastă-sa. Ceea ce se și întâmplă, Conried se-ntoarce la jetoanele lui, asistenta o pune în pat și pleacă, iar servitoarea se duce înapoi să doarmă. În momentul ăsta e probabil miezul nopții sau puțin după.

Ei bine, peste aproximativ două ore, trece din întâmplare pe-acolo un tip pe nume Harry Matson. E patronul unei agenții de paznici de noapte din zonă, iar în acele momente ieșise să facă o inspecție el însuși. Pe strada pe care stă Austrian aude un motor de mașină într-un garaj întunecat și se duce să cerceteze. O descoperă pe tipa blondă pe jos, întinsă pe spate, într-o pijama transparentă și cu papuci în picioare, cu părul plin de funingine de la țeava de eșapament.

M'Gee a făcut o pauză ca să mai soarbă puțin whisky și să-și mai plimbe din nou privirea prin biroul meu. Am urmărit ultima rază de soare strecurându-se peste pervazul meu și căzând în fanta întunecată a aleii.

– Prin urmare, ce crezi că face prostovanul? a reluat M'Gee, ștergându-și buzele cu o batistă de mătase. Crede că femeia-i moartă, ceea ce-i posibil, dar nu poți fi sigur întotdeauna într-un caz de intoxicare cu gaz, mai ales acum, cu tratamentul ăsta cu albastru de metil...

– Fir-ar să fie! am exclamat eu. Ce anume face?

– Nu cheamă poliția, mi-a răspuns M'Gee cu asprime. Oprește motorul mașinii, stinge lanterna și se cară acasă, la câteva străzi distanță. De-acolo îi trimite mesaj doctorului și după ceva timp se-ntorc amândoi la garaj. Doctorul spune că-i moartă. Îl trimite pe Matson în casă pe o ușă laterală ca să-l sune la domiciliu pe șeful poliției locale. Lucru pe care Matson îl face și după ceva vreme apare șeful cu vreo doi subalterni, iar la scurt timp după ei sosește antreprenorul de pompe funebre, căruia săptămâna asta îi venise rândul să fie ajutor de medic legist. Scot cadavrul pe o targă cu rotile, iar un tip de la laborator ia o probă de sânge și zice că-i plin de monoxid. Medicul legist eliberează o autorizație, cucoana e incinerată, iar cazul se-nchide.

– Păi și care-i buba? am întrebat.

M'Gee a terminat de băut cel de-al doilea pahar și s-a gândit să-l mai bea și pe-al treilea, dar nu înainte de a fuma un trabuc. Eu nu aveam trabucuri, ceea ce l-a cam enervat. Până la urmă și-a aprins unul din ale lui.

– Eu sunt doar polițist, a explicat el, clipind calm prin fumul trabucului. Nu știu ce să zic. Tot ce știu însă e că lui Matson ăsta i s-a suspendat licența, a fugit speriat din oraș.

– Fir-ar al dracului! am zis. Data trecută când am intrat cu forța într-o organizație dintr-un orășel, m-am ales cu țeasta ruptă. Cum dau de Matson?

– I-am dat numărul tău. O să te contacteze el.

– Cât de bine-l cunoști?

– Suficient de bine ca să-i dau numele tău, a răspuns M'Gee. Desigur, dacă se-ntâmplă ceva, o să am grijă să...

– Sigur, am replicat. O s-o pun pe biroul tău. Bourbon sau whisky de secară?

– Du-te dracului! mi-a urat M'Gee. Scotch.

– Cum arată Matson?

– E oarecum masiv, un metru şaptezeci, şaptezeci şi cinci de kilograme, păr grizonant.

A mai dat pe gât un păhărel şi a plecat.

Am stat o oră şi am fumat prea multe ţigări. Se întunecase şi mi se uscase gâtul. Nu mă sunase nimeni. M-am sculat şi-am aprins luminile, m-am spălat pe mâini, am tras un păhărel şi am încuiat sticla. Era momentul să mănânc ceva.

Îmi pusesem pălăria pe cap şi dădeam să ies pe uşă când un curier de la firma Green Feather a apărut pe coridor, cercetând numerele de la birouri. Îl căuta pe-al meu. Am semnat de primire pentru un pacheţel de formă neregulată, învelit în hârtia subţire de culoare gălbuie care se foloseşte la spălătorii. L-am pus pe birou şi am tăiat sfoara. Înăuntru erau hârtie de împachetat şi un plic cu o foaie de hârtie şi o cheie. Bileţelul începea abrupt:

Un prieten de la biroul şerifului mi-a dat numele dumitale, ca fiind o persoană în care pot avea încredere. Am fost o jigodie şi sunt într-o mare încurcătură şi vreau să ies din ea. Te rog să vii, după ce se lasă întunericul, la 524, Apartamentele Tennyson Arms, pe Harvard, lângă Sixth. Foloseşte cheia ca să intri, dacă nu sunt acasă. Să fii atent cu Pat Reel, administratorul, pentru că nu am încredere în el. Te rog să pui pantoful într-un loc sigur şi ai grijă să nu se murdărească.

P. S. I se spune Violets. N-am ştiut niciodată de ce.

Eu ştiam de ce. Pentru că mesteca pastile pentru împrospătarea respiraţiei, cu miros de violete. Bileţelul nu era semnat. Mi se părea uşor nervos. Am desfăcut hârtia de împachetat. Conţinea un pantof cu toc înalt, din catifea verde, numărul 38, căptuşit

cu șevro de culoare albă. Pe branț era imprimat cu caractere aurii, cursive, numele *Verschoyle.* Pe laterală, era scris cu tuș, foarte mic, un număr – *S465* –, acolo unde ar fi trebuit să fie numărul care indică mărimea, dar eu știam că nu despre asta era vorba, pentru că Verschoyle Inc., de pe Cherokee Street, din Hollywood, făcea doar încălțăminte la comandă, încălțări de recuzită și cizme de călărie.

M-am rezemat în spătarul scaunului și-am meditat câteva momente. În cele din urmă m-am întins după cartea de telefon, am căutat numărul de la Verschoyle Inc. Și l-am format. Telefonul a sunat de câteva ori, înainte ca o voce să ciripească:

– Alo? Da?

– Cu Verschoyle – în persoană, am zis. Sunt Peters, de la Biroul de Identificare.

– N-am spus de la care birou de identificare.

– Oh, domnul Verschoyle a plecat acasă. Noi am închis, știți. Închidem la cinci și jumătate. Eu sunt domnul Pringle, contabilul. Pot să vă ajut?

– Mda. Avem câțiva pantofi de-ai voștri printre niște lucruri furate. E marcat cu S-patru-șase-cinci. Știți ce anume înseamnă?

– Da, desigur. Este un număr de calapod. Vreți să-l caut?

– Absolut, am răspuns.

S-a întors imediat.

– A, da, într-adevăr, e numărul doamnei Leland Austrian. Șapte-trei-șase Altair Street, Bay City. Noi îi confecționăm toți pantofii. Foarte trist! Da. Cam cu două luni în urmă i-am executat două perechi de pantofi cu toc din catifea verde ca smaraldul.

– De ce ați zis „trist"?

– Vai, știți, a murit. S-a sinucis.

– Nu mai spuneți! Deci așa, două perechi de pantofi cu toc...

– Of, da, identice. Lumea comandă adesea culorile delicate în dublu exemplar. Știți, o pată sau o urmă de murdărie de orice fel – iar ei ar trebui să se asorteze cu o anumită rochie...

– Păi, mulțumesc și multă sănătate, am zis și am închis telefonul.

Am luat iar pantoful în mână și l-am privit cu atenție. Nu fusese purtat. Pe talpa subțire, de culoare galbenă nu era urmă de frecare. M-am întrebat ce anume făcea Harry Matson cu el. L-am pus în seif și am plecat în oraș să mănânc.

2
CRIMĂ PE CREDIT

Tennyson Arms era o dărăpănătură demodată, cam de opt etaje, cu fațada din cărămidă de un roșu închis. Avea o curte centrală spațioasă, cu palmieri și o fântână de beton și niște răzoare cu flori cu un aspect mult prea îngrijit. Lângă ușa gotică atârnau lampioane, iar holul recepției era îmbrăcat cu mochetă plușată, de culoare roșie. Era amplu și pustiu, cu excepția unui canar într-o colivie aurită, de mărimea unui butoi. Părea genul de bloc de apartamente în care văduvele trăiesc din asigurarea de viață – niște văduve nu foarte tinere. Ascensorul era din cele fără liftier, care-și deschid ambele uși automat când se opresc.

Am mers de-a lungul traversei maro de pe coridorul etajului al cincilea și n-am văzut, n-am auzit pe nimeni, nici n-am simțit mirosul de gătit din vreo bucătărie. Locul era la fel de tăcut ca biroul unui ministru. Probabil că apartamentul 524 dădea spre curtea interioară, pentru că exact lângă ușă era o fereastră cu vitraliu. Am bătut la ușă, nu tare, și, cum nu a venit nimeni să

deschidă, am folosit şperaclul, am pătruns înăuntru şi am închis uşa după mine.

În partea opusă a camerei, pe un pat rabatabil lucea o oglindă. Cele două ferestre aflate lângă uşa de la intrare erau închise, peste ele fiind trase pe jumătate draperii de culoare închisă, dar de la apartamentele de vizavi intra suficientă lumină pentru a distinge formele masive ale pieselor de mobilier greoaie, demodate de zece ani, care înţesau încăperea, şi strălucirea a două clanţe de alamă. M-am dus la ferestre şi am tras draperiile, apoi mi-am folosit lanterna pentru a ajunge iar la uşă. Întrerupătorul de acolo aprindea un mănunchi de becuri-lumânare galben-roşietice, prinse de tavan, care dădeau senzaţia că te afli în anexa unei capele mortuare. Am aprins un lampadar roşu, am stins lumina de deasupra şi am început să cercetez camera.

În debaraua din spatele patului de perete era un birou incastrat, pe care se aflau o perie neagră şi un pieptene, care avea câteva fire de păr gri. Mai erau o cutie de talc, o lanternă, o batistă bărbătească mototolită, un teanc de coli de scris, un stilou de bancă şi o călimară cu cerneală pe o foaie de sugativă – iar în sertare cam ceea ce ar conţine o valiză. Cămăşile fuseseră cumpărate dintr-un magazin de îmbrăcăminte din Bay City. Pe un umeraş se afla un costum de culoare gri închis, iar jos o pereche de pantofi negri, din piele netăbăcită. În baie erau un aparat de ras, un tub de pastă de dinţi, câteva lame, trei periuţe de dinţi din bambus într-un pahar, alte câteva mărunţişuri. Pe rezervorul de porţelan al vasului de toaletă se afla un volum legat în pânză roşie – *Why We Behave Like Human Beings*[1] a lui Dorsey. La pagina 116 avea o bandă de cauciuc pe post de semn de carte. L-am deschis şi citeam despre „Evoluţia pământului, a vieţii şi a sexului", când, din sufragerie s-a auzit ţârâitul telefonului.

---

[1] „De ce ne comportăm ca nişte fiinţe umane" (n. tr.).

Am stins lumina de la baie şi m-am dus tiptil, pe covor, spre canapea. Telefonul era pe marginea unei măsuţe. Continua să sune, iar în stradă un claxon făcea zgomot, ca şi cum i-ar fi răspuns. După ce a ţârâit de opt ori, am dat din umeri şi am răspuns.

– Pat? Pat Reel? a rostit vocea.

Nu ştiam cum ar fi vorbit Pat Reel. Am mormăit. Glasul de la celălalt capăt al firului era deopotrivă aspru şi răguşit. Părea că-i aparţine unui individ dur.

– Pat?

– Sigur, am răspuns.

S-a lăsat tăcerea. Nu-l păcălisem. Apoi glasul a zis:

– Sunt Harry Matson. Îmi pare al dracului de rău că n-o să mă pot întoarce în noaptea asta. Au apărut nişte probleme. Te-ncurcă foarte tare?

– Sigur, am zis.

– Poftim?

– Sigur.

– Fir-ar să fie! Nu ştii să spui decât „sigur“?

– Sunt grec.

Glasul a izbucnit în râs. Părea încântat.

– Harry, ce tip de periuţă de dinţi foloseşti?

– Cum?

Uluit, a tras brusc aer în piept – nu mai părea aşa de încântat acum.

– Periuţa de dinţi – chestiile alea micuţe pe care unii le utilizează ca să spele pe dinţi. Ce foloseşti?

– Du-te dracului!

– Ne vedem în faţa blocului, i-am zis.

Glasul a devenit iritat acum.

– Uite care-i treaba, maimuţoi şmecher. Să nu te ţii de prostii, mă-nţelegi? Avem numele tău, avem numărul tău şi-avem un loc unde să te ducem dacă-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala, mă-nţelegi? Iar Harry nu mai stă acolo, ha, ha.

– L-aţi găurit, nu-i aşa?

– Păi, da, l-am găurit. Ce crezi c-am făcut cu el, l-am dus la film?

– Nasol! am replicat. Chestia asta n-o să-i placă şefului.

I-am închis în nas, am pus telefonul pe măsuţa de lângă canapea şi m-am frecat la ceafă. Am scos din buzunar cheia de la uşă, am şters-o cu batista şi am aşezat-o cu grijă pe măsuţă. M-am ridicat, m-am dus la una dintre ferestre şi am tras draperiile doar cât să pot privi în curte. De partea cealaltă a formei sale dreptunghiulare, cu palmieri, la acelaşi etaj cu mine, în mijlocul unei camere, sub o lumină puternică, strălucitoare, şedea nemişcat un bărbat chel. Nu părea spion.

Am tras draperiile la loc, mi-am pus pălăria pe cap şi am stins lampadarul. Am lăsat lanterna pe podea, am acoperit clanţa cu batista şi am deschis uşa fără zgomot.

Agăţat de cadrul uşii cu opt degete încârligate, care erau, cu excepţia unuia, albe ca de cretă, atârna ceea ce rămăsese dintr-un bărbat.

Ochii albaştri, înfundaţi în orbite, erau larg deschişi. Mă priveau, dar nu mă vedeau. Avea păr grizonant, aspru, mânjit cu sânge care părea violet.

Una din tâmple era zdrobită, iar şuvoiul şerpuit de sânge care se prelingea de-acolo ajunsese în vârful bărbiei. Singurul deget încordat care nu era alb era chisăliţă până la cea de-a doua articulaţie. Din carnea mutilată ieşeau aşchii ascuţite de os. Ceva ce altădată ar fi putut fi o unghie arăta acum ca un ciob de sticlă.

Bărbatul purta un costum maroniu, cu trei buzunare aplicate. Fuseseră smulse şi atârnau în poziţii ciudate, dând la iveală stofa de alpaca, de culoare închisă, de dedesubt.

Respira scoţând un sunet îndepărtat,vag, asemenea unor paşi distanţi pe frunze moarte. Gura era deschisă strâmb, ca o gură de peşte, din care ieşea sânge înspumat. În spatele lui, coridorul era pustiu ca un mormânt proaspăt săpat.

Nişte tocuri de cauciuc au scârţâit deodată pe duşumeaua neacoperită de traversă. Degetele încordate ale bărbatului au alunecat de pe cadrul uşii, iar trupul lui a început să se răsucească. Picioarele nu au suportat mişcarea. Au forfecat, iar corpul s-a întors în aer, ca un înotător pe un val, apoi s-a prăbuşit spre mine.

Am strâns din dinţi, mi-am îndepărtat picioarele şi l-am prins din spate, după ce trunchiul făcuse jumătate de răsucire. Cântărea destul pentru doi oameni. M-am dat un pas înapoi şi era cât pe ce să cad, m-am mai retras doi paşi şi l-am tras dincolo de pragul uşii. L-am aşezat într-o rână, cât de încet am putut şi am rămas aplecat deasupra lui, gâfâind. După câteva clipe mi-am îndreptat spatele, m-am dus la uşă şi am încuiat-o. Apoi am aprins plafoniera şi m-am apropiat de telefon.

Până să ajung la el, murise. Am auzit horcăitul, suspinul stins, apoi tăcere. O mână răşchirată într-o parte, cea validă, a avut un spasm nervos, iar degetele i s-au întins şi au rămas în această poziţie. M-am întors şi i-am căutat carotida, apăsând mult ca s-o găsesc. Nici măcar o pâlpâire de puls. Din portofel am scos o oglinjoară de metal şi i-am ţinut-o un minut în faţa gurii deschise. Când am îndepărtat-o, nici urmă de abur pe ea. Harry Matson se întorsese acasă din călătorie.

O cheie a făcut un zgomot uşor pe partea exterioară a broaştei de la uşă şi m-am mişcat repede. Eram în baie când s-a deschis uşa, cu un pistol în mână şi cu ochii pe crăpătura uşii, pe care o lăsasem întredeschisă.

El a pătruns rapid, aşa cum trece o pisică printr-o uşă batantă. Ochii i s-au îndreptat imediat spre luminile din tavan, apoi în jos,

spre pardoseală. După care au rămas încremeniți. Pe trupul masiv nu i se mișca un mușchi. Stătea pur și simplu și privea.

Era un bărbat solid, îmbrăcat cu un trenci neîncheiat, ca și cum tocmai s-ar fi întors sau era pe punctul de a pleca. Pe capul cu păr alb-gălbui purta o pălărie gri, de fetru, dată pe spate. Avea sprâncenele negre, stufoase, și fața roz și lată a unui politician de frunte, iar gura părea zâmbăreață – dar nu acum. Avea fața osoasă, iar între buze plimba un trabuc fumat pe jumătate, pe care-l molfăia zgomotos.

A pus înapoi în buzunar un mănunchi de chei și a exclamat „Doamne, Dumnezeule!“, încet, de mai multe ori. Apoi a făcut un pas înainte și s-a aplecat lângă cadavru, cu o mișcare lentă, stângace. Și-a dus degetele groase la gâtul mortului, le-a retras, a clătinat din cap și s-a uitat cu atenție în jur. A ațintit o clipă ușa de la baie, în spatele căreia stăteam ascuns, dar expresia lui a rămas aceeași.

– E mort de puțin timp, a rostit el, o idee mai tare. Chisăliță.

S-a îndreptat apoi încet de spate și a început să se legene pe călcâie. Nici lui nu-i plăcea lumina din tavan. A aprins lampadarul și a stins plafoniera, apoi s-a mai legănat puțin pe călcâie. Umbra se cățăra pe peretele din spate, pornea pe tavan, făcea o pauză, apoi revenea la loc. Și-a molfăit trabucul, a pescuit un chibrit din buzunar, a aprins cu grijă chiștocul, rotindu-l de mai multe ori în flacără. După ce a suflat în chibrit, stingându-l, l-a pus în buzunar. A făcut toate acestea fără a-și desprinde o clipă privirea de la cadavru.

S-a dus într-o parte, către canapea, și s-a așezat pe un capăt al ei. Arcurile au scârțâit lugubru. S-a întins după telefon fără a se uita la el, cu ochii pe mort.

Avea aparatul în mână, când a început să sune din nou. A tresărit. Ochii i s-au mărit, iar coatele au zvâcnit, lipindu-se de

trupul masiv, îmbrăcat în trenci. Apoi, cu un rânjet studiat, a ridicat receptorul din furcă și a rostit cu o voce plină, suavă:

– Alo... Da, Pat la telefon.

Am auzit pe fir un zgomot ca un murmur uscat, nearticulat și l-am văzut pe Pat Reel congestionându-se încet la față, până când a devenit de culoarea ficatului de vită proaspăt. Mâna lui masivă scutura violet telefonul.

– Aaa, e domnul Big Chin![1] a zbierat el. Ei bine, băi, tâmpitule, știi care-i treaba? Mortul tău e chiar aici, pe covorul meu, ca să știi... Cum a ajuns aici? Cum dracu' să știu? Dacă-i să mă-ntrebi pe mine, l-ai mătrășit tu aici și dă-mi voie să-ți spun ceva: O să te coste-o grămadă de bani, înțelegi, o grămadă. Fără crime pe credit, în casa mea. Eu îți ginesc un individ, iar tu mi-l arunci în poală, lua-te-ar naiba! Îmi dai un miar, niciun cent mai puțin, și vii și iei ce-i aici, mă-nțelegi?

Pe fir s-au mai auzit niște murmure. Pat Reel asculta. Ochii lui au devenit aproape somnoroși, iar roșeața a început să pălească. A zis mai calm:

– Bine. Bine. Glumeam doar... Hai să ne întâlnim jos în jumătate de oră.

A pus receptorul în furcă și s-a ridicat în picioare, fără să se uite înspre ușa de la baie sau oriunde altundeva. A început să fluiere, și-a scărpinat bărbia și a făcut un pas către ușă. S-a oprit să se mai scarpine puțin. Nu știa dacă e cineva în apartament și nu avea armă. A mai făcut un pas spre ușă. Big Chin îi spusese ceva, iar ideea era să iasă de-acolo. A mai înaintat un pas, apoi s-a răzgândit.

– Ei, la dracu'! a rostit el cu glas tare. Al naibii ticălos!

S-a uitat de jur împrejurul încăperii.

---

[1] „Bărbie Mare“ (n. tr.).

– Încercai să-ți bați joc de mine, ai? a continuat.

A ridicat mâna către zăvor. Dar imediat a lăsat-o jos și a îngenuncheat din nou lângă mort. A împins ușor cadavrul, rostogolindu-l fără efort pe covor, și s-a apropiat ca să cerceteze zona unde stătuse capul nefericitului. Pat Reel a clătinat din cap nemulțumit, s-a ridicat în picioare și și-a vârât mâinile sub subsuorile mortului. A aruncat o privire peste umăr la baia întunecată și a pornit înapoi către mine, târând cadavrul, mormăind, cu gura încleștată pe trabuc. Părul lui alb-gălbui lucea în lumina lampadarului.

Era tot aplecat, cu picioarele masive îndepărtate unul de celălalt, când am apărut în spatele lui. E posibil să mă fi auzit în ultimul moment, dar n-a contat. Îmi mutasem pistolul în mâna stângă, iar în dreapta aveam o măciucă mică, de buzunar. L-am pocnit în cap, într-o parte, chiar în spatele urechii drepte, și am făcut-o cu plăcere.

Pat Reel s-a prăbușit peste cadavrul pe care-l târa, cu capul între picioarele mortului. Pălăria s-a rostogolit încet în lateral. Nu mai mișca. Am trecut pe lângă el, spre ușă, și am plecat.

3
UN DOMN ZIARIST

Pe Western Avenue am găsit o cabină telefonică și am sunat la biroul șerifului. Violets M'Gee era pe picior de plecare.

– Cum îl chema pe cumnățelul tău care lucrează la fițuica din Bay City?

– Kincaid. I se spune Dolly Kincaid. Un puștan.

– Cam pe unde-ar fi el acum?

– Bântuie pe la primărie. Crede c-a dat peste un subiect legat de poliție.

– L-am văzut pe Matson, am spus. Știi cumva unde stă?

– Nu. Doar am vorbit la telefon cu el. Ce părere ai despre el?

– O să fac ce pot pentru el. Ajungi acasă diseară?

– Nu văd de ce nu. De ce mă întrebi?

Nu i-am zis motivul. M-am urcat în mașină și m-am îndreptat spre Bay City. Am ajuns acolo pe la ora nouă. Sediul poliției era alcătuit din vreo șase camere în interiorul primăriei. Am trecut pe lângă o adunătură de lingușitori și am intrat într-o săliță luminată și mobilată cu un pupitru. În colț erau o mică centrală telefonică și un bărbat în uniformă în spatele ei.

Am pus o mână pe pupitru, iar un polițist îmbrăcat în civil, fără haină și cu un toc de pistol la subsuoară, mare cât un picior de lemn, și-a ridicat ochii din ziar și a zis „Da", apoi și-a trimis flegma într-o scuipătoare fără a-și mișca mai mult de doi centimetri capul.

– Îl caut pe Dolly Kincaid.

– A ieșit să mănânce. Îi țin eu de șase, a răspuns el cu un glas viguros, lipsit de emoție.

– Mulțam. Aveți aici o sală pentru presă?

– Da. Avem și-o toaletă. Vrei s-o vezi?

– Ușurel, am replicat.

A scuipat din nou.

– Sala presei e pe hol, mai sus. Nu-i nimeni acolo. Dolly trebuie s-apară, dacă nu se-neacă într-o sticlă de suc.

Un tânăr cu oase mici, cu o figură delicată, rozaliu la față și cu ochi nevinovați a pătruns în încăpere, ținând într-o mână un hamburger pe jumătate mâncat. Pălăria lui, din acelea pe care le poartă reporterii în filme, era trasă mai spre ceafa căpșorului blond. Gulerul cămășii îi era descheiat, iar cravata, într-o parte.

Capetele ei atârnau peste haină. Doar starea de beție lipsea pentru a fi luat drept un reporter din filme.

– Se-aude ceva, băieți? a întrebat el degajat.

Polițistul masiv, îmbrăcat în civil, a mai tras o flegmă în scuipătoarea personală și a zis:

– Am auzit că primarul și-a schimbat chiloții, dar e doar un zvon.

Puștiul a zâmbit mecanic și a dat să plece.

– Dolly, te caută tipul ăsta, i-a strigat polițistul.

Kincaid a mușcat din hamburger și m-a privit plin de speranță.

– Sunt prieten cu Violets, am zis eu. Unde putem sta de vorbă?

– Hai să mergem în biroul de presă, a propus el.

Polițistul brunet mă studia în timp ce ieșeam. Parcă îi ardea de o bătaie, iar eu eram candidatul perfect pe care să o aplice.

Am mers spre capătul coridorului și am pătruns într-o cameră cu o masă lungă, goală, scrijelită, trei sau patru scaune de lemn și o grămadă de ziare pe jos. La un capăt al mesei erau două telefoane, iar exact în centrul fiecărui perete erau fotografii murdare, înrămate – Washington, Lincoln, Horace Greeley[1] și unul pe care nu l-am recunoscut. Kincaid a închis ușa și s-a așezat pe un capăt al mesei, legănându-și piciorul și mușcând ultima îmbucătură din sendviș.

– Sunt John Dalmas, detectiv particular din Los Angeles. Ce-ai zice să facem o plimbare la Șapte-Treizeci și Șase, Altair Street, și să-mi spui ce știi despre cazul Austrian? Poate n-ar fi rău să-l suni pe M'Gee și să-l pui să ne facă cunoștință.

I-am împins o carte de vizită.

Tânărul rumen în obraji a alunecat de pe masă foarte iute și a vârât cartonașul în buzunar fără să se uite la el, după care mi-a șoptit la ureche:

---

[1] Horace Greeley (1811–1872), ziarist și lider politic american (n. tr.).

– Stai aşa.

Apoi s-a dus cu paşi uşori la fotografia înrămată a lui Horace Greeley, a ridicat-o de pe perete şi a apăsat pe un pătrat din vopseaua din spatele ei. Vopseaua a cedat – era aplicată pe pânză. Kincaid s-a uitat la mine şi a ridicat din sprâncene. Am încuviinţat din cap. A pus fotografia la locul ei şi s-a întors la mine.

– Microfon, a spus el pe un ton scăzut. Bineînţeles, nu ştiu cine anume ascultă sau când, şi nici măcar dacă blestemăţia asta mai funcţionează.

– Lui Horace Greeley i-ar fi plăcut la nebunie, am replicat.

– Mda. În seara asta nu-i deloc mişcare. Cred că pot să plec. Oricum, îmi ţine locul Al de Spain.

Vorbea tare acum.

– Poliţaiul cu părul negru.

– Mda.

– De ce-i aşa de supărat pe viaţă?

– A fost retrogradat la funcţia de planton. Nici măcar nu era rândul lui astă-seară. Îşi face de treabă pe-aici şi-i atât de tare, c-ar fi nevoie de-ntregul dispozitiv de poliţişti ca să fie dat afară.

Am privit către microfon şi am ridicat din sprâncene.

– Nicio problemă, m-a liniştit Kincaid. Trebuie să le dau câte ceva să mestece.

S-a dus spre lavoarul murdar aflat în colţ, şi-a spălat mâinile cu o coajă de săpun şi s-a şters cu batista. Tocmai o băga la loc când s-a deschis uşa. În cadrul ei stătea un bărbat mărunţel, de vârstă mijlocie, cu părul grizonant, privindu-ne impasibil.

– 'Nă seara, şefu', pot să vă ajut cu ceva? a început Dolly.

Şeful m-a analizat în tăcere, fără simpatie. Avea ochi verzi ca marea, o gură strânsă, îndărătnică, un nas ca de dihor şi o piele

nesănătoasă. Nu părea suficient de înalt pentru a fi polițist. A dat imperceptibil din cap și a articulat:

– Cine-i amicul tău?

– E un prieten de-al cumnatului meu. E detectiv în L.A. Stai să vedem – și a început să scotocească în buzunar. Nici măcar nu-și aducea aminte numele meu.

– Ce tot spui acolo? a întrebat șeful înțepat. Un detectiv particular? Ce treabă ai dumneata aici?

– N-am zis c-am venit aici cu treabă, i-am replicat.

– Mă bucur s-aud. Tare mult mă bucur! Noapte bună.

A deschis ușa și a ieșit rapid, trântind-o.

– Șeriful Anders – un tip super, a comentat Kincaid exagerat de tare. Nu-s prea mulți ca el.

Se uita la mine ca un iepure speriat.

– Da, așa este. Cel puțin în Bay City.

O clipă am crezut c-o să leșine, dar nu s-a întâmplat. Am ieșit în fața primăriei, ne-am suit în mașina mea și am plecat.

Am oprit pe Altair Street, vizavi de reședința doctorului Leland Austrian. Nu se simțea nicio adiere de vânt, iar luna era ușor încețoșată. Peste malul abrupt dinspre plajă venea un miros plăcut de apă sălcie și alge de mare. Niște luminițe săltărețe scoteau în relief iahturile din port și conturul pâlpâitor al celor trei cheiuri. În largul mării, destul de departe, un vas de pescuit de mari dimensiuni avea lumini înșirate între catarge, de la proră până la pupa. Probabil că pe el se întâmplau alte lucruri decât pescuitul.

În partea aceea a cartierului, Altair Street era o fundătură, izolată de un gard înalt, de fier, care împrejmuia un domeniu întins. Casele erau situate doar de o parte a străzii, pe terenuri de câte două sute cincizeci – trei sute de metri, bine spațiate. De partea

cealaltă erau un trotuar îngust și un zid scund, dincolo de care malul abrupt cobora până în mare.

Dolly Kincaid era ghemuit în colțul scaunului, vârful roșiatic al țigării strălucind din când în când în dreptul fețișoarei lui umbrite. Casa lui Austrian era învăluită în întuneric, cu excepția unei luminițe deasupra cadrului ușii de la intrare. Avea ornamente din stuc, un zid de-a lungul curții din față, porți de fier și garajul în exteriorul împrejmuirii. O alee asfaltată ducea de la garaj către o intrare laterală a casei. Pe zid, lângă porți, era fixată o placă de bronz, pe care eram sigur că scrie *Leland M. Austrian, Medic.*

– În regulă, am zis. Care era problema cu cazul Austrian?

– Nu era nicio problemă, a răspuns Kincaid încet. Doar dacă nu mă bagi tu în belea.

– De ce?

– Probabil că te-a auzit cineva pomenind în microfon adresa lui Austrian. Din cauza asta a venit șeriful Anders să te vadă.

– Probabil că De Spain și-a închipuit că-s detectiv – după felul în care arăt. E posibil să-i fi spus el.

– Nu. De Spain îl urăște de moarte pe șerif. Până acum o săptămână, era locotenent. Anders nu vrea să-și bage alții nasul în cazul Austrian. Nu ne-a lăsat să scriem la ziar.

– Ce presă nemaipomenită aveți voi în Bay City!

– Avem o atmosferă nemaipomenită – iar presa-i făcută dintr-o șleahtă de trepăduși.

– Bun, am zis. Cumnatul tău e detectiv la secția de omucideri din subordinea șerifului. Toate ziarele din L.A., cu excepția unuia, sunt de partea șerifului. El trăiește în orașul ăsta și, ca mulți alții, nu-și face curat în propria curte. Deci ți-e teamă, nu-i așa?

Dolly Kincaid și-a aruncat țigara pe fereastră. Am urmărit-o cum cade, descriind un mic arc roșiatic, și aterizează ușor, pâlpâind,

pe trotuarul îngust. M-am aplecat în față și am apăsat butonul de pornire.

– Scuză-mă. N-o să te mai bat la cap.

Am băgat în viteză și am rulat încet câțiva zeci de metri, când Kincaid s-a aplecat și a tras frâna de mână.

– Nu-s laș, a rostit el înțepat. Ce anume vrei să știi?

Am oprit din nou motorul și m-am sprijinit de spătar, cu ambele mâini pe volan.

– Mai întâi, din ce cauză i-a fost anulată licența lui Matson. E clientul meu.

– Aaa, Matson. Se zice c-a încercat să-l șantajeze pe doctorul Austrian. Și nu numai că i-au suspendat licența, dar l-au gonit și din oraș. Într-o noapte, niște tipi cu pistoale l-au înghesuit într-o mașină, l-au bătut și i-au spus să-și ia tălpășița. S-au lăudat cu chestia asta la sediu și li se auzea râsul la câteva străzi distanță. Dar nu cred că erau polițiști.

– Cunoști vreun Big Chin?

Dolly Kincaid s-a gândit câteva clipe.

– Nu, a răspuns puștiul în final. Dar șoferul primarului, un prostovan pe care-l cheamă Moss Lorenz, are o bărbie pe care poți să pui un pian. Dar n-am auzit să i se zică Big Chin. Înainte era în slujba lui Vance Conried. Ai auzit de Conried?

– Mă preocupă mult chestiunea, am zis. Prin urmare, dacă acest Conried ar vrea să scape de cineva care-l deranjează și în special de cineva care a făcut tărăboi aici, în Bay City, Lorenz ar fi omul potrivit. Pentru că primarul ar trebui să-l protejeze – oricum, măcar într-o anumită măsură.

– De cine să scape? a întrebat Dolly Kincaid cu glasul brusc răgușit și încordat.

– Pe Matson nu numai că l-au gonit din oraş, am explicat. L-au urmărit până într-un apartament din L.A., iar un individ pe nume Big Chin l-a torturat până l-a omorât. Probabil că Matson încă se ocupa de lucrul care-l preocupa.

– Nenică, nu mi s-a suflat nicio vorbuliţă despre chestia asta, a şoptit Dolly Kincaid.

– Nici poliţiştii din L.A. – atunci când am plecat. L-ai cunoscut pe Matson?

– Puţin. Nu tocmai.

– Ai zice că-i om cinstit?

– Păi, cât de cinstit poate să... păi, da, cred că era de comitet. L-au mătrăşit, deci?

– Atât de cinstit cum e de obicei un detectiv particular? l-am întrebat.

A chicotit, mai mult ca să se elibereze de tensiune, emoţie şi şoc – într-o foarte mică măsură din amuzament. O maşină a virat spre capătul străzii, a oprit lângă bordură, iar farurile i s-au stins. Dar nu a coborât nimeni.

– Ce poţi să-mi spui despre doctorul Austrian? l-am întrebat. Unde era când a fost ucisă nevastă-sa?

Dolly Kincaid a tresărit.

– Dumnezeule! Cine-a zis c-a fost ucisă? a bolborosit el.

– Cred că Matson încerca să spună chestia asta. Dar încerca să stoarcă bani ca să n-o zică mai dihai decât încerca s-o zică. În ambele situaţii s-ar fi făcut antipatic, dar varianta pe care a ales-o i-a adus moartea cu o bucată de ţeavă de plumb. Intuiţia îmi spune că Vance Conried a pus să se facă treaba pentru că nu-i convine când cineva îl obligă să dea bani, exceptând şpăgile legale. Dar, pe de altă parte, pentru clubul lui Conried, ar fi dat puţin mai bine ca doctorul Austrian să-şi fi ucis nevasta decât ca ea să se fi sinucis,

pentru că și-a pierdut toți biștarii la mesele lui de ruletă. Poate nu cu mult mai bine, dar cumva mai bine. Drept pentru care nu-mi dau seama de ce a plănuit Conried să i se facă felul lui Matson pentru că vorbea despre crimă. Bănuiesc că era vorba și despre altceva.

– Bănuielile astea te duc undeva? a întrebat politicos Dolly Kincaid.

– Nu. O fac doar ca să nu mă plictisesc când mă ung cu cremă seara, înainte de culcare. Hai să vorbim acum despre laborantul care a luat proba de sânge. Cine-i?

Kincaid și-a scos altă țigară și a privit în josul străzii, la mașina care se oprise în dreptul ultimei case. Își aprinsese din nou farurile și înainta încet.

– Un tip pe nume Greb, a spus el. Are o cămăruță în clădirea medicilor și lucrează pentru ei.

– Nu oficial, este?

– Nu, dar aici nu se recurge la laboranți. Iar tuturor antreprenorilor de pompe funebre le vine rândul să facă pe medicii legiști timp de o săptămână, ce naiba! Șeriful se ocupă de treaba asta cum vrea el.

– De ce-ar vrea să se ocupe el?

– Probabil că primește ordine de la primar, care s-ar putea să primească indicații de la jucătorii de cazinou pentru care lucrează Vance Conried sau direct de la Vance Conried. S-ar putea ca lui Conried să nu-i convină ca șefii lui să știe că-i amestecat în moartea unei gagici într-o manieră care poate avea urmări asupra clubului.

– Corect, am spus. Tipul din josul străzii nu știe unde locuiește.

Mașina înainta extrem de încet de-a lungul trotuarului. Stinsese din nou luminile, dar continua să se deplaseze.

– Și cât mai sunt bine-mersi, a rostit Dolly Kincaid, trebuie să știi și că asistenta de la cabinetul doctorului Austrian a fost soția

lui Matson. E o roşcată moartă după bărbaţi, care n-arată bine la faţă, dar are un corp foarte seducător.

– Şi mie-mi plac formele mai voluptuoase, am zis. Ieşi din maşină, du-te-n spate şi stai ghemuit, rapid!

– Dumnezeule...

– Fă ce-ţi zic! l-am repezit. Imediat!

Portiera din dreapta s-a deschis şi puştiul s-a strecurat afară ca o pală de fum. Portiera s-a închis. Am auzit deschizându-se uşa din spate, am privit cu coada ochiului îndărăt şi am văzut o formă întunecată, ghemuită pe podeaua maşinii. M-am aplecat şi eu spre dreapta, am deschis din nou portiera şi-am coborât tiptil pe trotuarul îngust, care mergea de-a lungul buzei falezei.

Maşina cealaltă era acum în apropiere. Farurile ei s-au aprins din nou, iar eu m-am ascuns. Luminile s-au fixat pe automobilul meu, după care maşina s-a oprit în dreptul nostru şi a stins farurile. Era un coupé de culoare neagră. Un minut nu s-a petrecut nimic, apoi s-a deschis portiera stângă. Un bărbat scund şi îndesat a ieşit şi a pornit spre partea de stradă în care mă aflam eu. Mi-am scos pistolul de la subsuoară, l-am vârât la curea şi mi-am încheiat nasturele de jos al hainei. Am dat ocol maşinii prin spate ca să-i ies în întâmpinare.

S-a oprit brusc când m-a văzut. Mâinile îi atârnau pe lângă trup, goale. Avea un trabuc în gură.

– Poliţia, a spus el scurt.

Mâna dreaptă i s-a furişat încet către şoldul drept.

– Frumoasă seară, nu-i aşa? a început el.

– Superbă, am replicat. Puţin ceţoasă, dar mie-mi place ceaţa. Îmblânzeşte aerul şi...

– Unde-i individul celălalt? m-a întrerupt brutal.

– Cum?

– Nu face mişto de mine, străine! Am zărit o ţigară pe partea dreaptă a maşinii dumitale.

– Eu eram, am replicat. N-am ştiut că-i infracţiune să fumezi pe partea dreaptă a maşinii.

– Ooo, o maimuţă isteaţă! Cine eşti şi cu ce treburi pe-aici?

Chipul lui grăsuţ, onctuos, reflecta lumina cernută prin aerul uşor ceţos.

– Mă numesc O'Brien. Am venit de la San Mateo, într-o mică excursie de plăcere.

Mâna îi era acum foarte aproape de şold.

– O să mă uit la permisul tău de conducere, a rostit el.

S-a apropiat destul de mult ca să îl ia, dacă am fi întins amândoi mâna unul spre celălalt.

– O să mă uit la ceea ce-ţi dă dreptul să te uiţi la el, am replicat.

Mâna lui a făcut o mişcare bruscă. A mea a scos fulgerător pistolul de la curea şi l-a îndreptat spre stomacul lui. Mâna lui a încremenit, parcă prinsă într-un bloc de gheaţă.

– Poate eşti un hoţ, am zis. Se mai practică chestia asta cu insigne de nichel.

Rămăsese ca paralizat, abia respirând.

– Ai permis pentru puşcociul ăla? a întrebat cu glas răguşit.

– Douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, am răspuns. Hai să-ţi vedem legitimaţia şi-o pun la loc. Nu-ţi porţi insigna acolo unde te-aşezi, nu?

Câteva momente a rămas tot nemişcat. Apoi s-a uitat în josul străzii, trăgând probabil nădejde c-ar putea apărea o altă maşină. În spatele meu se auzea o respiraţie uşoară, şuierătoare. Nu-mi dădeam seama dacă individul cel scund o auzea sau nu. Propria lui respiraţie era suficient de sonoră ca să calci o cămaşă cu ea.

– Ah, termină cu mişttourile! a mârâit el, dintr-odată feroce. Eşti doar un nenorocit de detectiv de doi bani din L.A.

– Am mărit tariful, am replicat. Acum primesc treizeci.

– Du-te dracului! Nu vrem să-ţi bagi nasul pe-aici, mă-nţelegi? De data asta îţi spun cu vorba bună.

S-a răsucit pe călcâie, s-a îndreptat spre propria maşina şi a pus un picior pe prag. Gâtul i s-a întors încet, iar pielea-i unsuroasă a devenit din nou vizibilă.

– Du-te dracului, a şuierat el, până nu te trimitem noi acolo într-un coş!

– La revedere, Moacă-Grasă, am zis. Mă bucur că te-am cunoscut cu pantalonii-n vine!

S-a urcat rapid la volan, a pornit în trombă şi a dispărut într-o secundă în susul străzii.

Am sărit în maşina mea şi eram doar la câţiva zeci de metri în urma lui când a oprit pe Arguello Boulevard. A virat la dreapta. Eu am făcut la stânga. Dolly Kincaid şi-a înălţat capul şi şi-a sprijinit bărbia de spătarul scaunului, lângă umărul meu.

– Ştii cine era? a întrebat el gâtuit. Trigger Weems, valetul şefului. Ar fi putut să te-mpuşte.

– Vezi să nu! am replicat. N-avea el norocul ăsta!

Am mai rulat pe câteva străzi şi am oprit ca să-l las să urce lângă mine.

– Unde ai parcat maşina? l-am întrebat.

Şi-a luat pălăria mototolită de reporter şi a lovit-o pe genunchi, apoi şi-a aşezat-o din nou pe cap.

– Păi, la primărie. În parcarea poliţiei.

– Nu e bine, am zis. Va trebui să mergi la L.A. cu autobuzul. Din când în când, ar mai trebui să-ţi petreci o seară cu soră-ta. Mai ales azi.

4
ROŞCATA

Drumul şerpuia, cobora, urca pe costişa dealurilor. Erau câteva lumini risipite spre nord-vest şi o traversă strălucitoare spre sud. De acolo cele trei cheiuri păreau îndepărtate, trei creioane fosforescente aşezate pe o bucată de catifea neagră. În canioane era ceaţă şi mirosea a ierburi sălbatice, dar în zonele mai înalte dintre ele ceaţa dispăruse.

Am cotit pe lângă o mică benzinărie slab luminată, închisă, am coborât în alt canion mare, am urcat pe lângă un gard de sârmă de cea mai bună calitate, lung de un kilometru, care împrejmuia un domeniu invizibil. Apoi, peste dealuri, casele risipite s-au rărit şi mai mult, iar aerul a început să miroasă puternic a mare. Am făcut la stânga pe lângă o casă cu turnuleţ alb şi am rulat printre singurele lămpi de iluminat public existente pe o rază de câţiva kilometri, spre o clădire masivă din stuc, plasată undeva deasupra şoselei de coastă. Pe lângă draperiile de la ferestre şi de-a lungul unei colonade arcuite, din stuc se strecura o lumină care sclipea stins pe câteva maşini parcate diagonal în jurul unei pajişti ovale.

Era Club Conried. Nu-mi dădeam seama ce anume o să fac acolo, dar părea să fie unul dintre locurile unde trebuia să merg. Doctorul Austrian continua să hălăduiască prin zone necunoscute ale oraşului, vizitând pacienţi fără nume. Centrala telefonică a medicilor spunea că-şi începea tura pe la unsprezece. Acum era aproximativ zece şi un sfert.

Am parcat pe un loc liber şi am mers de-a lungul colonadei arcuite. Un negru de peste doi metri, îmbrăcat într-o uniformă de feldmareşal sud-american de operetă, a deschis pe jumătate o uşă masivă cu zăbrele pe dinăuntru şi a rostit:

– Cardul, domnu', vă rog.

I-m pus o bancnotă de un dolar în palma violacee. Degetele enorme de abanos s-au încleştat peste ea, precum cupa unei drăgi peste un mic morman de pietriş. Cealaltă mână a luat o scamă de pe umărul meu stâng şi a vârât un jeton din metal în spatele batistei estetice pe care o purtam în buzunarul de la piept al sacoului.

– Şefu' ăl nou de etaj îi cam dur, a şoptit el. Vă mulţumesc, domnu'.

Am trecut pe lângă el. Sala de recepţie – care se cheamă foaier – semăna cu un decor MetroGoldwinMeyer pentru un club de noapte de pe Broadway. Sub lumina artificială, dădea senzaţia că se cheltuise cam un milion de dolari pe ea şi ocupa un spaţiu de dimensiunile unui teren de polo pe iarbă. Covorul nu-mi gâdila, propriu-zis, gleznele. În spate era o pasarelă cromată, precum cea de pe vapoare, care ducea la intrarea în sufragerie, iar în capătul acesteia aştepta un şef de sală italian, cu un surâs studiat pe buze, cu o vipuşcă de satin, de cinci centimetri la pantaloni şi cu mai multe meniuri aurite la subsuoară.

Acolo era o scară cu balustrade asemenea unor tălpici de sanie, smălţuite în alb. Probabil că ducea spre sălile de joc de la etajul al doilea. Tavanul avea stele care licăreau. Lângă intrarea în bar, întunecată şi vag roşietică, asemenea unui coşmar amintit pe jumătate, se afla o uriaşă oglindă rotundă, fixată într-o galerie, având deasupra o podoabă de cap egipteană. În faţa acesteia, o doamnă îmbrăcată în verde îşi aranja părul platinat. Rochia ei de seară avea un decolteu atât de adânc la spate, încât i se zărea plasturele negru, aplicat pe muşchiul lombar, cu vreo doi centimetri mai jos decât locul în care ar fi trebuit să fie chiloţii, în caz că avea aşa ceva.

O fată de la garderobă, îmbrăcată într-o pijama de culoarea piersicii, cu un model cu dragoni mititei, s-a apropiat de mine ca

să îmi ia pălăria și să-mi dezaprobe ținuta. Avea ochii la fel de negri, strălucitori și inexpresivi precum bombeul unor pantofi de lac. I-am dat o monedă de un sfert de dolar și mi-am păstrat pălăria. Pe pasarelă a coborât o fată cu țigări de vânzare, ducând o tavă de dimensiunea unei cutii de bomboane de două kilograme și jumătate. În păr avea pene, hainele i le puteai ascunde în spatele unui timbru de trei cenți, iar picioarele ei lungi, frumoase, erau unul auriu și celălalt argintiu. Avea expresia rece, disprețuitoare, a unei doamne care rezervă întâlniri amoroase cu atât de mult timp înainte, încât s-ar gândi de două până să accepte să-i fie prezentat un maharajah cu un coș plin cu rubine sub braț.

Am pătruns în amurgul blând, roșiatic al barului. Se auzeau clinchetul slab al paharelor, voci scăzute, acordurile în surdină ale unui pian aflat într-un colț și un tenor homosexual, care cânta melodia *My Little Buckeroo*, cu un aer secretos, ca un barman care prepară un Mickey Finn[1]. Încetul cu încetul, ochii mi s-au obișnuit cu lumina roșiatică, astfel încât acum vedeam mai bine. Barul era destul de plin, dar nu aglomerat. Un bărbat a râs fals, iar pianistul și-a manifestat iritarea executând pe claviatură un arpegiu à la Eddie Duchin, doar cu degetul mare.

Am descoperit o masă liberă, m-am dus într-acolo și m-am așezat la ea, cu spatele la peretele capitonat. Lumina devenise și mai strălucitoare pentru mine. Acum puteam să-l văd până și pe cântăreț. Avea un păr roșcat, care părea dat cu hena. Și părul fetei de la masa alăturată era roșu. Avea cărare pe mijloc și îl ținea strâns atât de tare la spate, că parcă îl ura. Ochii ei erau mari, negri, înfometați, avea trăsături neregulate și nu era machiată, cu excepția gurii care strălucea ca o firmă de neon. Costumul de stradă avea

[1] Băutură care conține droguri (n. tr.).

umeri prea largi și revere prea late. O maletă portocalie îi acoperea gâtul, iar pălăria stil Robin Hood era împodobită cu o pană negru cu portocaliu. Mi-a zâmbit, iar dinții erau subțiri și ascuțiți precum Crăciunul unui om sărac. Nu i-am întors zâmbetul.

Și-a golit paharul, apoi l-a plimbat cu zgomot pe suprafața mesei. Un chelner cu uniformă curată și-a făcut apariția și s-a oprit în fața mea.

– Scotch cu sifon, a comandat scurt fata.

Avea o voce aspră, dogită, de alcoolică.

Chelnerul a privit-o, cu o tresărire ușoară din bărbie, și s-a uitat din nou la mine.

– Bacardi cu sirop de rodii, am cerut eu.

Bărbatul s-a dus să onoreze comanda.

– Chestia asta te-mbolnăvește, a comentat fata.

Nu m-am uitat la ea.

– Deci nu vrei să ne jucăm, a spus ea într-o doară.

Mi-am aprins o țigară și am suflat un vălătuc de fum în aerul ușor roșiatic.

– Du-te naibii de-aici! a continuat tipa. Pot să găsesc zece gorile de-alde tine la fiecare intersecție de pe Hollywood Boulevard. Hollywood Boulevard, pe dracu'! O grămadă de figuranți șomeri și de blonde cu moacă de pește, care-ncearcă să-și revină din mahmureală.

– Cine-a pomenit de Hollywood Boulevard?

– Dumneata. Doar un tip de pe Hollywood Boulevard nu i-ar replica unei fete care l-a insultat politicos.

Un bărbat și o fată, aflați la o masă alăturată, au întors capetele și ne-au privit. Bărbatul mi-a zâmbit scurt, cu simpatie.

– Asta-i valabil și pentru tine, i s-a adresat fata.

– Încă nu m-ai insultat.

– Natura mi-a luat-o-nainte la capitolul ăsta, frumosule.

Ospătarul s-a întors cu băuturile. Întâi mi-a dat-o mie.

– Cred că nu ești obișnuit să servești doamnele, i-a strigat ea.

Chelnerul i-a întins paharul de scotch cu sifon.

– Mă scuzați, doamnă, a replicat el pe un ton glacial.

– Bineînțeles. Vino odată și-o să-ți fac manichiura, dac-o să pot să-mprumut o săpăligă. Pentru asta plătește iubițelul.

Chelnerul m-a întrebat din ochi. I-am dat o bancnotă și am ridicat din umeri. Mi-a înapoiat restul, și-a luat bacșișul și a dispărut printre mese.

Fata a ridicat paharul și a venit lângă mine. Și-a pus coatele pe masă și și-a sprijinit bărbia în palme.

– Măi, măi, ce galant! Nu credeam că se mai fabrică așa ceva. Îți place de mine?

– Încă mă mai gândesc, am răspuns. Vorbește mai încet, c-o să te dea afară.

– Mă-ndoiesc, a replicat ea. Cu condiția să nu sparg vreo oglindă. În plus, eu și șeful lor suntem uite-așa.

A ridicat două degete, strâns lipite.

– Adică așa am fi, dacă l-aș cunoaște.

A râs cu un zgomot ca un clinchet de metal, după care a luat o dușcă din băutură.

– Pe unde te-am mai văzut?

– Cam peste tot.

– Dumneata unde m-ai văzut?

– În sute de locuri.

– Da. Exact. Fetele nu-și mai pot păstra individualitatea.

– N-o pot recupera dintr-o sticlă de băutură, am replicat.

– Pe dracu'! Pot să-ți zic o grămadă de nume mari care merg la culcare cu câte-o sticlă-n fiecare mână. Și trebuie să facă injecții ca să nu se trezească urlând.

– Serios? am exclamat. Bețivani din lumea filmului, nu-i așa?

– Mda. Lucrez pentru un tip care le face injecții în braț – zece dolari injecția. Câteodată douăzeci și cinci sau cincizeci.

– Pare o afacere rentabilă, am zis.

– Dacă ține. Crezi c-o să dureze?

– Poți să te duci la Palm Springs când o să te dea afară de-aici.

– Cine să dea afară pe cine și de unde?

– Nu știu, am răspuns. Dar despre ce vorbeam?

Avea părul roșu. Nu arăta bine la față, dar avea un corp voluptuos. Și lucra pentru un individ care făcea injecții. Mi-am lins buzele.

Pe ușa de la intrare și-a făcut apariția un bărbat masiv, brunet și a rămas în cadrul ei, așteptând să i se obișnuiască ochii cu lumina. Apoi a început, tacticos, să măture încăperea cu privirea. S-a oprit asupra mesei la care stăteam eu și-a pornit în direcția noastră.

– Ooo, a exclamat fata. Bodigardul. Te descurci?

Nu i-am răspuns. Și-a mângâiat obrazul străveziu cu o mână palidă și s-a uitat chiorâș la mine. Pianistul a apăsat câteva clape și a început să cânte, ca și cum s-ar fi văitat, *We Can Still Dream, Can't We*[1].

Bărbatul masiv și brunet și-a odihnit mâna pe scaunul din fața mea. Și-a luat ochii de la fată și mi-a zâmbit. Ea era cea pe care venise s-o vadă, traversând încăperea. Dar eu eram cel la care se uita. Avea un păr negru, neted și strălucitor, ochi cenușii, reci și sprâncene ce păreau desenate cu creionul, o gură frumoasă, ca de actor și un nas care fusese spart, dar era bine proporționat. A vorbit fără să-și miște buzele.

– Nu ne-am mai văzut de ceva vreme sau mă înșală memoria?

---

[1] „Încă putem visa, nu-i așa?“ (n. tr.).

– Nu știu, am răspuns. Ce anume încerci să-ți aduci aminte?

– Numele dumitale, doctore.

– Nu mai încerca, am replicat. Nu ne-am cunoscut.

Am pescuit jetonul de metal din buzunarul de la piept și l-am pus pe masă.

– Ăsta-i biletul meu de intrare, de la toboșarul de la poartă.

Am scos o carte de identitate din portofel și am pus-o și pe ea pe masă.

– Aici sunt numele meu, vârsta, înălțimea, greutatea, eventuale cicatrici și câte condamnări am avut. Iar treaba mea e să mă întâlnesc cu Conried.

A ignorat jetonul și a citit de două ori cartea de identitate, a întors-o și s-a uitat pe verso, apoi din nou pe față, și-a pus brațul pe spătarul scaunului și mi-a zâmbit mieros. Fetei nu-i aruncase nicio privire. A râcâit cu marginea cărții suprafața mesei, care a scos un ușor scârțâit, ca de șoricel. Fata se uita în tavan și se prefăcea a căsca.

– Prin urmare, d-ăsta sunteți. Îmi pare tare rău. Domnul Conried a trebuit să plece în nord, într-o mică deplasare de afaceri. A luat un avion de dimineață.

– Înseamnă că-n după-amiaza asta pe sosia lui am văzut-o la intersecția Sunset cu Vine, într-un Cord sedan de culoare gri.

El n-a băgat-o în seamă.

– Domnul Conried nu are un Cord gri.

– Nu-l lăsa să te fraierească. Pun pariu că-i sus, măsluind chiar în clipa asta vreo ruletă, a insistat ea.

Brunetul continua s-o trateze cu indiferență. Faptul că nu o privea era chiar mai expresiv decât dacă i-ar fi tras o palmă. Am observat că se albește puțin, foarte lent.

– Nu-i aici, asta e. Mulțumesc pentru amabilitate, am spus eu. Poate altă dată.

– Ah, desigur. Dar noi nu avem treabă aici cu detectivi particulari. Îmi pare tare rău.

– Dacă mai spui o dată „Îmi pare tare rău", țip, a zis roșcata.

Bărbatul brunet a băgat cartea mea de identitate în buzunarul exterior al smochingului. Și-a dat scaunul în spate și s-a ridicat.

– Știi cum e, a rostit el. Îmi pa...

Fata a chicotit și brusc i-a aruncat băutura în față.

El s-a retras, luat prin surpridere, și a scos din buzunar o batistă albă, apretată. S-a șters rapid, clătinând din cap. Când a lăsat batista jos, pe cămașa lui se observa o pată udă, deasupra butonului din perlă neagră. Gulerul îi era distrus.

– Îmi pare tare rău, a zis fata. Am crezut că ești o scuipătoare.

Și-a lăsat mână în jos, iar dinții lui au sclipit a iritare.

– Ia-o de-aici! a șuierat el. Ia-o urgent de-aici.

S-a strecurat extrem de rapid printre mese, ținându-și batista la gură. Doi chelneri în uniforme albe s-au apropiat și s-au proțăpit în fața noastră, privindu-ne. Toți cei din încăpere se uitau la noi.

– Prima rundă, a comentat fata. Puțin cam lentă. Ambii boxeri au dat dovadă de prudență.

– N-aș vrea să-ți fiu prin preajmă când o să vrei să te-arunci în luptă.

A avut o tresărire. În ciudata lumină roșiatică, extrema paloare a chipului ei mă șoca de-a dreptul. Chiar și buzele-i rujate păreau istovite. Și-a dus mâna la gură, o mână țeapănă, asemenea unei gheare. A tușit uscat, ca un bolnav de tuberculoză, și s-a întins după paharul meu. A băut tot bacardiul cu sirop de rodie cu înghițituri mari. Apoi a început să tremure. A încercat să înșface poșeta, care a alunecat peste marginea mesei și a aterizat pe jos. S-a deschis și conținutul ei s-a împrăștiat în jur. O tabacheră din metal auriu a căzut sub scaunul meu. A trebuit să mă ridic

și să trag scaunul ca să ajung la ea. Unul dintre chelneri se afla în spatele meu.

– Pot să vă ajut? s-a oferit el.

Eram aplecat când paharul din care băuse fata s-a rostogolit peste marginea mesei și a căzut lângă mâna mea. Am luat tabachera, m-am uitat la ea într-o doară și am văzut că era garnisită cu fotografia colorată manual a unui bărbat brunet, cu oase mari. Am pus-o la loc în poșetă, am luat-o pe fată de braț, iar chelnerul care mi se adresase a apucat-o de celălalt. Ea ne privea absentă, mișcându-și capul într-o parte și în alta, de parcă ar fi vrut să-și dezmorțească gâtul înțepenit.

– Cred că mama o să leșine, a murmurat ea răgușit.

Am pornit cu toții. Pășea ca o nebună, lăsându-și corpul când pe un picior, când pe altul, ca și cum ar fi vrut să ne răstoarne. Chelnerul înjura necontenit în barbă. Am ieșit din lumina roșiatică în sala de recepție luminoasă.

– Toaleta doamnelor, a mormăit individul și a arătat cu bărbia către o ușă care semăna cu intrarea laterală de la Taj Mahal. Acolo-i un malac de negru care se ocupă de toate.

– Nici pomeneală de toaleta doamnelor! a spus fata obraznic. Și dă-mi drumul, ospătar. Iubitul meu mă poate ajuta și singur.

– Nu-i iubitul dumneavoastră, stimată doamnă. Nici măcar nu vă cunoaște.

– Cară-te de-aici, macaronarule! Ori ești prea politicos, ori nu ești deloc. Cară-te până nu mă dezbrac de caracter și te pocnesc.

– E-n regulă, i-am spus eu. O duc afară să se răcorească. A venit singură?

– Nu văd niciun motiv pentru care să fi venit însoțită, a rostit el și s-a dat la o parte.

Șeful de sală a înaintat până la jumătatea pasarelei și s-a oprit, uitându-se urât, dar ce vedea la garderobă i se părea complet neinteresant.

Am împins-o pe noua mea prietenă în aerul rece și cețos, am pășit împreună cu ea de-a lungul colonadei și am simțit sub braț cum trupul i se liniștește și devine controlat.

– Ești un om cumsecade, a zis ea fără vlagă. M-am comportat complet neinspirat. Ești o persoană cumsecade, domnule. Nu credeam c-o să scap cu viață de-acolo.

– De ce?

– Pentru c-am avut o idee greșită despre cum să fac niște bani. Nu contează. O alătur celorlalte idei greșite pe care le-am avut în viața mea. Mă duci cu mașina? Am venit cu taxiul.

– Bineînțeles. Îmi zici cum te cheamă?

– Helen Matson, mi-a răspuns ea.

Nicio bucurie pentru mine că aflam acum. Ghicisem de mult.

Stătea tot ușor aplecată spre mine în timp ce pășeam pe fâșia de drum pavat de lângă automobilele parcate. Când am ajuns la mașina mea, am descuiat-o, i-am ținut portiera deschisă, iar ea s-a urcat și s-a prăbușit într-un colț, sprijinindu-și capul pe spătar.

Am închis portiera, apoi am deschis-o din nou și am întrebat:

– Poți să-mi spui altceva? Cine-i tipul de pe tabachera ta? Îmi dă senzația că l-am văzut pe undeva.

Ea a deschis ochii.

– Un fost iubit care-a îmbătrânit. A...

A făcut ochii mari, a rămas cu gura căscată, iar eu abia dacă am perceput un foșnet slab, în timp ce un obiect dur mă împungea în spate și o voce rostea printre dinți:

– Stai pe loc, amice. Ăsta-i un jaf.

Apoi un tun naval s-a descărcat în urechea mea, iar capul mi s-a transformat într-un uriaş joc de artificii roz, care au explodat în înaltul cerului, s-au risipit şi au căzut încet, după care întunericul s-a aşternut valuri-valuri. Şi bezna a pus stăpânire pe mine.

5
VECINA MEA MOARTĂ

Miroseam a gin. Nu doar aşa, ca şi cum aş fi băut câteva pahare, ci ca şi cum Oceanul Pacific ar fi fost din gin pur, iar eu aş fi înotat în el îmbrăcat. Aveam gin în păr, în sprâncene, pe faţă şi pe cămaşă, sub bărbie. Eram fără haină, zăceam pe spate pe covorul cuiva şi priveam în sus la fotografia înrămată de pe marginea unei poliţe din ipsos. Rama era din lemn vopsit în lungul fibrei, iar fotografia avea pretenţia de a fi artistică, încercând să sugereze o faţă prelungă, subţire, nefericită, dar efectul era că faţa arăta exact aşa – prelungă, subţire şi nefericită sub părul lins, oarecum deschis la culoare, care ar fi putut fi pictat pe un craniu gol. Într-un colţ al pozei, sub sticlă, era scris ceva, dar nu puteam citi.

Am dus mâna la tâmplă şi am simţit o durere zvâcnind până-n tălpi. Am gemut şi am icnit din rărunchi, din mândrie profesională, apoi m-am rostogolit cu grijă, trezindu-mă în faţa unui picior de pat, lângă perete. Patul geamăn era în poziţie verticală, având un ornament pictat pe lemnul lăcuit. În răsucire, am dărâmat sticla de gin care-mi zăcea pe piept. Era goală. M-am gândit că n-ar fi putut încăpea atât gin doar într-o singură butelcă.

Mi-am tras genunchii sub mine şi-am rămas câtva timp în patru labe, gâfâind, ca un câine care nu-şi poate termina mâncarea, dar

nici nu vrea s-o lase. Mi-am rotit gâtul. Mă durea. L-am mai mişcat puţin, dar durerea nu m-a lăsat. M-am ridicat în picioare şi am descoperit că nu mai aveam pantofi.

Părea un apartament drăguţ, nici prea ieftin, nici prea scump – mobila obişnuită, obişnuita lampă cu abajur, obişnuitul covor rezistent. Pe patul coborât zăcea o fată, îmbrăcată într-o pereche de ciorapi de mătase transparenţi, aurii. Se vedeau zgârieturi adânci care sângeraseră. Un prosop mare îi era înfăşurat în jurul mijlocului. Avea ochii larg deschişi. Părul roşu, cu cărare pe mijloc şi dat pe spate cu ură, continua să aibă aceeaşi formă. Doar că nu se mai punea problema de ură.

Era moartă.

Deasupra şi pe sânul stâng avea o arsură cât o palmă de bărbat. În mijlocul ei, o rană cât un degetar era plină de sânge închegat. O dâră i se prelinsese pe coapsă, dar se uscase între timp.

Am văzut ceva îmbrăcăminte pe o canapea, cele mai multe piese aparţinându-i, doar haina era a mea. Pe jos zăceau nişte pantofi – ai mei şi ai ei. M-am dus într-acolo, păşind în vârful picioarelor, ca şi cum aş fi mers pe gheaţă foarte subţire, mi-am luat haina şi-am controlat buzunarele. Conţineau tot ce-mi aduceam aminte că pusesem în ele. Aveam ataşat în continuare tocul de pistol, dar era gol, bineînţeles. Mi-am pus pantofii şi haina, mi-am împins la loc tocul sub braţ, m-am apropiat de pat şi am ridicat prosopul. Din el a alunecat un pistol – pistolul meu. Am şters sângele de pe butoiaş, i-am mirosit ţeava şi mi-am pus arma înapoi la subsuoară.

Pe coridor s-au auzit paşi grei care s-au oprit în dreptul uşii apartamentului. Au răzbătut până la urechile mele frânturi de conversaţie, apoi cineva a bătut la uşă, puternic, nerăbdător. M-am uitat într-acolo şi m-am întrebat cât o să le ia până să încerce s-o

deschidă şi dacă era descuiată ca să poată pătrunde înăuntru, iar dacă nu era, cât ar dura până când ar apărea administratorul cu o dublură a cheii, dacă nu cumva era deja acolo. Încă mă gândeam la toate acestea când o mână a apăsat pe clanţă. Era încuiată.

Era foarte nostim. Aproape că am izbucnit în râs.

M-am dus la altă uşă şi am privit într-o cameră de baie. Pe pardoseală erau două covoraşe, o perdea de duş, dată cu grijă la marginea căzii, iar deasupra ei, o fereastră cu geam jivrat. Am închis atent uşa băii, m-am urcat pe marginea căzii şi am împins panoul de jos al ferestrei. Am scos capul afară şi am privit în jos, cam de la etajul cinci, spre întunecimea unei străzi mărginite cu copaci. Ca să fac asta, a trebuit să mă uit printr-o fantă formată de două ziduri albe, scurte, aproape de dimensiunea unui canal de aerisire. Ferestrele erau grupate în perechi, pe peretele opus capătului deschis al fantei. M-am aplecat şi mai mult şi mi-am dat seama că aş putea ajunge la fereastra următoare, dacă aş încerca. Totuşi, mă întrebam dacă era descuiată, dacă mi-ar servi la ceva şi dac-aş avea timp înainte ca ei să pătrundă în apartament.

În spatele meu, dincolo de uşa închisă a băii, bătăile în uşă deveniseră din ce în ce mai puternice, iar o voce mârâia ameninţător:

– Deschide sau spargem uşa!

Chestia asta nu însemna nimic. Era doar o rutină de-a poliţiştilor. N-ar fi spart-o pentru că puteau face rost de o cheie, iar a sparge cu lovituri de picior genul ăsta de uşă, fără un topor de incendii, presupune un mare efort şi ar fi dur pentru picioare.

Am închis jumătatea de jos a ferestrei, am deschis jumătatea superioară şi am luat un prosop de pe suport. Apoi am deschis din nou uşa de la baie, iar ochii mei au privit direct figura din fotografia înrămată de pe poliţă. Trebuia să citesc dedicaţia de pe poză înainte de-a pleca. M-am apropiat şi am cercetat-o în timp

ce bubuitul în ușă continua și mai nervos. Dedicația suna astfel: *Toată dragostea mea – Leland.*

Ceea ce era o dovadă a prostiei doctorului Austrian. Am înșfăcat poza, m-am întors în baie și am închis din nou ușa. Apoi am vârât fotografia sub prosoapele murdare, pe raftul de jos al dulapului. Le va lua ceva timp s-o găsească, dacă sunt polițiști pricepuți. Dac-am fi fost în Bay City, probabil că n-ar fi găsit-o în vecii vecilor. Singura bănuială că am fi fost în Bay City mi-o trezea faptul că era extrem de probabil ca Helen Matson să locuiască acolo, iar aerul de dincolo de fereastra de la baie marin.

M-am strecurat prin panoul superior al ferestrei, cu prosopul în mână, și mi-am balansat corpul către fereastra următoare, ținându-mă de cadrul celei pe care o părăsisem. Puteam să mă întind doar cât să împing ferestra în sus, dacă era descuiată. Nu era. Am dat o lovitură de picior în geam, chiar deasupra încuietorii. A făcut un zgomot care probabil că s-a auzit la un kilometru. Bătutul în ușă continua monoton.

Mi-am înfășurat prosopul în jurul mâinii stângi, mi-am întins cât am putut brațele, mi-am vârât mâna prin spărtură și am deblocat ivărul. Apoi am sărit pe celălalt pervaz și m-am întins înapoi ca să închid fereastra pe care ieșisem. Puteau găsi amprentele. Nu trăgeam nădejde să fiu în stare să dovedesc că nu fusesem în apartamentul lui Helen Matson. Nu doream decât să am șansa de a dovedi modul în care ajunsesem acolo.

M-am uitat în jos, în stradă. Un bărbat se urca într-o mașină. Nu s-a sinchisit să-mi arunce o privire. În apartamentul în care pătrunsesem prin efracție nu se aprinsese nicio lumină. Am deschis fereastra și am intrat. În cadă erau o grămadă de cioburi. M-am ghemuit, am aprins lumina, am cules cioburile din cadă și le-am înfășurat în prosopul meu, pe care apoi l-am ascuns. Am folosit

prosopul altcuiva ca să şterg pervazul şi marginea vanei unde mă sprijinisem cu picioarele. Apoi mi-am scos pistolul şi am deschis uşa.

Apartamentul acesta era mai mare. Camera în care mă aflam avea paturi alăturate, cu cuverturi roz. Erau aranjate frumos şi goale. Dormitorul dădea într-o sufragerie. Toate ferestrele erau închise, iar locul avea un miros prăfos, de închis. Am aprins o veioză, apoi mi-am trecut un deget de-a lungul braţului unui fotoliu şi am privit praful de pe el. Erau acolo un radio, un suport de cărţi în formă de jgheab, un corp de bibliotecă masiv, plin de romane care încă aveau supracoperte, un scrin de lemn, de culoare închisă, cu picioare înalte, pe care se găseau un sifon, o carafă de alcool şi patru pahare cu gura în jos. Am mirosit licoarea – era scotch – şi am băut puţin din ea. Mi-a amplificat durerea de cap, dar m-a făcut să mă simt mai bine.

Am lăsat lumina aprinsă, m-am întors în dormitor şi am cotrobăit în dulapuri. Într-unul dintre ele erau haine bărbăteşti, făcute la comandă, iar numele scris de croitor pe etichetă era George Albot. Hainele lui George păreau puţin cam mici pentru mine. Am încercat în altul şi am găsit o pijama care mi s-a părut că nu se potriveşte. Am mai găsit şi un halat de baie, precum şi o pereche de papuci. M-am dezbrăcat în pielea goală.

Când am ieşit de sub duş miroseam doar vag a gin. Acum nu se mai auzeau deloc zgomote sau bubuituri, aşa că mi-am dat seama că se aflau în apartamentul lui Helen Matson, cu micile lor bucăţi de cretă şi de sfoară. Am pus pe mine pijamaua, papucii şi halatul de baie al domnului Talbot, mi-am dat pe păr cu puţin din loţiunea tonică a domnului Talbot şi am folosit peria şi pieptenele ca să mă aranjez. Speram ca domnul şi doamna Talbot să se distreze acolo unde se vor fi aflat şi să nu trebuiască să se grăbească spre casă.

M-am întors în sufragerie, am mai luat puţin din scotch-ul familiei Talbot şi am aprins una din ţigările lor. Apoi am descuiat uşa de la intrare. Un bărbat tuşea în apropiere, pe coridor. Am deschis uşa, m-am sprijinit de cadrul ei şi am privit. Un bărbat în uniformă se rezema de peretele din faţă – un ins mai mic de statură, blond, cu privirea pătrunzătoare. Dunga pantalonilor lui albaştri era perfectă, iar el părea o persoană ordonată, curată, competentă şi băgăcioasă.

Am căscat şi am rostit:

– Ce se petrece, domnule poliţist?

El m-a privit lung cu ochi pătrunzători, căprui-roşietici, cu reflexe aurii, o culoare pe care rareori o vezi la blonzi.

– Un mic necaz la vecina de alături. Aţi auzit ceva?

Glasul lui era uşor sarcastic.

– Morcoveaţa? am zis. Păi, doar partidele obişnuite de vânătoare. S-a-mbătat?

Poliţistul continua să mă privească cu atenţie. Apoi a strigat pe coridor:

– Hei, Al!

Pe o uşă deschisă a ieşit un bărbat. Avea cam un metru şi optzeci şi cinci şi nouăzeci de kilograme, un păr negru şi aspru, ochi înfundaţi în orbite, lipsiţi de expresie. Era Al de Spain, pe care îl cunoscusem în seara aceea la sediul poliţiei din Bay City.

A înaintat pe coridor, fără grabă.

– El e de la apartamentul vecin, l-a informat poliţistul în uniformă.

De Spain s-a apropiat de mine şi mi-a aruncat o privire expresivă ca nişte bucăţi de ardezie neagră. M-a întrebat aproape cu blândeţe.

– Cum vă numiţi?

– George Talbot, am răspuns.

– Aţi auzit ceva zgomote? Vreau să zic înainte să venim noi?

– Oh, ca şi cum s-ar fi certat. În jur de miezul nopţii. Dar nu-i ceva neobişnuit.

Am arătat cu degetul mare către apartamentul fetei moarte.

– Serios? O cunoaşteţi pe doamna?

– Nu. Mă-ndoiesc c-aş vrea s-o cunosc.

– N-o să fie nevoie, a replicat De Spain. E moartă.

Şi-a proptit mâna mare, aspră în pieptul meu şi m-a împins uşor în apartament. A rămas aşa cu mâna. A aruncat repede o privire la buzunarele laterale ale halatului, apoi a revenit asupra chipului meu. Când mă aflam deja la vreo doi metri de uşă mi-a zis peste umăr:

– Intră şi închide uşa, Shorty.

Shorty s-a conformat, cu ochişorii isteţi strălucindu-i.

– Interesantă şmecherie! a început De Spain nelăsându-se impresionat. Ţine pistolul îndreptat spre el, Shorty.

Bărbatul a deschis fulgerător tocul armei de la centură şi în mâna lui a apărut un revolver de poliţie. Şi-a lins buzele.

– Măiculiţă! a murmurat el. Măiculiţă.

A desfăcut tocul cătuşelor şi le-a scos pe jumătate.

– Cum ţi-ai dat seama, Al?

– De ce anume să-mi dau seama?

De Spain continua să mă pironească cu privirea. A rostit cu blândeţe:

– Ce-avei de gând să faci – să cobori ca să cumperi un ziar?

– Da, a zis Shorty. El e criminalul, bineînţeles. Intră pe fereastra de la baie şi-şi pune pe el ţoalele tipului care locuieşte aici. Oamenii sunt plecaţi. Se vede după praf. Nu-s ferestre deschise. E aer stătut.

– Shorty e-un polițai științific, mi-a șoptit el. Nu-l lăsa să te pună la pământ. Într-o bună zi trebuie să greșească.

– De ce-i în uniformă, dacă-i așa de tare?

Shorty s-a îmbujorat.

– Găsește-i hainele, Shorty. Și pistolul. Dar repede! Dacă ne mișcăm rapid, noi l-am „săltat".

– Dar nici măcar n-ai descris detaliat cazul, s-a plâns Shorty.

– Ce am de pierdut?

– *Eu* pot să-mi pierd uniforma.

– Încearcă-ți norocul, măi, băiete. Reed, colegul tău de dincolo, nu e-n stare nici măcar să prindă o molie-ntr-o cutie de pantofi.

Shorty a intrat zorit în dormitor. De Spain și cu mine am rămas nemișcați, doar că și-a luat mâna din pieptul meu și a lăsat-o pe lângă corp.

– Să nu-mi spui! a articulat el tărăgănat. Lasă-mă să ghicesc.

Shorty deschidea uși. Apoi am auzit un sunet asemănător celui al unui terier care adulmecă o gaură de șobolani. Polițistul a revenit în cameră cu pistolul meu în mâna dreaptă și cu portofelul meu în cea stângă. Ținea arma la distanță, cu o batistă.

– S-a tras cu flinta asta, a zis el. Iar pe individul ăsta nu-l cheamă Talbot.

De Spain nu și-a întors capul și nici nu și-a schimbat expresia. Mi-a adresat un zâmbet discret, mișcând doar din colțurile gurii mari, de țăranoi.

– Nu mai spune! a rostit el. Nu mai spune!

M-a împins de lângă el cu o mână la fel de dură ca o unealtă de oțel.

– Îmbracă-te, iubitule, și nu face prostii cu cravata! Suntem așteptați la sediu.

6
ÎMI PRIMESC PISTOLUL ÎNAPOI

Am ieşit din apartament şi am mers pe coridor. Lumina continua să vină din spatele uşii deschise a apartamentului lui Helen Matson. Doi oameni cu un coş stăteau în picioare în faţa lui, fumând. Înăuntru era larmă de glasuri care se certau.

Am cotit pe coridor şi am început să coborâm scările, etaj cu etaj, până când am ajuns în holul de la intrare. Şase inşi se aflau acolo, cu ochii holbaţi – trei femei în halat de casă, un bărbat chel, cu o apărătoare verde de soare, ca un redactor de ziar, plus încă doi care stăteau într-o zonă mai umbrită. Un alt poliţist în uniformă patrula în dreptul uşii de la intrare, fluierând în surdină. Am trecut pe lângă el. Părea complet neinteresat. Pe trotuarul de vizavi se strânseseră mai mulţi gură-casă.

– E-o noapte de pomină pentru orăşelul nostru, a remarcat De Spain.

Am mers până la o maşină neagră, care nu avea pe ea însemnele poliţiei, iar De Spain a trecut la volan, făcându-mi semn să mă aşez lângă el. Shorty s-a urcat în spate. Îşi vârâse pistolul la loc, dar lăsase tocul desfăcut, la îndemână.

De Spain a demarat atât de brusc, încât m-a împins în scaun. Prima curbă am luat-o pe două roţi, rulând înspre est, în timp ce o maşină mare, neagră, cu două girofaruri roşii, se afla la doar o intersecţie distanţă şi venea în viteză spre noi.

De Spain a scuipat pe geam şi a rostit tărăgănat:

– Ăsta-i şeful. O să-ntârzie la propria lui înmormântare. Nenică, ce i-am mai tras-o!

– Da, pentru o suspendare de treizeci de zile, a comentat Shorty dezgustat de pe bancheta din spate.

– Smiorcăie-te mai în surdină și s-ar putea să te-ntorci la Omucideri.

– Aș prefera să port insignă de polițist și să am ce mânca.

De Spain a mai rulat nebunește zece intersecții, apoi a încetinit.

– Ăsta nu-i drumul spre sediu, a remarcat Shorty.

– Nu fi tâmpit! i-a retezat-o De Spain.

A lăsat mașina într-o treaptă inferioară de viteză, a făcut la stânga pe o stradă liniștită, întunecată, rezidențială, cu pomi și case mici, riguros construite, în spatele unei pajiști mici, meticulos îngrijite. A frânat silențios, a tras automobilul lângă bordură și a stins motorul. Apoi și-a pus brațul peste spătar și s-a întors să se uite la micuțul în uniformă, cu „privirea ageră".

– Crezi că tipul ăsta a mătrășit-o, Shorty?

– S-a tras cu pistolul lui.

– Scoate lanterna aia babană din buzunar și uită-te la ceafa lui.

Shorty a oftat zgomotos, a cotrobăit prin mașină, apoi s-a auzit un clinchet metalic și raza albă, orbitoare a unei lanterne a ajuns deasupra capului meu. Auzeam respirația sacadată a mărunțelului. S-a întins și a apăsat pe locul dureros din ceafa mea. Am gemut. Lumina s-a stins, iar întunecimea străzii ne-a învăluit din nou.

– Cred c-a fost lovit în cap.

De Spain a rostit impasibil:

– La fel s-a întâmplat și cu fata. Nu se vede prea mult, dar e acolo. I s-a dat în cap ca să i se poată scoate hainele și să fie zgâriată înainte de a fi împușcată, în așa fel încât zgârieturile să sângereze și să pară știi tu ce. Apoi a fost împușcată cu pistolul înfășurat în prosop. Nimeni n-a auzit împușcătura. Cine-a sunat la poliție, Shorty?

– De unde dracu' să știu? A telefonat un individ cu două-trei minute înainte să vii la primărie, în timp ce Reed continua să caute un fotograf. Un ins cu voce groasă, spunea centralista.

– Bun. Shorty. Dac-ai fi făcut-o tu, cum ai fi ieşit de-acolo?

– Aş fi plecat pur şi simplu, a răspuns Shorty. De ce nu? Hei, a mârâit la mine, tu de ce n-ai făcut aşa?

– Am şi eu micile mele secrete, i-am replicat.

– Nu te-ai strecura prin canalul de aerisire, nu, Shorty? Nu ţi-ai face vânt în apartamentul vecin şi nu te-ai preface că locuieşti acolo, nu-i aşa? Şi n-ai chema poliţiştii să le spui să urce pe-acolo ca să prindă criminalul, nu-i aşa?

– Ei, drăcie! a exclamat Shorty. Ăsta-i tipu' care-a dat telefon? Nu, n-aş face nimic din toate chestiile astea.

– Nici criminalul nu le-a făcut, exceptând ultimul punct, a comentat De Spain. A dat telefon la poliţie.

– Obsedaţii ăştia sexual fac chestii ciudate, a continuat Shorty. Individul ar fi putut avea un complice, iar ăla e posibil să fi-ncercat să-l bage la-naintare după ce i-a dat una-n cap.

De Spain a râs strident.

– Salut, obsedatule sexual! a zis el şi m-a împuns în coaste cu un deget dur ca o ţeavă de armă. Ia te uită ce proşti mai suntem, stăm aici şi ne pierdem slujba – adică ăla dintre noi care are o slujbă – ciorovăindu-ne, când tu, tipul care are toate răspunsurile, nu ne-ai ciripit absolut nimic. Nu ştim nici măcar cine era doamna.

– O roşcată pe care-am agăţat-o-n barul de la Club Conried, am povestit eu. Nu, de fapt ea m-a agăţat pe mine.

– Nu-i ştii numele sau alte date despre ea?

– Nu. Era ciupită. Am ajutat-o să iasă la aer curat şi m-a rugat să o duc de-acolo, iar când o băgam în maşina mea cineva mi-a tras una-n ceafă. Când mi-am venit în simţiri eram în apartament, întins pe jos, iar fata era moartă.

– Ce făceai în barul de la Club Conried?

– Mă tundeam, am replicat. Ce poţi face într-un bar? Roşcata aia era cherchelită, părea că-i e frică de ceva şi i-a aruncat un pahar de băutură în faţă şefului de sală. Mi s-a făcut puţin milă de ea.

– Şi mie mi se face-ntotdeauna milă de roşcate, a zis De Spain. Tipul care ţi-a dat în cap probabil că era un elefant, din moment ce te-a cărat până-n apartamentul ăla.

– Ai fost lovit la ceafă vreodată? l-am întrebat.

– Nu, a răspuns De Spain. Dar tu, Shorty?

Măruntelul a negat pe un ton brutal.

– Bun, am zis. E ca o beţie cu alcool. Probabil că mi-am revenit în maşină, individul avea pistol şi m-a făcut să stau liniştit. Bănuiesc că m-a dus până la apartament, împreună cu fata. Probabil că tipa-l cunoştea. Iar când am ajuns sus cred că m-a lovit din nou în cap, aşa că nu-mi aduc aminte nimic din cele întâmplate între cele două lovituri.

– Am auzit poveşti legate de chestia asta, dar nu le-am crezut niciodată.

– Păi, sunt adevărate. Trebuie să fie adevărate. Pentru că nu-mi aduc aminte, iar individul nu putea să mă care până sus fără ajutor.

– Eu aş fi fost în stare. Am cărat şi tipi mai grei decât tine.

– Bun, am zis. M-a cărat până sus. Ce facem acum?

– Nu-nţeleg de ce s-a complicat atât, a comentat Shorty.

– A-i da-n cap cuiva nu-i o complicaţie, a spus De Spain. Ia dă-ncoa' puşcociul şi portofelul!

Shorty a şovăit, apoi i le-a înmânat. De Spain a mirosit pistolul, apoi i-a dat drumul neglijent în buzunarul lateral, cel dinspre partea mea. A deschis portofelul şi l-a ţinut aşa în dreptul tabloului de bord, apoi l-a pus deoparte. A pornit motorul, a întors maşina la jumătatea străzii şi a accelerat spre Arguello Boulevard,

unde a cotit spre est și a tras pe dreapta în fața unui magazin de băuturi împodobit cu o firmă roșie, de neon. Băcănia era larg deschisă, chiar și la ora aceea din noapte.

– Fugi înăuntru, Shorty, și sună la sediu. Spune-i sergentului c-avem niște informații de ultimă oră și c-am pornit să reținem un suspect în legătură cu crima din Brayton Avenue. Și spune-i să-i zică șefului c-a dat-o-n bară.

Shorty a coborât din mașină, a trântit portiera din spate, a dat să răspundă, apoi a traversat rapid trotuarul și a intrat în magazin.

De Spain s-a repezit să bage în viteză și a ajuns la șaizeci de kilometri pe oră după prima intersecție. Râdea în barbă. A accelerat apoi la optzeci la oră și a început să se strecoare pe diverse străduțe, până a parcat sub un arbore de piper, în fața unei școli.

Am înșfăcat pistolul meu atunci când s-a aplecat în față ca să acționeze frâna de mână. A râs sec și a scuipat pe fereastra deschisă.

– Foarte bine, a exclamat el. De-aia l-am și pus acolo. Am vorbit cu Violets M'Gee. Puștiul reporter m-a sunat din L.A. L-au găsit pe Matson. Chiar acum iau la întrebări un tip din bloc.

M-am retras de lângă el, în colțul meu de scaun, ținând destins pistolul între genunchi.

– Am ieșit din jurisdicția orașului Bay City, gabore. Ce-a zis M'Gee?

– Că ți-a dat niște informații cu privire la Matson, dar nu știa dacă l-ai contactat sau nu. Tipul ăsta din bloc – n-am auzit cum îl cheamă – încerca să arunce un cadavru pe alee când a fost surprins de o patrulă de poliție. M'Gee zicea că, dacă l-ai contactat pe Matson și i-ai auzit povestea, ai fi venit aici și-ai fi dat de belea și-ar fi foarte posibil să te trezești cu o umflătură la cap, lângă un cadavru.

– Nu l-am contactat pe Matson, am replicat.

Îl simțeam pe De Spain cum se uită la mine pe sub sprâncenele lui negre și stufoase.

– Dar ai venit aici și-ai dat de belea.

Mi-am scos o țigară din buzunar cu mâna stângă și am aprins-o cu bricheta de la bord. Cu dreapta țineam pistolul.

– Am înțeles că erai pe drum, i-am spus. Că nici măcar nu aveai detalii despre crima asta. Acum ai scos un arestat din jurisdicției orașului. Ce zici de toată treaba asta?

– Că-i ditamai încurcătura de mațe, exceptând cazul în care vin cu ceva serios.

– Eu sunt ceva serios, am zis. Cred c-ar trebui să facem echipă și să descâlcim cele trei crime.

– Trei?

– Mda. Helen Matson, Harry Matson și soția doctorului Austrian. Sunt legate-ntre ele.

– I-am făcut vânt lui Shorty, a zis De Spain liniștit, pentru că-i un ins mărunțel, iar șefului îi plac mărunțeii și Shorty poate să dea vina pe mine. De unde-ncepem?

– Am putea-ncepe prin a găsi un individ pe nume Greb, care se ocupă de un laborator în clădirea medicilor. Bănuiesc c-a redactat un raport fals despre moartea doamnei Austrian. Ce-ar fi. dac-ar da alarma în privința ta?

– Se folosește aviația din L.A. N-ar recurge la așa ceva ca să-și găsească unul dintre propriii polițiști.

S-a aplecat în față și a pornit din nou motorul.

– Ai putea să-mi dai înapoi portofelul, am zis. Ca să pun pistolul ăsta deoparte.

A râs aspru și mi l-a înapoiat.

7
BIG CHIN

Tipul de la laborator locuia pe Ninth Street, în partea rău famată a orașului. Casa era un bungalow din lemn, fără formă. O tufă imensă de hortensie și câteva plante mici și pipernicite de-a lungul aleii păreau a reprezenta munca unui om care toată viața s-a chinuit încercând să scoată apă din piatră seacă.

De Spain a stins farurile în timp ce alunecam prin fața casei și a zis:

– Dac-ai nevoie de-ajutor, fluieră. Dacă o să ne-nghesuie vreun polițist, furișează-te pe Tenth, iar eu o să înconjor cvartalul și o să te recuperez. Totuși, nu cred c-o s-apară. În seara asta nu le stă gândul decât la doamna de pe Brayton Avenue.

M-am uitat în susul și-n josul străzii, am traversat în lumina cețoasă a lunii și am pășit pe aleea casei. Ușa de la intrare era poziționată în unghi drept față de stradă, într-o prelungire frontală, o încăpere adăugată ulterior clădirii. Am apăsat un buton și am auzit undeva, în spate, o sonerie. Niciun răspuns. Am mai sunat de două ori și apoi am încercat ușa de la intrare. Era încuiată.

Am pășit pe mica verandă și pe latura de nord a casei către garajul din spate. Avea ușile încuiate cu un lacăt, care putea fi spart cu două degete. M-am aplecat și am luminat cu lanterna pe sub uși. Am zărit roțile unei mașini. M-am înapoiat la ușa de intrare și de data asta am ciocănit destul de tare.

Fereastra de la camera din față a scârțâit și s-a deschis încet, pe jumătate. În spatele ei era un transperant tras în jos, îndărătul căruia era întuneric. O voce groasă, răgușită, a strigat:

– Da?

– Domnul Greb?

– Da.

– Aş vrea să vorbesc cu dumneavoastră despre o problemă importantă.

– Trebuie să dorm, domnule. Reveniţi mâine.

Glasul nu părea al unui tehnician de laborator. Semăna cu cel pe care îl auzisem cândva la telefon, în seara în care eram la Apartamentele Tennyson Arms.

– Păi, în cazul ăsta, domnule Greb, o să vin la dumneavoastră la birou, am replicat. Îmi mai spuneţi o dată adresa?

Pentru câteva clipe glasul a rămas tăcut. Apoi a rostit:

– Ei, cară-te! Dacă nu, vin la tine şi te iau la bătaie!

– Nu aşa se fac afacerile, domnule Greb, am replicat. Sunteţi sigur că nu-mi puteţi acorda doar câteva minute, dacă tot v-aţi trezit?

– Vorbeşte mai încet. O s-o trezeşti pe soţia mea. E bonavă. Dacă vin acolo...

– Noapte bună, domnule Greb, am spus.

M-am înapoiat pe alee în lumina blândă, ceţoasă, a lunii. După ce am traversat strada, ajungând pe latura îndepărtată a maşinii parcate, am zis:

– E nevoie de doi inşi. E-un tip dur înăuntru. Cred că-i tipul poreclit Big Chin şi pe care l-am auzit la telefon în L.A.

– Ce chestie! Tipul care l-a ucis pe Matson, nu?

De Spain a venit spre partea mea, a scos capul pe geam şi a scuipat cu precizie peste o gură de incendiu care se afla, probabil, la o distanţă de doi metri. N-am zis nimic.

– Dacă cel căruia îi spui Big Chin este Moss Lorentz, îl cunosc. Am putea intra înăuntru. Sau poate dăm de nişte chestii de maxim interes.

– Exact cum fac gaborii în piesele de teatru radiofonic, am comentat.

– Ţi-e frică?

– Dacă mi-e frică? Bineînţeles că mi-e frică. Maşina e-n garaj, deci fie a pus mâna pe Greb şi se gândeşte ce-ar putea face cu el...

– Dacă-i Moss Lorenz, el nu gândeşte, a mârâit De Spain. Individul ăsta-i ţicnit, exceptând două situaţii – când are-n mână o armă sau volanul.

– Şi când are-n mână o bucată de ţeavă de plumb, am adăugat. Voiam să spun că s-ar putea ca Greb să fi plecat fără maşină, iar Big Chin să...

De Spain s-a aplecat să se uite la ceasul de bord.

– Eu cred c-a luat-o din loc. Ar fi trebuit să fie acasă de-acum. A primit un pont să nu se bage-n vreo încurcătură.

– Intri acolo sau nu? am rostit scurt. Cine să-i fi livrat pontul?

– Cel care i-a dat şpaga de la bun început, dacă i s-a dat şpagă.

De Spain a deschis uşor portiera şi s-a strecurat afară, apoi a rămas în picioare, uitându-se peste stradă. Şi-a desfăcut haina şi a deschis tocul pistolului de la subsuoară.

– Poate-l păcălesc, a zis el. Ţine-ţi mâinele la vedere, goale. E cea mai bună şansă a noastră.

Am traversat din nou strada şi am străbătut aleea, ajungând pe verandă. De Spain a apăsat pe butonul soneriei.

Vocea a început iar să mormăie de la fereastra pe jumătate deschisă, din spatele transperantului uzat de culoare verde.

– Da?

– Salut, Moss, a început De Spain.

– Cine-i?

– Sunt Al de Spain, Moss. Şi eu sunt băgat în afacere.

Tăcere , o tăcere îndelungă, mortală. Apoi vocea groasă, răguşită a întrebat:

– Cine-i tipul de lângă tine?

– Un amic din L.A. E de-al nostru.

Din nou tăcere, apoi:

– Care-i treaba?

– Eşti singur acolo?

– Cu excepţia unei gagici. Nu te-aude.

– Unde-i Greb?

– Mda, unde-i? Care-i treaba, gabore? Ia zi!

De Spain a vorbit calm, ca şi cum ar fi fost acasă, într-un fotoliu, lângă aparatul de radio.

– Moss, lucrăm pentru aceeaşi persoană.

– Ho, ho! a exclamat Big Chin.

– L-au găsit pe Matson mort la L.A., iar detectivii din oraş au făcut deja legătura între el şi doamna Austrian. Trebuie să ne mişcăm rapid. Barosanul a plecat în nord, ca să-şi confecţioneze un alibi, dar cu noi cum rămâne?

– Lasă prostiile! a zis vocea, dar era o notă de îndoială în ea.

– Poate să iasă cu scandal, a continuat De Spain. Hai, deschide. Doar vezi că n-avem nicio armă.

– S-ar putea s-aveţi pân-ajung eu la uşă, a replicat Big Chin.

– Tu nu eşti un fricos, l-a întărâtat De Spain batjocoritor.

La fereastră a foşnit transperantul, de parcă cineva i-ar fi dat drumul şi s-ar fi strâns pe rulou. La rândul meu, stăteam cu mâna pregătită.

– Nu fi tâmpit! a zis De Spain printre dinţi. Tipul ăsta-i cazul nostru. Vrem cu toţii să rămână-ntreg.

În interiorul casei s-au auzit paşi înfundaţi. O cheie s-a învârtit în broasca uşii de la intrare, care s-a deschis, iar în prag a apărut o siluetă, umbrită, cu un Colt de mari dimensiuni în mână. Big Chin era un nume foarte potrivit. Bărbia lui mare, lată, ieşea în evidenţă asemenea unui bot de locomotivă. Era mult mai mare decât De Spain.

– Ia spune, a rostit el și a dat să se retragă.

De Spain, care avea mâinile goale pe lângă corp, cu palmele în exterior, a făcut un pas înainte cu piciorul stâng și l-a lovit pe Big Chin în vintre – pur și simplu – fără nici cea mai mică ezitare, deși celălalt avea pistol.

Big Chin încă nu se dezmeticise când ne-am scos revolverele. Cu mâna dreaptă încerca să apese pe trăgaci și să țină pistolul drept. Simțea în primul rând o durere, dar și nevoia de a se încovoia și de a urla. Acea luptă interioară l-a făcut să piardă o fracțiune de secundă și nici n-a tras, nici n-a strigat, atunci când l-am izbit cu putere amândoi. De Spain l-a lovit în cap, iar eu în încheietura mâinii drepte. Voiam să-l pocnesc în bărbie, pentru că mă fascina pur și simplu– dar încheietura mâinii drepte era cel mai aproape de pistol. Arma a căzut, la fel și Big Chin, tot atât de brusc, apoi a plonjat spre noi. L-am prins și l-am ținut, simțeam răsuflarea lui fierbinte și rău-mirositoare pe fețele noastre, apoi genunchii i-au cedat, iar noi ne-am prăbușit pe coridor, peste el.

De Spain a mormăit ceva, s-a ridicat anevoie în picioare și a închis ușa. Apoi a rostogolit cu fața în jos matahala semiconștientă, care gemea, i-a tras mâinile la spate și i-a pus cătușele.

Am înaintat pe hol. În stânga noastră, o încăpere era luminată slab de o veioză mascată cu un ziar. De Spain a ridicat ziarul și ne-am uitat la femeia care zăcea pe pat. Bine măcar că n-o omorâse! Era îmbrăcată într-o pijama ieftină, cu ochii holbați, înnebunită de frică. Gura, încheieturile mâinilor și genunchii erau legate cu scotch, iar din urechi ieșeau capetele unor tampoane de vată. Dindărătul fâșiei de bandă adezivă, groasă de cinci centimetri, care îi sigila gura se distingea un murmur slab. De Spain a înclinat puțin abajurul. Avea tenul pătat, părul decolorat, închis la culoare la rădăcină, iar oasele feței erau înguste.

– Sunt ofițer de poliție, s-a recomandat De Spain. Dumneavoastră sunteți doamna Greb?

Femeia a tresărit și s-a holbat la el cu un aer chinuit. I-am scos bucățile de vată din urechi și am spus:

– Mai încearc-odată.

– Sunteți doamna Greb?

Ea a încuviințat din cap.

De Spain a apucat banda adezivă dintr-un colț. A clipit, iar el a tras cu putere și i-a astupat imediat gura cu palma. A rămas în picioare, acolo, aplecat, cu banda în mâna stângă – un polițai masiv, brunet, nepăsător, care părea a nu avea mai mulți nervi decât o betonieră.

– Promiteți să nu țipați?

Femeia s-a chinuit să facă un gest de încuviințare, iar el și-a îndepărtat mâna.

– Unde-i Greb? a întrebat-o el.

A îndepărtat restul de bandă adezivă.

Ea a înghițit, și-a proptit fruntea în mâna cu unghii vopsite cu ojă roșie și a clătinat din cap.

– Nu știu. N-a ajuns acasă.

– Ce-a zis gorila când a venit?

– Nimic, a răspuns ea cu glas sfârșit. A sunat la ușă, eu am deschis, el a intrat și-a pus mâna pe mine. Apoi bruta m-a legat și m-a-ntrebat unde-i soțul meu, eu am răspuns că nu știu, iar el m-a plesnit de câteva ori peste față, dar după ceva timp a părut că mă crede. M-a-ntrebat de ce n-a luat mașina bărbatul meu, iar eu i-am zis că merge la serviciu întotdeauna pe jos și nu ia mașina. Apoi, s-a așezat în colț și nu s-a mai clintit, nici n-a mai deschis gura. Nici măcar n-a fumat.

– A folosit telefonul?

– Nu.

– L-aţi mai văzut până acum?

– Nu.

– Îmbrăcaţi-vă, a zis De Spain. Trebuie să găsiţi nişte prieteni la care să vă petreceţi noaptea.

Ea l-a privit lung şi s-a ridicat încet în capul oaselor, pe pat, ciufulindu-şi părul. Apoi a deschis gura, dar De Spain i-a astupat-o din nou, cu putere.

– Opriţi-vă! a comentat el sec. Nu ştim să i se fi întâmplat ceva. Dar cred că n-o să fiţi prea surprinsă, dacă i s-a întâmplat.

Ea i-a dat mâna la o parte, s-a ridicat din pat, s-a dus spre un dulăpior şi a scos o sticlă de jumătate de litru, plină cu whisky. A destupat-o şi a băut.

– Da, a rostit ea cu un glas puternic, aspru. Dumneata ce-ai fi făcut, dac-ar fi trebuit să linguşeşti o grămadă de doctori pentru fiecare bănuţ pe care-l câştigi – şi ies foarte puţine parale din treaba asta?

A mai tras o duşcă.

– Aş fi schimbat probele de sânge între ele, a răspuns poliţistul.

Femeia l-a privit lung, inexpresiv. El s-a uitat la mine şi a ridicat din umeri.

– Poate că-i vorba despre praful fericirii. Poate că vinde cantităţi mici. Probabil că-i vorba despre extrem de puţin, judecând după cum trăieşte, a remarcat el dispreţuitor.

– Îmbrăcaţi-vă, doamnă.

Am ieşit din încăpere şi am închis uşa. De Spain s-a aplecat peste Big Chin, care zăcea pe jos întins pe spate şi uşor într-o rână. Matahala gemea cu gura deschisă. Nici nu era complet inconştient, nici nu realiza ce se petrece în jurul lui. De Spain, încă aplecat, în lumina difuză pe care o aprinsese în hol, privea bucata de bandă

adezivă pe care o avea în mână și a izbucnit într-un hohot de râs. A aplicat cu brutalitate banda peste gura lui Big Chin.

– Crezi că-l putem face să meargă? a întrebat el. N-am absolut niciun chef să-l car în spinare.

– Nu știu, am răspuns. Eu doar dau o mână de ajutor pe ruta asta. Să meargă până unde?

– Până sus pe dealuri, unde-i liniște și ciripesc păsărelele, a replicat De Spain fioros.

M-am așezat pe pragul mașinii, cu lanterna masivă, în formă de clopot prinsă între genunchi. Nu lumina prea bine, dar părea suficient pentru ce îi făcea De Spain lui Big Chin. Deasupra noastră era un rezervor cu acoperiș, iar de acolo terenul se povârnea într-un canion adânc. Cam la vreun kilometru, așezate pe culmea dealului, erau două case, pe ale căror ziduri cu stuc strălucea lumina lunii. Acolo, pe dealuri, domnea frigul, dar aerul era curat, iar stelele, asemenea unor mici bucăți de crom polizat. Ceața ușoară de deasupra zonei Bay City părea la mare distanță, parcă în altă țară, dar era doar la zece minute de mers cu mașina.

De Spain și-a scos haina. Mânecile cămășii erau suflecate, iar încheieturile și brațele sale masive, lipsite de păr, păreau enorme în bătaia fasciculului de lumină. Haina sa zăcea pe pământ, între el și Big Chin. Tocul pistolului se afla pe haină, cu arma înăuntru și cu patul spre matahală. Haina era așezată puțin într-o parte, în așa fel încât între polițist și Big Chin rămânea un petic de pietriș, luminat de lună. Pistolul se afla în dreapta lui Big Chin și în stânga lui De Spain.

După o lungă tăcere în care i s-a auzit doar respirația, polițistul a spus:

– Mai încearcă.

Vorbea normal, ca și cum i s-ar fi adresat cuiva care participa la un joc de noroc.

Chipul lui Big Chin era plin de sânge. Eu nu-i distingeam culoarea, dar îndreptasem o dată sau de două ori lanterna spre el și știam cam cum arată. Avea mâinile libere, iar ce pățise în urma loviturii în vintre se petrecuse cu mult timp în urmă, în partea îndepărtată a unor oceane de durere. A scos un sunet dogit și s-a întors cu coapsa stângă spre De Spain, s-a sprijinit pe genunchiul drept și s-a întins după armă.

Polițistul l-a izbit cu piciorul în față.

Big Chin s-a prăvălit pe spate pe pietriș și și-a cuprins fața cu ambele mâini, scoțând printre degete câte un geamăt. De Spain a făcut un pas peste el și l-a lovit cu piciorul în gleznă. Matahala a urlat. Polițistul s-a retras, revenind la poziția dinainte, dincolo de haină și de arma vârâtă în toc. Big Chin s-a rostogolit puțin, s-a ridicat în genunchi și a clătinat din cap. Picături mari, întunecate, i se prelingeau de pe față, căzând pe prundiș. S-a ridicat încet în picioare și a rămas puțin într-o poziție gârbovită.

– Hopa sus! Ești un tip dur. Ai spatele asigurat de Vance Conried, care are spatele asigurat de sindicat. Poate că și șeriful Anderson îți asigură spatele. Eu sunt un amărât de polițist de patrulă, pe care nu-l sprijină nimeni. Sus. Hai să dăm o reprezentație.

Big Chin s-a aruncat spre pistol. Mâna sa a atins patul armei, dar a reușit doar să-l clintească puțin, căci De Spain i-a țintuit mâna cu călcâiul, apăsându-l. Big Chin a icnit de durere. Polițistul a sărit un pas în spate.

– Sper că nu-i mai mult decât poți îndura, nu, iubitule? a zis plictisit De Spain în timp ce-l elibera.

– Pentru Dumnezeu! De ce nu-l lași să vorbească? am întrebat pe un ton aspru.

– Nu vrea să vorbească, a răspuns De Spain. Nu-i genul care ciripește. E-un tip dur.

– Atunci, hai să-l împuşcăm, bietul de el!

– Nici gând. Nu-s genul ăla de caraliu. Hei, Moss, tipu' ăsta-şi închipuie că-s unul din gaborii ăia sadici care trebuie din când în când să terciuiască o căpăţână c-o bucată de ţeavă de plumb, ca să nu facă indigestie pe fond nervos. N-o să-l laşi să-şi imagineze aşa ceva, este? Asta-i o luptă dreaptă. Eşti mai greu decât mine cu vreo zece kile şi uite unde-i pistolul.

– Să zicem că pun mâna pe el. Amicu' tău o să mă spulbere imediat, a mormăit matahala.

– Nici gând. Hai, barosane. Înc-o dată. Mai ai destulă vlagă.

Big Chin s-a ridicat din nou în picioare, cu încetinitorul, de parcă s-ar fi căţărat pe un zid. S-a legănat şi şi-a şters cu mâna sângele de pe faţă. Mă durea capul. Mi-era rău de la stomac.

Extrem de brusc, Big Chin şi-a repezit piciorul drept. O fracţiune de secundă a părut că reuşeşte, apoi De Spain a prins din aer piciorul, s-a dat îndărăt şi a tras de el. Boxerul cel masiv s-a legănat pe celălalt picior, încercând să-şi menţină echilibrul.

De Spain a spus pe un ton de conversaţie:

– Asta s-a potrivit atunci când am făcut-o eu, pentru că aveai mâna pe pistol; eu n-aveam armă, iar tu nu ţi-ai imaginat c-o să risc aşa. Acum îţi dai seama cât de greşită-i mişcarea-n momentul ăsta.

I-a răsucit rapid piciorul, cu ambele mâini. Corpul lui Big Chin a zvâcnit în aer şi a plonjat în lateral, izbind pământul cu umărul şi faţa, dar De Spain n-a slăbit strânsoarea, răsucind mai departe. Big Chin se zvârcolea la pământ şi scotea nişte sunete animalice, pe jumătate înăbuşite în pietriş. De Spain a rotit brusc piciorul. Matahala a ţipat sfâşietor.

Poliţistul a fandat şi a călcat pe glezna celuilalt picior al lui Big Chin. Şi-a lăsat toată greutatea pe piciorul pe care îl ţinea în mâini şi i-a îndepărtat gleznele uriaşului. Acesta a gâfâit şi a urlat

în același timp, scoțând un sunet oarecum asemănător lătratului unui câine foarte mare și extrem de bătrân.

– Pentru ce fac eu unii primesc bani, a zis De Spain. Nu câțiva cenți – verzișori adevărați. Ar trebui să mă interesez de chestia asta.

– Dă-mi drumul! a urlat Big Chin. Vorbesc! Vorbesc!

De Spain i-a mai îndepărtat puțin picioarele, după care matahala s-a înmuiat brusc. Era ca și cum ar fi leșinat un leu-de-mare. L-a făcut pe De Spain să-și piardă echilibrul, clătinându-se într-o parte în timp ce piciorul a lovit cu putere solul. Apoi a scos o batistă din buzunar și s-a șters tacticos pe față și pe mâini.

– Moale, a remarcat el. Prea multă bere. Părea sănătos gagiul. Poate-i din cauză că-i tot timpul cu fundu-n mașină.

– Și cu mâna pe pistol, am adăugat eu.

– E-o idee, a recunoscut De Spain. Nu vrem să-și piardă din respectul de sine.

A pășit peste Big Chin și l-a izbit cu piciorul în coaste. După cea de-a treia lovitură, s-a auzit un mormăit și s-a zărit o lucire acolo unde fuseseră pleoapele matahalei.

– Scoală-te, i-a cerut polițistul. N-o să te mai doară.

Big Chin s-a conformat. I-a luat un minut să se ridice în picioare. Avea gura sau ceea ce mai rămăsese din ea larg deschisă. M-a dus cu gândul la gura altui bărbat și mila mea pentru el a dispărut ca prin minune. A bătut aerul cu mâinile, căutând ceva de care să se sprijine.

– Amicul meu zice că ești un molâu, dacă n-ai un pistol în mână. Nu vreau ca un tip dur ca tine să fie molâu. Ia flinta mea.

De Spain a lovit ușor cu piciorul în tocul pistolului, care a alunecat de pe haină, până la piciorul lui Big Chin. Acesta și-a încovoiat umerii ca să se uite la armă. Gâtul nu și-l putea mișca.

– O să vorbesc, a mormăit el.

– Nu ți-a cerut nimeni să vorbești. Ți-am cerut să pui mâna pe pistol. Nu mă obliga să te forțez din nou să faci lucrul ăsta. Vezi? Pistolul e-n mâna ta.

Big Chin s-a clătinat, lăsându-se pe vine, și a cuprins încet cu degetele patul armei. De Spain privea, fără a i se clinti un mușchi.

– Bravo, băiatu'! Acum ai o armă. Acum ești din nou dur. Acum poți să mai miruiești ceva femei. Scoate-l din toc.

Extrem de lent, parcă făcând un efort enorm, matahala a scos pistolul din toc și a îngenuncheat.

– Păi, n-ai de gând să dai cuiva la mir? l-a luat De Spain peste picior.

Big Chin a scăpat arma din mână și a început să plângă.

– Hei! a lătrat De Spain. Pune-l la loc de unde l-ai luat, vreau ca pistolul ăla să fie curat, așa cum îl păstrez eu tot timpul.

Uriașul a bâjbâit după armă, apoi a vârât-o încet la loc în tocul ei. Efortul i-a consumat toată energia rămasă. S-a prăbușit lat, cu fața în jos, peste toc.

De Spain l-a săltat luându-l de braț, l-a întors pe spate și a ridicat pistolul de jos. A frecat patul armei cu mâna și s-a încins cu hamul pe care era fixat tocul. Apoi și-a luat haina și a îmbrăcat-o.

– Acu' o să-l lăsăm să ciripească, a spus el. Eu cred că nu poți să faci omul să vorbească atunci când n-are chef. Ai o țigară?

Am scos un pachet cu mâna stângă, l-am scuturat, dând la iveală o țigară, și i l-am întins. Am aprins lanterna și am îndreptat fasciculul către țigara ieșită în afară și spre degetele lui masive care veneau s-o ia.

– N-am nevoie.

S-a scotocit după un chibrit, l-a aprins și a tras încet fumul în plămâni. Am stins din nou lanterna. De Spain privea pe dealuri în jos, spre mare, țărmul ondulat și cheiurile.

– E destul de plăcut aici, a adăugat el.

– E frig, am spus. Chiar şi vara. Aş bea ceva.

– Şi eu. Doar că n-am de unde să fac rost.

8
TRAFICANTUL DE MORFINĂ

De Spain a oprit maşina în faţa clădirii medicilor şi a privit în sus spre o fereastră luminată de la etajul al cincilea. Edificiul fusese proiectat cu mai multe aripi radiale, în aşa fel încât toate birourile aveau o latură spre exterior.

– Măi să fie! a exclamat el. E acolo, în birou. Cred că individul nu pune geană pe geană. Ia vezi ce-i cu rabla din faţă.

Am trecut prin faţa băcăniei aflate în întuneric, care flanca dintr-o parte intrarea în holul clădirii. Într-unul din spaţiile special amenajate o maşină neagră era parcată în diagonală, cu precizie, de parcă ar fi fost după-amiază, nu aproape ora trei dimineaţa. Automobilul avea lângă numărul de înmatriculare emblema de doctor, toiagul lui Hipocrat, cu şerpii încolăciţi în jurul lui. Am îndreptat lumina lanternei spre maşină şi am citit o parte din numele de pe plăcuţă, apoi am stins-o din nou. M-am întors la De Spain.

– Corect, am zis. Cum de-ai ştiut că aia-i fereastra lui şi cu ce anume se-ocupă acolo la ora asta din noapte?

– Îşi încarcă seringuţele, a răspuns el. L-am urmărit puţin pe individ, de-asta.

– De ce l-ai urmărit?

M-a privit în tăcere. Apoi s-a uitat peste umăr către partea din spate a maşinii.

– Cum te simţi, amice?

De sub covorul aflat pe jos, s-a făcut auzit un sunet gros, care încerca să fie un glas omenesc.

– Îi place să meargă cu maşina, a spus batjocoritor De Spain. Toţi indivizii ăştia duri sunt înnebuniţi să se plimbe cu maşinile. Bine. Ascund rabla pe alee şi mergem sus.

A rulat silenţios după colţul clădirii, cu farurile stinse, iar zgomotul motorului s-a pierdut în întunericul mângâiat de lună. Pe partea cealaltă a străzii, un şir de eucalipţi enormi mărginea mai multe terenuri de tenis publice. Dinspre ocean pătrundea, de-a lungul bulevardului, miros de alge marine.

De Spain a revenit de după colţul clădirii şi ne-am apropiat de uşa încuiată de la intrare. A ciocănit în geamul gros, în spatele căruia se desluşea o lumină provenind de la un ascensor deschis, dincolo de o cutie poştală de mari dimensiuni, din bronz. Din lift a ieşit un bătrân, a parcurs coridorul, s-a apropiat de uşă şi s-a oprit privindu-ne, cu nişte chei în mână. De Spain îşi ţinea în sus, la vedere, insigna de poliţist. Bătrânul s-a uitat chiorâş la ea, a descuiat uşa şi a încuiat-o din nou în urma noastră, fără a scoate un cuvânt. S-a întors pe hol către lift, a aranjat pe scaun pernuţa lucrată manual, şi-a potrivit proteza şi ne-a întrebat ce dorim.

Avea o faţă prelungă, cenuşie, care bodogănea chiar şi când nu zicea nimic. Era în nişte pantaloni cu tivuri roase, iar unul dintre pantofii negri, cu toc scâlciat, avea o umflătură vizibilă din cauza labei piciorului. Haina albastră de uniformă i se potrivea precum unui cal grajdul.

– Doctorul Austrian e sus, nu-i aşa? a întrebat De Spain.

– Nu m-ar surprinde.

– Nu-ncerc să te surprind. Altminteri, mi-aş fi pus colanţii roz.

– Da, e sus, a spus acru bătrânul.

– Când l-ai văzut ultima dată pe Greb, laborantul de la etajul trei?

– Nu l-am văzut.

– La cât ai venit mata, tataie?

– La şapte.

– Bine. Du-ne la etajul cinci.

Bătrânul a închis uşile ascensorului, am suit încet şi cu prudenţă, apoi le-a deschis din nou şi a rămas ca o bucată de lemn gri, sculptată în formă de om.

De Spain s-a întins şi a ridicat cheia care atârna de gâtul bătrânului.

– Hei, nu poţi face asta!

– Cine zice că nu pot?

Liftierul a clătinat din cap furios, dar n-a mai comentat.

– Câţi ani ai, tataie?

– Merg pe şaizeci.

– Mergi pe şaizeci pe dracu'! Ai şaptezeci ca popa. Cum se face c-ai licenţă să lucrezi pe ascensor?

Bătrânul n-a zis nimic. A clămpănit din dantura lui falsă.

– Aşa mai merge. Ţine-ţi pliscul şi totul o să fie gigea. Du-te jos, tataie.

Am coborât din ascensor, care a plecat în linişte în puţul lui, iar De Spain a rămas locului cercetând coridorul, legănând cheia de inelul ei.

– Fii atent, m-a avertizat. Birourile lui sunt la capăt, patru camere. Există o sală de aşteptare, de fapt o singură încăpere împărţită în două, ca să se facă două recepţii pentru două birouri alăturate. Dincolo de asta e un hol îngust, în spatele coridorului ăstuia, câteva cămăruţe şi încăperea doctorului. Te-ai prins?

– Da. Ce-ai de gând? Să intri prin efracţie?

– L-am urmărit puţin pe individ, după ce-a murit nevastă-sa.

– Mare păcat că n-ai urmărit-o pe asistenta roşcată! am zis. Cea care-a fost omorâtă-n seara asta.

Şi-a întors lent către mine ochii de un albastru închis.

– Poate c-am urmărit-o, a replicat el. Atât cât am avut posibilitatea.

– Ei drăcie! Nici măcar nu ştiai cum o cheamă, am zis şi m-am uitat la el. A trebuit să-ţi spun eu.

A reflectat puţin.

– Păi, una e s-o vezi în uniforma de serviciu şi alta s-o vezi goală şi moartă pe un pat.

– Desigur, am rostit, privindu-l în continuare.

– Bine. Tu baţi la cabinetul doctorului, care-i a treia uşă din capăt, iar atunci când deschide eu mă strecor în recepţie şi vin spre voi, ca să trag cu urechea la ce spune.

– Pare rezonabil, am comentat. Dar nu mă simt norocos.

Am mers pe coridor. Uşile erau din lemn solid şi bine lucrat, iar din spatele lor nu se vedea nicio lumină. Mi-am lipit urechea de cea pe care mi-a indicat-o De Spain şi am distins o mişcare slabă înăuntru. I-am făcut semn poliţistului, care era în capătul holului. A vârât cheia uşor în broască, iar eu am bătut cu putere în uşă şi l-am văzut cu coada ochiului cum intră. Imediat, uşa s-a închis în spatele lui. Am ciocănit din nou.

Uşa s-a deschis aproape instantaneu şi la nici jumătate de metru de mine stătea un bărbat înalt, părul său blond-nisipiu strălucind în lumina provenită din tavan. Era doar în cămaşă şi ţinea în mână o trusă subţire din piele. Era extrem de slab, cu sprâncene cenuşiu-închis şi ochi îndureraţi. Avea mâini frumoase, lungi şi subţiri, cu vârfurile degetelor pătrate, dar nu boante. Unghiile erau atent manichiurate şi tăiate foarte scurt.

– Sunteţi doctorul Austrian?

El a încuviinţat din cap, mărul lui Adam mişcându-i-se uşor în gâtul lui slab.

– E o oră nepotrivită pentru vizită, am spus, dar sunteţi o persoană greu de găsit. Sunt detectiv particular în Los Angeles. Am un client pe nume Harry Matson.

N-a părut surprins sau era obişnuit să nu arate ce simte. Mărul lui Adam a tremurat din nou, la fel şi mâna lui pe trusa de piele pe care o ţinea. A privit-o oarecum nedumerit, apoi a făcut un pas în spate.

– Acum n-am timp să stau de vorbă cu dumneata, m-a expediat el. Vino mâine.

– Aşa mi-a zis Greb.

Replica asta i-a provocat totuşi un şoc. N-a ţipat, nici nu s-a prăbuşit la pământ, pradă unei crize, dar mi-am dat seama că l-a zguduit.

– Vino, a spus el pe un ton grav.

Am intrat în cameră şi am închis uşa. Înăuntru era un birou care părea confecţionat din sticlă neagră. Scaunele erau din tuburi cromate cu tapiţerie de lână aspră. Uşa care dădea în încăperea alăturată era întredeschisă, iar înăuntru era întuneric. Am putut distinge o coală de hârtie întinsă pe o masă de consultaţie, iar la picioarele ei, nişte chestii care semănau cu scările de şa. Din direcţia aceea n-am auzit niciun sunet.

Pe biroul din sticlă neagră era întins un prosop curat, iar pe el se aflau cam vreo zece seringi hipodermice, cu acele alături. Pe perete era o etuvă de sterilizare electrică, iar înăuntru probabil că se mai aflau vreo zece ace şi seringi. Aparatul era pornit. M-am apropiat şi m-am uitat la instalaţie, în timp ce bărbatul înalt şi subţiratic a dat ocol biroului şi s-a aşezat pe scaun.

– Ce treabă ai cu mine?

Vocea lui era în continuare gravă.

– Poate că o să fac ceva pozitiv în privința morții soției dumitale, am zis.

– Ești foarte amabil, a rostit el calm. Cum adică „ceva pozitiv"?

– Aș putea să-ți spun cine-a ucis-o, am răspuns.

Dinții i-a strălucit într-un semisurâs straniu, nefiresc. Apoi a ridicat din umeri, iar, când a reînceput să vorbească, glasul său nu era mai dramatic decât dacă ar fi discutat despre vreme.

– Chestia asta *chiar* ar fi amabilă din partea dumitale. Eu credeam că s-a sinucis. Legistul și poliția păreau să fie de aceeași părere. Dar, bineînțeles, un detectiv particular...

– Greb nu credea asta, am replicat, fără a mă strădui prea mult să respect adevărul. Laborantul care a schimbat mostra de sânge a soției dumitale cu una dintr-un caz real de intoxicare cu monoxid.

S-a uitat lung la mine, cu ochii lui pătrunzători, triști, distanți, pe sub sprâncenele cenușii.

– Nu te-ai întâlnit cu Greb, a spus el, aproape amuzat în sinea lui. Întâmplător știu c-a plecat azi după-amiază în est. A murit tatăl lui, în Ohio.

S-a ridicat și s-a apropiat de etuva electrică, s-a uitat la ceasul de la mână și a scos-o din priză. S-a întors apoi la birou, a deschis o tabacheră, și-a vârât o țigară în gură și a împins cutiuța peste masă. M-am întins și am luat o țigară. Am aruncat o privire spre camera de consultație, dar n-am văzut nimic nelalocul lui fața de ultima dată când mă uitasem acolo.

– Ciudat! am zis. Nevastă-sa nu știa nimic de treaba asta. Nici Big Chin. Aștepta acolo, cu ea legată fedeleș în pat, să se-ntoarcă Greb acasă, ca să-i poată da la mir.

Doctorul Austrian abia dacă a catadicsit să se uite la mine. A pipăit pe birou în căutarea unui chibrit, apoi a deschis un sertar

lateral, a scos un mic pistol automat, cu mânerul alb. Apoi mi-a aruncat un plic cu chibrituri cu mâna cealaltă.

– N-o să ai nevoie de armă, am spus. Asta-i o discuție de afaceri, prin care-o să-ți demonstrez că merită să avem o discuție de afaceri.

El și-a scos țigara din gură și a aruncat-o pe birou.

– Nu fumez, a zis. Ăsta a fost ceea ce s-ar putea numi un gest necesar. Mă bucur s-aud că n-o să am nevoie de armă. Mai degrabă s-o țin în mână și să n-am nevoie de ea decât să am nevoie de ea, dar să n-o țin în mână. Bun, acum zi-mi cine-i Big Chin și ce lucruri importante mai ai să-mi comunici, înainte să chem poliția.

– Hai să-ți povestesc, am propus. De-asta am venit aici. Soția dumitale a jucat mult la ruletă la clubul lui Vance Conried și a pierdut banii pe care i-ai câștigat cu acele dumitale mititele, la fel de iute precum i-ai dobândit. Umblă vorba c-avea și o relație intimă cu Conried. Poate că nu te-a interesat aspectul ăsta, fiind plecat toată noaptea și prea prins cu treburi ca să te mai preocupi să-i fii un soț bun. Dar probabil că te-ai preocupat de bani, pentru c-ai riscat mult ca să-i câștigi. O să revin mai târziu la asta. În noaptea în care a murit, soția dumitale a devenit isterică la clubul lui Conried și ai fost chemat acolo, ai venit și i-ai făcut o injecție în braț, ca s-o liniștești. Conried a dus-o acasă. Dumneata i-ai dat telefon asistentei de la cabinet, Helen Matson – fosta soție a lui Matson – ca să se ducă la dumneata acasă și să vadă cum se mai simte. Apoi Matson a găsit-o moartă în garaj, sub mașină și te-a înștiințat, iar dumneata l-ai înștiințat pe șeful poliției și s-a păstrat o tăcere mormântală în legătură cu acest subiect. Dar Matson, primul care a ajuns la fața locului, deținea ceva. N-a avut noroc să-ți poată vinde dumitale acel ceva, pentru că, în felul dumitale liniștit, ești o persoană foarte curajoasă. Și probabil că prietenul

dumitale, șeriful Anders, ți-a spus că nu constituie o probă. Drept pentru care Matson a-ncercat să-i arunce momeala lui Conried, închipuindu-și că, în situația în care cazul ar fi pus pe masa completului de judecată care este întrunit acum, ar ricoșa înapoi în cazinoul lui Conried, el ar fi băgat complet între corzi, iar cei aflați în spatele lui l-ar lăsa din brațe și i-ar lua poneii de polo. Lui Conried nu i-a plăcut ideea și l-a pus pe Moss Lorenz, șoferul primarului acum, dar fost mardeiaș al lui Conried – el e tipul căruia i-am spus Big Chin –, să-i vină de hac lui Matson. Iar Matson și-a pierdut licența și a trebuit să fugă din Bay City. Dar avea și el propria lui formă de curaj, s-a refugiat într-un apartament de bloc din L.A. și a continuat să-ncerce. Administratorul clădirii și-a dat cumva seama de ce hram poartă – nu știu în ce fel, dar o să afle poliția din L.A. – și i-a livrat pontul lui Big Chin, care a apărut în oraș seara trecută și i-a făcut felul lui Matson.

M-am oprit și l-am privit pe bărbatul înalt și subțiratic. Nu se schimbase nimic pe chipul lui. Ochii i-au scăpărat de câteva ori și s-a jucat cu arma pe care o ținea în mână. Cabinetul era extrem de tăcut. Am tras cu urechea să aud o respirație din încăperea alăturată, dar n-am distins nimic.

– Matson e mort? Sper că nu-ți imaginezi c-aș avea vreo legătură.

Fața îi lucea ușor.

– Păi, nu știu, am răspuns. Greb era veriga slabă în aranjamentul dumitale, iar cineva l-a pus să plece azi din oraș – rapid – înainte ca Matson să fie ucis, cam în jurul prânzului. Cineva i-a dat probabil bani, pentru c-am văzut unde locuiește și nu părea casa unui ins care câștigă prea mult.

– Conried, să-l ia naiba! a izbucnit brusc doctorul. M-a sunat dimineață devreme și mi-a zis să-l pun pe Greb să plece din oraș. I-am dat bani ca să se care, dar...

A tăcut, plin de mânie, apoi a privit din nou în jos, spre armă.

– Dar n-ai știut ce s-a-ntâmplat. Te cred pe cuvânt, doctore. Serios. Vrei să pui arma aia deoparte, te rog, câteva minute?

– Hai, mi-a cerut el încordat. Povestește în continuare.

– Bine, am încuviințat. Mai am încă multe. Mai întâi, polițiștii din L.A. au găsit cadavrul lui Matson, dar n-o să apară pe-aici mai devreme de mâine; în primul rând, pentru că acum e prea târziu, iar în al doilea rând pentru că atunci când vor pune informațiile cap la cap nu vor dori să dea rasol. O să-l salte pe Moss Lorenz, care o să pledeze vinovat și o să ia câțiva ani la închisoarea Quentin. Așa se petrec lucrurile atunci când intră pe fir poliția. Următorul aspect e cum anume știu ce a făcut Big Chin. Ne-a mărturisit. Eu și cu un prieten ne-am dus acasă la Greb, iar Big Chin aștepta acolo, după ce o legase fedeleș pe doamna Greb cu bandă adezivă; l-am luat cu noi pe dealuri, l-am trosnit și a vorbit. Mi s-a făcut oarecum milă de bietul nenorocit. Două asasinate și n-a primit niciun ban.

– Două asasinate?!

– O s-ajung în curând la asta. Acum înțelegi cum vine situația. În scurt timp o să-mi spui cine ți-a omorât soția. Iar partea amuzantă-i că n-o să te cred.

– Doamne, Dumnezeule! a exclamat doctorul. Doamne, Dumnezeule!

A îndreptat pistolul spre mine, dar l-a coborât imediat, înainte de a avea timp să mă feresc.

– Sunt o minune de om, am continuat. Eu sunt marele detectiv american – neplătit. N-am stat niciodată de vorbă cu Matson, deși-ncerca să m-angajeze. Acum o să-ți spun ce anume știa despre dumneata, cum a fost ucisă soția dumitale și de ce n-ai făcut dumneata lucrul ăsta. Totul pornind de la un pic de praf, precum poliția din Viena.

Nu se amuza. A oftat printre buzele nemişcate, iar faţa lui era bătrână, cenuşie şi schimonosită, sub părul blond-deschis, care îi împodobea ţeasta osoasă.

– Matson avea ca probă împotriva dumitale un pantof din catifea verde, am povestit. A fost confecţionat de firma Verschoyle din Hollywood – la comandă, ştanţat cu ultimul ei număr. Era nou-nouţ şi n-a fost purtat niciodată. Făcuseră două perechi absolut identice. Atunci când a găsit-o Matson avea un picior încălţat cu el. Şi ştii unde anume a găsit-o? Pe pardoseala unui garaj la care, ca să ajungă, trebuia să străbată poteca asfaltată care venea de la ieşirea laterală a casei. Prin urmare, era imposibil ca ea să fi mers încălţată cu acel pantof. Deci a fost cărată. Deci a fost omorâtă. Cel care i-a pus pantofii în picioare a încălţat-o cu unul vechi şi unul nou. Iar Matson s-a prins şi a şutit pantoful. Iar când l-ai trimis în casă să dea telefon şerifului, te-ai strecurat şi ai adus celălalt pantof folosit, pe care i l-ai pus în piciorul descălţat. Ţi-ai dat seama că Matson a şterpelit pantoful ăla. Nu ştiu dac-ai spus cuiva de chestia asta. Aşa e?

Şi-a coborât capul o idee. Tremura imperceptibil, dar mâna care ţinea pistolul cu pat de os nu tremura.

– Uite cum a fost ucisă. Greb era periculos pentru cineva anume, ceea ce dovedeşte că ea *nu* a murit din pricina unei intoxicaţii cu monoxid de carbon. Era moartă în momentul în care a fost pusă sub maşină. A murit din cauza morfinei. E o deducţie, recunosc, dar e de mâna-ntâi, pentru c-ar fi singura modalitate de a o ucide la care ai fi obligat să-l acoperi pe criminal. Şi a fost uşor, pentru cineva care deţinea morfina şi avea posibilitatea de a o folosi. Nu trebuia decât să-i introducă a doua doză fatală în acelaşi loc în care îi făcuseşi injecţia la începutul serii. Apoi te-ai întors acasă şi ai găsit-o moartă. A trebuit să camuflezi afacerea

pentru că știai cum a murit și nu-ți permiteai să se afle. Faci afaceri cu morfină.

A zâmbit. Zâmbetul atârna de colțurile gurii precum pânzele de păianjen în colțurile unui tavan părăginit. Nici măcar nu știa că e acolo.

– Mi-ai stârnit interesul, a spus el. O să te ucid, cred, dar mi-ai stârnit interesul.

Am arătat către etuva electrică.

– La Hollywood sunt vreo douăzeci de doctori ca dumneata – traficanți de morfină. Aleargă toată noaptea cu truse din piele, pline de seringi hipodermice. Țin în frâu drogații și bețivii – pentru moment. Din când în când, unul dintre ei devine dependent și-atunci e nasol. Poate că majoritatea celor pe care-i tratezi ar sfârși la pârnaie sau într-un spital de psihiatrie, dacă n-ai avea grijă de ei. Și-ar putea pierde foarte ușor slujbele, dacă au așa ceva. Iar unii dintre ei au niște slujbe foarte grase. Dar e periculos, fiindcă orice individ mai arțăgos poate să-i asmută asupra dumitale pe cei de la FBI, iar dacă-i iau la puricat pe pacienți, o să găsească unul care să vorbească. Încerci să te protejezi parțial neobținând drogul pe căi legale. Aș zice că o parte din el ți-l furnizează Conried, iar ăsta-i motivul pentru care l-ai lăsat să-ți ia și nevasta, și banii.

Doctorul Austrian a comentat aproape politicos:

– Nu prea ții nimic secret, este?

– De ce-aș face-o? E doar o discuție ca de la om la om. Nu pot dovedi nimic din toate astea. Pantoful pe care l-a furat Matson e bun pentru o reclamă, dar în tribunal nu valorează doi bani. Iar, în caz.c-ar fi chemat să depună mărturie, orice avocat l-ar face de râs pe un trepăduș ca Greb. Dar s-ar putea să te coste o grămadă de bani să-ți păstrezi licența de liberă practică.

– Prin urmare, ar fi mai bine să-ţi dau dumitale o parte din banii ăştia acum. Este? întrebă el.

– Nu. Ţine-ţi banii ca să-ţi faci asigurare de viaţă. Mai vreau să spun ceva. Recunoşti, ca de la om la om, că ţi-ai ucis nevasta?

– Da, a răspuns el.

A vorbit atât de simplu şi de direct, de parcă l-aş fi întrebat dacă are o ţigară.

– M-am gândit c-o să recunoşti, am comentat. Dar nu eşti obligat. Vezi, terţa persoană care a ucis-o cu adevărat pe soţia dumitale, pentru că risipea banii pe care altcineva s-ar fi putut bucura să-i cheltuiască, ştia şi că Matson era la curent şi încerca să se debaraseze de Conried. Aşa că a fost omorâtă – aseară, pe Brayton Avenue şi nu mai trebuie s-o acoperi. Ţi-am văzut poza la ea acasă *Cu toată dragostea mea, Leland* – şi am ascuns-o. Dar nu mai trebuie s-o acoperi. Helen Matson e moartă.

Am sărit în lături când s-a descărcat. Mă amăgisem până la momentul acela că n-o să încerce să tragă, dar probabil că o parte din mine nu era convinsă. Scaunul s-a răsturnat, iar eu m-am trezit în patru labe pe pardoseală, apoi din camera întunecată cu masa de consultaţie s-a descărcat o armă mult mai zgomotoasă.

De Spain a năvălit pe uşă, cu pistolul de poliţie fumegându-i în mâna masivă.

– Tăticu', asta da, precizie! s-a lăudat el, rânjind.

M-am ridicat în picioare şi-am privit peste birou. Doctorul Austrian şedea acolo complet nemişcat, ţinându-şi mâna dreaptă cu stânga, tremurând uşor. Nu mai avea arma. M-am uitat pe pardoseală şi am văzut-o în colţul biroului.

– Nenică, nici măcar nu l-am atins. Am nimerit doar pistolul.

– Absolut splendid! am replicat. Dar dacă el ar fi nimerit doar capul meu?

De Spain s-a uitat lung la mine, iar rânjetul i s-a șters de pe chip.

– Te-ai descurcat de minune, trebuie să recunosc, a zis el. Dar de ce nu mi-ai spus și mie de chestia cu pantoful verde?

– M-am săturat să fiu figurantul tău, am răspuns. Am vrut să am puțină libertate.

– Cât e adevărat?

– Matson avea pantoful. Probabil c-avea o semnificație. Acum, după ce-am pus totul cap la cap, sunt de părere că e adevărat tot.

Doctorul Austrian s-a ridicat încet de pe scaun, dar polițistul a îndreptat pistolul spre el. Bărbatul cel înalt și tras la față a clătinat încet din cap, apoi s-a lipit de perete.

– Eu am ucis-o, a rostit el cu voce slabă. Nu Helen. Eu am ucis-o. Chemați poliția.

De Spain s-a strâmbat, s-a aplecat să ridice arma cu patul din os și l-a vârât în buzunar. Și-a pus pistolul de poliție înapoi la subsuoară, s-a așezat cu fundul pe birou și a tras telefonul lângă el.

– Să vezi cum o să-l scot din chestia asta pe șeful de la Omuciderі, a rostit el tărăgănat.

9
UN TIP CURAJOS

Micuțul șef al polițiștilor a intrat cu pas elastic, cu pălăria dată pe ceafă și cu mâinile în buzunarele trenciului subțire. În buzunarul din dreapta ținea ceva masiv și greu. În spatele lui se aflau doi inși îmbrăcați în civil, iar unul dintre ei era Weems, îndesat și cu o față rotundă, care mă urmărise pe Altair Street. Shorty,

polițistul în uniformă de care ne descotorosiserăm pe Arguello Boulevard, întregea ariergarda.

Șeriful Anders s-a oprit puțin lângă ușă și mi-a zâmbit într-un mod neplăcut.

– Deci te-ai distrat de minune în orășelul nostru, din câte-am auzit. Pune-i cătușele, Weems.

Bărbatul cu față rotundă a trecut pe lângă el și a scos o pereche de cătușe din buzunarul de la șoldul stâng.

– Înc-o dată încântat să te cunosc – cu pantalonii-n vine, mi s-a adresat el cu glas mieros.

De Spain stătea sprijinit de peretele de dincolo de ușa camerei de consultații. Plimba un chibrit printre buze și privea tăcut. Doctorul Austrian stătea din nou în scaunul lui de la birou, ținându-și capul în palme, holbându-se la suprafața neagră și netedă a biroului, la prosopul cu ace de seringă, la micul calendar perpetuu, de culoare neagră, la setul de stilouri care se aflau acolo. Era palid, încremenit, părând chiar fără suflare.

– Șefu', nu te pripi, a intervenit De Spain. Flăcăul ăsta are prieteni la L.A. care lucrează chiar în momentul ăsta la cazul Matson. Iar puștiul ăla reporter are un cumnat care-i polițist. Nu știai.

Șeriful a făcut o mișcare vagă din barbă.

– Stai puțin, Weems.

S-a întors către De Spain.

– Vrei să spui că se știe-n oraș că Helen Matson a fost omorâtă?

Fața suptă și schimonosită a doctorului Austrian a tresărit. Apoi și-a acoperit-o în întregime cu degetele lungi.

– M-am referit la Harry Matson, șefu'. A fost ucis în L.A. – noaptea trecută, de-acum – de Moss Lorenz.

Șeriful și-a supt buzele, care aproape că au disparut. A vorbit cu ele în această poziție:

– De unde ştii?

– Eu şi detectivul l-am săltat pe Moss. Se ascundea-n casa unui individ pe nume Greb, laborantul care-a lucrat la cazul morţii doamnei Austrian. Se ascundea acolo pentru că se părea că cineva o să deschidă cazul respectiv atât de larg, încât primarul o să creadă că-i vorba de un nou bulevard şi-o să vină cu un buchet de flori, ca să ţină un discurs. Cu alte cuvinte, în situaţia în care Greb şi cei doi Matson nu s-ar fi ocupat de problemă. Se pare că Matsonii lucrau împreună, deşi erau divorţaţi, strângându-l cu uşa pe Conried, iar el i-a luat la ochi.

Şeriful le-a mârâit adjuncţilor:

– Duceţi-vă-n hol şi staţi acolo.

Bărbatul în civil, pe care nu-l cunoşteam, a deschis uşa şi a ieşit, iar, după o scurtă ezitare, l-a urmat şi Weems. Shorty ţinea mâna pe clanţă în momentul în care De Spain a zis:

– Vreau să rămână Shorty. E un poliţist decent, nu ca banditţii ăştia doi de la Moravuri, cu care ţi-o tragi în ultima vreme.

Shorty i-a dat drumul mânerului, s-a rezemat de perete şi a mascat zâmbetul cu palma. Faţa şerifului a căpătat o culoare stacojie.

– Cine te-a informat despre crima de pe Brayton Avenue?

– M-am informat singur, şefu'. Eram în camera detectivilor la scurt timp după primirea telefonului anonim şi m-am dus împreună cu Reed, care l-a luat şi pe Shorty. Eu şi Shorty eram amândoi în afara programului.

De Spain a rânjit leneş, iar rânjetul lui nu era nici amuzat, nici triumfător. Era doar un rânjet.

Şeriful a scos un pistol din buzunarul trenciului. Avea treizeci de centimetri, ditamai arma, dar părea să ştie cum se mânuieşte. A întrebat cu fermitate:

– Unde-i Lorenz?

– E-ascuns. L-am pregătit pentru dumneata. A trebuit să-l învinețesc puțin, dar a vorbit. Nu-i așa, detectivule?

– Zice ceva care-ar putea însemna da sau nu, dar scoate sunetele de-acolo de unde trebuie.

– Așa-mi place să se vorbească! a exclamat De Spain. N-ar trebui să-ți irosești energia în treaba asta cu omucideri, Șefu'. Iar detectivii ăștia de jucărie cu care umbli nu știu nimic despre munca de poliție, decât să percheziționeze apartamente și să ia la scuturat toate femeile care locuiesc singure. Bun, dă-mi înapoi slujba și opt oameni și o să-ți arăt ce-nseamnă muncă la Omucideri.

Șeriful s-a uitat în jos la pistolul lui masiv, apoi la capul plecat al doctorului Austrian.

– Deci și-a omorât soția, a rostit el încet. Știam că exista și varianta asta, dar n-am crezut în ea.

– Să nu credeți nici acum, am intervenit eu. Helen Matson a omorât-o. Doctorul Austrian știe. El a acoperit-o pe ea, iar dumneavoastră l-ați acoperit pe el, care încă vrea s-o acopere pe ea. Așa se manifestă dragostea la anumite persoane. Iar ăsta-i un oraș tare de tot, șefu', dac-o femeie care comite o crimă îi pune pe prietenii ei și poliția s-o acopere, apoi începe să-i șantajeze exact pe oamenii care au ajutat-o să nu dea de belea.

Șeriful și-a mușcat buza. Avea o privire rea, dar se reflecta adânc.

– Nu-i de mirare că i s-a făcut felul, a comentat el calm. Lorenz...

– Gândiți-vă un minut, am continuat eu. Lorenz n-a omorât-o pe Helen Matson. A declarat că el a omorât-o, dar De Spain l-a bătut atât de tare, c-ar fi recunoscut că l-a împușcat și pe președintele McKinley. De Spain s-a dezlipit de perete. Avea ambele mâini vârâte nonșalant în buzunarele hainei. Le ținea în continuare acolo. Stătea bine proțăpit, cu picioarele ușor depărtate, iar de sub pălărie i se ivea o șuviță de păr negru.

– Cum? a rostit el aproape cu blândețe. Cum ai zis?

– Lorenz n-a ucis-o pe Helen Matson din mai multe motive, am replicat. Era o treabă mult prea alambicată pentru mintea lui. El i-ar fi dat una-n cap și-ar fi lăsat-o lată. În al doilea rând, nu știa că Greb pleca din oraș, deoarece fusese avertizat de doctorul Austrian, care, la rândul lui, fusese pus în temă de Vance Conried, care se află acum în nord, ca să-și facă rost de alibiurile necesare. Iar dacă Lorenz nu știa nici măcar lucrul ăsta, nu știa nimic despre Helen Matson. Mai ales faptul că Helen Matson nu ajunsese, în realitate, deloc la Conried. Ea doar încercase să facă asta. Mi-a zis mie și era suficient de beată să spună adevărul. Prin urmare, Conried n-ar fi riscat prostește ca lui Helen să-i facă felul în propriul ei apartament genul de individ de care toți și-ar fi adus aminte, dacă l-ar fi zărit prin preajmă. De asemenea, uciderea lui Matson în L.A. are o anumită importanță. E în afara teritoriului lui.

– Club Conried e în L.A., a spus șeriful țâfnos.

– Da, din punct de vedere legal. Dar prin poziție și clientelă e la marginea lui Bay City. Face parte din Bay City și ajută la administrarea lui.

– Asta nu-i o manieră frumoasă de a vorbi cu șefu', a zis Shorty.

– Lasă-l în pace! l-a oprit șeriful. A trecut atât de mult de când n-am mai întâlnit un tip care gândește, încât am crezut că nu se mai practică chestia asta.

– Întreabă-l pe De Spain cine-a ucis-o pe Helen Matson, am zis eu.

De Spain a râs dezagrabil.

– Bineînțeles. Eu am omorât-o.

Doctorul și-a înălțat capul din mâini și s-a uitat încet la De Spain. Chipul lui era la fel de neînsuflețit, la fel de lipsit de expresie

ca al polițistului masiv. Apoi s-a întins și a deschis sertarul din dreapta al biroului. Shorty a ațintit rapid pistolul asupra lui.

– Stai așa, doctore.

Doctorul Austrian a ridicat din umeri și a scos liniștit o sticlă cu gura largă. A slăbit dopul și a ținut sticla lângă nas.

– Doar miros niște săruri, a rostit el mohorât.

Shorty s-a relaxat și a lăsat în jos pistolul. Șeriful se holba la mine și-și mușca buza. De Spain privea în gol. Zâmbea vag.

– El crede că glumesc. Crezi că glumesc. Nu glumesc. El o cunoștea pe Helen – destul de bine încât să-i dea cadou o tabacheră aurită, cu fotografia lui înăuntru. Am văzut eu asta. Era o fotografie colorată manual, nu foarte reușită și nu-l văzusem decât o singură dată. Ea mi-a zis că-i a unui fost iubit, care a îmbătrânit. După aceea mi-am dat seama cine era în poză. Dar el a ascuns faptul c-o cunoștea și în seara asta nu prea s-a comportat ca un polițist, din mai multe puncte de vedere. Nu ca să se recompenseze m-a scos dintr-o încurcătură și m-a plimbat cu mașina de colo-colo. A făcut chestia asta ca să afle ce știu înainte de a mă supune la interogatorii la sediul poliției. Nu l-a bătut pe Lorenz de l-a lăsat lat doar ca să-l facă să vorbească. A acționat așa pentru a-l sili să spună tot ce vrea el, inclusiv să recunoască asasinarea doamnei Matson, pe care probabil că Lorenz n-o cunoștea. Cine-a sunat la sediu și le-a spus polițiștilor despre crimă? De Spain. Cine s-a dus imediat la fața locului și a manipulat investigarea? De Spain. Cine a scrijelit corpul femeii într-o criză de gelozie pentru că-l părăsise pentru o partidă mai bună? De Spain. Cine are încă sub unghiile de la mâna dreaptă urme de sânge și piele despre care un medic legist al poliției ar putea spune o grămadă de lucruri? De Spain. Uitați-vă. Eu m-am uitat în mai multe rânduri.

Şeriful a întors capul extrem de încet, ca şi cum ar fi fost fixat pe un pivot. A fluierat, uşa s-a deschis, iar ceilalţi bărbaţi au intrat în încăpere. De Spain nu s-a clintit. Rânjetul i-a rămas întipărit pe faţă, un rânjet fals, lipsit de sens, care părea că nu se va mai şterge.

– Iar eu, care te credeam prietenul meu! a spus el calm. Ei bine, detectivule, ai nişte idei fără legătură cu realitatea, poţi să fii sigur.

– Nu-i logic, a comentat înţepat şeriful. Dac-a omorât-o într-adevăr De Spain, în cazul ăsta el a fost şi cel care a încercat să-ţi facă înscenarea, şi cel care te-a scăpat de ea. Cum vine chestia asta?

– Uite care-i treaba, am replicat. Puteţi afla dacă De Spain o cunoştea pe femeie şi cât de bine. Puteţi afla în ce perioadă a serii nu se ştie cu ce anume s-a ocupat şi-l puteţi face să dea socoteală pentru respectivele momente. Puteţi afla dacă există sânge şi piele sub unghiile lui şi, la limită, dacă e vorba de sângele şi de pielea femeii. Şi dacă era acolo înainte ca De Spain să-l bată pe Moss Lorenz. Aveţi nevoie doar de aceste lucruri, singurele pe care le puteţi folosi – dacă nu punem la socoteală o mărturisire. Şi nu cred c-o să obţineţi aşa ceva. Cât despre înscenare, aş zice că De Spain a urmărit-o pe femeie până la Clubul Conried sau ştia că s-a dus acolo şi a venit singur. A văzut-o ieşind cu mine şi m-a zărit când am urcat-o în maşină. Chestia asta l-a scos din minţi. M-a lovit în moalele capului, iar femeia era prea speriată ca să nu-l ajute să mă ducă până sus, în apartamentul ei. Eu nu-mi amintesc nimic din toate astea. Ar fi fost bine dacă mi-aş fi amintit, dar nu pot. Împreună, m-au cărat cumva până sus, acolo s-au luat la bătaie, iar De Spain a trântit-o la pământ şi-a omorât-o în mod deliberat. A avut ideea cam stângace de-a face să pară că-i vorba de un viol, urmat de crimă, făcându-mă pe mine ţap ispăşitor. Apoi a-ntins-o de-acolo, a aprins girofarul, s-a băgat pe fir în investigaţie, iar eu am ieşit din apartament înainte de-a fi prins acolo. În acel moment şi-a dat seama că făcuse un lucru stupid.

Ştia că-s detectiv particular din L.A., că vorbisem cu Dolly Kincaid, iar de la femeie probabil c-aflase că venisem să stau de vorbă cu Conried. Şi-ar fi putut să afle cu uşurinţă că mă interesa cazul Austrian. A transformat o acţiune stupidă într-una inteligentă, cântându-mi în strună în privinţa investigaţiei pe care încercam s-o întreprind, ajutându-mă, iar ulterior găsind un alt ţap ispăşitor, mult mai bun, pentru asasinarea doamnei Matson.

De Spain a rostit cu glas voalat:

– Şefu', îmi vine să mă năpustesc pe individul ăsta. E-n regulă?

– Stai aşa, a replicat şeful. Ce anume te-a făcut, în definitiv, să-l suspectezi pe De Spain?

– Sângele şi pielea de sub unghiile lui şi maniera brutală în care s-a comportat cu Lorenz, faptul că femeia mi-a spus că fusese iubitul ei, iar el pretindea că n-o cunoaşte. Ce naiba să-mi doresc mai mult?

– Asta! i-a răspuns De Spain.

A tras din buzunar cu pistolul cu mânerul alb pe care îl luase de la doctorul Austrian. A trage din buzunar presupune foarte mult antrenament de care poliţiştii nu prea au parte. Glonţul mi-a zburat cu vreo treizeci de centimetri deasupra capului, eu m-am trântit la pământ , iar doctorul Austrian s-a ridicat cu agilitate şi şi-a repezit dreapta în falca lui De Spain, mâna care ţinea sticla maronie cu gura largă. Un lichid incolor i s-a revărsat în ochi şi i-a fumegat în jos pe faţă. Orice alt bărbat ar fi urlat. De Spain a bătut aerul cu mâna stângă, arma din buzunar a bubuit de trei ori, iar doctorul Austrian a căzut lateral peste capătul biroului, apoi s-a prăbuşit pe pardoseală. Pistolul a bubuit în continuare.

Toţi cei din încăpere se lăsaseră în genunchi. Şeriful şi-a scos pistolul masiv şi a tras de două ori în De Spain. Cu acel pistol şi un singur glonţ ar fi fost de ajuns. Trupul lui De Spain s-a răsucit

în aer şi a lovit pardoseala ca un dulap. Şeriful s-a apropiat, a îngenuncheat lângă el şi l-a privit în tăcere. S-a ridicat în picioare, a ocolit biroul şi s-a aplecat asupra doctorului Austrian.

– Ăsta-i viu, a rostit el sec. Ia telefonul, Weems.

Bărbatul îndesat, cu faţa rotundă, s-a îndreptat către capătul mai depărtat al biroului, a tras telefonul şi a început să formeze numărul. În aer se simţea un puternic miros de acid şi de carne arsă, un miros neplăcut. Stăteam din nou în picioare, iar micuţul şerif mă privea cu răceală.

– N-ar fi trebuit să tragă-n tine, a zis el. N-ai fi putut dovedi nimic. Nu te-am fi lăsat noi.

N-am scos niciun cuvânt. Weems a pus telefonul în furcă şi l-a examinat pe doctorul Austrian.

– Cred c-a mierlit-o, a spus el din spatele biroului.

Şeriful continua să se uite mine.

– Joci îngrozitor de riscant, domnule Dalmas. Nu ştiu care-i jocul dumitale, dar sper să fii mulţumit de jetoane.

– Sunt mulţumit, am zis. Aş fi vrut să am posibilitatea de-a vorbi cu clientul meu înainte de a fi mătrăşit, dar bănuiesc c-am făcut pentru el tot ce mi-a stat în putinţă. Partea cea mai proastă-i că De Spain mi-era simpatic. Avea curaj cât cuprinde.

– Dacă vrei să ştii ce-nseamnă curajul, încearcă s-ajungi într-o bună zi şeful poliţiei dintr-un orăşel, a comentat.

Am răspuns:

– Da. Spune-i unuia din băieţi să lege o batistă la mâna dreaptă a lui De Spain, şefu'. Se pune problema c-o să ai nevoie de dovezi.

La distanţă, pe Arguello Boulevard, se lamenta o sirenă. Sunetul ei pătrundea slab prin ferestrele închise, precum urletul unui coiot pe dealuri.

Perlele sunt o pacoste

Traducere de Antuza Genescu

1

E foarte adevărat că nu făceam nimic deosebit în dimineaţa aceea. Mă uitam la coala albă de hârtie din maşina de scris şi mă gândeam să redactez o scrisoare. La fel de adevărat e şi că nu prea am ce face dimineaţa, în general. Dar ăsta nu e un motiv să plec la vânătoare după colierul de perle al doamnei Penruddock. Nu sunt poliţist.

Ellen Macintosh mi-a dat telefon şi asta a schimbat situaţia.

– Ce mai faci, dragule? m-a întrebat ea. Eşti ocupat?

– Da şi nu, am răspuns. Mai mult nu. Îmi merge foarte bine. Ce s-a întâmplat?

– Nu cred că mă iubeşti, Walter. Şi, oricum, ar trebui să-ţi găseşti ceva de lucru. Ai prea mulţi bani. Cineva a furat perlele doamnei Penruddock şi vreau să i le găseşti.

– E posibil să credeţi că discutaţi cu cineva de la secţia de poliţie, am spus eu cu răceală în glas. Aceasta este locuinţa lui Walter Gage. La telefon e domnul Gage.

– Ei, bine, atunci transmiteţi-i domnului Gage, din partea domnişoarei Ellen Macintosh, că, dacă nu vine aici în jumătate de oră, va primi un pacheţel prin poştă, conţinând un inel de logodnă cu diamant.

– Ce să zic, de mare folos mi-a fost! Hoaşca aia bătrână o să mai trăiască încă cincizeci de ani.

Dar ea închisese deja, aşa că mi-am pus pălăria, am coborât şi am plecat cu Packardul meu. Era o dimineaţă frumoasă de aprilie, dacă vă pasă de asemenea amănunte. Doamna Penruddock locuia pe o stradă lată şi liniştită din Carondelet Park. Clădirea arăta probabil exact la fel de cincizeci de ani încoace, dar asta nu compensa faptul că Ellen Macintosh s-ar putea să locuiască în ea încă cincizeci de ani de-acum încolo, dacă doamna Penruddock nu murea şi avea în continuare nevoie de o infirmieră. Domnul Penruddock decedase cu câţiva ani înainte, fără să lase niciun testament, doar o moşie cu treburile cât se poate de încâlcite şi o listă de pensionari lungă cât o zi de post.

Am apăsat butonul soneriei şi mi-a deschis, nu foarte repede, o bătrânică cu şorţ de slujnică şi părul cărunt, încolăcit într-un coc înalt. S-a uitat la mine ca şi când nu m-ar mai fi văzut niciodată şi nu avea chef să mă vadă nici acum.

– Domnişoara Ellen Macintosh, vă rog, i-am spus. O caută domnul Walter Gage.

Bătrânica a pufnit, apoi s-a răsucit fără o vorbă. Am străbătut amândoi ungherele mucegăite ale casei şi am ajuns la o terasă închisă cu sticlă, cu mobilier de răchită şi miros de morminte egiptene. Pufnind încă o dată, femeia s-a îndepărtat.

Peste un minut, uşa s-a deschis din nou şi în prag a apărut domnişoara Ellen Macintosh. Poate că nu vă plac fetele înalte, cu părul de culoarea mierii şi pielea de nuanţa piersicii coapte pe care vânzătorul şi-o alege din lada abia desfăcută. Dacă nu vă plac, îmi pare rău pentru voi.

– Dragul meu, ai venit, până la urmă! a exclamat ea. Ce frumos din partea ta, Walter! Acum stai jos şi lasă-mă să-ţi povestesc totul.

Ne-am așezat.

– A fost furat colierul de perle al doamnei Penruddock, Walter.

– Mi-ai spus la telefon. Nu mi-a crescut temperatura.

– Dacă-mi permiți o observație profesională, a zis ea, probabil că e scăzută sub limita normală – permanent. E vorba de un șir de patruzeci și nouă de perle roz identice, pe care domnul Penruddock i l-a făcut cadou cu ocazia nunții de aur. Doamna nu le-a purtat aproape deloc în ultima vreme, poate doar la Crăciun sau când a luat masa cu două prietene foarte bătrâne și s-a simțit destul de bine ca să stea pe scaun. Și, ori de câte ori e Ziua Recunoștinței, dă o cină pentru toți pensionarii, prietenii și foștii angajați pe care domnul Penruddock i-a lăsat pe capul ei. Le-a purtat și atunci.

– Ai cam încurcat timpurile verbale, i-am zis, dar am înțeles ideea. Continuă.

– Ei, bine, a povestit Ellen, cu o privire pe care unii o numesc obraznică, perlele au fost furate. Da, știu e a treia oară când ți-o spun, dar povestea e învăluită în mister. Erau păstrate într-o cutie învelită în piele, într-un seif vechi, care stătea mai mult descuiat și pe care, după părerea mea, un bărbat puternic îl putea deschide cu degetele și dacă era încuiat. A trebuit să iau o hârtie din el în dimineața asta și m-am uitat la perle numai ca să le salut...

– Sper că nu ți-a dat prin gând să rămâi cu doamna Penruddock, în speranța că ți-ar putea lăsa ție colierul, am întrerupt-o eu țâfnos. Perlele se potrivesc foarte bine cu bătrânii și blondele grase, dar fetele înalte și slabe...

– Taci, dragule, mi-a retezat Ellen vorba. Normal că nu am așteptat după ele – doar sunt false.

Am înghițit în sec și m-am uitat lung la ea.

– Păi, am zis eu, privind-o chiorâș, am auzit eu că bătrânul Penruddock mai scotea câte-un iepure chior din pălărie, dar să-i

dea propriei soţii un şir de perle false la nunta de aur le întrece pe toate.

– Nu fi prost, Walter! Au fost cât se poate de veritabile atunci. Numai că doamna Penruddock le-a vândut şi a făcut imitaţii după ele. Unul din prietenii ei mai în vârstă, domnul Lansing Gallemore, de la firma Gallemore Jewelry, s-a ocupat de toate cu discreţie, pentru că, bineînţeles, ea nu voia să afle nimeni. De-asta nu am chemat poliţia. Le vei găsi tu pentru ea, nu-i aşa, Walter?

– Cum? Şi de ce le-a vândut?

– Pentru că domnul Penruddock a murit pe neaşteptate şi nu a lăsat nicio dispoziţie privitoare la oamenii pe care-i întreţinea. Pe urmă a venit criza şi doamnei Penruddock nu i-au mai ajuns banii. Abia a mai avut cu ce să-şi întreţină gospodăria şi să-şi plătească servitorii care o slujesc de atâta vreme. Ar prefera să moară de foame decât să renunţe la unul din ei.

– Asta-i altceva, am spus. Îmi scot pălăria în faţa ei. Dar cum dracu' o să găsesc perlele şi de ce mai contează că au dispărut, dacă tot sunt false?

– Păi, perlele – imitaţiile, vreau să zic – au costat două sute de dolari şi au fost făcute în mod special în Boemia. Comanda a durat câteva luni şi, după cum merg lucrurile acolo, e posibil să nu se mai poată obţine alt set de imitaţii bune. Şi doamna Penruddock e îngrozită că se va afla că sunt false sau că hoţul o va şantaja când va constata că nu sunt veritabile. Vezi tu, dragule, ştiu cine le-a furat.

– Hă? am exclamat eu, folosind un cuvânt pe care foarte rar îl rostesc, întrucât nu consider că face parte din vocabularul unui gentleman.

– Şoferul pe care l-am avut acum câteva luni, Walter – o brută de zdrahon pe nume Henry Eichelberger. A plecat pe neaşteptate alaltăieri, aşa, fără motiv. Nimeni nu pleacă de la doamna

Penruddock. Ultimul ei șofer a fost un domn foarte bătrân care a murit. Dar Henry Eichelberger a plecat fără un cuvânt și sunt sigură că a furat perlele. A încercat să mă sărute odată, Walter.

– Serios? am răspuns, cu voce indiferentă. A încercat să te sărute, zici? Și unde e halca asta e carne, dragă? Ai idee? Nu mi se pare deloc probabil să stea pe la colțul străzii, așteptând să apar eu și să-i trag un pumn în nas.

Ellen și-a coborât genele mătăsoase – iar când face așa, eu mă înmoi ca părul de la ceafă al femeii de serviciu.

– N-a fugit. Trebuie să fi știut că perlele sunt false și că o poate șantaja în siguranță pe doamna Penruddock. Am sunat la agenția prin care a venit la noi. S-a întors acolo și s-a înregistrat pentru o altă angajare. Dar mi s-a spus că regulamentul nu le permite să-mi dea adresa lui.

– Dar de ce să nu fi furat altcineva perlele? Un hoț, de exemplu?

– Nu e altcineva. Servitorii sunt în afară de orice bănuială, peste noapte casa se încuie bine, ca o ladă cu gheață, și nu au existat semne de spargere. Pe lângă asta, Henry Eichelberger știa unde se țin perlele, pentru că m-a văzut când le-am pus la loc ultima oară după ce le-a purtat doamna Penruddock – adică atunci când i-au venit în vizită două prietene foarte bune, la comemorarea morții domnului Penruddock.

– Trebuie să fi fost un chef strașnic, am spus. Bine, mă duc la agenție și-i oblig să-mi dea adresa lui. Unde e?

– Se numește Agenția de Plasament Ada Twomey și e în clădirea cu numărul două sute, pe East Second, un cartier foarte periculos.

– Nici pe jumătate la fel de periculos pe cât va fi vecinătatea mea pentru Henry Eichelberger. Așa, deci, a încercat să te sărute?

– Perlele, Walter, a spus Ellen cu blândețe, sunt lucrul care contează. Sper că nu a aflat deja că sunt false și nu le-a aruncat în ocean.

– Dacă le-a aruncat, o să-l oblig să sară după ele.

– Are un metru nouăzeci și e solid și puternic, Walter, m-a informat ea, cam reținută. Dar nu e la fel de chipeș ca tine, bineînțeles.

– Tocmai dimensiunile mele. Va fi o plăcere. La revedere, draga mea.

Ellen mă prinse de mânecă.

– Încă un lucru, Walter. Nu mă deranjează puțină bătaie, pentru că e o dovadă de bărbăție. Dar nu trebuie să provoci un scandal care să implice poliția. Și, deși ești foarte bine clădit și robust și ai jucat la blocaj în facultate, dai semne de slăbiciune în fața unui lucru. Îmi promiți că nu vei bea deloc whisky?

– Eichelberger ăsta, i-am spus eu, e singura băutură pe care o vreau.

2

Agenția de Plasament Ada Twomey de pe East Second Street s-a dovedit a fi întocmai cum o sugerau numele și poziția ei. Mirosul din anticameră, în care am fost obligat să aștept scurtă vreme, nu era deloc plăcut. Agenția o conducea o femeie cu trăsături aspre, între două vârste, care mi-a spus că Henry Eichelberger era înregistrat la ei ca șofer și că putea aranja ca el să vină la mine sau l-ar putea chema la sediu pentru un interviu. Dar, când am pus o bancnotă de zece dolari pe biroul ei și i-am indicat că sunt om cinstit și de bună-credință și nu vreau să prejudiciez comisionul datorat agenției, a cedat și mi-a dat adresa lui. Șoferul locuia undeva în vest, pe Bulevardul Santa Monica, lângă acea parte a orașului care se numise cândva Sherman.

M-am dus cu mașina acolo fără întârziere, de teamă că Henry Eichelberger ar putea da telefon la agenție și afla că vin spre el. Adresa s-a dovedit a fi un hotel ca vai de lume, situat, convenabil, aproape de șinele interurbane și având intrarea lângă o spălătorie chinezească. Hotelul era la etaj, scările fiind acoperite – pe alocuri – cu bucăți de rogojină de cauciuc ros, peste care erau prinse fragmente neregulate de alamă nefinisată. Mirosul de la spălătoria chinezească dispărea pe la jumătatea treptelor, înlocuit de cel de petrol lampant, mucuri de țigară, aer închis și pungi de hârtie unsuroase. În capul scărilor, pe un raft de lemn, era un registru. Ultima însemnare fusese făcută cu creionul, cu trei săptămâni înainte, și scrisă de o mână foarte nesigură. Am dedus din asta că la conducerea hotelului nu stăteau oameni deosebit de meticuloși.

Lângă registru erau un clopoțel și un carton pe care scria DIRECTOR. Am sunat din clopoțel și am așteptat. Imediat s-a deschis o ușă pe coridor și am auzit pași leneși târându-se spre mine. Și-a făcut apariția un bărbat încălțat în papuci de piele jerpeliți și pantaloni de o culoare nedefinită, deschiși la primii doi nasturi, ca să permită mai multă libertate colacilor generoși ai burdihanului său. Purta și niște bretele roșii, avea pete negre pe cămașă la subraț și în alte părți, iar fața lui ar fi trebuit neapărat spălată și rasă.

– Scrie-n registru, amice, mi-a zis el, vorbindu-mi de sus.

– Nu vreau o cameră. Caut un bărbat, Eichelberger, care, am fost informat, locuiește aici, dar care, din câte am observat, nu e trecut în registru. Și asta, după cum bine știi, contravine legii.

– Faci pe deșteptu', m-a luat iar grasul de sus. Pe coridor, amice. La două sute opșpe.

Mi-a indicat direcția cu un deget cât un cartof copt și de aceeași culoare.

– Fii amabil și condu-mă, i-am cerut.

– Măiculiță, ditamai locotenent-guvernatorul, a zis și a început să-și scuture stomacul. Ochii lui mici au dispărut sub pliuri de grăsime galbenă. În regulă, amice. Vino după mine.

Am pornit pe coridorul lung și sumbru din spate și am ajuns la o ușă de lemn de la capătul lui, cu o grindă transversală prinsă deasupra. Grăsanul a bătut în ușă cu mâna dolofană. Nu s-a întâmplat nimic.

– Nu-i aici, a constatat el.

– Fii amabil și descuie ușa, am spus. Vreau să intru și să-l aștept pe Eichelberger.

– Când o zbura porcu', a replicat obraznic grăsanul. Cine dracu' crezi că ești, nepricopsitule?

Asta m-a înfuriat. Era un bărbat destul de masiv, cam de un metru optzeci, dar prea îngreunat de amintirea berii. M-am uitat la stânga și la dreapta pe coridor. Locul părea pustiu.

I-am tras una grăsanului în stomac.

S-a lăsat să alunece pe podea, scoțând un râgâit, și în cădere s-a lovit tare cu genunchiul în falcă. A tușit până i s-au ivit lacrimi în ochi.

– Hristoase, amice! a scâncit el. Ești mai tânăr cu douăzeci de ani. Nu-i cinstit.

– Descuie ușa, i-am spus. N-am timp să mă cert cu tine.

– Un dolar, s-a milogit, ștergându-se la ochi cu cămașa. Doi dolari și nu-mi ceri alte informații.

Am scos doi dolari din buzunar și l-am ajutat să se ridice. A împăturit banii și a scos un șperaclu pe care l-aș fi putut cumpăra cu cinci cenți.

– Frate, da' știu că le dai zdravăn. Unde-ai învățat? Ăi mai mulți grăsani nu-s așa rapizi.

A reușit să descuie ușa.

– Dacă auzi zgomote mai târziu, l-am avertizat, ignoră-le. Dacă vor fi pagube, vor fi achitate cu mărinimie.

A înclinat aprobator din cap. Eu am intrat în cameră. A încuiat ușa în urma mea, apoi pașii i s-au îndepărtat pe coridor. S-a lăsat liniștea.

Camera era mică, jegoasă și împopoţonată. Adăpostea un scrin maroniu, cu o oglinjoară deasupra, un scaun de lemn cu spătar drept, un balansoar din lemn, un pat pentru o persoană, din email ciobit, cu o cuvertură de bumbac sătulă de atâta cârpit. Perdelele de la singura fereastră aveau urme de muște pe ele, iar jaluzelei îi lipsea o lamelă de jos. În colţ erau un lighean și două prosoape subţiri ca foaia de hârtie atârnate lângă el. Bineînţeles, nu exista baie, nici dulap. Îi ţinea loc o bucată de pânză închisă la culoare, atârnată de un raft. În spatele ei am găsit un costum gri de cea mai mare mărime posibilă, care mi s-ar fi potrivit, dacă aș fi purtat haine de gata, ceea ce nu fac. Pe jos am văzut și o pereche de pantofi solizi, ornamentaţi, care aveau cel puţin mărimea patruzeci și șase, și o valiză ieftină din pânză, în care bineînţeles că am scotocit, nefiind încuiată.

Am căutat și în birou și am constatat cu uimire că totul era ordonat, curat și de bun-simţ. Dar nu conţinea mare lucru. În niciun caz perle. Am scotocit în toate celelalte locuri posibile și imposibile din cameră, dar nu am găsit nimic interesant.

M-am așezat pe marginea patului, mi-am aprins o ţigară și am așteptat. Îmi era limpede că Henry Eichelberger era fie un mare prost, fie absolut nevinovat. Camera și pista pe care le lăsase în urma lui nu sugerau un individ vârât în operaţiuni ca furtul colierelor de perle.

Fumasem deja patru ţigări, mai mult decât fumez de obicei într-o zi, când am auzit pași. Erau ușori și repezi, dar deloc furișaţi.

O cheie a fost vârâtă în broască și răsucită, apoi ușa s-a deschis larg, cu putere. În cameră a pășit un bărbat care a dat cu ochii de mine.

Am un metru nouăzeci în înălțime și cântăresc peste nouăzeci de kilograme. Bărbatul acela era înalt, dar părea mai ușor. Purta un costum de serj albastru, din acelea despre care spui că sunt curate, pentru că altceva nu poți spune despre ele. Avea păr blond, des și sârmos, un gât ca un caporal prusac din benzi desenate, umeri foarte lați, mâini mari și o față care încasase multe la vremea ei. Ochii mici și verzui au scânteiat spre mine cu ceea ce atunci am crezut că e o expresie a unei intenții răutăcioase. Mi-am dat seama imediat că nu e un tip pe care să-l tratezi cu ușurință, dar nu m-am temut de el. Eram la fel de mare și forțos și, nu mă îndoiam, mai inteligent decât el.

M-am ridicat de pe pat calm și i-am spus:

– Îl caut pe unul, Eichelberger.

– Cum ai intrat aici, amice?

Avea o voce veselă, destul de joasă, dar nu neplăcută auzului.

– Răspunsul la asta mai poate aștepta, am zis eu, țeapăn. Îl caut pe unul, Eichelberger. Tu ești acela?

– Hă! a exclamat tipul. Un măscărici. Un comediant. Stai să-mi lărgesc cureaua.

A făcut doi pași în cameră. Tot atâția am făcut și eu spre el.

– Mă numesc Walter Gage, m-am prezentat. Ești Eichelberger?

– Dă-mi cinci cenți și-ți zic.

L-am ignorat.

– Sunt logodnicul domnișoarei Ellen Macintosh, i-am spus, pe un ton glacial. Am fost informat că ai încercat să o săruți.

A făcut încă un pas spre mine, iar eu, încă unul către el.

– Cum vine asta, am încercat? m-a luat el de sus.

Am lovit scurt cu dreapta și l-am pocnit în bărbie. Mi s-a părut că i-am tras un pumn zdravăn, dar nici nu s-a clintit. Apoi i-am mai plasat două lovituri cu stânga în ceafă și încă una laterală cu dreapta, în nasul cam lat. A pufnit și mi-a tras una în plexul solar.

M-am îndoit de spate, am prins camera în brațe și-am început s-o învârtesc. Când am reușit s-o pun frumos în mișcare, am răsucit-o o dată cu elan și m-am izbit cu ceafa de podea. Din cauza asta, mi-am pierdut temporar echilibrul și, cât m-am întrebat cum să mi-l recapăt, un prosop ud a început să mă pocnească peste obraji și-am deschis ochii. Fața lui Henry Eichelberger era aproape de mine și părea să exprime o umbră de îngrijorare.

– Amice, îmi zise el, stomacul tău e slab ca un ceai chinezesc.

– Brandy! am mormăit. Ce s-a întâmplat?

– Te-ai împiedicat de-o găurică din covor, amice. Chiar tre' să bei ceva?

– Brandy! am mormăit iar și-am închis ochii.

– Sper să nu mă stârnească, a comentat el.

O ușă s-a deschis și s-a închis. Am zăcut inert și-am încercat să scap de senzația de greață. Timpul se scurgea încet, sub un văl lung și cenușiu. Apoi ușa s-a deschis și s-a închis din nou și, în clipa următoare, ceva greu îmi apăsa buzele. Am deschis gura și-am simțit lichid pe gât. Am tușit, dar lichidul tare mi s-a scurs în vene și m-a întărit pe dată. M-am ridicat în capul oaselor.

– Mulțam, Henry, am zis. Pot să-ți spun Henry?

– Nu-ți cer bani pentru asta, amice.

M-am ridicat în picioare și-am stat în fața lui. El se holba la mine curios.

– Îmi pari sănătos, a zis. De ce nu mi-ai spus că ești bolnav?

– Naiba să te ia, Eichelberger! am strigat și l-am pocnit cu toată puterea în falcă.

El a clătinat din cap și a părut că se tulbură la ochi. I-am mai tras trei pumni în față și-n maxilar cât el scutura întruna din cap.

– Vrei să-ncasezi una de s-o ții minte? a țipat el.

A ridicat patul și l-a aruncat spre mine.

M-am ferit de colțul lui, dar m-am mișcat prea repede, mi-am pierdut echilibrul și-am dat cu capul de șipca aflată la câțiva centimetri sub geam.

Un prosop ud m-a pocnit peste față. Am deschis ochii.

– Ia ascultă, puștiule. Ai dat de două ori și n-ai forță-n tine nici cât o gâză. Poate-ar trebui să încerci cu unu' mai pirpiriu.

– Brandy! am croncănit.

– Na whisky.

Mi-a lipit paharul de buze. Am băut cu sete. Apoi m-am ridicat iar în picioare.

Patul, spre mirarea mea, nu se mișcase. M-am așezat pe el, iar Henry Eichelberger a luat loc alături de mine și m-a bătut pe umăr.

– Noi doi am putea să ne-nțelegem. N-am sărutat-o niciodată pe prietena ta, deși nu zic că nu mi-aș dori. Numa' asta te frământă?

Și-a turnat și lui jumătate de pahar de whisky din sticla de-un litru pe care plecase s-o cumpere. A băut lichidul meditând.

– Nu, mai e ceva, i-am răspuns.

– Zi. Da' fără pumni. Promiți?

I-am promis cam în silă.

– De ce ai plecat de la doamna Penruddock?

M-a privit pe sub sprâncenele blonde zburlite, apoi s-a uitat la sticla din mână.

– Ai zice că-s un bărbat bine?

– Păi, Henry...

– Nu mă lua cu politețuri, a mârâit el.

– Nu, Henry, n-aş zice că eşti deosebit de chipeş. Dar eşti viril, fără îndoială.

A turnat încă o jumătate de pahar de whisky şi mi-a dat să beau.

– E rându' tău.

Am dat băutura pe gât fără să-mi dau seama ce fac. Când m-am oprit din tuşit, Henry mi-a luat paharul din mână şi mi l-a umplut din nou. L-a băut şi pe-al lui, morocănos. Sticla aproape că se terminase.

– Să zicem că-ţi cade cu tronc o damă frumoasă de pică. Unuia cu o mutră ca a mea. Unuia ca mine, venit din ţarcul cu vaci, care-a jucat extremă stângă tare ca oţelu' la şcoala agricolă şi şi-a lăsat făţoşenia şi educaţia pe tabela de marcaj. Un tip care s-a bătut cu toţi, în afară de balene şi porci de mare – motoare pentru tine – şi i-a caftit pe toţi, da' sigur că o mai lua şi el pe coajă câteodată. Dup-aia mi-am luat o slujbă şi am văzut-o pe frumuseţea aia toată vremea şi în fiecare zi şi-am ştiut că nu-i de mine. Tu ce-ai fi făcut, prietene? Io mi-am lăsat slujba.

– Henry, aş vrea să-ţi strâng mâna, am spus.

Mi-a scuturat mâna fără chef.

– Aşa că mi-am cerut plata, a continuat el. Ce altceva să fi făcut? A ridicat sticla şi s-a uitat la ea în lumină. Mă, n-ai făcut bine când m-ai pus să iau asta. Când încep să beau, nu mă mai opresc. Ai destul mălai?

– Bineînţeles. Dacă whisky e ceea ce doreşti, Henry, atunci whisky vei primi. Deţin un apartament foarte frumos pe Bulevardul Franklin, în Hollywood, şi, cu toate că n-am nimic împotriva adăpostului tău umil şi, desigur, temporar, îţi propun să ne mutăm la mine, întrucât e spaţiu mult mai mare şi poţi să dai liniştit din coate în el.

Am fluturat nonşalant din mână.

– Mă, tu te-ai îmbătat, a constatat el, privindu-mă admirativ cu ochii lui mici și verzi.

– Încă nu sunt beat, Henry, deși să știi că simt efectul whiskyului aceluia și e foarte plăcut. Nu trebuie să te superi pe felul meu de-a vorbi, ăsta e stilul meu, după cum al tău e să vorbești scurt și concis. Dar, înainte de a pleca, vreau să discut cu tine un amănunt mai degrabă nesemnificativ. Sunt împuternicit să aranjez ca perlele doamnei Penruddock să se întoarcă la ea. Am înțeles că există posibilitatea să le fi furat tu.

– Fiule, tare-ți mai place să-ți forțezi norocu', a observat el calm.

– E o chestiune de afaceri, Henry, și cel mai bine se rezolvă discutând pe față. Perlele sunt false, deci am putea ajunge la o înțelegere foarte ușor. Nu vreau să-ți fac niciun rău, Henry, și-ți sunt îndatorat că ai cumpărat whiskyul, dar afacerile sunt afaceri. Vrei să primești cincizeci de dolari, să înapoiezi perlele și să nu mai punem niciun fel de întrebări?

Henry a izbucnit într-un hohot scurt, deloc vesel, dar n-am sesizat animozitate în vocea lui când mi-a spus:

– Deci crezi că am furat niște pietre scumpe și stau aici liniștit, așteptând să mă înhațe o ceată de caralii?

– Poliția nu a fost anunțată, Henry, iar tu poate nu ai știut că perlele sunt false. Dă-mi băutura.

Mi-a turnat aproape tot conținutul rămas, iar eu l-am dat pe gât foarte bucuros. Am aruncat paharul spre oglindă, însă, din păcate, am ratat. Paharul, greu și dintr-un material ieftin, a căzut pe jos fără să se spargă. Henry Eichelberger a râs din toată inima.

– De ce râzi, Henry?

– De-aia. M-am gândit numai la ce-o să zică fraieru' ăla când o să afle că-s false – pietrele.

– Adică nu le-ai furat tu?

A râs din nou, puţin cam trist.

– Da, spuse, adică nu. Ar trebui să-ţi tăbăcesc pielea, da' ce dracu'? Oricui poa' să-i vină o idee trăsnită. N-am furat nicio perlă, amice. Dacă-s false, nu m-aş fi deranjat pentru atâta lucru, şi dacă arată ca alea pe care le-am văzut odată la gâtul babei, sigur nu m-aş fi ascuns într-o coşmelie din L.A., aşteptând să vină vreo două maşini de sticleţi şi să mă vâre la răcoare.

I-am luat mâna şi i-am scuturat-o.

– Asta e tot ce-am vrut să ştiu, am spus, vesel. M-am liniştit. Acum vom merge în apartamentul meu şi ne vom gândi prin ce mijloace să recuperăm perlele. Tu şi cu mine vom face o echipă care va înfrânge pe oricine i se va opune, Henry.

– Mă, tu nu mă iei la mişto?

M-am ridicat şi mi-am pus pălăria pe cap – invers.

– Nu, Henry. Îţi ofer o slujbă de care înţeleg că ai nevoie şi tot whiskyul pe care-l poţi bea. Să mergem. Poţi să conduci în starea asta?

– Păi, ce naiba, doar nu-s beat, a răspuns Henry, arătându-se mirat.

Am plecat din cameră şi am străbătut coridorul întunecat. Directorul cel grăsan a apărut foarte brusc dintr-un ungher nebulos şi s-a oprit în faţa noastră, frecându-se pe burtă şi privindu-mă cu ochi lacomi, nerăbdători.

– Totu-n ordine? s-a interesat, mestecând o scobitoare jegoasă de atâta stat între dinţi.

– Dă-i un dolar, a spus Henry.

– Pentru ce?

– Păi, nu ştiu. Dă-i-l aşa, de chestie.

Am scos o bancnotă de un dolar din buzunar şi i-am dat-o grăsanului.

– Mulțam, amice, a zis Henry și l-a pocnit pe umflat sub mărul lui Adam, extrăgându-i apoi bancnota dintre degete cu abilitate. Ăsta-i pentru pileală, a adăugat el. Nu suport să trebuiască să cerșesc mălai.

Am coborât scările braț la braț, lăsându-l pe director tușind ca să scuipe scobitoarea din esofag.

3

În după-amiaza aceea, la ora cinci, m-am trezit din somn și am constatat că mă aflu în patul meu, în apartamentul meu din Chateau Moraine, pe Bulevardul Franklin, lângă Ivar Street, în Hollywood. Am întors capul, care mă durea, și am văzut că Henry Eichelberger stătea întins lângă mine, în maiou și pantaloni. Apoi am observat că și eu eram îmbrăcat sumar. Pe masa de lângă pat stătea o sticlă de-un litru aproape plină cu whisky de secară Old Plantation, iar pe jos, încă una, din aceeași marcă excelentă, dar goală. Pe podea zăceau risipite haine și o țigară făcuse o gaură în brațul unuia din fotoliile mele tapițate cu brocart.

M-am pipăit cu grijă. Stomacul meu era țeapăn și mă durea, iar maxilarul mi se umflase puțin într-o parte. Altfel, nu părea să am nimic. O durere ascuțită mi-a săgetat tâmplele când m-am ridicat din pat, dar am ignorat-o. M-am dus țintă la sticla de pe masă și-am dus-o la buze. După ce-am tras un gât zdravăn din lichidul tare, m-am simțit brusc mult mai bine. M-a cuprins buna dispoziție și eram gata de aventură. M-am întors la pat și l-am scuturat bine pe Henry de umăr.

– Trezește-te, Henry. Acuși apune soarele. Măcălendrii cântă, veverițele se ciondănesc și rochița-rândunicii își strânge petalele a somn.

Ca orice om de acțiune, Henry Eichelberger s-a trezit cu pumnul pregătit.

– Ce-a fost pocnitura aia? a mârâit el. O, da. Salut, Walter. Cum te simți?

– Excelent. Te-ai odihnit?

– Ba bine că nu. Și-a coborât picioarele desculțe pe podea și și-a ciufulit părul blond și des. Ne-am distrat grozav până când ai adormit. Așa că mi-am zis să trag și eu un pui de somn. Nu beau singur niciodată. Ești bine?

– Da, Henry, mă simt, într-adevăr, foarte bine. Și avem treabă.

– Strașnic.

A mers la sticla de whisky și a sorbit din ea cu nesaț, după care și-a frecat stomacul cu palma. Ochii verzi îi străluceau senini.

– Sunt bolnav, mi-a spus, și tre' să-mi iau doctoria. A pus sticla pe masă și a aruncat o ocheadă prin apartament. Isuse, ne-am trosnit așa de repede, că nici n-am apucat să-ți admir cotețu'. Ai un locșor pe cinste, Walter. Măiculiță, mașină de scris albă și telefon tot alb. Ce-ai pățit, puiule, tocmai ai fost confirmat?

– E doar fantezie prostească, Henry, am răspuns, fluturând nepăsător din mână.

Henry s-a dus să admire mașina de scris și telefonul, așezate în pereche pe masă, și setul de birou argintat, fiecare piesă gravată cu inițialele mele.

– Te-ai aranjat bine, hă? m-a întrebat el, întorcându-și privirea verde spre mine.

– Acceptabil, am răspuns cu modestie.

– Și-acu' ce facem, amice? Ai vreo idee sau mai bem?

– Da, Henry, chiar am o idee. Cu un om ca tine care să mă ajute, cred că poate fi pusă în practică. Simt că trebuie, ca să zic așa, să ascultăm la radio șanț. Când se fură un colier de perle, lumea interlopă află imediat. Perlele se vând greu, Henry, mai ales că nu pot fi tăiate, iar experții le pot identifica, așa am citit eu. Lumea interlopă va bâzâi ca un stup la lucru. N-ar trebui să ne fie prea greu să găsim pe cineva care să trimită acolo unde trebuie un mesaj cum că suntem gata să plătim o sumă rezonabilă pentru înapoierea lor.

– Vorbești destul de frumos – pentru un tip beat, a remarcat Henry, întinzându-se după sticlă. Dar uiți că pietrele alea-s false?

– Din motive sentimentale, sunt gata să plătesc oricum pentru înapoierea lor.

Henry a sorbit din whisky, i-a savurat aroma și a mai tras câteva înghițituri. Politicos, mi-a întins sticla.

– Asta-i bine – cât de bine o putea fi. Dar lumea asta interlopă care bâzâie ca un stup la lucru, cum ai zis tu, n-o să bâzâie prea mult pentru un colier de perle de sticlă. Sau îs eu nebun?

– Eu mi-am zis, Henry, că lumea interlopă are, probabil, simțul umorului și va râde ținându-se de burtă.

– Și-asta-i o idee. Află un tembel că doamna Penruddock are un colier din fructe de stridii care face o groază de marafeți, merge frumos și-i sparge seifu', pe urmă se duce la un plasator de marfă șterpelită. Și plasatoru' îi râde în nas. Asta, zic eu, s-ar putea auzi pe la casele de pariuri și-ar stârni ceva bârfe. Până acuma, țăcăneală curată. Da' spărgătoru' ăsta o să scape urgent de mărgele, fin'că are o belea pe cap, chiar dacă valorează numa' cinci bani plus taxa de vânzare. Delictu' ăl greu e spargerea, Walter.

– Cazul nostru mai are însă un element, Henry. Dacă hoțul e foarte prost, atunci elementul acesta nu va avea mare greutate. Dar, dacă e cât de cât inteligent, va conta. Doamna Penruddock

este o femeie foarte mândră şi locuieşte într-un cartier exclusivist al oraşului. Dacă s-ar auzi că a purtat imitaţii de perle şi, cel mai grav, dacă s-ar face o cât de mică aluzie la faptul că perlele sunt chiar cele pe care i le-a făcut cadou soţul la nunta de aur... ei, sunt sigur că înţelegi, Henry.

– Spărgătoru' nu-i foarte deştept, a spus el, frecându-şi bărbia tare ca piatra.

Căzut pe gânduri, a ridicat degetul mare de la mâna dreaptă şi l-a ţinut între dinţi. S-a uitat înspre geamuri, în colţul camerei, pe jos. M-a privit cu colţul ochiului.

– Şantaj? Poate. Da' manglitorii nu se amestecă unii în furtişagurile altora. Totuşi, tipu' ar putea să dea sfară-n ţară. Nu-i exclus, Walter. N-aş face pariu pe plombele mele de aur, da' nu-i exclus. Cât te-ai gândit să avansezi?

– O sută de dolari ar trebui să fie absolut suficienţi, dar sunt gata să merg până la două sute, cât au costat imitaţiile.

Henry a clătinat dezaprobator din cap şi a mângâiat sticla.

– Nu-i destul. Tipu' nu va scoate capu' numa' pentru-atâta. N-ar merita riscu'. Ar arunca pietrele şi-ar rămâne cu faţa curată.

– Măcar putem încerca, Henry.

– Putem, da' unde? Şi vezi că rămânem fără pileală. Să mă-ncalţ şi să dau o fugă, ce zici?

Chiar în clipa aceea, ca şi când mi s-ar fi răspuns la o rugăciune nerostită, am auzit o bufnitură înăbuşită la uşa apartamentului meu. Am deschis şi am luat de jos ultima ediţie a ziarului de seară. Am închis uşa la loc şi am dus ziarul în cameră, desfăcându-l din mers. Am bătut în el cu arătătorul drept şi i-am zâmbit încrezător lui Henry Eichelberger.

– Ia uite. Fac pariu cu tine pe o sticlă întreagă de Old Plantation că vom găsi răspunsul pe pagina cu infracţiuni din acest ziar.

– Nu este așa o pagină, chicoti Henry. Suntem în Los Angeles. Pun rămășag.

Am deschis ziarul la pagina trei ușor îngrijorat, pentru că, deși văzusem deja articolul pe care îl căutam în ediția anterioară, cât așteptasem la Agenția de Plasament Ada Twomey, nu eram sigur că va apărea neschimbat și mai târziu. Dar încrederea mea a fost răsplătită. Nu fusese scos, ci apărea la mijlocul celei de-a treia coloane, exact ca înainte. Alineatul, destul de scurt, avea titlul următor: LOU GANDESI INTEROGAT PENTRU FURTURI DE BIJUTERII.

– Ia ascultă, Henry, am zis și am început să citesc:

Acționând pe baza unui pont anonim, noaptea trecută, poliția l-a arestat pe Louis G. (Lou) Gandesi, proprietarul unei cunoscute taverne de pe Spring Street, și l-a interogat intens despre seria de jafuri recente date la petrecerile dintr-un cartier select al orașului, în timpul cărora au fost smulse doamnelor invitate în case distinse, sub amenințarea armei, bijuterii, se presupune, în valoare de peste două sute de mii de dolari. Gandesi a fost eliberat mai târziu și a refuzat să facă declarații în fața reporterilor. „Niciodată nu chibițez acțiunile poliției", a afirmat el, modest. Căpitanul William Norgaard, de la Departamentul Furturi, s-a declarat mulțumit că Lou Gandesi nu are legătură cu jafurile, spunând că pontul nu fusese decât un act de răzbunare personală.

Am împăturit ziarul și l-am aruncat pe pat.

– Ai câștigat, puștiulică, a rostit Henry și mi-a întins sticla. Am tras un gât și i-am dat-o înapoi. Și-acuma, ce facem? Îl înhățăm pe Gandesi ăsta și-l punem la cazne?

– Ar putea fi un individ periculos, Henry. Crezi că ne putem măsura cu el?

Henry a pufnit cu dispreț.

– Ha! Un jegos de pe Spring Street. Un nepricopsit cu rubin fals pe deșt. Du-mă la el. Îl întoarcem pe dos și-i mâncăm ficații. Numa' că acușica rămânem fără combustibil. Mai avem cam juma' de litru.

A examinat sticla în lumină.

– Am băut destul deocamdată, Henry.

– Nu suntem beți, așa-i? N-am băut decât șapte pahare de când am venit aci, hai, nouă.

– În mod sigur nu suntem beți, Henry, dar tu bei porții foarte mari și pe noi ne așteaptă o seară grea. Cred că ar trebui să ne bărbierim și să ne îmbrăcăm și mai cred că ar trebui să ne dichisim în ținută de seară. Am un costum în plus care ți se va potrivi de minune, pentru că avem aproape aceeași măsură. E cu adevărat un semn remarcabil faptul că doi bărbați atât de bine clădiți sunt asociați în aceeași activitate. Ținuta de seară impresionează ființele decăzute, Henry.

– Strașnic, a comentat Henry. O să ne creadă niște manglitori care lucrează pentru mahări. Gandesi ăsta o să fie destul de speriat ca să-și înghită și cravata.

Ne-am hotărât să facem cum propusesem eu. Am pregătit hainele pentru Henry și, în timp ce el se îmbăia și se bărbierea, i-am telefonat lui Ellen Macintosh.

– O, Walter, mă bucur așa de mult că ai sunat! Ai aflat ceva?

– Încă nu, draga mea. Dar avem o idee. Henry și cu mine suntem gata s-o punem în aplicare.

– Henry, Walter? Henry și mai cum?

– Păi, Henry Eichelberger, bineînțeles, dragă. L-ai uitat așa de repede? Henry și cu mine suntem prieteni buni și...

M-a întrerupt pe un ton rece:

– Te-ai apucat să bei, Walter?

– Sigur că nu, dragă. Henry e abstinent.

Ellen a pufnit ţâfnoasă. Am auzit-o clar la telefon.

– Dar nu Henry a luat perlele? m-a întrebat, după o pauză destul de lungă.

– Henry, îngeraş? Sigur că nu. Henry a plecat pentru că era îndrăgostit de tine.

– Of, Walter... Gorila aia? Sunt sigură că bei de stingi. Nu vreau să mai vorbesc cu tine niciodată. Adio.

Mi-a închis telefonul în nas atât de nervoasă, încât am avut o senzaţie dureroasă în ureche.

M-am aşezat pe scaun cu o sticlă de Old Plantation în mână, întrebându-mă care din vorbele mele puteau fi interpretate drept jignitoare sau nelalocul lor. Cum nu eram în stare să mă gândesc la nimic, m-am consolat cu sticla până când a ieşit Henry din baie, arătând extrem de chipeş într-una din cămăşile mele plisate, cu guler model aripă şi papion negru.

Era întuneric când am părăsit apartamentul, iar eu, cel puţin, eram foarte încrezător şi plin de speranţă, deşi puţin deprimat din cauza felului în care îmi vorbise Ellen Macintosh la telefon.

4

Localul domnului Gandesi nu a fost greu de găsit, asta pentru că primul taxi după care a strigat Henry ne-a dus direct acolo. Se numea Laguna Albastră şi interiorul lui era scăldat într-o lumină albastră deranjantă. Henry şi cu mine am intrat hotărâţi, întrucât consumaserăm o masă parţial solidă la Mandy's Caribbean Grotto

înainte de a pleca să-l căutăm pe domnul Gandesi. Henry arăta destul de dichisit în costumul meu, cu o eşarfă cu franjuri pe umăr, o pălărie de fetru neagră uşoară (doar puţin mai largă decât a mea) lăsată mai spre ceafă şi câte o sticlă de whisky în fiecare din buzunarele trenciului de vară pe care îl purta.

Barul din Laguna Albastră era aglomerat, dar Henry şi cu mine ne-am dus în mica sală de mese slab luminată din spatele lui. A venit la noi un bărbat în costum de seară murdar şi, când Henry l-a întrebat de Gandesi, ne-a arătat cu degetul un grăsan care stătea singur la o măsuţă din colţul îndepărtat al sălii. Ne-am dus la el.

Bărbatul avea în faţă un pahar mic cu vin roşu şi răsucea încet piatra verde şi mare a inelului de pe deget. N-a ridicat privirea spre noi. La masă nu mai erau alte scaune, aşa că Henry s-a proptit de ea cu coatele.

– Tu eşti Gandesi? l-a întrebat.

Bărbatul tot n-a înălţat ochii. Şi-a încruntat sprâncenele negre şi groase şi a rostit cu glas absent:

– *Si.* Da.

– Tre' să vorbim cu tine între şase ochi. Undeva unde să nu fim deranjaţi.

Gandesi a înălţat, în sfârşit, spre noi o pereche de ochi negri migdalaţi, teribil de plictisiţi.

– Şi? a întrebat, scuturând din umeri. Despre ce?

– Despre nişte perle, a răspuns Henry. Un colier cu patruzeci şi nouă de perle, toate roz şi toate la fel.

– Vinzi sau cumperi? s-a interesat Gandesi şi a început să mişte din bărbie în sus şi-n jos, ca şi când l-ar fi distrat ceva.

– Cumpăr, a răspuns Henry.

Bărbatul a îndoit un deget în tăcere şi, pe dată, şi-a făcut apariţia un chelner uriaş.

– E beuți, i-a zis chelnerului, cu glas leneș. Scoate afara pe barbatii astia.

Chelnerul l-a apucat pe Henry de umăr. Henry s-a întins plictisit, l-a prins de mână și i-a răsucit-o. În lumina aceea albăstruie, fața chelnerului a căpătat o culoare pe care nu o puteam descrie, dar care nu era deloc sănătoasă. A scos și un geamăt. Henry l-a eliberat din strânsoare și mi-a spus:

– Pune o centă pe masă.

Am scos din portofel una din cele două bancnote de o sută de dolari pe care, precaut, le luasem de la casiera din Chateau Moraine. Gandesi s-a holbat la ea și a făcut un semn chelnerului. Acesta a plecat frecționându-și mâna și ținând-o la piept.

– Pentru ce? a întrebat Gandesi.

– Cinci minute cu tine, singuri.

– Este *molto curioso.* In regula, ma prind.

Gandesi a luat bancnota, a împăturit-o frumos și o băgat-o în buzunarul de la vestă. Apoi și-a proptit mâinile pe masă și s-a ridicat greoi în picioare. S-a îndepărtat fără să se uite la noi.

Henry și cu mine l-am urmat printre mesele aglomerate până în partea cealaltă a sălii, apoi am ieșit pe o ușă lambrisată și am străbătut un coridor îngust, luminat cu zgârcenie. La capătul lui, Gandesi a deschis ușa unei camere luminate și ne-a poftit să intrăm, lățindu-și buzele într-un zâmbet grav pe fața lui măslinie. Eu am intrat primul.

Când Henry a pășit înăuntru, Gandesi, aflat în urma lui, cu o agilitate uimitoare a scos o măciucă de buzunar lucioasă, învelită în piele neagră, și l-a pocnit în cap cu toată puterea. Henry a căzut în față în patru labe. Gandesi a închis ușa cu o rapiditate surprinzătoare pentru un om de constituția lui și s-a proptit de ea, ținând măciuca în mâna stângă. Brusc, în dreapta a apărut un revolver negru scurt, dar greu.

– Este *molto curioso*, a spus el politicos și a chicotit în barbă.

Nu am văzut bine ce s-a întâmplat în continuare. Într-o clipă, Henry era în patru labe, cu spatele la Gandesi. În următoarea sau, foarte posibil, chiar în aceeași, ceva s-a răsucit ca un pește mare în apă și Gandesi a scos un icnet. Pe urmă, căpățâna blondă a lui Henry s-a îngropat în stomacul lui Gandesi, iar mâinile lui mari l-au apucat de ambele încheieturi păroase. Henry s-a îndreptat bine de spate și Gandesi s-a pomenit în aer, ținut în echilibru deasupra capului uriașului, cu gura larg deschisă și încordată și roșu la față ca racul. Printr-o smucitură aparent foarte ușoară, Gandesi a aterizat cu spatele pe podea cu o bufnitură zdravănă și a rămas cu respirația tăiată. O cheie s-a răsucit în broască și Henry s-a sprijinit cu spatele de ușă, ținând atât măciuca de buzunar, cât și revolverul în mâna stângă, iar cu dreapta pipăindu-și îngrijorat buzunarele în care păstra provizia noastră de whisky. Toate acestea s-au petrecut cu o asemenea viteză, încât m-am proptit de perete și am simțit că mi se face rău de la stomac.

– Un măscărici, a rostit Henry tărăgănat. Un comediant. Stai să-mi lărgesc cureaua.

Gandesi s-a rostogolit și s-a ridicat în picioare anevoie, suferind, clătinându-se și tot frecându-se pe față. Era plin de praf pe haine.

– Chestia asta-i o măciucă, a zis Henry, arătându-mi mica armă neagră. M-a lovit cu ea, nu-i așa?

– Păi, cum, Henry, nu ți-ai dat seama? l-am întrebat.

– Am vrut să fiu sigur. Nu faci așa ceva unui Eichelberger.

– În regulă, ce vreți voi, băieți? a întrebat Gandesi pe neașteptate, fără urmă de accent italian.

– Ți-am zis ce vrem, prefăcutule.

– Nu cred că vă cunosc, băieți, a spus el și s-a lăsat cu grijă într-un scaun de lemn, lângă un birou jerpelit.

Și-a plimbat mâna pe față și pe gât și s-a pipăi în diverse zone ale corpului.

– N-ai înțeles bine, Gandesi. O doamnă care locuiește în Carondelet Park a pierdut un colier cu patruzeci și nouă de perle acum vreo două zile. Un seif spart, dar o treabă simplă de tot. Firma noastră are o mică asigurare pentru pietrele alea. Și-acuma o să iau eu centa aia.

Henry s-a îndreptat către Gandesi. Acesta a scos iute bancnota din buzunar și i-a întins-o. Henry mi-a înapoiat-o. Am pus-o la loc în portofel.

– Nu cred că a ajuns la urechile mele, a rostit Gandesi, prudent.

– M-ai lovit cu o măciucă, a replicat Henry. Ascultă-mă bine.

Gandesi a scuturat dezaprobator din cap și s-a strâmbat.

– Nu sprijin spărgători, nici tâlhari. N-ați venit unde trebuie.

– Ascultă bine, a repetat Henry, cu glas dogit. S-ar putea să auzi câte ceva.

Flutură măciuca mică și neagră prin fața lui cu două degete de la mâna dreaptă. Pălăria neagră, puțin prea mică, îi rămăsese pe cap, coborâtă spre ceafă, deși cam șifonată.

– Henry, am intervenit eu, mi se pare că tu faci singur toată treaba în seara asta. Crezi că e corect?

– Bine, ia-l la tăbăceală. Grăsanii ăștia arată excelent când se învinețesc!

Între timp, Gandesi își recăpătase, cât de cât, culoarea naturală și ne urmărea constant cu privirea.

– Sunteți de la asigurări, nu? ne-a întrebat el, bănuitor.

– Tu ai zis-o, prefăcutule.

– Ați încercat la Melachrino?

– Hă, a început Henry cu voce hârâită, un măscărici. Un...

I-am retezat vorba:

– Așteaptă puțin, Henry, am spus, apoi m-am adresat lui Gandesi: Melachrino e o persoană?

Gandesi a făcut ochi mari de mirare.

– Normal – e un tip. Nu-l cunoașteți, așa-i?

O bănuială neagră i s-a ivit în ochii negri ca tăciunele, dar a dispărut în aceeași clipă.

– Dă-i telefon, a spus Henry, arătând spre aparatul de pe biroul uzat.

– Nu-i bine să dau telefon, a obiectat Gandesi, meditativ.

– Da' nici să bei zeamă de măciucă.

Gandesi a oftat, și-a răsucit trupul gros în scaun și a tras telefonul spre el. A format un număr cu o unghie de culoarea cernelii și a ascultat. După câteva momente i s-a auzit glasul:

– Joe?... Lou. Doi tipi de la asigurări se ocupă de o treabă din Carondelet Park... Da... Nu, pietre... N-ai auzit nimic, nu? În regulă, Joe.

A pus receptorul în furcă și s-a răsucit din nou în scaun, observându-ne cu ochi somnoroși.

– Fără șpagă. Pentru ce firmă de asigurări lucrați, băieți?

– Dă-i o carte de vizită, m-a îndemnat Henry.

Mi-am scos portofelul încă o dată și, din el, o carte de vizită. Era una gravată, doar cu numele meu pe ea. Mi-am luat stiloul din buzunar și am scris sub el: Apartamentele din Chateau Moraine, Franklin, lângă Ivar. I-am arătat-o lui Henry, apoi i-am dat-o lui Gandesi.

Acesta a citit-o, morfolindu-și un deget în tăcere. S-a luminat dintr-o dată la față.

– Cel mai bine ar fi să mergeți la Jack Lawler, ne-a spus.

Henry l-a țintuit din priviri. Gandesi se uita la noi cu ochi strălucitori și sinceri, fără să clipească.

– Ăsta cine-i? a întrebat Henry.

– Conduce Clubul Penguin. Pe Strip – la numărul opt șase patru patru pe Sunset, așa ceva. Dacă e să afle cineva ceva, atunci el e cel mai potrivit.

– Mulțam, a rostit Henry calm, apoi m-a căutat din ochi. Îl crezi?

– Păi, Henry, am spus, îl cred în stare să ne îndruge un neadevăr.

– Hă! a început Gandesi brusc. Un măscărici! Un...

– Tacă-ți fleanca! a mârâit Henry. Asta-i replica mea. Ne-ai zis adevărul, nu-i așa, Gandesi? Despre Jack Lawler ăsta.

Gandesi a aprobat viguros din cap.

– Adevărul gol-goluț. Jack Lawler se vâră în orice treabă de mare clasă. Dar nu-i ușor să ajungeți la el.

– Nu-ți bate tu capu' cu asta. Mulțam, Gandesi.

Henry a azvârlit măciuca de buzunar într-un colț și a desfăcut butoiașul revolverului pe care îl ținuse toată vremea asta în mâna stângă. A scos cartușele, apoi s-a aplecat și a făcut vânt armei pe podea, până sub birou. S-a jucat puțin cu cartușele în palmă, apoi le-a aruncat și pe ele pe jos.

– La revedere, Gandesi, a spus cu glas rece. Și nu te vârî în bucluc, dacă nu vrei să te adune cineva de sub pat.

Henry a deschis ușa. Am ieșit amândoi repede și am părăsit Laguna Albastră fără să ne împiedice niciun angajat.

5

Mașina mea era parcată în apropiere, pe aceeași stradă. Am urcat în ea. Henry s-a proptit cu brațele de volan și, pentru o vreme, a rămas cu privirea pe geam, supărat.

– Ei, ce zici, Walter? a zis el, într-un sfârșit.

– Dacă îmi ceri părerea, Henry, cred că domnul Gandesi ne-a spus povestea cu cocoşul roşu numai ca să scape de noi. Mai mult, nu cred că ne-a crezut când i-am spus că suntem agenţi de asigurări.

– Aşa zic şi eu, a încuviinţat Henry, şi mai cred ceva, că nu există niciun Melachrino sau Jack Lawler şi că Gandesi a sunat la un număr inventat şi-a vorbit singur. Tre' să mă întorc acolo şi să-i smulg mâinile şi picioarele. La naiba cu grăsanul ăla împuţit!

– Altă idee mai bună nu am avut, Henry, aşa că am pus-o în aplicare pe aceasta aşa cum ne-am priceput mai bine. Acum îţi propun să ne întoarcem la mine şi să ne gândim la alta.

– Şi să ne îmbătăm, a adăugat el, pornind maşina şi îndepărtând-o de bordură.

– Am putea să ne permitem să bem puţintel, Henry.

– Ce vorbeşti? a pufnit el. Un pretext. Ar trebui să mă întorc în bomba aia şi s-o fac praf.

A oprit maşina la intersecţie, deşi în clipa aceea nu funcţiona niciun semnalizator de trafic, şi a dus o sticlă de whisky la gură. Tocmai trăgea din ea, când o maşină a venit din spate şi ne-a lovit, dar nu foarte puternic. Henry s-a înecat şi a lăsat jos sticla, vărsând câţiva stropi de băutură pe haine.

– Oraşu' ăsta devine mult prea aglomerat. Nu poţi să tragi un gât, că te şi trezeşti că-ţi dă un maimuţoi peste coate.

Cel din spatele nostru claxona cu insistenţă, pentru că noi nu înaintaserăm. Henry a deschis portiera, a coborât şi a mers la el. Am auzit voci foarte ridicate, cea mai puternică fiind a lui Henry. S-a întors imediat, a trecut la volan şi a pornit maşina.

– Ar fi trebuit să-i pocesc mecla, dar m-am înmuiat.

A condus cu viteză tot restul drumului spre Hollywood şi Chateau Moraine. Am urcat în apartamentul meu şi ne-am aşezat amândoi, cu două pahare mari în mână.

– Avem peste-un litru jumate de pileală, a zis Henry, uitându-se la cele două sticle pe care le pusese pe masă, alături de cele deja golite. Ar trebui să ne fie destul ca să ne vină o idee.

– Dacă nu ne-ajunge, Henry, atunci vom găsi cantități mai mult decât suficiente acolo de unde am cumpărat sticlele acestea, am spus, golindu-mi bucuros paharul.

– Pari un tip de treabă. De ce vorbești întotdeauna așa de caraghios?

– Se pare că nu-mi pot schimba stilul de a vorbi, Henry. Mama și tata au fost amândoi puriști în tradiția Noii Anglii, iar argoul nu mi-a fost niciodată familiar, nici măcar în studenție.

Henry a făcut o încercare să-mi digere vorbele, dar mi-am dat seama că îi cădeau greu la stomac.

Am stat de vorbă o vreme despre Gandesi și calitatea îndoielnică a sfaturilor lui și astfel cred că a trecut jumătate de oră. Apoi, pe neașteptate, telefonul alb de pe biroul meu a început să sune. M-am dus să răspund repede, sperând că e Ellen Macintosh și că îi trecuse proasta dispoziție. Dar s-a dovedit a fi o voce de bărbat, și încă una necunoscută. Vorbea clar și răspicat, pe un ton metalic, neplăcut:

– Ești Walter Gage?

– La telefon e domnul Walter Gage.

– *Domnule* Gage, înțeleg că te interesează niște bijuterii.

Am strâns receptorul între degete cât am putut, m-am întors spre Henry și m-am strâmbat la el pe deasupra aparatului. Iar el, iritat, și-a turnat încă o cantitate generoasă de Old Plantation.

– Așa este, am spus în receptor, încercând să nu-mi tremure vocea, deși eram într-o stare de agitație care mă copleșea. Dacă prin bijuterii înțelegi perle.

– Patruzeci și nouă pe o sfoară, frățioare. Și te costă cinci miare.

– E absolut absurd, am zis, cu respirația tăiată. Cinci mii de dolari pentru...

Vocea m-a întrerupt nepoliticoasă:

– M-ai auzit, frățioare. Cinci miare. Ridică mâna și numără-ți degetele. Nici mai mult, nici mai puțin. Gândește-te bine. Te sun mai târziu.

Am auzit un declic sec și am pus receptorul în furcă, înfiorat. Tremuram. M-am întors la scaun, m-am așezat și m-am șters cu batista pe față.

– Henry, am rostit cu voce joasă, încordată, a mers. Dar ce ciudat...

Henry și-a pus paharul gol pe podea. Era prima oară când îl vedeam că lasă jos un pahar gol și nu-l umple la loc. M-a studiat îndeaproape cu ochii lui verzi ficși, fără să clipească.

– Serios? a spus el blând. Ce-a mers, băiete?

Și-a umezit încet buzele cu vârful limbii.

– Ceea ce am făcut în birtul lui Gandesi, Henry. Tocmai m-a sunat un bărbat și m-a întrebat dacă mă interesează niște perle.

– Fain! Henry a țuguiat buzele și a fluierat ușor. Afurisitu' ăla de măsliniu nu ne-a dus de nas.

– Dar prețul e de cinci mii de dolari, Henry. Asta nu mi se pare deloc o explicație rezonabilă.

– Cât? Henry a căscat niște ochi cât cepele, gata să-i iasă din orbite. Cinci miare pentru falsurile alea? Tipu-i dus cu pluta. Au costat două cente, așa ai zis tu. Scrântit de-a binelea, asta e. Cinci miare? Păi, pentru banii ăștia îmi cumpăr atâtea perle false cât să acopăr fundu' unui elefant!

Îmi dădeam seama că Henry era nedumerit. Ne-a umplut paharele în tăcere și ne-am uitat unul la altul pe deasupra lor.

– Şi ce naiba poţi să faci, Walter? a întrerupt el în cele din urmă tăcerea.

– Henry, i-am spus eu hotărât, nu e decât un singur lucru de făcut. E adevărat că Ellen Macintosh mi s-a adresat cu titlu confidenţial şi, întrucât nu avea permisiunea doamnei Penruddock să-mi vorbească despre perle, cred că nu ar trebui să încalc limitele confidenţialităţii. Dar acum Ellen e supărată pe mine şi refuză să-mi vorbească, motivul fiind acela că beau whisky în cantităţi considerabile, deşi mă exprim şi gândesc încă destul de limpede. Acest lucru este foarte neobişnuit şi, în ciuda evenimentelor, ar trebui consultat un prieten apropiat al familiei. De preferinţă un bărbat, desigur, cineva cu multă experienţă în afaceri şi, pe lângă asta, unul care se pricepe la bijuterii. Există un astfel de om, Henry, şi mâine dimineaţă îi voi face o vizită.

– Măiculiţă! a exclamat Henry. Ai fi putut să-mi zici toate astea în trei vorbe. Cine-i tipu'?

– Îl cheamă Lansing Gallemore şi e preşedintele firmei Gallemore Jewelry de pe Seventh Street. E un prieten foarte vechi al doamnei Penruddock – Ellen mi-a pomenit de el adesea. De fapt, e chiar cel care a procurat imitaţiile perlelor.

– Da' ăsta o să ciripească la sticleţi, a protestat el.

– Nu prea cred, Henry. Nu cred că va face nimic care s-o pună pe doamna Penruddock într-o situaţie stânjenitoare.

Henry a scuturat din umeri.

– Falsurile-s falsuri. Nu poţi să faci nimic din ele. Nici măcar şefu' bijuteriilor nu poate.

– Totuşi, trebuie să existe un motiv pentru care se cere o sumă atât de mare. Singurul care îmi vine în minte e şantajul şi, ca să fiu sincer, asta e puţin prea mult pentru mine ca să mă descurc singur, pentru că nu ştiu destule despre istoria familiei Penruddock.

– Bine, a oftat Henry. Dacă asta-i bănuiala ta, atunci ar fi mai bine să te iei după ea, Walter. Iar eu aş face mai bine s-o şterg acasă şi să trag un pui de somn, ca să fiu în formă când începe treaba grea, dac-o fi să înceapă vreodată.

– N-ai vrea să-ţi petreci noaptea aici, Henry?

– Mulţam, amice, dar mi-e bine la hotel. O să iau numa' sticla asta cu tărie de rezervă, ca să mă adoarmă. S-ar putea să primesc un telefon de la agenţie mâine dimineaţă şi-atunci ar trebui să mă spăl pe dinţi şi să plec. Cred c-ar fi mai bine să schimb ţoalele astea cu ălelalte, ca să mă pot amesteca printre ăia de rând.

Acestea fiind zise, a mers la baie şi, în scurtă vreme, a apărut îmbrăcat în costumul lui albastru de serj. L-am îmbiat să ia maşina mea, dar mi-a spus că nu ar fi în siguranţă în cartierul lui. A acceptat să ia însă trenciul pe care îl purtase şi, punând în el cu mare grijă sticla de whisky nedestupată, mi-a scuturat călduros mâna.

– O clipă, Henry, am spus şi mi-am scos portofelul.

I-am întins o bancnotă de douăzeci de dolari.

– Asta pentru ce-i? a mormăit el.

– Ai rămas temporar fără slujbă, Henry, şi ai făcut o faptă nobilă în seara asta, indiferent cât de confuze sunt rezultatele. Ar trebui să fii recompensat, iar eu îmi permit această mică răsplată.

– Păi, mulţam, amice. Da' nu-i decât un împrumut. Avea vocea gâtuită de emoţie. Să-ţi dau un ţâr dimineaţă?

– Neapărat. Şi mi-a mai venit în minte un lucru. Oare n-ar fi indicat să-ţi schimbi hotelul? Să zicem că, fără să am eu nicio vină, poliţia află de furt. Nu vei fi cel puţin suspect?

– La dracu'! M-ar lua la scuturat cu orele. Da' la ce le-ar folosi? Nu-s turnător.

– Tu hotărăşti, Henry, desigur.

– Da. Noapte bună, amice, şi să nu visezi urât.

După plecarea lui, m-am simțit dintr-odată foarte deprimat și singur. Tovărășia lui Henry fusese foarte stimulatoare pentru mine, în ciuda manierei lui necizelate de a vorbi. Era un bărbat adevărat. Mi-am turnat o porție destul de zdravănă de whisky din sticla rămasă și am băut-o repede, însă amărât.

Efectul băuturii a fost o dorință copleșitoare de a vorbi cu Ellen Macintosh. M-am dus la telefon și am format numărul ei. După o așteptare lungă, mi-a răspuns o servitoare somnoroasă. Dar Ellen, auzind cine o caută, a refuzat să vină la telefon. Asta m-a întristat și mai mult și am terminat restul sticlei aproape fără să-mi dau seama ce fac. Pe urmă, m-am culcat pe pat și am alunecat într-un somn agitat.

6

M-a trezit țârâitul insistent al telefonului și am văzut că soarele dimineții îmi bătea în geam. Era nouă și lămpile ardeau încă toate. M-am ridicat cam țeapăn și buimac, pentru că purtam încă ținuta de seară. Dar eu sunt un om sănătos, cu nervi foarte tari, și nu mă simțeam atât de rău pe cât mă așteptam. M-am dus la telefon și am răspuns.

– Cum te simți, amice? m-a întrebat Henry. Eu am capul cât o baniță.

– Nu prea rău, Henry.

– M-au sunat de la agenție pentru o slujbă. Ar fi bine să merg să văd care-i treaba. Să trec pe la tine mai târziu?

– Da, Henry, așa să faci, neapărat. Pe la unsprezece ar trebui să termin deja cu comisionul de care-ți vorbeam aseară și să fiu acasă.

– Ai mai primit telefoane de la știi tu cine?

– Încă nu, Henry.

– Am priceput. Pe curând.

Henry a închis. Eu am făcut un duş rece, m-am bărbierit şi m-am îmbrăcat. Am ales un costum de zi maro, nebătător la ochi, şi mi-am comandat cafea de la cafeneaua de la parter. I-am cerut chelnerului să strângă sticlele goale din apartament şi i-am dat un dolar pentru deranj. După două ceşti de cafea neagră, mi-am revenit şi m-am dus cu maşina la magazinul mare şi strălucitor al firmei Gallemore Jewelry de pe West Seventh Street.

Era o nouă dimineaţă senină şi strălucitoare şi se părea că problemele se vor rezolva de la sine într-o zi atât de plăcută.

La domnul Lansing Gallemore s-a dovedit a fi destul de greu de intrat, aşa că am fost nevoit să-i spun secretarei că veneam într-o chestiune care o privea pe doamna Penruddock şi era de natură confidenţială. Imediat ce i s-a transmis acest mesaj, am fost poftit într-un birou lung, lambrisat, la capătul căruia domnul Gallemore stătea în picioare în spatele unei mese de lucru impresionante. Mi-a întins o mână trandafirie subţire.

– Domnul Gage? Nu cred că ne-am cunoscut.

– Nu, domnule Gallemore, nu ne-am cunoscut. Sunt – sau cel puţin eram, până aseară – logodnicul domnişoarei Ellen Macintosh care, după cum probabil ştiţi, e infirmiera doamnei Penruddock. Am venit la dumneavoastră într-o chestiune foarte delicată şi este necesar să vă rog să păstraţi confidenţialitatea înainte de a vă spune despre ce e vorba.

Domnul Gallemore era un bărbat de vreo şaptezeci şi cinci de ani, foarte slab şi înalt, cu ţinută adecvată, care se ţinea foarte bine. Avea ochi albaştri reci, dar un zâmbet cald. Era îmbrăcat tinereşte, într-un costum de flanel gri, şi-şi pusese o garoafă roşie la rever.

– Iată un lucru pe care mi-am impus să nu-l promit, domnule Gage. Consider că este o cerere foarte incorectă. Dar, dacă mă asigurați că e vorba de doamna Penruddock și este, într-adevăr, o problemă de natură delicată și confidențială, voi face o excepție.

– Este, fără îndoială, domnule Gallemore, am spus, și i-am relatat întreaga poveste, fără să-i ascund nimic, nici măcar faptul că băusem mult prea mult whisky cu o zi înainte.

El m-a urmărit cu o privire curioasă până la sfârșit. A luat o pană albă cu mâna lui frumoasă și și-a gâdilat ușor urechea cu puful.

– Domnule Gage, nu ghiciți de ce vi se cer cinci mii de dolari pentru colierul acela de perle?

– Dacă îmi permiteți să ghicesc, într-o chestiune atât de personală, m-aș hazarda să vă dau o explicație, domnule Gallemore.

A mutat pana în dreptul urechii stângi și a încuviințat din cap.

– Dă-i drumul, fiule.

– În realitate, perlele sunt veritabile, domnule Gallemore. Sunteți un prieten foarte vechi al doamnei Penruddock – poate chiar iubitul ei din tinerețe. Când v-a dat perlele, cadoul primit la nunta de aur, ca să le vindeți, întrucât avea mare nevoie de bani pentru un scop nobil, dumneavoastră nu le-ați vândut, domnule Gallemore. V-ați prefăcut doar că le vindeți. I-ați dat douăzeci de mii de dolari din banii dumneavoastră și i-ați înapoiat perlele, pretinzând că sunt imitații făcute în Cehoslovacia.

– Fiule, gândești mult mai înțelept decât vorbești, a remarcat domnul Gallemore.

S-a ridicat și a mers la o fereastră, a tras la o parte perdeaua din țesătură fină și s-a uitat în jos, la vânzoleala de pe Seventh Street. A revenit la birou, s-a așezat și a zâmbit puțin melancolic.

– Sunteți aproape stânjenitor de corect, domnule Gage, a zis el, oftând. Doamna Penruddock este o femeie foarte mândră,

altfel, i-aş fi oferit direct cei douăzeci de mii de dolari, ca împrumut fără garanţie. Din întâmplare, eram coadministratorul moşiei sale şi ştiam că, în condiţiile pieţei financiare de atunci, era imposibil să adune aşa o sumă fără să afecteze grav integritatea moşiei, ca să se îngrijească de toate rudele şi pensionarii aceia. Aşa că doamna Penruddock şi-a vândut perlele – aşa a crezut ea –, dar a insistat să nu afle nimeni despre asta. Iar eu am făcut ceea ce aţi presupus. Era neimportant. Îmi puteam permite gestul. Nu m-am însurat niciodată, Gage, şi sunt considerat un om bogat. Ca să fiu sincer, pe vremea aceea, perlele nu i-ar fi adus nici jumătate din suma pe care i-am dat-o eu sau din cât ar trebui să valoreze ele astăzi.

Am coborât ochii, de teamă ca domnul acela în vârstă amabil să nu fie stingherit de privirea mea directă.

– Aşa că am face mai bine să adunăm cele cinci mii, fiule, a adăugat el îndată, pe un ton energic. Preţul e foarte mic, deşi perlele furate sunt mult mai greu de manipulat decât pietrele tăiate. Dacă ar fi să am încredere în dumneavoastră luându-mă numai după ce văd, credeţi că aţi putea duce treaba la capăt?

– Domnule Gallemore, i-am răspuns hotărât, dar calm, sunt un străin pentru dumneavoastră şi sunt un om obişnuit. Dar vă jur, pe amintirea părinţilor mei dragi şi veneraţi, că nu voi da dovadă de laşitate.

– Oamenii obişnuiţi sunt de nenumărate feluri, fiule, a spus domnul Gallemore amabil. Şi nu mă tem că aţi fura banii, pentru că e posibil să ştiu puţin mai multe despre domnişoara Ellen Macintosh şi prietenul ei decât bănuiţi. Mai mult, perlele sunt asigurate, pe numele meu, desigur, iar firma de asigurări e cea care ar trebui să se ocupe de afacerea asta. Dar tu şi prietenul tău cel nostim se pare că v-aţi descurcat foarte bine până acum, iar eu

sunt de părere că trebuie să-ţi joci cartea până la capăt. Henry ăsta trebuie să fie un bărbat pe cinste.

– M-am ataşat foarte mult de el, în ciuda manierelor lui necivilizate.

Domnul Gallemore şi-a mai făcut puţin de lucru cu pana lui albă, apoi a scos un carnet de cecuri mare şi a completat o filă pe care a aplicat sugativa cu grijă înainte de a mi-o întinde pe deasupra mesei.

– Dacă recuperaţi perlele, mă voi ocupa ca firma de asigurări să-mi restituie banii aceştia. Dacă mă apreciază, nu voi întâmpina nicio dificultate. Banca e chiar în colţul străzii, iar eu voi aştepta telefonul lor. Probabil că nu vă vor da banii fără să-mi telefoneze. Păzeşte-te, fiule, şi ai grijă să nu fii rănit.

Am dat mâna cu el încă o dată.

– Domnule Gallemore, nimeni nu mi-a mai arătat atâta încredere, i-am spus. Desigur, cu excepţia tatălui meu.

– Mă port prosteşte, a recunoscut el, cu un zâmbet propriu. A trecut atâta vreme de când n-am mai auzit pe nimeni vorbind aşa cum scrie Jane Austin, încât ajung să mă port ca un fraier.

– Mulţumesc, domnule. Ştiu că limbajul meu e cam preţios. Pot îndrăzni să vă cer o mică favoare, domnule?

– Care anume, Gage?

– Să-i telefonaţi domnişoarei Ellen Macintosh, de care sunt acum puţin înstrăinat, şi să-i spuneţi că nu beau astăzi şi că mi-aţi încredinţat o misiune foarte delicată.

Gallemore a izbucnit în râs.

– Cu mare plăcere, Walter. Şi, cum ştiu că e de încredere, o voi ajuta să-şi facă o idee despre ce se întâmplă.

Am plecat de la el şi m-am dus la bancă să încasez cecul. Funcţionarul, după ce m-a privit cu suspiciune şi după ce a lipsit de la ghişeu destul de mult, a numărat, până la urmă, banii în bancnote

de o sută de dolari, codindu-se ca și când mi i-ar fi dat din buzunarul propriu.

Am pus pachetul de bancnote în buzunar și i-am spus:

– Acum dați-mi un fișic de monede de douăzeci și cinci de cenți, vă rog.

– Un fișic de monede de douăzeci și cinci de cenți?

Funcționarul a ridicat din sprâncene.

– Exact. Le folosesc ca să dau bacșiș. Și, firește, prefer să le duc acasă împachetate.

– A, înțeleg. Un fișic de monede de douăzeci și cinci de cenți. Zece dolari, vă rog.

Am luat fișicul greu, l-am pus și pe el în buzunar și m-am întors în Hollywood.

Henry mă aștepta în holul din Chateau Moraine, răsucind pălăria între degetele lui aspre. Pe față i se citea puțin mai multă îngrijorare decât în ziua precedentă și am observat că respirația avea iz de whisky. Am urcat în apartamentul meu și el s-a întors spre mine nerăbdător:

– Ai avut ceva noroc, amice?

– Henry, i-am spus, înainte de a ne apuca astăzi de treabă, vreau să mă fac bine înțeles când spun că nu beau. Văd că tu deja ai pus gura pe sticlă.

– Numa' un gât, Walter, a zis el, plin de remușcări. Slujba pentru care m-am dus a luat-o altu' înainte să ajung eu acolo. Care-i vestea bună?

M-am așezat, mi-am aprins o țigară și m-am uitat fix în ochii lui.

– Ei, bine, Henry, nu prea știu dacă ar trebui să-ți spun sau nu. Dar mi se pare urât să n-o fac, după ce-ai făcut azi-noapte, la Gandesi.

Am ezitat o clipă în plus. Henry mă privea pișcându-și mușchii de pe brațul stâng.

– Perlele sunt adevărate, Henry. Şi am instrucţiuni să merg mai departe cu târgul. Am cinci mii de dolari bani gheaţă în buzunar în clipa asta.

I-am povestit pe scurt ce se întâmplase.

S-a arătat mai uimit decât se poate descrie în cuvinte.

– Hristoase! a exclamat el, rămânând cu gura căscată. Vrei să zici că ai primit cinci miare de la Gallemore, aşa, tam-nisam?

– Întocmai, Henry.

– Puştiule, a rostit el cu sinceritate, mutra ta nevinovată şi felu' ăla complicat în care vorbeşti au ceva pe care mulţi ar da o grămadă de mălai să-l priceapă. Cinci miare – de la un tip cu bani – aşa, trosc-pleosc. Să fiu al naibii! Nemaipomenit! Da-mi-aş palme!

Exact în momentul acela, de parcă intrarea mea în clădire ar fi fost sesizată, telefonul a sunat din nou. M-am repezit să răspund.

Era una din vocile pe care o aşteptam, dar nu cea pe care tânjeam din adâncul sufletului s-o aud.

– Cum îţi merge în dimineaţa asta, Gage?

– Mai bine, am răspuns. Dacă primesc asigurări că voi fi tratat onorabil, sunt gata să închei târgul.

– Vrei să zici că ai făcut rost de marafeţi?

– Îi am în buzunar în momentul acesta.

Vocea a părut să respire uşurată.

– O să-ţi primeşti pietrele – dacă ne primim şi noi banii, Gage. Suntem în afacerea asta de multă vreme şi nu dăm ţepe. Dacă le-am da, lumea ar afla şi nimeni n-ar mai lucra cu noi.

– Da, desigur, înţeleg. Dă-mi instrucţiunile, am adăugat, pe un ton distant.

– Ascultă bine, Gage. Diseară la opt fix, eşti în Pacific Palisades. Ştii unde-i asta?

– Sigur că da. E un mic cartier rezidențial la vest de terenurile de polo de pe Sunset Boulevard.

– Exact. Sunset trece chiar prin el. E acolo o drogherie deschisă până la nouă. Intră în ea și așteaptă un telefon la opt fix diseară. Singur. Asta înseamnă absolut singur, Gage. Fără polițai și fără găligani. E-o zonă dură acolo și avem noi metodele noastre să te ducem unde vrem și să aflăm dacă ești singur sau nu. Ai înțeles?

– Nu sunt chiar idiot, am replicat.

– Fără pachete false, Gage. O să verificăm marafeții. Fără arme. O să fii percheziționat și suntem destui ca să te pândim din toate ungherele. Îți cunoaștem mașina. Nu faci șmecherii, nu faci pe deșteptul și nimeni n-o să fie rănit. Așa facem noi afaceri. Marafeții cum sunt?

– În bancnote de o sută de dolari. Și numai câteva din ele sunt noi.

– Bun băiat. La opt, atunci. Poartă-te înțelept, Gage.

Am auzit declicul care încheie convorbirea și am închis. Telefonul a sunat din nou aproape în aceeași secundă. De data asta, era vocea *aceea*.

– Vai, Walter, a zis Ellen pe o voce plângăcioasă, am fost atât de rea cu tine! Te rog să mă ierți. Domnul Gallemore mi-a povestit totul și acum mi-e atât de frică!

– Nu ai de ce să-ți fie frică, i-am spus eu afectuos. Doamna Penruddock știe, draga mea?

– Nu, dragul meu. Domnul Gallemore mi-a zis să nu-i povestesc. Telefonez de la un magazin de pe Sixth Street. Vai, Walter, nu mai pot de frică! Henry va merge cu tine?

– Mă tem că nu, scumpo. Toate aranjamentele sunt făcute și ei nu-mi dau voie să-l iau. Trebuie să merg singur.

– Vai, Walter! Sunt îngrozită. Nu pot suporta încordarea.

– Nu ai de ce să te temi, am asigurat-o. E o simplă tranzacție de afaceri. Iar eu nu sunt chiar un pișpirică.

– Dar, Walter... of, voi încerca să fiu curajoasă, Walter. Îmi promiți numai un lucrușor mic, mic de tot?

– Niciun strop, draga mea, i-am spus categoric. Nici măcar unul.

– Vai, Walter!

A mai ținut-o așa încă puțin, ceea ce mie mi-a plăcut foarte mult, ținând cont de circumstanțe, deși pe alții poate nu i-ar fi interesat. În cele din urmă, ne-am luat rămas-bun, eu promițând să-i telefonez imediat ce se încheie întâlnirea mea cu escrocii.

M-am întors de la telefon ca să-l găsesc pe Henry trăgând serios dintr-o sticlă pe care o scosese din buzunarul de la șold.

– Henry! am țipat.

S-a uitat la mine pe deasupra sticlei cu o privire aspră, hotărâtă.

– Ascultă, amice, mi-a zis cu glas gros. Am priceput destule din ce-ai spus tu la telefon ca să-mi dau seama cum stă treaba. Un loc ascuns printre buruieni cât casa, tu te duci acolo singur, ei îți trag una zdravănă la cap, îți iau mălaiu' și te lasă lat – ca s-o șteargă cu pietre cu tot în tașcă. Lasă-te păgubaș, amice. Lasă-te păgubaș!

Aproape că strigă ultimele cuvinte.

– Henry, e datoria mea și trebuie să mi-o îndeplinesc, am rostit eu, calm.

– Hă! a pufnit el. Io zic nu. Ești dus cu pluta, da' ești simpatic. Io zic nu. Henry Eichelberger din neamu' Eichelberger din Wisconsin – aș îndrăzni să spun chiar neamu' Eichelberger din Milwaukee – spune nu. Și o zice ținând sticla cu ambele mâini.

A dus iar sticla la gură.

– Sigur nu vei fi de niciun ajutor, dacă vei ajunge în stare de ebrietate, i-am zis, cam amărât.

A lăsat sticla jos și m-a privit cu mirarea întipărită pe toate trăsăturile lui aspre.

– Beat, Walter? a bubuit el. Te-am auzit spunând beat? Un Eichelberger, beat? Ascultă, fiule. N-avem timp acuma. Ne-ar trebui cam trei luni. Într-o zi, când o să ai trei luni libere și vreo douăzeci de litri de whisky și-o pâlnie, mi-oi lua și eu liber bucuros și ți-oi arăta cum arată un Eichelberger beat. N-o să-ți vină să crezi. Fiule, n-ar mai rămâne nimica în orașu' ăsta, numa' niște bârne atârnate și-o grămadă de cărămizi sparte și-n mijlocul lor – Hristoase, încep să vorbesc și io engleză bine, dacă mai stau mult pe lângă tine – cuminte, fără niciun suflet în preajma lui, decât poate la vreo treizeci de kilometri, Henry Eichelberger o să stea zâmbind, culcat pe spate. Beat, Walter. Nu mut de beat, nici măcar mort de beat. Da' ai putea folosi cuvântu' beat și nu m-aș supăra.

S-a așezat și a mai tras un gât. Am coborât privirea, indispus. Nu aveam ce să-i mai spun.

– Da' asta, a continuat el, o să fie al'dată. Acuma îmi iau doctoria. Nu-s în apele mele dacă n-am un pic de delirium tremens, cum îi zice ăla. Cu el am crescut. Și merg cu tine, Walter. Unde-i locul ăla?

– Lângă plajă, Henry, și nu vii cu mine. Dacă trebuie neapărat să te îmbeți, îmbată-te, dar nu vii cu mine.

– Ai o mașină mare, Walter. O să m-ascund în spate, pe jos, sub o pătură. E-un fleac.

– Nu, Henry.

– Walter, ești un tip simpatic și mă duc cu tine. Trage-o dușcă. Îmi pari cam șubred.

Ne-am certat preț de-o oră. Mă durea capul și am început să mă agit și să obosesc. Atunci a venit momentul când am făcut un lucru care ar fi putut deveni o greșeală fatală. Am cedat lingușelilor

lui Henry și am băut o cantitate mică de whisky, strict în scop medicinal. Băutura m-a relaxat în așa măsură, că am mai luat o porție, ceva mai mare. Nu mâncasem nimic, băusem doar cafeaua de dimineață, iar cu o seară înainte cinasem frugal. Peste o altă o oră, Henry plecase după încă două sticle de whisky, iar eu mă simțeam liber ca pasărea cerului. Toate greutățile dispăruseră și am căzut de acord ca Henry să se întindă în spatele mașinii mele, ascuns sub o pătură, și să mă însoțească la întâlnire.

7

Când m-am trezit din nou, era aproape întuneric. M-am sculat din pat cu spaima în suflet și junghiuri în tâmple. Dar era numai șase și jumătate. Eram singur în apartament și pe podea se furișau umbre lunguiețe. Expoziția de sticle goale de pe masă era de-a dreptul dezgustătoare. Henry Eichelberger nu se zărea nicăieri. Săgetat de-o grijă de care m-am rușinat imediat, m-am dus la jacheta atârnată pe spătarul unui scaun și am verificat iute buzunarul interior de la piept. Pachetul cu bancnote era neatins. După o scurtă ezitare și cu un sentiment de vină ascunsă, l-am scos și am numărat banii încet. Nu lipsea nicio bancnotă. Le-am pus la loc și am încercat să zâmbesc în sinea mea la lipsa de încredere, apoi am aprins o lampă și m-am dus în baie ca să fac dușuri când calde, când reci, până când creierul mi s-a limpezit din nou.

Tocmai terminasem cu asta și mă îmbrăcam cu lenjerie curată, când am auzit o cheie răsucindu-se în broască și Henry Eichelberger și-a făcut apariția cu două sticle învelite sub braț. M-a privit cu o afecțiune care mi s-a părut sinceră.

– Unu' care doarme ca tine-i campion, Walter, a spus el, admirativ. Ţi-am şutit cheile ca să nu te trezesc. A trebuit să iau de potol şi încă ceva pileală. Am băut o ţâră de unu' singur, deşi ţi-am zis că asta-i împotriva principiilor mele, da' azi e-o zi mare. Totuşi, acuma s-o lăsăm mai moale cu pilitu'. Nu-i voie să ne-apuce iar pandaliile până nu-i gata treaba.

Vorbind, a destupat o sticlă şi mi-a turnat o cantitate mică. Am băut-o recunoscător şi-am simţit imediat o căldură plăcută în vene.

– Pun prinsoare că te-ai uitat în jeb după teancu' de lovele, mi-a spus rânjind.

Am simţit că roşesc, dar am tăcut.

– În regulă, amice, bine-ai făcut. Ce naiba ştii tu despre Henry Eichelberger, la urma urmei? Io am făcut altceva. A dus mâna la spate şi a scos un pistol scurt de la şold. Dacă băieţii ăia joacă tare, mi-am cumpărat de cinci dolari plumbi care vor şi ei să joace tare. Şi nimeni din neamu' Eichelberger n-a ratat pe niciunu' din ăia în care-a tras.

– Nu-mi place, Henry, am comentat eu pe un ton sever. Nu aşa ne-a fost înţelegerea.

– Ducă-se naibii înţelegerea! Băieţii-şi iau mălaiu', fără poliţai. Mă îngrijesc să dea pietrele şi să nu-ncerce vreo şiretenie.

Mi-am dat seama că nu are rost să-l contrazic, aşa că m-am îmbrăcat şi m-am pregătit să plec. Am mai băut fiecare câte un pahar, apoi Henry şi-a dosit o sticlă plină în buzunar. Am părăsit apartamentul.

Pe coridor, spre lift, mi-a explicat încet:

– Am chemat un taxi care să se ţină coadă după tine, în caz că le vine şi la băieţi aceeaşi idee. Dă nişte ture pe câteva străzi liniştite, ca să-mi dau seama. Da' cel mai probabil o să te-ncercuiască aproape de plajă.

– Toate astea trebuie să te fi costat o groază de bani, Henry, i-am spus și, cât am așteptat să vină liftul, am mai scos o bancnotă de douăzeci de dolari din portofel și i-am oferit-o.

A luat-o fără tragere de inimă, dar până la urmă a vârât-o în buzunar.

Am făcut cum mi-a sugerat el, conducând în sus și-n jos pe străzile abrupte de la nord de Hollywood Boulevard și imediat am auzit claxonul inconfundabil al unui taxi în spate. Am tras pe dreapta. Henry a coborât din taxi, a plătit și s-a urcat lângă mine.

– Liber, mi-a zis. Nicio coadă. O să mă las un pic în jos și tu ai face bine să oprești undeva să băgăm pe sub nas, că, dacă o să trebuiască să ne luăm la-ntrecere cu caftangiii ăia, o să ne prindă bine să fim cu burta plină.

Așa că am mers mai departe spre vest, am coborât pe Sunset Boulevard și am oprit imediat la un *drive-in* aglomerat, unde ne-am așezat la tejghea. Am mâncat ușor, o omletă și-o cafea. Am pornit iar la drum. Când am ajuns în Beverly Hills, Henry mi-a cerut să ocolesc din nou pe mai multe străzi rezidențiale, pe care le-a cercetat cu mare atenție prin lunetă.

Când, în sfârșit, s-a declarat satisfăcut, ne-am întors pe Sunset și am străbătut fără incidente cartierul Bel-Air și periferia Westwoodului, până aproape de terenul de polo Riviera. Acolo e un canion numit Mandeville, un loc foarte liniștit. Henry mi-a cerut să urc o distanță scurtă. Ne-am oprit și am băut puțin whisky din sticla lui. Apoi el s-a mutat în spatele mașinii și și-a ghemuit trupul masiv pe jos, acoperindu-se cu pătura și ținând pistolul și sticla tot pe jos, cât mai la îndemână. Aceste lucruri fiind rezolvate, am plecat din nou la drum.

Pacific Palisades e un cartier ai cărui locuitori se pare că se duc la culcare destul de devreme. Când am ajuns în ceea ce putea fi

numit centrul comercial, nu era nimic deschis, decât drogheria de lângă bancă. Am parcat. Henry a rămas sub pătură, în spatele mașinii, în liniște, cu excepția unui gâlgâit discret, pe care l-am auzit când pășeam pe trotuarul întunecos. Am intrat în drogherie. Ceasul dinăuntru arăta opt fără un sfert. Am cumpărat un pachet de țigări, mi-am aprins una și m-am plasat în apropierea cabinei telefonice deschise.

Vânzătorul, un bărbat roșcat bine clădit, de vârstă nesigură, avea un radio mic, dat foarte tare și asculta un serial prost. L-am rugat să-l dea mai încet, pentru că aștept un telefon important. M-a ascultat, dar fără tragere de inimă, și s-a retras imediat în spatele magazinului, de unde l-am văzut că mă urmărește malițios printr-o ferestruică.

La opt fără un minut, după ceasul din tutungerie, telefonul a țârâit strident în cabină. M-am repezit într-acolo și am închis bine ușa. Am ridicat receptorul, tremurând puțin de emoție, în ciuda propriei voințe.

Am auzit același glas metalic.

– Gage?

– Sunt domnul Gage.

– Ai făcut întocmai cum ți-am zis?

– Da. Am banii în buzunar și sunt absolut singur.

Nu mi-a plăcut să arunc minciuni sfruntate nici măcar unui hoț, dar m-am îmbărbătat singur.

– Atunci, ascultă. Du-te înapoi pe unde ai venit cam o sută de metri. Lângă remiza de pompieri e un service închis, vopsit cu verde, roșu și alb. În apropiere, spre sud, e un drum prăfuit. Mergi pe el cam cinci sute de metri, până ajungi la o barieră albă, de un metru pe un metru, construită aproape transversal pe drum. Poți să te strecori cu mașina prin stânga ei. Mergi cu faza mică și cobori

mai departe dealul, până ajungi la o groapă înconjurată de salvie. Parchează acolo, stinge farurile și așteaptă. Ai înțeles?

– Perfect, am spus pe un ton distant, voi proceda întocmai.

– Ascultă, amice. Nu-i nicio casă și nici picior de om pe-o rază de un kilometru. Ai zece minute să ajungi acolo. Te miști repede și singur – altfel, ai bătut calea mânzului. Nu aprinzi lumini, chibrituri, pastile sau lanterne. Acum pleacă.

Am auzit tonul și am ieșit din cabină. Nici n-am plecat bine din drogherie, că vânzătorul a sărit imediat la aparatul de radio și a dat sonorul la maximum. Am urcat în mașină, am întors și-am mers înapoi pe Sunset Boulevard, așa cum mi se indicase. Henry păstra o liniște de mormânt în spatele meu.

Pe mine mă cuprinsese deja agitația și toată băutura adusă de Henry era la el. Am ajuns la remiza de pompieri foarte repede. Prin geamul ei am văzut patru pompieri jucând cărți. Am cotit la dreapta pe drumul prăfuit, am mers pe lângă serviceul vopsit în roșu, verde și alb și în clipa următoare noaptea s-a liniștit atât de brusc, în ciuda zumzăitului scos de mașina mea, că se auzeau greierii și brotăceii peste tot, iar dintr-o băltoacă apropiată răsuna orăcăitul unui brotac singuratic.

Drumul cobora și urca din nou și în depărtare am zărit un geam galben. Apoi, în fața mea, ca o stafie în bezna nopții fără lună, am ghicit bariera albă de pe drum. Am văzut și porțiunea liberă din marginea ei, am redus farurile și am trecut cu grijă pe lângă ea, coborând apoi pe o pantă scurtă, neregulată, până când am ajuns într-un spațiu de formă ovală, înconjurat de tufe scunde, dar întesat de sticle goale, conserve și resturi de hârtie. Era pustiu cu desăvârșire la ora aceea. Am oprit mașina, am oprit și motorul, am stins farurile și am rămas acolo nemișcat, cu mâinile pe volan.

În spatele meu, Henry nu zicea nici pâs. Am așteptat poate cinci minute, deși mi s-a părut mult mai mult, dar nu s-a întâmplat nimic. Prea multă liniște, prea multă pustietate, ceea ce nu mă încânta deloc.

Într-un sfârșit, am sesizat mișcare vagă în spate. M-am întors și am văzut conturul palid al feței lui Henry privindu-mă de sub pătură.

– Se mișcă ceva, Walter? mi-a șoptit el răgușit.

Am scuturat din cap viguros și el și-a tras din nou pătura peste față. Am auzit un gâlgâit înfundat.

Au trecut cincisprezece minute până când am îndrăznit să mă mișc din nou. Înțepenisem așteptând cu atâta încordare, așa că mi-am făcut curaj, am deschis portiera și am pășit pe solul denivelat. Nu s-a întâmplat nimic. M-am plimbat încet, înainte și înapoi, cu mâinile în buzunare. Timpul se târa tot mai greu. Trecuse peste jumătate de oră și îmi pierdeam răbdarea. M-am dus la geamul din spate al mașinii și am șoptit spre interior:

– Henry, mă tem că am fost trași pe sfoară la modul cel mai penibil. Mă tem că aceasta nu e decât o farsă josnică pe care ne-a făcut-o domnul Gandesi, ca să se răzbune pentru purtarea ta de aseară. Nu e nimeni aici, iar în locul acesta nu poți ajunge decât pe un singur drum. Mi se pare total nepotrivit pentru genul de întâlnire la care ne așteptam.

– Nemernicu'! a șoptit Henry, iar gâlgâitul s-a auzit din nou în mașina întunecată.

Am sesizat iar mișcare și Henry a ieșit de sub pătură. Portiera s-a deschis, împingându-mă, și de după ea s-a ivit capul lui Henry. S-a uitat în toate direcțiile în care-i spuneau ochii să se uite.

– Așază-te pe treapta mașinii, îmi zise în șoaptă. Ies afară, dacă stau cu ochii pe noi din tufe, o să vadă numa' un cap.

Am făcut ce mi-a sugerat, mi-am ridicat gulerul și mi-am tras pălăria pe ochi. Tăcut ca umbra, Henry s-a furișat afară din mașină, a închis portiera fără zgomot și s-a postat în fața mea, scrutând orizontul mărginit. Pistolul din mâna lui a sclipit slab în lumină. Am rămas amândoi așa încă vreo zece minute.

Henry s-a enervat și a dat naibii toată liniștea.

– Duși de nas! a mârâit el. Știi ce s-a întâmplat, Walter?

– Nu, Henry. Nu știu.

– A fost un test, asta a fost. La un moment dat, javrele alea împuțite au vrut să vadă dacă te prinzi în joc, și pe urmă iar te-au verificat la drogheria aia. Pun rămășag cu tine pe două roți de bicicletă din platină c-ai fost sunat din alt oraș.

– Așa e, Henry. Acum, că o spui tu, sunt și eu convins de asta, am recunoscut cu tristețe.

– Poftim! Găinarii nici n-au plecat din oraș. Stau pe fundu' lor, în scuipătoarele lor cu pluș, și te umplu de tromboane. Și mâine o să sune iar ăla și-o să-ți zică toate bune până acuma, trebuia să se asigure, o să încerce din nou diseară, poate-n San Fernando Valley, și suma o să urce la zece miare, din cauză că deranjul a fost mai mare. Ar trebui să mă duc înapoi la Gandesi și să-i sucesc gâtul de să-și vadă ceafa.

– Păi, la urma urmei, Henry, am spus, nu am făcut exact ce mi-au cerut, pentru că tu ai insistat să vii cu mine. Și poate că sunt mai deștepți decât crezi. Prin urmare, cel mai bun lucru ar fi să ne întoarcem în oraș și să sperăm că mâine ni se va ivi ocazia să încercăm din nou. Și va trebui să-mi promiți cu mâna pe inimă că te vei ține deoparte.

– Ești nebun! a exclamat el supărat. Fără mine, te-ar hali cum a halit canarul pisica. Ești un scump, Walter, dar nu știi nici câte știe Baby Leroy, actoru' ăla mic de doi ani. Tipii ăștia-s hoți și

au un colier de perle care le-ar putea aduce douăzeci de miare, dacă lucrează cu grijă. Au pornit să te tapeze cu o sumă mică, da' o să te stoarcă dacă le merge. Ar trebui să mă duc înapoi la broscaru' ăla umflat chiar acuma. Aş putea să-i fac nişte lucruşoare la care nu s-a gândit nimeni.

– Să lăsăm violenţa, Henry, l-am avertizat.

– Hă! s-a răţoit el. Mă doare-n paişpe de tipii ăia. Ridică sticla cu stânga şi bău cu sete. Mai bine-ai trage la măsea, Walter, a continuat el cu glas domol. Ăsta-i un chef de două parale.

– S-ar putea să ai dreptate, Henry, am oftat eu. Trebuie să recunosc că, de jumătate de oră încoace, îmi tremură stomacul ca frunza în vânt toamna.

M-am ridicat plin de curaj lângă el şi-am dat pe gât o cantitate generoasă din lichidul tare. Imediat mi-a revenit îndrăzneala. I-am dat sticla înapoi lui Henry, iar el a aşezat-o cu grijă pe treapta maşinii. Stătea în picioare lângă mine, jucându-se cu micul pistol automat în palma lui cuprinzătoare.

– N-am nevoie de unelte ca să vin de hac găştii de nemernici. Să-l ia dracu'!

Şi, dintr-o mişcare de braţ, l-a aruncat în tufe. Arma a căzut cu o bufnitură înfundată. Henry a făcut câţiva paşi şi, cu picioarele depărtate, a înălţat ochii spre cer.

M-am dus la el şi i-am urmărit privirea, atât cât îmi permitea lumina foarte slabă. M-a cuprins o stranie senzaţie de melancolie. În scurtul timp de când îl cunoşteam, mă ataşasem foarte mult de el.

– Ei, Henry, am întrebat, într-un sfârşit, care-i următoarea mişcare?

– O ştergem acasă, cred, a răspuns el încet şi morocănos. Şi ne îmbătăm crunt. Şi-a încleştat pumnii, scuturându-i uşor. Apoi

s-a întors cu fața la mine. Da, mi-a zis. N-avem ce face altceva. O ștergem acasă, puștiule, atât ne-a mai rămas.

– Încă nu, Henry, am spus eu, calm.

Mi-am scos mâna dreaptă din buzunar. Am mâini mari. În dreapta, am ascuns fișicul de monede primit de la bancă în dimineața respectivă. L-am strâns în pumnul meu masiv.

– Noapte bună, Henry, am murmurat și mi-am luat avânt cu toată forța brațelor și-a corpului. Două lovituri ai încasat de la mine. A mai rămas a treia, cea mai tare.

Însă Henry nu mă auzea. Pumnul meu cu greutatea de metal înăuntru îl lovise zdravăn în falcă. I se înmuiseară picioarele și căzuse drept în față ca o momâie, atingându-mi mâneca. M-am dat iute la o parte.

Henry Eichelberger zăcea nemișcat la pământ, moale ca o cârpă.

L-am privit cu amărăciune, așteptând să se miște, dar nu i-a tresărit niciun mușchi. Zăcea inert, absolut inconștient. Am pus fișicul înapoi în buzunar, m-am aplecat deasupra lui, l-am percheziționat temeinic, mutându-l ca pe-un sac de făină, dar mi-a luat ceva vreme până să găsesc perlele. Și le înfășurase în jurul gleznei stângi, sub șosetă.

– Ei, Henry, am spus, vorbindu-i pentru ultima oară, deși nu mă putea auzi, ești un gentleman, chiar dacă unul hoț. Ai fi putut să furi banii de zece ori în după-masa asta și să nu-mi dai nimic. Ai fi putut să-i iei acum câteva minute, când aveai pistolul în mână, dar și gândul acesta ți-a provocat dezgust. Ai aruncat arma și am rămas unul lângă altul, fără niciun ajutor, fără să poată interveni cineva pentru mine. Ai ezitat și atunci. Ca să fiu sincer, Henry, pentru un hoț priceput, cred că ai ezitat cam mult. Dar, judecând după cât de nobile sunt sentimentele tale, nu pot decât să te apreciez și mai mult. La revedere, Henry, și mult noroc.

Mi-am scos portofelul, am luat o bancnotă de o sută de dolari și am pus-o cu grijă în buzunarul unde văzusem că-i pune el de obicei. După aceea, m-am dus la mașină, am tras o înghițitură de whisky, am astupat-o bine și am lăsat-o lângă el, în partea dreaptă, cât mai la îndemână.

Eram convins că va avea nevoie de ea când se va trezi.

8

Trecuse de ora zece când m-am întors în apartamentul meu, dar am pus imediat mâna pe telefon și am sunat-o pe Ellen Macintosh.

– Draga mea! am strigat. Am perlele!

Am auzit-o respirând ușurată.

– O, dragul meu, m-a întrebat ea încordată și agitată, ești rănit? Nu ți-au făcut rău oamenii aceia, nu? Au luat banii și te-au lăsat să pleci?

– N-a fost niciun fel de „oamenii aceia“, i-am răspuns eu, mândru. Am încă banii de la domnul Gallemore. A fost numai Henry.

– Henry! a strigat ea, cu voce foarte ciudată. Dar am crezut... Vino imediat aici, Walter Gage, și povestește-mi...

– Miros a whisky, Ellen.

– Dragul meu! Sunt sigură că ai avut nevoie de el. Vino imediat.

Așa că am coborât încă o dată în stradă, m-am dus în grabă la Carondelet Park și am ajuns într-o clipă la reședința Penruddock. Ellen a ieșit pe terasă ca să mă întâmpine. Am stat de vorbă acolo în liniște, pe întuneric, ținându-ne de mână, pentru că servitorii se culcaseră. I-am spus toată povestea mea, cât am putut de simplu.

– Dar, dragule, de unde ai știut că era Henry? Credeam că ți-e prieten. Și vocea aceea de la telefon...

– Henry mi-a *fost* prieten, i-am spus, puțin cam trist, și tocmai asta l-a distrus. În ceea ce privește vocea de la telefon, a fost o chestiune minoră, foarte ușor de aranjat. Henry a plecat de lângă mine de mai multe ori, ca să se ocupe de asta. Un singur aspect neînsemnat mi-a dat de gândit. După ce i-am dat lui Gandesi cartea mea de vizită, cu numele apartamentului meu mâzgălit pe ea, Henry a trebuit să-i comunice complicelui că ne întâlniserăm cu Gandesi și-i lăsaserăm numele și adresa mea. Pentru că, desigur, atunci când mi-a venit ideea prostească – poate nu chiar atât de prostească – să vizitez un personaj celebru din lumea interlopă, ca să lansez mesajul că vrem să cumpărăm perlele înapoi, Henry a prins prilejul să mă facă să cred că mesajul telefonic a venit în urma conversației noastre cu Gandesi, căruia i-am povestit de problema noastră. Dar, cum primul telefon l-am primit înainte ca Henry să aibă ocazia să-și informeze complicele de întâlnirea noastră cu Gandesi, mi-a fost limpede că era o șmecherie la mijloc.

Apoi mi-am adus aminte că o mașină ne ciocnise din spate și Henry coborâse ca să-l înjure pe șofer. Bineînțeles că ciocnirea fusese deliberată, Henry o înlesnise, iar complicele lui era în mașina care ne-a lovit. Așa că Henry, prefăcându-se că urlă la el, i-a transmis informațiile necesare.

– Dar, Walter, a zis Ellen după ce mi-a ascultat cam nerăbdătoare explicațiile, asta e o problemă neînsemnată. Ceea ce vreau eu să știu e cum ți-ai dat seama că perlele sunt la Henry.

– Mi-ai spus chiar tu, draga mea. Ai fost foarte sigură de asta. Henry este foarte constant. Ar fi tipic pentru el să ascundă perlele undeva, să nu se teamă de ce i-ar face poliția, să-și ia altă slujbă

şi, cine ştie, după o vreme îndelungată, să le scoată la iveală şi să părăsească în linişte zona.

Ellen a clătinat din cap înfrigurată în întunericul de pe terasă.

– Walter, m-a mustrat ea cu glas sever, îmi ascunzi ceva. Nu aveai cum să fii sigur şi nu l-ai fi lovit pe Henry cu atâta brutalitate, dacă n-ai fi fost sigur. Te cunosc foarte bine ca să-mi dau seama de asta.

– Păi, draga mea, am spus cu modestie, a mai existat, într-adevăr, un mic indiciu, unul din fleacurile acelea pe care oamenii cei mai inteligenţi le trec cu vederea. După cum ştii, eu nu mă folosesc de telefonul obişnuit de acasă, nevrând să fiu deranjat de avocaţi şi alţii ca ei. Telefonul pe care îl folosesc e o linie particulară şi numărul nu apare în cartea de telefon. Dar telefoanele primite de la complicele lui Henry le-am primit pe linia particulară. Henry petrecuse o groază de vreme în apartamentul meu, iar eu avusesem grijă să-i dau domnului Gandesi acel număr, pentru că, bineînţeles, nu aşteptam să primesc nimic de la el, din moment ce am fost sigur, de la bun început, că perlele sunt la Henry. Trebuia doar să-l determin cumva să le scoată din ascunzătoare.

– Vai, dragule, exclamă Ellen, îmbrăţişându-mă. Eşti foarte curajos şi eu cred că eşti şi deştept, în felul tău. Crezi că Henry era îndrăgostit de mine?

Însă pe mine subiectul nu mă interesa deloc. Am lăsat perlele în grija lui Ellen şi, în ciuda orei târzii, m-am dus imediat cu maşina la locuinţa domnului Lansing Gallemore, i-am povestit totul şi i-am dat banii înapoi.

Peste câteva luni, am fost foarte bucuros când am primit o scrisoare cu ştampilă din Honolulu, scrisă pe o hârtie foarte proastă:

Amice, mi-ai tras un pumn strașnic, n-am crezut că ești în stare, deși normal că nici eu nu mă așteptam s-o iau în bot. Da' a fost o nimica toată și m-a făcut să mă gândesc la tine o săptămână întreagă, de câte ori mă spălam pe dinți. Mare păcat că a trebuit să spăl putina și să te las, ești un tip tare simpatic, chiar dacă un pic fraier, și mi-ar plăcea să ne trosnim împreună, în loc să frec supapele astea de ulei aicea unde-s acuma, adică la câteva mii de kilometri de unde ți-am pus scrisoarea asta. Mai vreau să știi două lucruri și amândouă-s pe bune. M-am îndrăgostit de-adevărat de blonda aia înaltă și ăsta a fost motivu' principal pentru care am plecat de la bătrână. Șterpelitu' perlelor a fost o idee de-aia țicnită care-ți vine când îți sucește mințile o damă. Era o crimă cum țineau ei pietrele alea în cutia de pâine. Am lucrat pentru un franțuz în Djibouti și la el m-am învățat să deosebesc perlele adevărate de-alea măsluite. Dar când a fost să se termine toate și-am rămas noi doi singuri printre tufe și nu mă mai ținea nimica, am fost prea moale ca să duc treaba la capăt. Spune-i blondinei c-ai auzit cum c-aș fi întrebat de ea.

Al tău pt. totdeauna,

HENRY EICHELBERGER (*Alias*)

P.S. Închipuie-ți că jegosu' care-a făcut șmecheria cu telefonu' a-ncercat să-mi ia jumate din centa pe care mi-ai vârât-o în vestă. A trebuit să-l caftesc să-i sune apa-n cap.

Al tău, H.E. (*Alias*)

Vară englezească

Traducere de Radu Săndulescu

1

Era o cabană dintr-acelea vechi, din zona rurală, considerate pitorești, unde englezii se duc să-și petreacă sfârșitul de săptămână ori să stea o lună în timpul verii, într-un an în care nu-și permit să meargă în Alpi, la Veneția, în Sicilia, în Grecia sau pe Rivieră, într-un an în care nu vor să mai vadă oceanul lor infernal de cenușiu.

Cine locuiește iarna în astfel de locuri? Cine s-ar hazarda să străbată tăcerea îngrozitor de umedă spre a afla răspunsul? Probabil doar o bătrânică liniștită, cu obraji rumeni, care ține în pat două recipiente de lut, pline cu apă fierbinte și n-are niciun fel de griji pe lumea asta, nici măcar pe cea a morții.

Dar era vară, iar familia Crandall venise acolo pentru o lună, eu fiindu-i oaspete câteva zile. Mă invitase chiar Edward Crandall și acceptasem, parțial pentru a fi în apropierea ei, parțial pentru că invitația lui era ca o insultă, iar mie-mi plac insultele, mai ales când vin din partea anumitor persoane.

Nu cred că spera să mă prindă făcând dragoste cu ea. Nu cred că i-ar fi păsat de așa ceva. Era prea preocupat de țiglele acoperișului, de pereții șopronului, în umbra căpițelor de fân. Nici prin gând nu i-ar fi trecut să facă un asemenea compliment vreunuia dintre noi.

Dar n-am făcut niciodată dragoste cu ea, așa că n-ar fi putut să ne prindă – în cei trei ani, cu întreruperi, de când îi cunoșteam. Era din partea mea o delicatețe curioasă, foarte naivă, foarte decrepită. În astfel de împrejurări, în vreme ce ea continua să-l suporte într-o totală tăcere, mi-am zis c-ar fi fost un gest prea dur. Poate că m-am înșelat. Probabil că m-am înșelat. Ea era extrem de drăgălașă.

Era o cabană mică, tocmai la capătul satului Buddenham, dar, în ciuda izolării naturale, avea zidurile inutile pe care le au anumite grădini englezești, de parcă florile ar putea fi surprinse în atitudini jenante. Le plăcea să-i spună „curte“ părții din spate, cea mai apropiată de casă. Avea acel miros aproape insuportabil de flori englezești vara. Pe partea însorită creșteau pe spalieri nectarine, iar pe pajiștea solidă, străveche, erau puse o masă și scaune rustice, de ceai, dacă ar fi fost suficient de cald pentru a se servi ceaiul afară. Cât am stat eu acolo, nu s-a întâmplat niciodată să fie atât de cald.

În față era o altă grădină, un alt spațiu împrejmuit, care mirosea a trandafiri și rezede, copleșite de bondari dungați. Avea o alee, un gard viu, un zăplaz și o poartă. Astea erau în afară. Și îmi plăceau toate. Înăuntru îmi displăcea un singur lucru: scările. Aveau genul acela de ingenuitate de o răceală mortală a lucrului greșit, de parcă ar fi fost concepute pentru ca mireasa ta de șase luni să se împiedice și să-și rupă gâtul, prilejuind una dintre tragediile cu care se desfată lumea, lingându-și buzele umede de ceai.

Nu mă deranja nici măcar că exista doar o singură baie, care n-avea duș. După zece ani de vizite făcute în Anglia, câteodată pentru perioade mai lungi, eram la curent cu faptul că puține case, chiar și dintre cele mari, erau echipate cu mai mult. Și ajungi să te obișnuiești să fii trezit dimineața cu o discretă bătaie în ușă, apoi ușa să se deschidă încet, fără ca tu să fi răspuns, apoi draperiile să fie date zgomotos la o parte, iar după aceea să urmeze sunetul înfundat

scos de un recipient din aramă, cu o formă ciudată, plin cu apă fierbinte, care este depus într-o copaie largă, în care de-abia poți sta în fund – cu condiția să-ți pui picioarele ude pe dușumea. Chestia asta e demodată acum, dar se mai păstrează în unele locuri.

Nu aspectul acesta mă deranja, ci scările. În primul rând, în capătul lor exista o curbă extrem de vagă, într-o beznă totală, iar acolo era o semitreaptă complet inutilă, în unghiul cel mai prost cu putință. Întotdeauna mă împiedicam de ea. Apoi, pe parcursul părții în linie dreaptă a scărilor, înainte de curbă, era stâlpul de susținere, la fel de tare și de ascuțit ca o grindă de oțel și aproximativ de dimensiunea unui stejar solid. Se povestea că fusese tăiat din etrava unui galion spaniol, pe care o furtună extrem de englezească îl făcuse să naufragieze pe un țărm extrem de englezesc. După obișnuitele câteva secole, o parte din etravă ajunsese la Buddenham și fusese transformată în stâlp de susținere.

Încă un lucru: cele două gravuri în metal. Erau atârnate într-un unghi absurd pe peretele din dreapta a părții principale a scării, oricum îngustă. Atârnau una lângă alta, înrămate în acea manieră monumentală care le plăcea gravurilor în metal. Un colț îți putea despica țeasta la fel ca un topor. Subiectele erau: „Cerb adăpându-se“ și „Cerb încolțit“. Păreau aproape identice, mai puțin poziția capului animalului. Dar nu le-am privit niciodată cu mare atenție. Doar m-am strecurat pe lângă ele. Singurul loc de unde le puteai vedea cu adevărat era coridorul care ducea la bucătărie și la spălătorie. Din acel loc, dacă aveai vreo treabă pe-acolo și dacă-ți plăceau gravurile în metal după Landseer, puteai să te uiți în sus printre balustrade și să contemplezi după placul inimii. Ar fi putut fi ceva extrem de distractiv, dar nu pentru mine.

În după-amiaza aceea am coborât scările ca de obicei, împiedicându-mă și ferindu-mă, balansându-mi bastonul din lemn de

cireş într-o manieră vioaie şi britanică, prinzându-l între balustrade şi inhalând aroma acră de lipici din spatele tapetului.

Casa părea neobişnuit de tăcută. Îmi lipsea fredonatul monoton din bucătărie al bătrânei Bessie. Ea fusese luată la pachet împreună cu reşedinţa şi părea să fi fost adusă la ţărm de valuri, alături de galionul spaniol, printre stânci.

Am tras cu ochiul în salon, şi el pustiu, astfel încât m-am îndreptat spre aşa-zisa curte. Acolo şedea, pe un scaun de grădină, Millicent. Stătea pur şi simplu. Se pare că trebuie s-o descriu şi probabil că voi exagera, aşa cum se va întâmpla şi cu restul.

Era, presupun, foarte englezită, dar mai fragilă decât englezii. Avea acel gen de delicateţe şi graţie ceramică, asemenea unor tipuri extrem de încântătoare de porţelan. Era înăltuţă – de fapt, chiar înaltă, iar din anumite unghiuri ar fi părut chiar uscăţivă. Dar eu n-am considerat-o niciodată aşa. Şi, mai presus de orice, avea mişcări line şi graţia infinită, lipsită de efort, a unei zâne. Avea părul deschis la culoare, atât de deschis, atât de auriu, atât de fin, încât nu distingeai niciodată o şuviţă. Era părul unei prinţese într-un turn îndepărtat şi plin de amărăciune. Era părul pe care o doică bătrână l-ar fi periat ore în şir la lumina lumânării, într-o încăpere spaţioasă, slab luminată, ţinându-l blând în mâinile-i zbârcite şi obosite, în vreme ce prinţesa ar fi stat în faţa unei oglinzi de argint şlefuit, aproape adormită, şi ar fi aruncat câte-o privire, din când în când, spre metalul polizat, dar nu pentru a se vedea în el. Avea visuri pentru oglindă. Aşa era părul lui Millicent Crandall. L-am atins doar o dată şi în clipa aceea a fost prea târziu.

Avea şi braţe frumoase, care păreau a şti acest lucru, cum ar veni fără ca ea să-şi dea seama. Astfel încât parcă stăteau întotdeauna exact aşa cum trebuie, alcătuind formele cele mai

molatice și grațioase, de-a lungul marginii șemineului, cu încheietura lăsată moale sau marginea unei mâneci destul de severe căzând atât de drept, încât curba pe care te lăsa s-o zărești dobândea forță și nu pierdea deloc din drăgălășenie. Iar la ceai, mâinile ei făceau mișcări gracile, nebăgate în seamă, minunate pe deasupra argintăriei. Acestea se întâmplau la Londra, în special în salonul lung și gri de la etaj, pe care îl aveau acolo. De obicei ploua, iar lumina avea culoarea ploii, iar picturile de pe perete, indiferent de culorile pe care le conțineau, erau gri. Chiar dacă ar fi fost semnate de Van Gogh, tot gri ar fi fost. Dar părul ei nu era gri.

Azi, totuși, am privit-o, mi-am legănat bastonul din lemn de cireș și am rostit:

– Cred că n-are rost să-ți propun să mergem până la lac și să te plimb cu barca, nu?

Ea a schițat un surâs. Răspunsul era negativ.

– Unde e Edward? Joacă golf?

Aceeași surâs discret, dar acum batjocoritor.

– Azi e ceva legat de iepuri și a plecat cu un paznic de vânătoare, pe care l-a cunoscut la crâșmă. *Probabil* că e vorba despre un paznic de vânătoare. Se pare că printr-un crâng din mijlocul hățișului mișună o mulțime, așa că vor trimite copoii în vizuinile lor, ca să iasă iepurii.

– Știu, am zis. Apoi o să le bea sângele.

– Asta ar fi trebuit să fie replica mea, dacă m-ai fi lăsat. Du-te și nu întârzia prea mult la ceai.

– Probabil că e o plăcere să stai și să aștepți ora ceaiului. Într-un loc cald, într-o grădină plăcută, albinele bâzâind în jurul tău nu foarte aproape, iar nectarinele înmiresmând aerul. Să aștepți ora ceaiului – ca și cum ar fi o revoluție.

Ea s-a uitat la mine cu ochii ei englezești, de un albastru spălăcit. Niște ochi care nu erau obosiți, ci doar priviseră prea multă vreme aceleași lucruri.

– Revoluție? Ce naiba vrei să spui?

– Nu știu, am răspuns cinstit. Pur și simplu mi s-a părut o găselniță. La revedere.

Americanii li se par întotdeauna englezilor cam stupizi.

Am mers spre lac prea repede. Nu era chiar un lac, după standardele americane, dar avea o grămadă de insulițe, care aveau priveliști frumoase și dădeau falsa impresie de lungime, iar păsările de apă executau căderi în picaj, clămpăneau sau pur și simplu stăteau pe firele de trestie, cu un aer îngâmfat. În anumite zone, pădurea bătrână ajungea foarte aproape de apa cenușie. Acolo nu existau păsări acvatice. O luntre crăpată, cumva etanșă, era legată de un buștean cu o frânghie scurtă, care se întărea de veche ce era și din pricina vopselei. Obișnuiam să vâslesc în chestia aia printre insulițe. Pe ele nu trăia nimic, dar creșteau diverse plante și, din când în când, câte un moșulică se oprea din dat cu săpăliga, își punea palma streașină la ochi și se uita la mine. Îi aruncam un salut politicos, semienglezesc. El nu-mi răspundea. Era prea bătrân, prea surd și își întrebuința energia în alte feluri.

În ziua aceea am obosit mai mult ca de obicei. Bătrâna barcă părea la fel de împovărătoare ca un hambar scufundat într-un puhoi din Mississippi. Vâslele mereu prea scurte părea mai scurte ca niciodată. Așa că la întoarcere am mers extrem de încet, în vreme ce printre fagi se deslușeau raze de lumină galbenă, departe, într-o altă lume. Pe apă se făcuse răcoare.

Am târât barca suficient de sus pentru a amara parâma de buștean și am strâns, în timp ce-mi sugeam degetul cu care nodul nu fusese prea amabil.

N-o auzisem, nici pe ea, nici calul ei cel mare şi negru şi nici măcar inelele zornăitoare de la capătul zăbalei. Probabil că pe-acolo frunzele de anul trecut erau extrem de moi sau ea făcea vrăji cu caii.

Dar când m-am ridicat în picioare şi am întors capul, era la nici trei metri de mine.

Era îmbrăcată într-un costum de călărie de culoare neagră, cu o eşarfă albă la gât, iar calul părea nărăvăş, ea stând dreaptă în şa. Un armăsar. Zâmbea, o femeie cu ochii negri, tânără, dar nu o fată. N-o mai văzusem în viaţa mea. Era extrem de atrăgătoare.

– Vă place să vâsliţi? m-a întrebat ea în acea manieră englezească, neceremonioasă, care depăşeşte simpla dezinvoltură. Avea o voce de cântăreaţă de muzică populară americană.

Armăsarul negru s-a uitat la mine cu ochi roşii, a lovit liniştit cu copita una sau două frunze, apoi a rămas ca de piatră, dând liniştit dintr-o ureche.

– Urăsc chestia asta, am replicat. Doar efort susţinut şi băşici. Apoi cinci kilometri până acasă, pentru ceai.

– Atunci, de ce faceţi asta? Eu nu fac niciodată ce nu-mi place.

A mângâiat gâtul armăsarului cu o mănuşă de călărie neagră ca hainle pe care le purta.

Am dat din umeri.

– Probabil că-mi place, într-un anume fel. Exerciţiu fizic. Îţi calmează nervii. Face poftă de mâncare. Nu-mi trec prin cap alte motive inteligente.

– Ar trebui, a replicat ea. Fiind american.

– Sunt american?

– Desigur. V-am urmărit cum vâsliţi. Atât de energic. Atunci mi-am dat seama. Şi, bineînţeles, accentul dumneavoastră.

Cred că îi cercetam avid chipul, dar nu părea s-o deranjeze.

– Locuiţi la familia Crandall, în Buddenham, nu-i aşa, domnule american? În zonele astea rurale bârfele zboară, nu glumă. Eu sunt lady Lakenham, de la Lakeview.

Probabil că pe faţa mea ceva devenise ţeapăn. Ca şi cum aş fi exclamat cu voce tare „Oh, dumneavoastră sunteţi doamna aceea!“

Cred că ea a remarcat acest lucru. Putea să observe o grămadă de lucruri. Poate toate lucrurile. Dar în ochii ei de un negru intens, extrem de profunzi, nu s-a ivit nicio umbră.

– Reşedinţa încântătoare, în stil Tudor... Am văzut-o deja, de departe.

– Veniţi s-o vedeţi mai de-aproape şi veţi fi şocat, a spus ea. Încercaţi ceaiul meu. Care e numele dumneavoastră, dacă sunteţi amabil?

– Paringdon. John Paringdon.

– John e un nume dârz, a comentat ea. Uşor plicticos. Va trebui să mă obişnuiesc cu el, pe parcursul scurtelor momente ale socializării noastre. Ţine brida şeii lui Romeo, John – deasupra părţii metalice, cu blândeţe.

Armăsarul s-a agitat puţin când am pus mâna pe cureaua de piele, dar ea l-a liniştit şi a început să meargă la pas spre casă, peste o ridicătură, încet, cu urechile ciulite. Chiar şi atunci când o pasăre şi-a luat zborul prin poiană, pe sub crengile copacilor, doar urechile lui fremătară.

– Are maniere, am zis.

Ea şi-a arcuit sprâncenele negre.

– Romeo? Depinde. Ne întâlnim cu tot soiul de oameni, nu-i aşa, Romeo? Iar manierele noastre variază.

A mişcat uşor din biciul scurt.

– Dar asta nu te priveşte pe dumneata, nu-i aşa?

– Nu ştiu, am zis. S-ar putea să mă privească.

Ea a râs. Am descoperit ulterior că râdea extrem de rar.

Mâna mea pe cureaua de piele era la câțiva centimetri deasupra piciorului ei. Simțeam dorința de a-i atinge piciorul. Nu știu de ce; mă gândeam că poate ea voia ca eu să-i ating piciorul. Nici asta nu știam de ce.

– Oh, și dumneata ai maniere, a spus ea. Se vede.

– Tot nu sunt sigur, i-am răspuns. Sunt rapide ca o rândunică și lente ca un bou, dar mereu la locul nepotrivit.

Biciușca șfichiui în aer alene, dar nu la mine, nici la armăsarul cel negru care în mod clar nu se aștepta să-l șfichiuiască pe el.

– Mă tem că flirtezi cu mine.

– Mă tem că da.

Calul a fost de vină. S-a oprit prea brusc. Mâna mea a alunecat pe glezna ei. Și a rămas acolo.

Nici pe ea n-o văzusem mișcând, habar n-aveam cum oprise calul. El rămăsese neclintit ca o statuie de bronz.

Ea a privit în jos, extrem de încet, către mâna mea, care era pe glezna ei.

– Intenționat? s-a interesat.

– Foarte, am replicat.

– Măcar ai curaj! a comentat ea.

Avea o voce distantă, ca o chemare în pădure. Genul ăsta de distanță. Tremuram ca o frunză.

S-a aplecat foarte lent, iar capul i-a ajuns aproape la același nivel cu al meu. Armăsarul nu părea să-și clintească vreun mușchi din trupul lui măreț.

– Aș putea face trei lucruri, a spus ea. Ghicește.

– E simplu. Să-ți vezi de drum, să mă lovești cu biciul sau pur și simplu să râzi.

– M-am înşelat, a replicat ea cu un glas brusc încordat. Patru lucruri.

– Lasă-mă să te sărut, i-am cerut.

2

Reşedinţa s-a ivit deodată pe panta unei zone circulare, pline de iarbă, probabil vestigiile unei tabere romane. În josul pantei se afla Lakeview, care, bineînţeles, nu beneficia de vedere la lac.

Era situată în mijlocul unei zone lăsate de izbelişte, aşa cum nu vezi în Anglia, într-o junglă de corzi de plante căţărătoare, pe o pajişte plină de buruieni stufoase. Chiar şi grădina înecată se transformase într-o groapă a ruşinii. Într-o parte, pe pajiştea elisabetană de jucat popice, iarba creştea până aproape de genunchi. Casa în sine era făcută din cărămidă roşie, delicios înnegrită de vreme, în forma elisabetană tradiţională, cu ferestre proeminente, pline de vitralii. În spatele lor, păianjeni graşi dormeau precum episcopii, iar pânzele lor împestriţau sticla şi priveau somnolent din locul de unde, pe vremuri, filfizoni cu chip de şoim, îmbrăcaţi în pieptare frumos croite, priviseră Anglia, nedomoliţi, în zilele lor furioase, de farmecul ei sihastru.

Apoi au apărut grajduri pe care crescuse muşchiul şi care erau gata să se năruiască, de părăginite ce erau. Dintr-o boxă întunecată a ieşit un gnom, din care se vedeau doar mâinile, nasul şi pantalonii de călărie, care a luat frâiele şi a ţinut armăsarul.

Ea a descălecat pe cărămizile cu care era pavată curtea grajdului şi s-a îndepărtat fără a rosti vreun cuvânt.

– Nu e vorba despre neglijență, zise ea când ne îndepărtaserăm suficient ca gnomul să nu ne poată auzi. E pur și simplu crimă. El știa că mi-e drag locul ăsta.

– Soțul dumitale?

Mi-am mișcat buzele încet, una în interiorul celeilalte, urându-l.

– Să mergem pe aleea din față. O să ai cea mai bună perspectivă asupra scării principale. Acolo s-a întrecut pe sine însuși. A acordat scării atenția lui personală.

În față era un spațiu amplu, decupat semicircular de o alee. Deasupra ei se aplecau stejari bătrâni. Gazonul era într-o stare mai proastă decât restul pentru că fusese cosit grosolan și părea gălbejit. Copacii proiectau umbre lung, care se insinuau viclean pe pajiștea părăginită, ca niște degete tăcute, întunecate, scormonitoare de ură. Umbre și totuși mai mult decât umbre, după cum umbra pe un ceas solar e mai mult decât o umbră.

O femeie la fel de bătrână și de slabă ca gnomul de la grajduri a răspuns la sunetul dogit, îndepărtat și arțăgos, al clopoțelului. Englezii de soiul ei lasă impresia că nu intră niciodată într-o casă. Trebuie să li se permită accesul. Bătrâna a mormăit ceva în barbă într-un dialect obscur, de parcă ar fi rostit blesteme.

Am pătruns pe ușă, iar cravașa de călărie s-a ridicat din nou.

– Fii atent, a spus ea cu o voce extrem de aspră, ai aici cea mai bună lucrare din perioada lui de mijloc, după cum spun pictorii. Sir Henry Lakenham, baronet, vezi tu și te rog să-ți aduci aminte că un baronet e cu mult mai mult decât un baron sau un viconte, în opinia noastră – Sir Henry Lakenham, unul dintre cei mai vechi baroneți ai noștri și una dintre cele mai vechi scări, întâlnindu-se în termeni oarecum inegali.

– Adică toporul era nou, am replicat.

Scara principală sau ceea ce mai rămăsese din ea se afla în fața noastră. Fusese construită pentru vlăstare regale, pentru o mare doamnă cu o suită îmbrăcată în catifea și cu decorații, pentru o ingeniozitate de umbre pe vastul tavan lambrisat, pentru o victorie sau un triumf ori o întoarcere acasă și, ocazional, pentru a fi o simplă scară.

Era foarte lată și amplă, avea curba lentă și îndărătnică a timpului. Numai balustrada trebuie să fi costat o avere, dar era o simplă bănuială. Fusese făcută țăndări.

Mi-am desprins ochii de la ea după multă vreme. Acum exista un nume care o să-mi întoarcă mereu stomacul pe dos.

– Stai puțin, am zis. Dumneata ești încă...

– Oh, asta face parte din răzbunare.

Bătrâna a plecat mormăind.

– Ce i-ai făcut?

La început, a tăcut. Apoi a răspuns pe un ton foarte neglijent:

– Mi-aș dori s-o fac iar și iar, iar el să poată auzi acolo jos, în locurile întunecate prin care va ajunge să rătăcească.

– Nu vorbești serios! Cel puțin nu în totalitate.

– Nu? Să mergem pe-aici. Picturile noastre de Romney[1] sunt renumite prin absența lor.

Am străbătut ceea ce părea o galerie de tablouri. Pe pânza de damasc a pereților se vedeau dreptunghiuri mai închise, de culoarea prunei. Pașii noștri răsunau pe pardoseala goală, prăfuită.

– Porcul! am exclamat, vorbind ecourilor și pustietății. Porcul!

– Nu-ți pasă cu adevărat, mi-a replicat ea. Așa este?

– Da, am răspuns. Nu atât cât pretind.

---

[1] George Romney (1734–1802), pictor englez, reprezentant al clasicismului (n. tr.).

Dincolo de galerie era ceea ce ar fi putut fi o cameră de arme. Din ea, o ușă îngustă, secretă, dădea într-o scară ascunsă, îngustă, curbă, tainică și grațioasă. Am urcat și am ajuns în cele din urmă într-o încăpere care măcar era mobilată.

Și-a scos pălăria neagră și și-a înfoiat neglijent părul, apoi și-a aruncat pălăria, mănușile și biciușca pe o banchetă. În cameră era un uriaș pat cu baldachin. Probabil că în el dormise Carol al II-lea și nu singur. Mai erau o masă de toaletă, cu oglinzi laterale și obișnuita grămadă de sticluțe strălucitoare. A trecut pe lângă toate fără a arunca vreo privire, îndreptându-se spre măsuța din colț, unde a amestecat scotch cu apă, călduță desigur, și întorcându-se cu două pahare.

Mâini musculoase, mâini de călăreață. Nu ca cele drăgălașe, din plastic, care erau mâinile lui Millicent Crandall. Aceste mâini puteau strânge cu disperare, puteau răni. Puteau trage un vânător peste un gard imposibil de trecut sau un bărbat peste un abis de dureri. Mâini care aproape sfărâmau paharele fragile pe care le țineau. Încheieturile se vedeau albe precum fildeșul nou.

Stăteam în picioare chiar în pragul ușii vechi, imense și nu-mi clintisem un mușchi de când pătrunsesem în încăpere. Ea mi-a dat băutura. Tremura puțin și dansa în pahar.

Ochii ei – erau acei ochi îndepărtați, de neatins. Acei ochi străvechi. Ei nu spun nimic, sunt complet retrași. Ei reprezintă ultima fereastră care nu se deschide niciodată într-o casă care, altminteri, nu are secrete.

Undeva, bănuiesc, persista încă parfumul de indrișaim într-o grădină englezească, piersici de toamnă pe un zid însorit, o altă mireasmă și un alt cap.

Am întins stângaci mâna și am răsucit uriașa cheie, masivă ca o cheie franceză, într-o broască de dimensiunile unei uși de dulap.

Broasca a scârțâit și n-am râs niciunul. Am băut. Înainte de a-mi pune paharul jos ea, se lipise de mine atât de strâns, încât n-am mai putut să respir.

Pielea ei era dulce și sălbatică, precum florile de câmp de pe o vale însorită, primăvara, sub puternicul soare alb al țării mele. Buzele noastre au ars împreună, aproape topindu-se. Apoi gura ei s-a deschis, limba i s-a lipit de dinții mei, iar trupul i-a tremurat convulsiv.

– Te rog, m-a implorat cu o voce gâtuită, cu gura îngropată în mine. Te rog, ah, te rog...

Nu putea fi decât un singur deznodământ.

3

Nu-mi aduc aminte cât era ceasul atunci când am ajuns la cabana familiei Crandall. A trebuit să reconstitui ulterior ora, dintr-un anumit motiv, dar n-am știut-o niciodată cu precizie. După-amiezele englezești durează o eternitate, asemenea englezilor înșiși. Știam că bătrâna Bessie se întorsese pentru că auzeam din bucătărie fredonatul ei monoton, asemenea unei muște care zumzăie pe un geam.

Poate că nici nu se terminase aproape infinita oră de ceai.

Când dădeam să urc scările, m-am întors și m-am îndreptat spre salon. Ceea ce aduceam cu mine nu era nici un triumf total, nici un eșec complet, dar părea a nu-și avea locul acolo, unde se afla Millicent.

Stătea în picioare, desigur, ca și cum m-ar fi așteptat, cu spatele la perdelele cu inutilă dantelă ale ușilor. Care erau nemișcate, așa

cum era și ea. Pentru moment, nu exista destulă viață în aerul dimprejur pentru a le clinti. Ea stătea în picioare ca și cum ar fi așteptat de ore întregi. Am simțit cumva că lumina de-abia se urnise de-a lungul brațului ei sau în umbra de pe gâtul ei.

Câteva momente n-a zis nimic. Tăcerea ei părea bubuitoare. Apoi glasul ei de o finețe marmoreană spuse, într-un chip surprinzător:

– Se împlinesc trei ani de când mă iubești, nu-i așa, John?

Chestia asta era extraordinară, ce să mai vorbim.

– Da, am răspuns.

Era prea târziu, cu mult prea târziu ca să mai spun ceva.

– Am știut de la bun început. Ai vrut ca eu să știu, nu-i așa, John?

– Cred că da. Da.

Murmurul pe care l-am auzit părea vocea mea.

Ochii de un albastru spălăcit erau liniștiți ca un iaz în lumina lunii pline.

– Întotdeauna mi-a plăcut să știu asta, a comentat ea.

Nu m-am apropiat. Stăteam acolo, destul de liniștit.

Dintr-odată, în lumina verzuie, încremenită, a sfârșitului de după-amiază, trupul ei gingaș a început să freamăte din cap până-n picioare.

S-a lăsat iar tăcere. Nu am făcut nimic spre a-i pune capăt. În cele din urmă, ea a întins mâna după șnurul uzat care acționa clopoțelul. Acesta a răsunat din spatele casei ca un plânset de copil.

– Ei bine, încă putem servi ceaiul, mi-a zis ea.

Am ieșit din încăpere, deși parcă nu pe ușă.

Am urcat scările fără a bâjbâi de această dată, pe întreaga lor lungime, inclusiv cotul. Dar acum eram o altă persoană. Eram un omuleț calm, liniștit, care fusese pus la locul lui – ceea ce nu crease probleme - și nici nu s-ar fi preocupat de respectivul aspect. S-a avut grijă de tot. S-a terminat. Un omuleț cam de șaizeci și ceva de

centimetri, care-şi dă ochii peste cap atunci când îl strângi prea tare. Pune-l la loc în cutie, dragă, şi hai să mergem să călărim.

Apoi, exact când am ajuns în vârful scărilor, acolo unde nu mai sunt trepte, m-am împiedicat şi, ca şi cum asta ar fi generat un curent de aer, s-a întredeschis o uşă, încet, ca o frunză care cade. S-a deschis doar pe jumătate. Uşa dormitorului lui Edward Crandall.

El era înăuntru. Patul din spatele uşii era foarte înalt, iar pe el erau întinse cel puţin două plăpumi de puf, aşa cum se făceau în zonă. Era singurul lucru la care m-am uitat – patul. El zăcea întins, cu faţa în jos, pe pat, ca şi cum l-ar fi mâncat. Mort de beat. Leşinat. Puţin cam devreme, chiar şi pentru el.

Am rămas proţăpit acolo în lumina albicioasă care nu era nici după-amiază, nici înserare şi m-am uitat la el. O brută masivă, brunetă şi atrăgătoare. Cuceritorul. Beat ca un porc, chiar înainte să se lase întunericul.

Să-l ia naiba! Am întins încet mâna, am închis din nou uşa, m-am dus aproape pe vârfuri în camera mea şi m-am spălat în ligheanul ce servea drept chiuvetă, cu apă rece. Era îngrozitor de rece, precum dimineaţa de după o bătălie. Am bâjbâit coborând din nou scările. În acest răstimp, s-a servit ceaiul. Ea şedea la o măsuţă joasă, în spatele unui ceinic şlefuit, protejându-şi mâneca în timp ce turna, în aşa fel încât braţul ei părea că ţâşneşte în afară.

– Bănuiesc că eşti obosit, a început ea. Probabil că ţi-e îngrozitor de foame, a adăugat cu vocea monotonă, nonşalantă, complet plictisită, care-mi amintea de trenurile ce plecau de la gara Victoria în timpul războiului, englezoaicele lipsite de griji de pe peron, de lângă vagoanele de clasa întâi, care debitau toate banalităţile cu atâta uşurinţă, către chipurile pe care nu aveau să le mai vadă niciodată. Atât de lipsite de griji, atât de calme, atât de moarte înlăuntru.

Aşa era. Am luat o ceaşcă de ceai şi un biscuit.

– E sus, am spus. Bețivanul. Sunt sigur că știi.

– Oh, da.

Mâneca i s-a rotit puțin, foarte delicat.

– Să-l pregătesc de culcare? am întrebat. Sau pur și simplu îl las să putrezească acolo unde e?

Capul i-a tresărit ciudat. O clipă a avut o expresie pe care n-ar fi vrut s-o surprind.

– John!

Apoi s-a calmat iar:

– Până acum n-ai vorbit niciodată așa despre el.

– Niciodată n-am vorbit prea mult de el, am replicat. Ce ciudat! Și el m-a invitat să vin aici. Și am venit. Ce ciudați suntem noi, oamenii. A fost plăcut aici. Plec.

– John!

– La naiba! am exclamat. Plec. Mulțumește-i când o să fie treaz. Mulțumește-i mult pentru că m-a invitat aici.

– John!

Pentru a treia oară.

– Nu ești nițeluș ciudat?

– Guturalele americane își ițesc capul, după o lungă hibernare, am răspuns.

– Atât de mult l-ai urât?

– Dacă o să ierți un vechi prieten, am spus. În conversația asta există prea multe semne de exclamare. Uită lipsa mea de maniere. Bineînțeles că o să-l pregătesc de culcare, apoi o să mă duc să respir niște aer englezesc.

Dar nu mai asculta ce spuneam eu. Se aplecase înainte, în ochi avea o privire aproape clarvăzătoare și a început să turuie, de parcă ar fi trebuit să spună ceva, dar nu era timp suficient și oricând putea interveni o întrerupere.

– E o femeie la Lakeview. O anume Lady Lakenham. O femeie teribilă. O devoratoare de bărbați. El se întâlnește cu ea. Azi-dimineață au avut un fel de ceartă. Mi-a spus toate astea pe un ton răstit și plin de dispreț, când eram doar noi doi în casă, în timp ce golea pahare de coniac, vărsându-le și pe haină. Ea l-a plesnit cu biciul în față și l-a trântit la pământ cu armăsarul.

Bineînțeles că nu ascultam ce spune, cu urechile mele conștiente. Instantaneu, ca și cum ai pocni din degete, am înlemnit. Era ca și cum întregul timp ar fi fost distilat într-o clipă și am înghițit-o, ca pe o pastilă. Mă făcuse să înlemnesc. Simțeam chiar și un rânjet încremenit pe față.

Prin urmare, chiar și acolo trebuia să fie primul.

Ea tăcuse, din câte se pare, și mă privea din partea cealaltă a ceainicului. Am văzut-o. Eram în stare să văd. Se poate, chiar și în astfel de momente. Avea un păr atât de deschis la culoare și o melancolie atât de vizibilă... Făcea mișcările obișnuite, forme molcome, drăgălașe ale brațului, mâinii, încheieturii și obrazului, care pe moment exercitau o seducție aproape insuportabilă, dar care după aceea aveau doar grația veștejită și nesigură a unor fuioare de ceață.

Se pare că-i întinsesem ceașca mea, iar ea îmi mai turna ceai.

– L-a biciut cu o cravașă, a continuat ea. Imaginează-ți! Pe Edward! Apoi l-a trântit la pământ cu calul ei masiv.

– Călare pe un masiv armăsar negru, am spus. L-a zvârlit la pământ ca pe o cârpă.

Și-a ținut respirația, în liniștea care se lăsase.

– Da, are hachițele ei, am rostit brutal. Și iubește conacul. Lakeview. Ar trebui să vezi ce-a făcut Lakenham din el. A dat lovitura de grație scării principale. Jigodia de soț al altei femei.

Oare a continuat să-și țină respirația sau a râs cineva în spatele perdelei, vreun bufon ce se-ascundea de un rege samavolnic?

– Am cunoscut-o și eu. Intim.

Înțelegea extrem de încet, se pare, de parcă ar fi trebuit să trezească un băștinaș într-o colibă făcută din iarbă în Sumatra, iar apoi să alerge kilometri întregi prin junglă, apoi un om trebuia să traverseze călare un deșert vast, iar după aceea o corabie cu pânze trebuia să învingă furtună după furtună în jurul capului Horn, spre a aduce vestea acasă. Cam atât cred că i-a luat.

A făcut ochii extrem de mari, complet neclintiți și asemenea sticlei cenușii. N-aveau culoare și nici lumină.

– Probabil că el și-a imaginat că are la dispoziție dimineața, am spus. Eu aveam o întâlnire după-amiaza. Pur și simplu nu s-a...

M-am oprit. Nu era amuzant, indiferent cine ar fi fost de față.

M-am ridicat în picioare.

– Îmi cer scuze. Într-un mod atât de inutil. Sunt extrem de ușor de cucerit. Îmi cer scuze. Scuze. Și știu că-i doar un cuvânt.

S-a ridicat și ea în picioare. A făcut înconjurul mesei, venind foarte încet. Eram extrem de apropiați în acel moment, dar nu ne atingeam.

Apoi mi-a atins mâneca foarte încet, ca și cum s-ar fi așezat un fluture, iar eu am rămas nemișcat, nedorind să-l sperii.

Și-a luat zborul. A plutit în aer. S-a așezat din nou pe mâneca mea. Glasul ei a rostit, la fel de ușor cum se mișcase fluturele:

– Nu trebuie să vorbim despre asta. Înțelegem. Înțelegem totul, dumneata și cu mine. Nu trebuie să rostim niciun cuvânt.

– I se poate întâmpla oricui, am spus. Partea proastă e atunci când chiar se întâmplă.

În ochii ei era altceva. Nu mai erau inexpresivi, dar nici blânzi. În capătul coridoarelor întunecate, la mare distanță, se deschideau mici uși. Care fuseseră închise atât de multă vreme. Cumplit de

multă vreme. S-au auzit pași pe coridorul de piatră. Veneau târșâind, fără grabă, fără speranță. Un fuior de fum a fost luat de curent și s-a împrăștiat în spirală. Toate lucrurile pe care parcă le vedea și le știam în spatele ochilor ei. Prostii, desigur.

– Acum ești al meu, a șoptit ea. Numai al meu.

Mi-a cuprins capul cu mâinile și mi l-a tras în jos. Buzele ei, care se mișcau neîndemânatic pe gura mea, erau reci și îndepărtate ca gheața arctică.

– Înainte să pleci, du-te sus și vezi cum se mai simte, a șoptit ea.

– Da.

Vorbeam ca un om împușcat în plămâni.

Așa că am ieșit din nou din încăpere și am luat-o încă o dată pe scări.

Bâjbâind de data asta, cu vechea precauție. Un bătrân cu oase fragile. Am intrat în camera mea și am închis ușa. Cu spatele la ușă, mi-am tras puțin sufletul. Apoi m-am dezbrăcat și mi-am pus pe mine singurul costum pe care îl luasem cu mine, am îndesat restul de lucruri într-o valiză, am închis-o și am încuiat-o extrem de încet. Trăgând cu urechea, mișcându-mă pe vârfuri, ca un băiețel care a fost rău, rău, rău.

În toată liniștea la care contribuisem și eu s-au auzit pași urcând pe scări, intrând într-o cameră, ieșind dintr-o cameră și pornind pe scări în jos. Toate acestea, extrem de încet, furișându-se asemenea gândurilor mele.

Se auzeau sunete din casă. Fredonatul dogit, necontenit, al bătrânei la bucătărie, bâzâitul unei albine întârziate sub fereastra mea, scârțâitul căruței vreunui bătrân localnic pe drum, în depărtare. Am luat valiza și am ieșit din camera mea. Am închis ușa cu multă grijă.

Iar în capul scării, ușa *lui* trebuia să fie din nou larg deschisă. Ca și cum ar fi venit cineva în mod deliberat și-ar fi deschis-o, lăsând-o așa.

Am pus jos valiza, m-am rezemat de perete și am privit înăuntru. Nu părea să se fi clintit. Un caz complet. Dădea senzația că ar fi plonjat în patul înalt, se apucase zdravăn de cuvertură și în această poziție trecuse în vasta stare generată de alcool.

Apoi, în liniștea cenușie, am devenit conștient de absența unui sunet. Respirația greoaie, jumătate sforăit, jumătate bolborosit, a bețivului aflat în stare de inconștiență. Am ascultat – oh, cu extrem de multă grijă. Lipsea – respirația lui. Nu scotea absolut niciun sunet, fiind întins în pat cât era de lung, cu fața în jos.

Și totuși, nu asta m-a făcut să intru în cameră ca o panteră, ghemuindu-mă, silențios, ținându-mi respirația. Era ceva la care mă uitasem deja, dar fără a conștientiza. Inelarul de la mâna stângă. Era ceva ciudat cu el. Era cu un centimetru mai lung decât degetul mijlociu, de lângă el, așa cum atârna moale pe cuvertură mâna sa.

Era cu un centimetru mai lung. Întâmplarea făcea ca lungimea suplimentară să fie constituită de un mic cheag de sânge.

Venise din gât, pe nesimțite, implacabil, și formase acolo cheagul ciudat.

Era mort, bineînțeles, de câteva ore.

4

Am închis ușa de la salon foarte politicos, cu multă grijă, ca un preot de familie bătrân plecând spre ascunzătoarea sa, în vremurile în care erau persecutați catolicii.

Apoi m-am strecurat și am închis ușile. Cred că, în timp ce făceam asta, am fost învăluit, în batjocură, de o ultimă dâră de parfum de trandafiri și piersici de toamnă.

Sprijinită de spătar, stătea pe un scaun scund, fumând neîndemânatic o țigară, cu părul blond deschis lipit de pernă. Ochii ei – nu știu ce anume era în ochii ei. În orice caz, mi-era de ajuns ce văzusem în ochi.

– Unde este arma? Ar trebui să fie în mâna lui.

Am rostit cuvintele răspicat, dar nu tare, ca să se audă la distanță. Dar acum nu mai exista în mine blânda monotonie englezească.

Ea mi-a zâmbit vag și a arătat spre una dintre acele piese de mobilier fusiforme, pe bârne șubrede, care câteodată sunt prevăzute cu sertare, dar în realitate sunt menite a păstra o varietate de mici cești smălțuite și de cupe cu blazoane aurii: *A Present from Bognor Regis*[1] sau din alte părți și un blazon.

Respectiva etajeră specială sau cum s-o fi numind avea un sertar țeapăn, curbat, pe care l-am tras, făcând să zăngăne puțin ceștile smălțuite.

Era acolo, pe o bucată de hârtie roz de împachetat, lângă un ștergar cu ciucuri. Un revolver marca Webley. Nevinovat ca un cuțit de pește.

Mi-am apropiat nasul de el și l-am mirosit. Parcă simțeam mirosul dezagreabil de praf de pușcă. N-am atins arma – încă.

– Prin urmare, ai știut, am zis. Ai știut în tot acest timp că mă făceam de râs, la modul afectat. Știai în timp ce luam împreună ceaiul. Știai că zăcea acolo în pat. Sângele picura din el încet, încet, încet – morții *sângerează* și ei, dar extrem de încet – din rana de

[1] „Cadou de la Bognor Regis“ (n. tr.).

la gât, pe sub cămaşă, de-a lungul braţului, al palmei, al degetului. Ai ştiut în tot acest timp.

– Bestia aia! a zis ea cu o voce absolut calmă. Gunoiul ăla! Ai idee câte i-am suportat?

– Bine, am răspuns. Înţeleg şi asta. Şi nu sunt genul care să-şi facă probleme, având în vedere ce fel de om era. Dar trebuie făcute anumite lucruri. Arma nu trebuia atinsă. Acolo unde se afla era, probabil, în regulă. Acum ai manipulat-o. Amprente, înţelegi. Ştii ceva despre amprente?

Nu-i vorbeam unui copil şi nici nu eram sarcastic. Îmi făceam doar o idee despre ce se întâmplă. Reuşise cumva să se descotorosească de ţigară, fără ca eu să observ vreo mişcare. Era în stare să facă genul ăsta de lucruri. Acum şedea complet nemişcată, cu mâinile pe braţele fotoliului, subţiri, la fel de delicate precum aurora.

– Ai fost singură aici, am zis. S-a întâmplat atunci când a plecat bătrâna Bessie. Nimeni n-a auzit împuşcătura sau a crezut că e doar puşca vreunui vânător.

În acel moment ea a râs. Era râsul unui om în extaz, râsul unei femei care se cuibăreşte la loc între perne, într-un pat amplu, cu baldachin.

În timp ce râdea, liniile gâtului i s-au ascuţit puţin. Şi nu şi-au mai recăpătat deloc moliciunea, din câte mi-am dat seama.

– De ce îţi baţi capul cu toate astea? m-a întrebat.

– Ar fi trebuit să-mi spui înainte. De ce râzi? Crezi că legea asta englezească a voastră e nostimă?... Apoi ai urcat şi ai deschis uşa aceea – dumneata. În aşa fel încât să nu plec fără să aflu. De ce?

– Te-am iubit, a continuat ea. După o modă. John, eu sunt o femeie rece. Ştiai că sunt o femeie rece?

– Am bănuit, dar întâmplător nu era, în niciun fel, treaba mea. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Treaba ta, cum s-ar zice, era în altă parte.

– Asta s-a-ntâmplat acum o mie de ani. Zece mii de ani. E de pe vremea faraonilor. Spulberându-se într-un giulgiu antic. Asta e ce se întâmplă acum.

Am arătat în sus cu un deget țeapăn.

– E minunat, a oftat ea. Hai să nu facem din chestia asta o senzație ieftină. Este o minunată tragedie.

Și-a atinse gâtul subțire, delicat, cu un gest de mângâiere.

– O să mă spânzure, John. Așa se procedează în Anglia.

M-am uitat lung la ea.

– În mod deliberat, a rostit ea rece. Cu pedanteria cuvenită. Și câteva regrete vagi, sumare. Iar guvernatorul închisorii va avea o dungă perfectă la pantaloni, pusă acolo în mod la fel de deliberat, la fel de îngrijit, la fel de rece cum... cum l-am împușcat.

Reușeam să respir doar atât cât să rămân în viață.

– Intenționat?

Era o întrebare inutilă. Știam deja.

– Bineînțeles. Intenționam să fac asta de câteva luni. Azi dădea senzația că e puțin mai brutal ca de obicei. Se pare că femeia de la Lakeview nu i-a crescut stima de sine. L-a făcut să se simtă lipsit de valoare. Era mereu răutăcios. Așa că am făcut ce am făcut.

– Dar puteai să-l suporți atunci când era doar răutăcios, am zis.

A dat din cap a încuviințare. Am perceput un zgomot straniu, ca un zăngănit, nemaiauzit până atunci. Ceva se legăna, acoperindu-se cu o glugă. Se legăna foarte lent, într-o lumină rece, de pe un gât delicat, acoperit.

– Nu, am replicat eu, cu răsuflarea întretăiată. Niciodată. E ușor. Vrei să faci cum îți spun eu?

S-a ridicat calm în picioare și s-a apropiat de mine. Am luat-o în brațe. Am sărutat-o. I-am mângâiat părul.

– Cavalerul meu! a șoptit. Cavalerul meu cu panaș. Strălucitorul meu!

– Cum? am întrebat, arătând în sertar către armă. Să-i testeze mâna ca să vadă dacă descoperă pulbere de nitrați. Adică o scurgere de gaz produsă atunci când se trage cu arma. E ceva care persistă pe piele câtva timp și produce o reacție chimică. Aspectul ăsta trebuie aranjat.

Ea mi-a mângâiat părul.

– Așa va fi, iubirea mea. Vor descoperi ce spui tu. Am pus arma în mâna lui, ținând-o acolo, și l-am liniștit. Degetul meu era peste degetul lui. Era atât de beat, că nici nu-și dădea seama ce face.

M-a mângâiat mai departe pe păr.

– Cavalerul meu cu panaș, strălucitor! a repetat ea.

În clipele acelea nu eu o țineam în brațe, ci ea pe mine. Mi-am stors creierul, încet de tot. Până când a devenit un cocoloș.

– S-ar putea să nu fie o probă foarte concludetă, am zis. Și s-ar putea să analizeze și mâna ta. Așa că trebuie să facem două lucruri. Mă asculți?

– Cavalerul meu cu panaș!

Ochii îi străluceau.

– Trebuie să-ți speli mâna dreaptă cu săpun dur, de casă, și cu apă fierbinte, un timp mai îndelungat. S-ar putea să te doară, dar fă chestia asta, cât de mult poți, fără să-ți jupoi pielea. O să se vadă. Vorbesc serios. E important. Celălalt lucru e că o să plec cu arma. Asta o să-i încurce. Nu cred că testarea nitraților mai e relevantă după patruzeci și opt de ore. Înțelegi?

A spus aceleași lucruri, în același fel, iar în ochi i s-a ivit aceeași strălucire. Mâna îi întârzia pe capul meu la fel de molatec.

Nu o uram. Nu o iubeam. Pur și simplu era ceva ce trebuia să fac. Am luat pistolul Webley, cu tot cu hârtia roz de sub el, pentru

că aceasta era uşor mânjită cu ulei. Am cercetat cu atenţie lemnul sertarului. Părea curat. Am pus pistolul şi hârtia în buzunar.

– Nu dormi în aceeaşi cameră cu el, am continuat. E beat şi doarme ca să-şi revină. Nimic nou, nimic neobişnuit, care să te îngrijoreze. Ai auzit o împuşcătură, desigur, undeva în jurul orei la care s-a întâmplat, dar nu foarte apropiată, dar nici foarte evazivă. Ai crezut că e vorba despre o puşcă de vânătoare, în pădure.

M-a luat de mână. Trebuia s-o mângâi. Îmi cerea din priviri.

– El te dezgustă nespus, am comentat. S-a întâmplat destul de des, aşa că azi ţi se făcuse lehamite. Deci trebuie lăsat în pace până dimineaţă. Apoi bătrâna Bessie...

– Ah, nu bătrâna Bessie! a exclamat ea splendid. Nu biata Bessie!

E posibil să fi fost o nuanţă fină. Dar am ignorat-o. Am dat să plec.

– Aspectele principale – să te speli pe mână, dar nu prea tare ca s-o inflamezi – şi eu, care plec cu pistolul. Eşti gata?

S-a agăţat din nou de mine, tot nestăpânit şi stângaci.

– Iar după...?

– Iar după – am respirat visător, lipit de buzele ei îngheţate.

M-am desprins din îmbrăţişare şi am plecat din casa aceea.

5

Aproape trei săptămâni am stat departe de ei sau ei m-au lăsat să stau. Era o performanţă, pentru un amator, într-o ţară mică şi impenetrabilă ca Anglia.

M-am descotorosit de maşină în cel mai izolat crâng la care am putut ajunge rulând cu farurile stinse. Părea situat la o mie de mile

de orice alt punct din lume. Nu se punea problema, desigur. Mi-am târât valiza prin nesfârşitul peisaj englezesc, prin întuneric, prin păşuni pline de vite somnoroase, pe lângă marginile satelor tăcute în care nici măcar o singură lampă nu încălzea răceala nopţii.

După destulă vreme am ajuns la o gară şi am luat un tren spre Londra. Ştiam unde să merg, o mică pensiune în Bloomsbury, la nord de Russell Square, un loc în care nimeni nu era ceea ce ar fi trebuit sau ar fi dorit să fie, dar nimănui nu-i păsa, iar dintre toţi cel mai puţin îi păsa femeii şleampete, care susţinea că e proprietara.

Micul dejun, o mâncare rece, plină de grăsime, aşezată pe o tavă, pe coridor, lângă uşa ta. La prânz, bere, pâine şi brânză cedar, dacă solicitai. La masa de seară, dacă aparţineai clasei care cinează, ieşeai în oraş şi căutai un local. Dacă te întorceai acasă noaptea târziu, te bântuiau spectrele albe la faţă din Russell Square, care se furişau pe unde fuseseră şinele de cale ferată, ca şi cum doar aducându-şi aminte de ele s-ar fi aflat la adăpost de lanterna poliţistului. Te bântuiau toată noaptea cu dureroasa lor chemare „Dacă nu vă supăraţi", cu amintirea buzelor lor pungite, roase pe dinăuntru, a ochilor mari, adânciţi în orbite, în care o lume era deja moartă.

La pensiune locuia un bărbat care cânta Bach, puţin cam mult şi cam tare, dar o făcea pentru sufletul lui.

Mai era un bătrân singuratic, cu o faţă senină şi delicată, dar care avea o minte murdară. Mai erau doi fluturaşi neisprăviţi care se considerau actori.

În scurtă vreme mi s-a făcut lehamite de toate. Am cumpărat un rucsac şi am plecat într-un tur pe jos spre Devonshire. A apărut o notiţă despre mine în ziare, bineînţeles, dar nu ceva de luat în seamă. Fără lucruri senzaţionale, fără reproducerea înceţoşată a fotografiei mele din paşaport, în care apăream ca un negustor de covoare armean, care are o durere de măsele. Doar un paragraf

discret despre faptul că am dispărut, vârsta, înălțimea, greutatea, culoarea ochilor, american, se credea că deține informații care ar putea ajuta autoritățile. Erau câteva rânduri biografice despre Edward Crandall, nu mai mult de trei. Nu era important pentru ei. Doar un bărbat bogat care din întâmplare murise. Eram denumit american, ăsta era indiciul. Atunci când l-am încercat, accentul meu era destul de bun pentru Bloomsbury. Va fi mai mult decât suficient pentru regiunile rurale.

Mi-au dat de urmă la Chagford, spre marginea regiunii Dartmoor[1]. Îmi luam ceaiul, desigur, în salonul modest al unei mici ferme de țară, un scriitor care sosise de la Londra ca să se odihnească puțintel. Manierat, dar retras. Iubește pisicile.

Aveau două, grase, una neagră și alta albă, cărora le plăcea smântâna de Devonshire la fel de mult ca mie. Pisicile și cu mine ne luam ceaiul împreună. Era o după-amiază posomorâtă, cenușie precum curtea unei închisori. O zi de călău. Probabil că peste grozamele galbene și țepene din mlaștini pluteau cețuri, în pâlcuri.

Erau doi, un sergent pe care îl chema Tressider, om din partea locului, deși numele era specific regiunii Cornwall, și omul de la Scotland Yard. Acesta era inamicul. Cel din partea locului ședea pur și simplu într-un colț, iar uniforma lui duhnea.

Celălalt avea în jur de cincizeci de ani, un corp splendid, așa cum sunt prin părțile acelea, cu fața roșie, un subofițer din regimentul de gardă, fără vocea crudă, de o detașare ucigătoare. Era blând, liniștit și prietenos. Și-a pus pălăria pe celălalt capăt al mesei lungi și a luat în brațe pisica neagră.

– Mă bucur că vă găsesc acasă, domnule. Sunt inspectorul Knight de la Scotland Yard. Ne-ați cam pus la treabă ca să vă putem găsi.

---

[1] Regiune mlăștinoasă în sud-vestul Angliei, de un pitoresc aparte (n. tr.).

– Luați un ceai, am spus.

M-am dus să sun clopoțelul și m-am sprijinit de perete.

– Luați un ceai – cu un criminal.

A râs. Sergentul Tressider n-a făcut la fel. Pe chipul lui nu se putea citi decât vântul aspru al regiunii mlăștinoase.

– Cu plăcere. Dar nu o să discutăm acum despre chestiunea cealaltă, dacă nu vă deranjează. Doar ca să ne simțim în largul nostru – în privința unei astfel de probleme nimeni nu se află într-o situație delicată.

Probabil că mă făcusem complet alb la față. El a sărit să ia o sticlă de Dewar de pe poliță și a turnat într-un pahar mai repede decât mi-aș fi închipuit că poate să se miște un om atât de masiv. Mi l-a dus la gură. Am băut.

M-a pipăit o mână, grațioasă și de cercetătoare, ca un cioc de pasăre-colibri, la fel de ageră și de minuțioasă.

Am rânjit.

– O să vi-l dau, am zis. Când îmi beau ceaiul nu-l port cu mine.

Sergentul își sorbea ceaiul în colț, iar cel de la Scotland Yard la masă, cu pisica neagră în poală. Ierarhia-i ierarhie, n-ai ce-i face.

M-am întors cu el la Londra în aceeași seară.

Și nu s-a întâmplat nimic, absolut nimic.

Fuseseră induși în eroare, dar își dăduseră seama și, așa cum procedează englezii întotdeauna, pierduseră ca și cum ar fi câștigat. În mod oficial, problema era următoarea: de ce anume luasem pistolul? Pentru că ea îl mânuise neglijent, iar lucrul acesta mă înspăimântase. Ah, da, înțeleg. Dar ar fi fost cu mult mai bine – Coroana, înțelegeți – iar amânarea anchetei și reluarea ei, la solicitarea poliției, sugerează că ceva nu e în regulă, nu credeți? Credeam și eu la fel, plin de remușcări.

Asta se întâmpla la nivel oficial. Varianta neoficială o distingeam în spatele zidurilor reci, cenușii, din piatră ale ochilor lor. Le venise ideea prea târziu și era vina mea. Prea târziu realizaseră mințile lor pătrunzătoare că exista posibilitatea ca el să fi fost atât de beat și de nerod, încât să lase pe cineva să-i pună un pistol în mână, să-l îndrepte (într-o direcție pe care el nu putea s-o vadă), să spună „Pac“, să-l facă să apese pe trăgaci, cu un deget petrecut peste degetul lui moale, apoi să-l lase să cadă pe spate – fără a râde.

Am văzut-o pe Millicent Crandall când s-a redeschis ancheta, o femeie în negru, pe care o cunoscusem undeva, cu multă vreme în urmă. Nu am vorbit unul cu altul. N-am mai întâlnit-o de atunci. Probabil că arăta încântător în cămașă de noapte din șifon negru. Acum putea să se îmbrace în așa ceva, în orice zi și în orice an.

Pe lady Lakenham am văzut-o o dată, în Piccadilly, lângă Green Park, plimbându-se alături de un bărbat și de un câine. I-a lăsat să meargă mai departe, iar ea s-a oprit. Cred că patrupedul era din rasa de câini ciobănești *bob-tail*, dar de talie mult mai mică. Ne-am strâns mâinile. Arăta superb.

Stăteam în mijlocul trotuarului, iar englezii se mișcau în jurul nostru meticuloși, așa cum fac englezii.

Ochii ei erau ca de marmură neagră, opaci, calmi, împăcați.

– Ce drăguț din partea ta că ai pus o vorbă bună pentru mine! am comentat.

– Păi, dragă, m-am distrat de minune cu comisarul adjunct de la Scotland Yard. Totul în jur se scălda în scotch cu sifon.

– Fără tine, ar fi putut încerca să-mi pună mie în cârcă crima.

– Astă-seară, a zis ea foarte repede, mi-e foarte teamă că sunt complet ocupată. Dar mâine... locuiesc la Claridge's. Vii la mine?

– Mâine, am spus. Oh, bineînțeles. (A doua zi aveam să părăsesc Anglia.) Deci l-ai trântit la pământ, fiind călare pe Romeo. De ce?

Acestea se petreceau în Picadilly, lângă Green Park, în timp ce pietonii atenți se învolburau pe lângă noi.

– Am făcut așa ceva? Ce îngrozitor din partea mea! Nu știi de ce?

O cântăreață de muzică populară, liniștită ca Green Park.

– Bineînțeles, am replicat. Bărbații ca el comit asemenea greșeli. Cred că sunt proprietarii oricărei femei care le zâmbește.

Parfumul sălbatic al pielii ei a adiat ușor spre mine, parcă adus de un vânt al deșertului de la o mie de kilometri.

– Mâine, a spus ea. Pe la patru. Nu-i nevoie nici măcar să dai telefon. Serios.

– Mâine, am mințit.

M-am uitat lung la ea, până când aproape a dispărut. Nemișcat, complet nemișcat. Se deplasau politicos în jurul meu englezii aceia, ca și cum aș fi fost un monument, un înțelept chinez ori o păpușă de dimensiuni reale, din porțelan de Dresda.

Perfect nemișcat. Un vânt rece a adus frunze și bucăți de hârtie peste iarba acum lipsită de strălucire din Green Park, peste aleile îngrijite, peste borduri, chiar în Picadilly.

Am rămas locului multă vreme, urmărind nimicul. Nu era nimic de urmărit.

CUPRINS

O AMENINȚARE CU ȘANTAJ...

declanșează o aventură pe viață și pe moarte când reprezentantul unui studio de film apelează la detectivul Dalmas. Acțiunea începe atunci când în apartamentul lui Derek Walden, directorul casei de producție, dau buzna doi indivizi înarmați. Iar ițele poveștii se încurcă din ce în ce mai tare.

PETE ANGLICH, AGENT SUB ACOPERIRE...

al echipei de combatere a traficului de droguri se trezește mahmur cu noaptea-n cap. O surpriză îl așteaptă în propria locuință. Un bărbat într-un costum roșu închis și pălărie panama vrea să facă neapărat rost de bani. De banii altora. Urmează, desigur, o poveste cu focuri de armă, victime, eroi și toate celelalte ingrediente.

O CABANĂ VECHE...

din zona rurală a Angliei este scena cu care se deschide o altă proză scurtă, plină de suspans. În jurul unei femei cu piele „dulce și sălbatică, precum florile de câmp de pe o vale însorită", se țese o intrigă din care se nasc întâmplări cu final imprevizibil.

UN CÂINE POLIȚIST...

devine protagonistul unei încurcături din care nimeni nu mai iese cum a intrat. Isobel a dispărut din locuința ei din San Angelo, părăsindu-și mătușica drăgălașă pentru lumea cazinourilor și a cluburilor de noapte. La dispariția ei, intră în scenă un detectiv și o mulțime de personaje pestrițe. Începe cursa contra cronometru.

ISBN 978-606-579-909-7

www.nemira.ro
www.suspans.ro